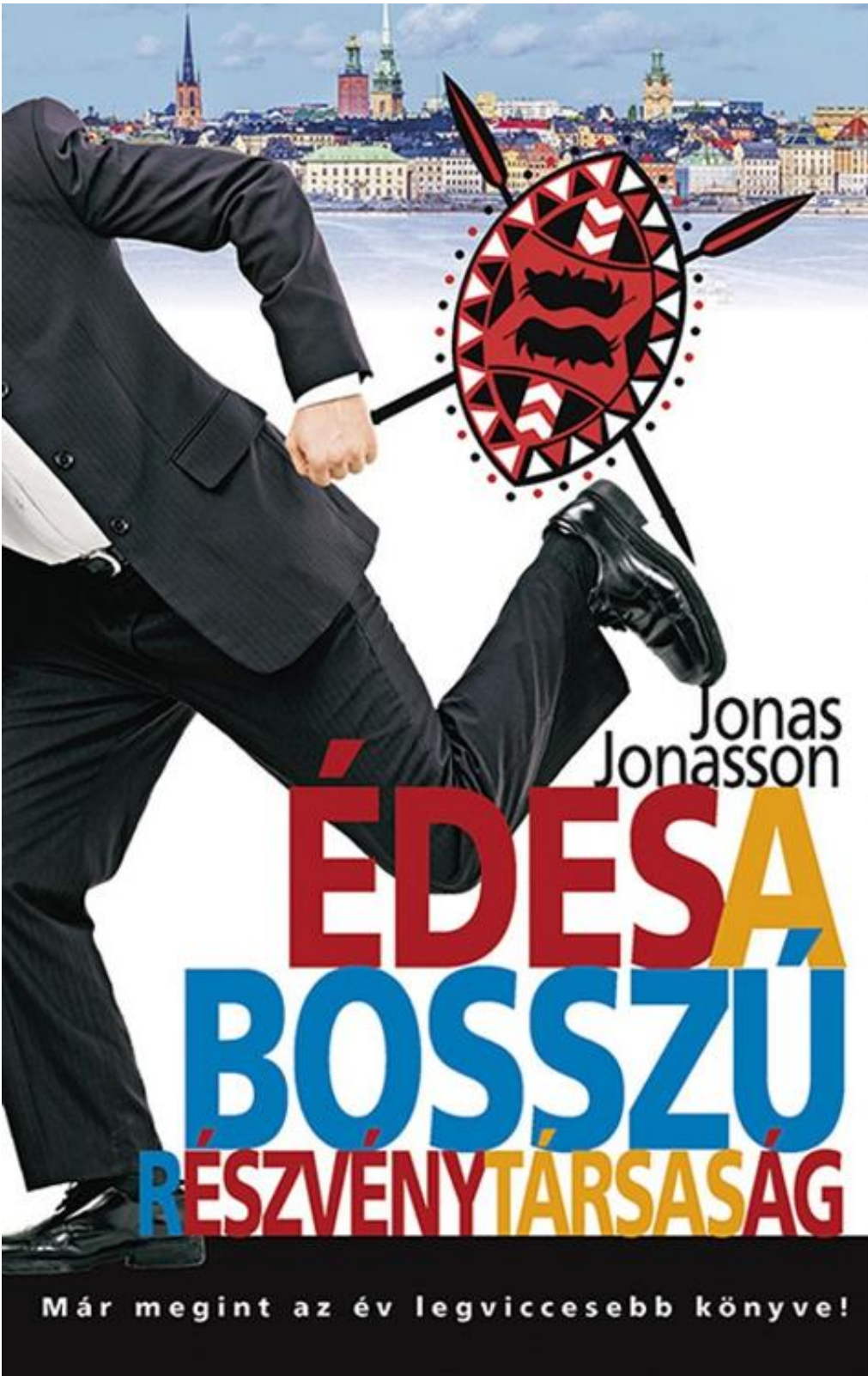

Jonas
Jonasson

ÉDESA
BOSSZÚ
RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

Már megint az év legviccesebb könyve!

JONAS JONASSON

Édes a Bosszú

Részvénytársaság

JONAS JONASSON

Édes a Bosszú

Részvénytársaság

ATHENAEUM

Kúnos László fordítása

A fordítás alapjául szolgáló mű

Jonas Jonasson: Hämnden är ljuv AB

Piratförlaget, 2020

Copyright © Jonas Jonasson, 2020

Hungarian translation © Kúnos László, 2020

Kiadta az Athenaeum Kiadó,

az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók

és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó az Athenaeum Kiadó ügyvezetője

1086 Budapest, Dankó utca 4–8. Tel.: 1-235-5030

www.athenaeum.hu

www.facebook.com/athenaeumkiado

ISBN 978 963 293 193 7

Felelős kiadó: Dian Viktória

Felelős szerkesztő: Besze Barbara

Szerkesztette: Király Levente

Műszaki vezető: Drótos Szilvia

Borítóterv: 9s Műhely

A hazafiság a gonosztevők erénye.

Oscar Wilde

Mondjátok meg Oscarnak, ne játssza annyit az eszét.

Klara néni

Prológus

Élt egyszer az Osztrák–Magyar Monarchiában egy szerény képességű festőművész. Adolfnak hívták, és nevét nem a művészete tette ismertté a világban.

Az ifjú Adolf azt gondolta, az igazi művészetnek a szemmel látható valóságot kell ábrázolnia. Nagyjából úgy, ahogy a fénykép, csak színesben. „Az szép, ami igaz”, mondta, és ezzel egy francia ember mondását idézte, akiről egyébként hallani sem akart.

Jóval később, amikor már nem volt ilyen fiatal, Adolf gondoskodott róla, hogy könyveket, műtárgyakat, sőt,

embereket is égessenek a helyes világfelfogás nevében.

Ebből lett a továbbiakban a világtörténelem eddigi legnagyobb háborúja. Adolf elveszítette a háborút, és meghalt.

A világszemlélete azóta a téli álmát alussza.

ELSŐ RÉSZ

1. fejezet

Sejtelve sem volt róla, ki az az Adolf, és az Osztrák–Magyar Monarchiának még hírért sem hallotta. Nem is volt szüksége rá. Javasember volt az afrikai szavanna egyik eldugott falujában. Olyan kevés nyomot hagyott maga után a vöröses színű, vastartalmú földön, hogy már senki nem tudja, mi volt a neve.

Sikeresen gyakorolta a gyógyítás művészetét, de képességeinek híre éppoly kevésbé jutott túl a völgykatlan határain, ahol élt, mint ahogy ellenkező irányból a világ hírei. Nem volt nagyravágyó. Korán meghalt. Rátermettsége ellenére önmagát nem tudta meggyógyítani, amikor igazán szükség lett volna rá. Maroknyi hűségese gyászolta távozását.

Legidősebb fia voltaképpen még túl fiatal volt ahhoz, hogy átvegye praxisát, de mivel időtlen idők óta ez a gyakorlat, most is ez történt.

Az alig húszéves utód hírneve még az apjáénál is szerényebbnek bizonyult. Apja rátermettségéből valamennyi ragadt ugyan rá, de a jóságából semmi.

Viszont beérni hátralévő életében azzal a kevéssel, ami jutott neki, nem szerette volna.

Átalakulása valami mássá azzal kezdődött, hogy a páciensek fogadására új kunyhót épített, amelyben volt egy külön váróhelyiség is. Azzal folytatódott, hogy shuka helyett fehér köpenyben kezdett járni, és azzal fejeződött be, hogy a nevét és a titulását is megváltoztatta. Mivel az apja, a javasember nevére már amúgy sem emlékezett senki, a legnagyobb maszáj, a legendás vezető és látnok után doktor Ole Mbatianak kezdte nevezni magát. A név eredeti hordozója már régen meghalt, nem tiltakozott odaátról.

A papa régi dolgaival együtt a kezelések árjegyzéke

is szemébe került. A fiú újat készített, méltót a nagy harcos emlékéhez. A doktort már nem lehetett egy zacskó tealevéllal vagy egy darabka szárított hússal kifizetni. Az egyszerűbb bajok kezelésének egy tyúk volt az ára, a bonyolultabbaké egy kecske. Az igazán súlyos esetekért pedig egy tehén járt a doktornak. A legsúlyosabb betegeknek, vagyis azoknak, akik meghaltak, nem kellett fizetniük.

Telt-múlt az idő. A közeli falvak javasemberei, akik nem voltak hajlandók megváltoztatni a nevüket és fehér köpenyre cserélni a hagyományos maszáj viseletet, nem bírtak lépést tartani a konkurenciával, és sorra bezárták rendelőiket. Doktor Ole Mbatian hírneve ugyanúgy növekedett, ahogy a betegeinek száma. Újabb és újabb karámokat kellett elkeríteni a kecskék és tehének számára. Olyan sokan fogyasztották

már

különféle

főzeteit

nagy

megelégedéssel, hogy Ole tudása lassan kezdte utolérni a hírnevét.

A lopott nevet használó javasember már jómódban élt, amikor megünnepelhette első fia születését. A baba túlélte

a

veszélyes

csecsemőkort,

és

a

hagyományoknak megfelelően a szülő hivatását

követte. Az ifjabb Ole sok éven át inaskodott apja

oldalán, amíg az öreg el nem távozott az élők sorából.

Miután ennek is eljött a napja, megtartotta apja lopott

nevét, de elhagyta előle a doktori címet, és elégette a

fehér köpenyt, mivel a távolabbról érkező páciensek

véleménye szerint a doktoroknak – ellentétben a

javasemberekkel

–

valami

közük

van

a

boszorkánysághoz. Ha valamelyik javasemberről elterjedt, hogy boszorkánydoktor, napokon belül véget ért a szakmai pályafutása, olykor maga az élete is.

Doktor Ole Mbatiant tehát idősebb Ole Mbatian követte a leszármazók sorában. Az ő elsőszülött fia, aki a hivatásában apja és nagyapja nyomdokaiban járt, az ifjabb Ole Mbatian nevet viselte.

Történetünk ővele veszi kezdetét.

2. fejezet

Ifjabb Ole Mbatian tehát a nevét, a vagyonát, a hírnevét és a tehetségét az apjától és a nagyapjától örökölte. A világ más helyein azt mondták volna róla, hogy burokban született.

Gondos nevelésben részesült, a vele egyidős fiúkkal együtt a harci kiképzés kamaszkori stádiumán is át kellett esnie. Nemcsak javasember volt, hanem nagy

tiszteletnek örvendő maszáj harcos is. Nála jobban senki nem ismerte a fűvek és gyökerek gyógyító tulajdonságait, és csak nagyon kevesen mertek volna versenyre kelni Oléval a lándzsa, a hajítófa és a kés használatában.

A gyógyításban a kívántnál több gyermek születése elleni védekezés volt a specialitása. A nyugaton lévő Rigitól a keleten fekvő Maji Motóig messze földről zarándokoltak hozzá a boldogtalan asszonyok. A nagy forgalom ellátása érdekében korlátozást kellett bevezetnie: csak az a nő jelentkezhett kezelésre, akinek legalább öt gyereke volt, és akik közül legalább kettő fiú.

A javasember soha nem árulta el gyógyitala összetételének titkát, de sejteni lehetett, hogy a

keserűuborka

fontos

alkotóeleme

a

zavaros

folyadéknak, amelyet a nőknek peteérés idején kellett meginniük. Az érzékeny ízlelőbimbókkal rendelkező nők az indiai gyapot gyökerének ízét is azonosítani tudták a gyógyitalban.

Ifjabb Ole Mbatian mindenkinél gazdagabb volt, beleértve a világlátott törzsfőnököt, Olemeelit is.

A tehenein kívül három kunyhója és két felesége is volt. A törzsfőnöknél fordított volt a helyzet: két kunyhója és három felesége volt. Ole soha nem értette, hogyan kezeli ezt a helyzetet.

A javasember egyébként nem kedvelte a törzsfőnökét. Egyidősek voltak, és már kis korukban tudták, milyen szerepek várnak rájuk az életben.

– Az én papám parancsol a te papádnak –
kötekedett a kis Olemeeli.

Ebben igaza volt, ám a vitákban ifjabb Ole nem szívesen maradt alul vele szemben. A megoldás a leendő törzsfőnöknek a hajítófával való szájon vágásában öltött testet, ami után idősebb Ole Mbatianak nem maradt más választása, mint fiának

látványos elpáholása, miközben azonban dicsérő szavakat suttogott gyereke fülébe.

Abban az időben „Kakenya, a szép” uralkodott a völgyben. Titokban az a felismerés bántotta, hogy a törzsfőnöki nevéhez kapcsolódó jelző megfelelt ugyan az igazságnak, de ezen kívül lényegében nem volt más irigylésre

méltó

tulajdonsága.

Nem

kevésbé

nyomasztotta az is, hogy a fia, aki egyszer majd az örökébe lép, apjának csak a fogyatékoságait örökölte, és nem a természetes szépségét. Nem tett jót az ifjú Olemeeli külsőjének az sem, hogy a javasember porontya kiütötte a két első fogát.

Kakenya, a szép mérhetetlenül nehezen tudott bármit is eldönteni. Még az is előfordult, hogy a döntést átengedte a feleségeinek, balszerencséjére azonban páros számú felesége volt. Valahányszor nem tudtak

valamiben egyetérteni (vagyis szinte mindig), ott állt a maga ügydöntő szavazatával, és fogalma sem volt róla, mit kezdjen vele.

Élete alkonyán a családja segítségével Kakenyának mégis sikerült valamit összehoznia, amire büszke lehetett. Ha legidősebb fia útra kel, és bejárja a világot, messzibbre eljut, mint korábban bárki. Világlátott ember lesz, hazahozza magával a világban szerzett benyomásait. A tudás, amit időközben összeszed, jól fog jönni neki, amikor majd átveszi az uralkodást.

Olemeeli soha nem lesz olyan szép, mint az apja, de határozott és céltudatos vezető azért még lehet belőle.

Ez volt az elképzelés.

A dolgok azonban nem mindig alakulnak úgy, ahogy az ember elképzei. Olemeeli első és egyben utolsó nagy utazásának a papa parancsára Loiyangalani volt a célpontja. Nemcsak azért, mert távolabb esett minden más, egyáltalán elérhetőnek látszó célpontnál, hanem azért is, mert híre ment, hogy odafent északon új módszert találtak ki a tengervíz ihatóvá tételére.

A forró homokból, C-vitaminban gazdag füvekből és a vízililiom gyökeréből álló szűrőréteg alkalmazásának módszerét már régóta ismerték. Loiyanganiban azonban nyilvánvalóan felfedeztek valami egyszerűbb és egyúttal hatékonyabb módszert.

– Menj el oda, édes fiam – mondta Kakenya, a szép. – Tanulj meg minden újdonságot, amit utadon megtapasztalsz. Aztán gyere haza, és készülj a jövőre. Érzem, hogy nekem már nincs sok hátra.

– Na de papa – felelte Olemeeli.

Ennél többet nem tudott mondani. Legtöbbször nehezen jutottak eszébe a megfelelő szavak. Vagy a megfelelő gondolatok.

Az utazás egy egész örökkévalóságig tartott. Vagy egy egész hétig. A helyszínen azután Olemeeli észrevette, hogy Loiyanganiban sok mindenben előrébb tartanak, mint ők. A víztisztítás csak egy volt a sok közül. Bevezettek valamit, amit elektromosságnak neveznek, és a polgármester nem tollal vagy krétával írta a leveleit, hanem egy géppel.

Olemeeli legszívesebben gyorsan hazatért volna, de apja szavai sokáig visszhangoztak a fülében. Ezért aztán közelebbről is meg akart ismerkedni az új dolgokkal, ennyivel mindenképp tartozott apjának. Az elektromossággal való ismerkedése sajnos balul ütött ki, mert az áram úgy megrázta, hogy percekre elvesztette az eszméletét.

Miután magához tért, némi időre volt szüksége, mielőtt belefogott volna az írógép tanulmányozásába. Itt sem járt nagyobb szerencsével, mivel bal kezének mutatóujja beszorult a d és az r közé, amitől Olemeeli megijedt, és olyan erővel rántotta ki a kezét, hogy az ujját két helyen is eltört.

Ami sok, az sok. Olemeeli utasította segítőit, hogy csomagoljanak be, és készüljenek a fáradságos útra hazafelé. Már tudta, mit fog mondani apjának, Kakenyának. Az még csak hagyján, hogy ha bedugsz egy szöveget a falon lévő lyukba, az elektromosság jól beléd harap. Az igazi rém az írógép, mert az bizony az életedre tör.

Kakenya, a szép jóslatai ritkán teljesedtek be. Az a feltevése azonban, hogy az evilági életből neki már nincs sok hátra, igaznak bizonyult. Hiányos fogazatú fia félve lépett az örökébe.

Az új törzsfőnök Olemeeli három rendeletet léptetett életbe mindjárt az első napon, apja temetését követően.

Először is: azt a valamit, amit elektromosságnak neveznek, soha nem szabad beengedni abba a völgybe, ahol Olemeeli a főnök.

Másodszor: olyan gépeket, amelyeket írásra használnak, nem szabad áthozni a határon.

És harmadszor: a falunak teljesen új víztisztító rendszert kell kiépítenie.

Így esett, hogy Olemeeli majd négy évtizeden át uralkodott

Masai

Mara

egyetlen

olyan

völgykatlanában, ahol nem ismerték az elektromos áramot, az írógépeket és a későbbiekben a számítógépeket sem. Ebben a völgykatlanban egyetlenegy sem lakott a földkerekség hatmilliárd mobiltelefon-tulajdonosa közül.

A főnök „Olemeeli, a világlátott”-nak nevezte magát.

Pont olyan népszerűtlen volt, mint annak idején az apja. A háta mögött mindenféle egyéb, kevésbé hízelgő neveket aggattak rá. Ifjabb Ole Mbatian kedvence ezek közül a „foghíjas” volt.

A népszerűtlen főnök és az elismerten nagy tudású javasember kétségtelenül egyidősek voltak. Ez nem jelentette azt, hogy ki is jöttek volna egymással. Ám mivel ők voltak a két legfontosabb férfi a faluban, nem harcolhattak egymással úgy, mint gyerekkorukban.

Ole Mbatian beletörődött abba, hogy a falu életének legnagyobb kerékkötője azonos a falu vezetőjével.

Viszonzásképp Olemeeli, a világlátott úgy tett, mintha nem hallaná meg, amikor a javasember azt firtatta, hogy kettőjük közül kinek van több foga.

A főnök folyamatos, de elviselhető fejfájást okozott Ole Mbatianak. Egyetlen igazi szomorúságának az életben más oka volt: nevezetesen az, hogy négy gyereke született az első feleségétől, és négy a másodiktól is, vagyis összesen nyolc, de mindegyik lány, és egyetlen fiú sem. A negyedik lány után már kísérletezni kezdett a füveivel és gyökereivel, hogy a következő gyerek fiú legyen. De a probléma megoldása meghaladta a képességeit. Egymás után születtek a lányok – aztán egyszer csak vége lett... A feleségei többé nem estek teherbe, pedig sem keserűborka, sem indiai gyapot nem került a gyógyitalokba, amelyekkel Ole Mbatian kísérletezett.

Öt generáció után nem Mbatianak fogják hívni a következő javasembert. A maszájok nyelvén a javasember hímnemű szó, nő nem lehet javasember.

Ole egyedül abban talált némi vigaszra, hogy a fogatlan főnöknek sem

sikerült

jobban

a

gyereknemzés. Olemeeli hat lány apja volt.

A törzsfőnöknek azonban volt még egy felesége a talonban. Ennek a legfiatalabb asszonynak, még mielőtt ideje lett volna megöregedni, sikerült egy fiúgyermeket s egyben utódot szülnie férjének, a törzsfőnöknek. Lett is nagy ünneplés a faluban!

A büszke apa elrendelte, hogy hajnalig tartson a mulatság. Így is történt. Mindenki átmulatta az éjszakát, kivéve a javasembert, akinek megfájdult a feje, és korán lefeküdt.

Sok év eltelt azóta. Jóval több, mint amennyi Ole feltevése szerint még hátra lett volna... De még nem készült fel rá, hogy a Kegyes Isten elé járuljon. Még volt mit adnia. Nem tudta pontosan, mennyi idős. Érzékelte, hogy a nyíllövései már nem olyan pontosak, mint régen, hogy a lándzsája nem egészen oda érkezik, ahova szánja, és a hajítófával és a késsel sem bánik

olyan ügyesen, mint egykor. A hajítófával talán még igen. A faluban még mindig ő volt a legjobb.

A mozgása is a régi. Változatlanul ruganyos léptekkel és magabiztosan járt, még ha nem is ugyanolyan

lendülettel,

mint

régen.

Kezdett

elkényelmesedni. Fájt a foga. Bár tudta, hogyan kell gyógyítani. Nem látott olyan élesen, mint ifjúkorában, de ez nem akadályozta semmiben. Mindent látott már, amit látni érdemes, és mindent megtalált, amire szüksége volt.

Összességében a jelek arra mutattak, hogy eljárt felette az idő. De lehet, hogy Ole Mbatian csak deprimált volt. Ha lelkében túlságosan eluralkodott a fájdalom a soha meg nem született fia miatt, napraforgóolajban áztatott orbáncfűből és illatos varjúhájából készített gyógyitalt magának. Az segíteni

szokott.

Vagy járt egyet a szavannán. Hajnalonta barangolta be a környéket, új gyökereket és füveket keresett, még mielőtt a nap túlságosan forrón sütött volna. Általában még sötétben indult útnak. Ügyelve a szinte teljesen hangtalanul vadászó oroszlánok hangjaira.

Kezdek volna rövidülni a léptei? Valamikor eljutott Nanykiig, ami nagyon messze van. Máskor egészen a Kilimandzsáró lábáig, sőt, fel a hegyre is. Mostanában már a szomszéd falu is messzinek tűnt. Semmi nem utalt tehát arra, hogy ifjabb Ole Mbatian egy szép napon, a nem túl távoli jövőben jelentős felfordulást fog okozni Stockholmban, Európában és az egész világban. A maszáj férfi, aki oly sokat tudott a szavanna gyógyító erejű növényeinek nemesítéséről, semmit nem tudott a svéd fővárosról, vagy arról a földrésről, ahová a svéd főváros tartozott. És a világról sem tudott többet, mint hogy En-Kai, a legfőbb Isten teremtette, akinek Kirinyaga hegyén van a lakhelye. Ole Mbatian kereszténynek tartotta magát, de

bizonyos igazságokon még a Biblia sem tudott változtatni. Ezek közé tartozott a teremtés története is. – Hát jó – mondta magában.

Időnként ezt szokta mondani. Azt jelentette, hogy ezen még dolgozni kell egy kicsit. Jókedvűen, alapjában véve.

3. fejezet

A maszájok földjétől jó tízezer kilométernyire északra, a svéd főváros, Stockholm egyik külvárosában Lasse éppen átadta élete munkájának kulcsát az utódjának.

Eljött a nyugdíjba vonulás ideje.

Nem nagy ügy a néhai hot dog árus életében. Az ember megszületik, leéli az életét, visszavonul, meghal, eltemetik. Ennyi az egész.

Annál nagyobb – és főként súlyosabb – gondot okozott ezzel egyik törzsvásárlójának. Lasse ugyanis egy arabnak adta el a bódéját. Aki azt se tudja, mi fán terem a västerviki mustár. Meg hogy a püré van alul, a virsli pedig felül. És aki kebabot is árul.

Ezen bárki fennakadhat. Victor alig múlt tizenöt

éves, amikor mindez történt. Úgy érezte, kint lógni a téren a mopeddel a hot dog árus közelében ezentúl már nem olyan, mint régen.

A haverok a tér túloldalára tették át találkozóhelyüket, az új pizzéria elé, de hát az is egy arabé.

Valami nem stimmel az arabokkal. És az irániakkal.

Az irakiakkal. A jugoszlávokkal. Egyik sem tudja, mi a västerviki mustár. Furán öltözködnek. Furán beszélnek. Miért nem tudnak rendesen megtanulni svédül?

Ez az egyik. A másik az, hogy a haverjai nem ugyanígy látják a dolgot. Nem azért cserélték le a hot dog árust a pizzériával, mert virsli helyett kebabot árul, hanem mert bent a pizzériában sokkal melegebb van. Ha Victor megpróbálta elmagyarázni nekik, hogy Svédország előbb-utóbb megváltozik, a képébe vigyorogtak. Egy-egy iráni vagy jugoszláv csak feldobja a hangulatot, vagy nem?

Victor magára maradt a töprengésével. Amikor a

többiek diszkóba mentek, ő otthon ült a
gyerekszobájában. Amikor hétvégeken a többiek
fociztak, ő múzeumba ment. Ahol megvigasztalódott,
mert igazi svéd művészetet látott, vagyis francia
rokokót és neoklasszicizmust, amit III. Gusztáv hozott
be Itáliából. És főleg nemzeti romantikát: elképzelni
sem tudott szebbet, mint Anders Zorn Szentivánéji
táncát, vagy megrendítőbbet, mint XII. Károly
holttestének

hazahozatalát

Gustaf

Cederström

festményén.

Ellentétben a kebabbal.

Számára a középiskolás évek gyötrelmes időszakot
jelentettek. A fiúk az osztályban lököttnek tartották,
aki bármikor felsorolja a svéd uralkodókat a tizedik
századtól kezdve mostanáig. Ő pedig unalmasnak a
fiúkat. A lányokat pedig... hát, velük valami nem volt
rendben. Néhányan kendőt kötöttek a fejükre, azokról

tudni sem akart. De még az igaz svédek is... Nem lehetett velük rendesen beszélgetni. Egyáltalán, miről beszélgessenek? Hogy kerülhet az ember közel valakihez úgy, hogy közben ne engedje közel magához?

A

sorkatonai
szolgálatot
valamiféle

felszabadulásnak tartotta. Tizenkét hónap rend és fegyelem a nemzet szolgálatában. Bár még a svéd haderő sem maradt mentes a külföldiektől. Vagy a nőktől.

Fiatal felnőttként Victor fontolóra vette, hogy politikusi pályára lép. Előfizetett a Folktribunen című újságra, amelynek a fontos kérdésekben ugyanaz volt a véleménye, mint neki. Elment néhány gyűlésre, ahol a hozzá hasonlóan gondolkodók jöttek össze, de nem érezte jól magát közöttük. A résztvevők a változást erőszakkal kívánták elérni, ami azt feltételezte, hogy

az ember hajlandó verekedni, ami viszont fájdalmas dolog. Victor azóta tudta, mennyire fájdalmas, amióta apja pénztárcájából egyszer eltűnt háromszáz korona. Apjának nem volt bizonyítéka rá, ki tüntette el, mégis a saját tizenöt éves fiát páholta el. A tények kérdését a fiú utólag sem kívánta megválaszolni, még gondolatban sem.

A pártnak, amellyel Victor közelebbről is megismerkedett, volt elnöke és elnökhelyettese, miközben ő maga a rangsor alsó végén találta magát. A csoportjában elvárták tőle az engedelmességet és az együttműködést. Nemcsak a férfiakkal, hanem a nőkkel is. Hogy lehet az utóbbiakkal együttműködni? És hogy lehet nekik engedelmeskedni?

Arra a következtetésre jutott, hogy ha alkalmi barátainak az ellenállási mozgalomban nem sikerül forradalmat kirobbantaniuk, Svédország elveszett. Vagy ha neki magának nem sikerül saját kezébe venni a dolgokat – de úgy, hogy közben nem verik meg és nem zárják be. Svédország ugyan az általános

hanyatlás jeleit mutatja, de a siker lehetősége még mindig nincs kizárva, nem úgy, mint a pártjában, ahol bizonyos dolgokra tekintettel kell lenni. Ennél ártalmasabb szemléletet Victor szinte elképzelni sem tudott. Tekintettel lenni a párt elnökére, az elnök helyettesére, a feleségére és a macskájára. Ha valaki meg akarja védeni Svédországot az élősködőktől, annak nem kell tekintettel lennie semmire és senkire, hanem határozottságot és kíméletlenséget kell tanúsítania.

Az alig húszéves, magányos férfi nem tartozott senkinek semmivel. Fel akart jutni a csúcsra, mert csak úgy érheti el, hogy szabad folyást engedjen a kíméletlenségnek.

Idő kell hozzá, ezt tudta, de ha a cél elérése érdekében át kell gázolnia másokon, az egyáltalán nem érdekelte. Az sem számított, miféle csúcsra szeretne feljutni, a lényeg az, hogy elég magas legyen. A kapaszkodás azzal kezdődött, hogy elhelyezkedett Stockholm egyik legtekintélyesebb műkereskedésében.

Tudott már egyet s mást az igazi művészetekről, s az interjúja során sikerült meggyőzően hazudnia Alderheim műkereskedőnek, elhitette vele, milyen jó véleménye van az ocsmány modernizmusról.

A biztonság kedvéért felkészült az interjúra, és olyanokat tudott mondani, hogy:

– Nem könnyű dolog itt ülni szemtől szemben a város nagy műkereskedőjével, és kifejezni a gondolat igazi funkcióját.

Ezzel a szürrealizmus megalapítójára célzott, akire reménybeli munkaadója szerencsére nem kérdezett rá, mivel Victor elfelejtette a nevét. Csak arra emlékezett, hogy baloldali költő volt és egy antifasiszta csoport megalapítója. Röviden: egy barom.

A műkereskedés nem véletlenül jutott az eszébe.

Victor pontosan végiggondolta a dolgot: aki igazi változást akar, annak előbb vinnie kell valamire, rangot kell szereznie magának. Leütni egy köcsögöt vagy halálra rémíteni egy fekát szép dolog, de ettől még nem változik meg semmi. Legfeljebb a szóban

forgó köcsög vagy feka számára.

Rangot úgy szerezhethet az ember, ha a megfelelő körökkel érintkezik. Victor tehát a pénz és a hatalom köreibbe szeretett volna bejutni. Alulról kezdeni az üzleti világban éppolyan reménytelennek látszott, mint a politikában.

A műkereskedés tökéletes ugródeszka volt, mert ha van valami, ami egyesíti a szociálliberális elit tagjait, az az opera, a színház – és a képzőművészet. Főként az a modernista maszatalás, amit Alderheim árult. Ha egyszerűen csak ott lehet közöttük, és kapcsolatokat létesíthet a klientúrával, csupán idő kérdése, mikor adódik valami komolyabb lehetőség.

Maga a munka azt jelentette, hogy a galériában ő az első ember, aki érintkezik az ügyfelekkel. Kívívta magának a jogot, hogy üzletvezetőnek nevezhesse magát. Alderheim eredetileg egy asszisztenst keresett, de fáradt volt már és öreg, hagyta magát rábeszélni, hogy fogadja el a titulust. Az üzletvezetőnek az volt a legfontosabb feladata, hogy a saját személyén

keresztül tegye vonzóvá a műalkotást az aktuális vásárló szemében.

– A lelkem mélyén egy Cézanne vagyok – szokta mondani szerényen, de magabiztosan mosolyogva. – De be kell vallanom, hogy Matisse nem hagy nyugodni.

És erre még általában rátesz egy lapáttal:

– Mindig csak Matisse...

A mondat második felét megtartotta magának („hogyan vinné el az ördög”).

A kliens azt hihette, hogy az üzletvezető megrekedt valahol az impresszionizmus és az expresszionizmus között, pedig voltaképpen csak az előre kigondolt tervét követte.

Alderheim lefegyverzőnek találta üzletvezetője kedvességét. Kezdte úgy érezni, mintha a meg nem született fia lenne.

Annak idején Victorinak még mindig Svensson volt a vezetékneve. Ennek ellenére előfordult, hogy meghívták egy-egy vernisszázsra vagy valamilyen hasonlóan visszataszító, ám egyszersmind fontos

eseményre. Ügyelt rá, hogy jelen legyen mindenhol, ahol jelen kell lennie. Kivárta az idejét, nem hagyott ki egyetlen lépcsőfokot sem, amin tovább lépkedhetett felfelé.

Két évet adott magának. Ha addig nincs kapás, váltania kell, és újragondolja az egészet. Hogy minden magától megoldódik, arra nem számított. Pedig a jövő elébe ment, oda, ahol épp volt, nem neki kellett elébe mennie. Jennynek hívták.

A nő testesített meg mindent, amit Victor utált.

Kiszámíthatatlan volt, gyenge és érzékeny. A kevés jó tulajdonsága közül azt, amit Victor mégis méltányolt valamennyire, egyszer egy héten vette igénybe egy luxusprostituált

segítségével

Stockholm

egyik

elegánsabb szállodájában. A luxus egyik előnye az volt, hogy számlára fizethetett érte. A szex a számlán képerket, festővászon vagy valamilyen hasonló néven

jelent meg. A gyengébb nem más örömet nem jelentett számára. Kivéve...

Victor észrevette, hogy az öreg Alderheim fejében már korán gyökeret eresztett egy gondolat a lányával kapcsolatban. Aki még csak járni tanult, amikor Victor bekerült a cégbe. Victor tizenkilenc évvel és kilenc hónappal volt idősebb a kislánynál, türelemre volt szükség. És az öreg kitartására. Maga Alderheim huszonöt évvel volt idősebb gyanakvó természetű feleségénél. Az asszony hosszútávon nehézséget jelenthetett volna a terv végrehajtásában, ha idejekorán nem takarította volna el magát az útból.

Jenny közben felnőtt, bár ez nem jelentette azt, hogy vonzóbb is lett volna. Behúzott nyakkal járt a világban.

Nem sugárzott belőle semmi. Rosszul öltözködött.

De Alderheim volt. És egy napon örökölni fog. És ha Victor feleségül veszi, megszerzi a nevét és hosszútávon az egész üzletet is.

Az anyja azonban megakadályozhatta volna az egészet. Victor baloldali gondolkodásúnak tartotta,

mert az asszony szerint Jennynek a szerelem dolgában magának kell döntenie. És nem bízott az üzletvezető érzelmi elköteleződésében és lojalitásában. Mivel ebben igaza volt, szerencse, hogy eltávozott az élők sorából.

Mégpedig alig néhány nap leforgása alatt. Rákos daganat szinte minden testrészben. Soha nem mondta, hogy fájna valamije. Egy hétfői napon egyszerűen nem kelt fel az ágyából. Szerdán már vitték is el.

A következő héten meg már temették.

Felesége halála után az öreg napokig ki sem mozdult a lakásából, és siratta az időt, ami elmúlt.

Esténként hagyta, hogy a bőrfotelekkel berendezett, a kedvenc festményeivel és egy nagy akváriummal díszített könyvtárszoba kandallójában Jenny begyűjtsa a tüzet.

Itt kínálta meg reménybeli vejét konyakkal. Akinek jónéhány pohárral el kellett fogyasztania minden héten, de nem bánta, mert a konyak ízlett neki, és az irányt jónak tartotta. Napközben pedig Victor egyre

nagyobb képmutatással és egyre elegánsabban tárgyalt a vevőkkel, és Jennyvel is foglalkozott annyit, amennyire szükség volt.

Alderheim lánya tizenkét éves lett, aztán lett tizennégy és tizenöt is. Soha nem panaszkodott semmire, úgy látszott, nem érintkezik senkivel. Újabb feladatait ugyanazzal a közönyös arckifejezéssel végezte, mint a régebbiekét. Idővel átvette a lakás és az üzlet takarítását is. Victornak így kevesebb dolga lett, és a szokásos költségkímélő megoldással kicsivel több szexet tudott vásárolni magának. Victor egy idő után a pincében lévő archívum anyagának rendezését is rábízta a lányra, aki amúgy is szívesen tartózkodott a pincében. Hiszen amúgyis pinceszaga volt.

Amikor már úgy látszott, a dolgok a legjobb úton járnak a pompás végkifejletig, egy régről ismert prostituált alakjában becsapott a mennykő! A nő egyszer csak ott állt a galériában egy kamaszfiúval az oldalán.

– Ez itt Kevin – mondta.

– Na és? – kérdezte Victor.

A nő kiküldte a fiút, kérte, várja meg az utcán.

Amikor a fiú már hallótávolságon kívül volt, azt mondta:

– A te fiad.

– Az enyém? Hiszen fekete, az ég szerelmére.

– Ha jól megnézel magadnak, talán felfogod, mi történhetett.

A nő elhárította magától a felelősséget. Nem része a munkájának, hogy üzletkötés előtt az ügyfelei jellemét tanulmányozza. Utána pedig csak egy szabályt szokott betartani: akik ütötték, többé nem jöhettek vissza, akik nem ütötték, azok jöhettek újra, ha a számláikat amúgy rendesen fizették. Victor az utóbbiak csoportjába tartozott.

Victor bezárta az üzletet, és a hazudós nővel és a fiával együtt gyorsan eltávozott, mielőtt Jenny feljött volna a pincéből. Az öreg ilyenkor a hétszobás lakásában tartózkodott, nem hallott, nem látott semmit.

Az újdonsült és minden bizonnyal valóságos apa maga előtt terelgetve anyát és gyermekét betért egy néhány utcával távolabb levő kávézóba (döbbenetes, hogy a nő mennyire lestrapálódott néhány év alatt).

Megkérdezte tőle, mit akar.

A lehető legrosszabbat. Hogy vállalja a felelősséget a fiáért. Éveken át elhallgatta ugyan előle Kevin létezését, de az élet viszontagságai felemésztették az erejét, és most segítségre van szüksége. A fiúnak pedig apára.

Nem csak pénzről van szó.

– Miféle segítségre? – kérdezte Victor.

– Beteg vagyok.

– Mi bajod?

A nő elhallgatott. Kevin fülét ugyan betöltötte a zene, de a nő a biztonság kedvéért átküldte a fiút az utca túloldalán lévő dohányboltba, hogy vegyen magának valami édességet. Aztán azt mondta:

– Meg fogok halni.

– Mind meghalunk.

Újra hallgatásba merültek, majd a nő folytatta.

– AIDS-es vagyok.

Victor hátralökte magát a székekkel együtt.

– A kurva életbe!

* * *

Victor megpróbált mindent letagadni, de a körülmények egyértelműen a beteg nő mellett tanúskodtak. És Victor tervei szempontjából a nő a legrosszabb pillanatban bukkant fel.

Nem lehetett egyszerűen elhajtani. Amíg él, bejelentés nélkül bármikor beállíthat a galériába vért köpni vagy megbeszélni az ő apaságának kérdését bárkivel, aki épp ott tartózkodik.

Persze csak addig, amíg él. A jelek szerint szerencsére már nem sokáig.

Vagyis időt kell nyernie és minimalizálnia kell a kárt.

Tárgyalásba kezdett a haldokló anyával, és megígérte neki, hogy gondoskodik a fiúról annak nagykorúságáig, cserébe viszont kiköti, hogy az apa szót a nő a fiú jelenlétében soha nem mondhatja ki. És

máskor sem.

– A fiú? – kérdezte a nő. – Van neve is. Kevin.

– Ne lovagolj a szavakon.

4. fejezet

Amíg Kevin anyja lassan sorvadozott, Victor kivett egy

hét

szabadságot.

Az

egyre

rozogább

öreg

Alderheimnek évek óta először fel kellett emelnie a

fenekét a karosszékből, hogy valami hasznosat

csináljon. Az üzletvezető szerzett egy kis garzonlakást

Stockholm egyik legtávolabbi déli elővárosában, ahol

elrejtette a problémáját. Tizennyolc négyzetméter, egy

ágy, egy főzőfülke, két szék és egy asztal.

A fiút leültette az egyik székre, ő leült a másikra, és

ismertette a szabályokat.

Az első az, hogy Kevinnek soha nem szabad azt

hinnie, hogy Victor az apja. Victor merő szívjóságból vállalta el, hogy gondoskodik róla, mivel Kevin anyja teljesen felelőtlenül arra készül, hogy meghaljon.

A gyám volna számára a megfelelő titulus, de ha Kevin sutának érzi, szólíthatja főnöknek is.

A fiú bólintott, bár soha életében nem volt még főnöke. Gyámja sem, ami azt illeti. Apja pedig végképp nem.

A második az, hogy Kevinnek soha, semmilyen körülmények között nem szabad felkeresnie Victort a városban. Itt kell laknia Bollmorában, minden reggel el kell mennie a közeli gimnáziumba, délután pedig vissza. Ha betartja ezeket a szabályokat, a főnök megígéri neki, hogy mindig lesz pizza a hűtőszekrényben.

Kevin tudni szeretne volna, hogy van az anyja.

– Szarj bele, most rám figyelj! Ez most fontos.

A közvetlen veszély elhárult. Amikor néhány héttel később a bonyodalmakat okozó nő is meghalt, az élet visszatérhetett a régi kerékvágásba. Kevin úgy

viselkedett, ahogy elvárták tőle, az iskolában nem volt vele probléma, a kosztra nem panaszkodott. És legfőképpen: soha nem jött el a műkereskedésbe. Mintha nem is létezne – ami különben is jó lett volna.

* * *

Jenny tizenhat éves lett, azután tizenhét és tizennyolc, de szexuális értelemben semmivel nem keltette fel Victor érdeklődését. Ez nem is volt szempont. Csak össze kell házasodniuk.

A

öregember

kitűnő

házasságközvetítőnek

bizonyult. Mindennap puhította szinte teljesen

közönyösnek mutakozó lányát. Néha Victor is

kihallgatta a beszélgetésüket. Alderheim azzal érvelt,

hogy szeretné, ha élete fő műve tovább élne a halála

után, de Jenny még túl fiatal és tapasztalatlan ahhoz,

hogy vállalja vegye az örökséget, Victor viszont érett és

felelősségtudó férfi. Maga a megtestesült biztonság.

Vajon Jenny nem érez iránta semmit?

A választ azonban a szomszéd szobából nem lehetett hallani. A házban Jennynél is halkszavúbb lakót legfeljebb az öreg akváriumában lehetett találni.

A lány miatt Victor nem aggódott. A Bollmorában lakó fattyú miatt viszont annál inkább. Gyorsan telt az idő, közeledett a nap, amikor Kevin betölti a tizennyolcat. És ha egyszer nagykorú lesz, Victor nem gyámkodhat tovább fölötte. Vissza fog neki beszélni. Victor nem hitt az ember eredendő jóságában, saját magán kívül nem bízott senkiben. Egy hónap vagy fél év vagy egy egész év is eltelhet addig, de nem lehet kiszámítani, mikor kezdődnek a gondok. Csak az biztos, hogy Kevin egy szép napon előáll, és a pénzét fogja követelni. Először csak néhány százast valamire, aztán egy nagyobb összeget biciklire, aztán még nagyobbat autóra, külföldi tandíjra, lakásra... Ha egyszer rájön, hogy Victor olyan bankautomata, amelyikből korlátlanul vehet ki pénzt, soha nem hagyja abba.

Soha a bűdös életbe'.

Neki most arra kell összpontosítania, hogy elbűvölje az öreget, úgy tegyen, mintha legyeskedne Jenny körül, aztán megkérje a kezét, és gondoskodjon róla, hogy az ostoba liba igent mondjon. Ha Kevin csak elköhinti magát Bollmorában, minden összeomlik. Victor ezt már régóta tudja, és csak idő kérdése, mikor jön rá Kevin is.

Gyilkosság nem jöhet szóba. És ha a fiú mégis meghal? Az más. A probléma az, hogy a tizennyolc éves fiúk nem szoktak csak úgy, minden további nélkül meghalni. Kevinnek ehhez segítségre van szüksége. Victor visszagondolt az ellenállási mozgalomra, amelynek sok évvel azelőtt maga is tagja volt. El kell ismerni, hogy azóta sem adták fel a harcot. Tagjaikat szabályos időközönként lecsukják testi sértés, a köznyugalom erőszakos megsértése, közösség elleni uszítás, tiltott fegyverviselés és hasonlók miatt. Közben csiszolgatják a pártprogramjukat. Sok jó elgondolásuk van. Ha egyszer beverekszik magukat a hatalomba, egyik első dolguk lesz, hogy elzavarnak mindenkit,

akinek ebben az országban nincs semmi keresnivalója.

Az irániakat visszaküldik Iránba, az irakiakat Irakba,
a jugoszlávokat... na igen, ott most nehéz eligazodni.

De Kevint biztosan Afrikába.

Szép gondolat. Csak az a probléma, hogy nem lehet
kivárni az ellenállók forradalmát. Vajon hányan
vennének részt benne? Százan? Kétszázan? Akik közül
minden második le van csukva.

Nem, szokás szerint már megint csak saját magára
számíthat.

Afrika valahogy szeget ütött a fejébe.

Addig ütögette a szeget, amíg egy szép napon leemelt
egy rendes régi térképatlaszt az öreg Alderheim
könyvespolcáról.

Mutatóujját

lassan

végighúzta

az

afrikai

kontinensen, és az egyik helyen szinte magától

megállt. Ekkor született meg benne az elhatározás.

Ahol nincs, ott nem keresi senki.

5. fejezet

– Helló, Kevin. Látom, elfogyott a pizza.

– Helló, főnök.

Victor elégedetten bólintott. A srác tudja, mi a szabály, és be is tartja. Jó modorú fiú. Fekete, de jó modorú.

– Nemsokára tizennyolc lesz.

– Épp ma, ami azt illeti.

– Nahát. Arra gondoltam, megünnepelhetnénk a jövő héten egy utazással. Nem jó, hogy soha ki sem teszed a lábad Bollmorából.

Az utazás fantasztikusan hangzik. Kevin amúgy itt is jól érezte magát, rendben volt ez így, hiszen a főnök döntötte el azt is, hogy a városba soha nem mehet be.

– Helyes, ezt jól megértetted. Most azonban üzleti ügyben épp Nairobiba kell utaznom. Akarsz velem jönni? Kicsit körülnézni?

– Nairobi? – kérdezte a fiú.

– Kenya – felelte Victor.

E pillanatban Kevin életében először úgy érezte, hogy mégiscsak van valami közük egymáshoz, hogy a főnök mintha valami mást is jelentene számára. Érdes modora van, néha kifejezetten kellemetlen, de legbelül... Hosszú utazásra indulhatnak kettesben. Hogy közösen fedezzék fel a világot. Hogy együtt legyenek.

– Köszönöm, apa... – csúszott ki Kevin száján.

Nem azért, mintha tényleg így gondolta volna, csak mert ez nagyon hiányzott az életéből.

– Ne szólíts apának!

Eltartott néhány napig, amíg eltakarították a felhalmozódott pizzásdobozokat, megcsináltatták az útleveleiket és beszerezték a repülőjegyeket. Victor business class jegyet vett magának oda és vissza, Kevinnek pedig csak odaútra és turista osztályra. Jennynek és kissé szenilis apjának pedig beadta, hogy Londonba kell utaznia, rá kell beszélnie a vásárlásra az egyik habozó vevőjüket.

– Pár nap az egész – mondta. – Addig rád bízom az üzletet.

– Na de... – mondta Jenny.

– Rendben lesz. Csókollak.

Nem lehetett tudni, hogy Kevin a feketék melyik országából származik. Victor más megfontolások alapján választott úticélt: eléggé civilizált legyen, hogy ő maga ne kerüljön bajba, vagyis inkább Kenya, és nem Szomália. És eléggé vad, hogy a srác soha ne keveredjen ki belőle, vagyis nem valamelyik nemzeti park, ahol csak pár perc séta a legközelebbi buszmegálló. Ez nagyjából ötszázötven kilométert jelentett Nairobiból nyílegyenesen a semmibe.

* * *

Az utazás eddig nem úgy alakult, ahogyan Kevin remélte, hogy például felfedezi, hogy Victor zord külsője érző szívet takar. Balszerencsájukra a repülőn egymástól egészen messzire ültették őket, nem úgy zajlott az út, ahogy a tizennyolc éves fiú elképzelte: vagyis hogy közben az életről és a jövőről beszélgetnek.

Hogy megismerik egymást. Hogy megkedvelik egymást.

Bérelt autó várt rájuk a repülőtéren. Victor

felajánlotta a srácnak, hogy üljön előre. Mint egy

egyenrangúnak. Talán most?

A fiú azt kívánta, minél tovább tartson az út, hiszen

egymás mellett ülnek.

– Hova megyünk, apa? – kérdezte.

– Ne szólíts apának, mondtam már.

A beszélgetés ezzel véget ért.

A főnök továbbra sem szólt semmit, miközben egy

navigátor segítségével manőverezte a Range Rover-t.

Egyenesen nyugat felé.

A fiú is hallgatott, három óra hosszat. Mit mondjon?

Végül belefáradt a hallgatásba.

– Nem mondanád meg mégis, hova megyünk?

Szeretném tudni.

– Ne jártasd annyit a szád. Élvezd a kilátást, baszki.

Az A104-es útból előbb B3 lett, azután C12. Az utak

szélessége zsugorodott, a minőségük romlott. Mire

alkonyodni kezdett, az aszfalt is elfogyott alóluk. Victor

és a fiú egy ideje már a végtelen szavannán haladt előre. Az egyenlítő közelében az alkonyat gyorsan átadja helyét a teljes sötétségnek. És épp amikor beállt a koromfekete sötétség, Victor leállította az autót.

– Megérkeztünk.

– Hova?

– Ahonnan jöttél. Szállj ki.

Kevin kiszállt, ellentétben Victorral, aki ott maradt a volán mögött, a motort sem állította le. Egy akáciafa tövében hagyta a fiút, és előrébb ment a kocsival addig, amíg meg tudott fordulni. Visszafelé jövet leeresztette az ablakot, hogy el tudjon köszönni.

– Ne haragudj rám. Jól el fogsz itt boldogulni. Ez úgyis a véredben van.

– De apa... – mondta Kevin.

– Apád neked a fekete ördög – mondta Victor, és rálépett a gázra.

A srácot hazavitte. A többi a természet dolga. Ki hibáztathatja Victort azért, ami a természet rendje?

Alig egy nappal később már újra bent volt a

galériában. Eggyel növelve utazási tapasztalatai számát. És eggyel csökkentve problémái számát.

– Milyen London? – érdeklődött Jenny.

– Meleg – felelte Victor.

Február huszonötödike volt.

* * *

Az adóhivatal nem volt hajlandó Kevint halottá nyilvánítani. Az eltűnés rendőrségi bejelentése után elrendelték a 7695-ös számú, az „eltűnt személy halottá nyilvánítása”

tárgyában

rendszeresített

űrlap

benyújtását. Ezután öt évig gondolkodnak rajta, hogy mit döntsenek. Öt évig! Az oroszok ezt öt perc alatt el tudják dönteni.

Minden más azonban kedvezően alakult Victor számára. Az emeleten lakó, örökösen búslakodó öregember már teljesen rábízta az üzlet ügyeinek intézését, Jenny pedig igent mondott, amikor Victor egy

mély sóhaj után megkérte a kezét. A mély sóhajjal a kelletlenségét palástolta, nem a lány válaszát illető aggodalmát. Jenny soha nem ellenkezett vele.

Victor maga közölte az örömteli hírt leendő apósával, és egyúttal bejelentette, hogy ő veszi fel a lány és az após családnevét, nem pedig fordítva.

– Hiszen annyi mindent köszönhetek neked – mondta az igazságnak megfelelően.

A papa elsírta magát. Ki hitte volna, hogy ilyen szépen elrendeződik imádott lánya jövője.

Úgy látszott, Victor ölébe hullik minden. Már csak a papírmunka volt hátra.

Nem volt könnyű kivárni azt a néhány évet, amíg az öreg magától meghal. Konyakozás közben újra és újra szóba hozta egy esetleges unoka érkezését. Victor mindig ügyesen kitért a válasz elől. Hogy ellen tudjon állni a testi kísértésnek, heti kétszeri vizitre jelentkezett be a luxusprostituálnál. Kondommal.

Több fattyú ne álljon az útjába, se igazi, se kitalált.

Aztán eljött Victor életének eddigi legjobb napja. Az

öreg a bejelentésre épp a karácsony estét választotta.

Ennél szebb karácsonyi ajándékot nem kapott még

soha!

– Kedves Jenny, kedves Victor. Arra készülök, hogy újra együtt legyek az én Hillevimmel.

– Mit mondasz, papa? – kérdezte Jenny döbbenten.

– El van rákosodva az egész testem, pontosan úgy, ahogy a mamáé annak idején.

Halleluja, halleluja, dicséret és dicsőség mindörökre, gondolta Victor.

– Hát ez borzasztó – mondta.

Megnyílt előtte az út. Húsz év és tizenegy nap alatt a semmitől a mindenig.

Victor még megvárta, amíg apósa holtteste kihűl, de utána mindjárt nekilátott a hátralévő teendők elvégzéséhez. Új céget alapított (Győzelem vagy Halál Ingatlanforgalmazó Rt.), a cég vagyonát a házassági szerződéssel alapozta meg, rávette Jennyt, hogy ajándékozza neki a műkereskedést, a kintlévőségeket, a hétszobás lakást – azután mindent, amit ajándékba

kapott, eladta a cégnek egy koronáért. A tranzakció végén a feleségének válás esetén ötven öre lehet a formális követelése. Minden egyéb az övé marad. Minden úgy ment, mint a karikacsapás. Jenny, mint mindig, most is aláírta a papírokat, amelyeket Victor elébe tett. Néha kérdezett is valamit, de Victor mindenre tudta a választ. Jenny például tudni szeretne volna, miért kell a házassági szerződést összekötni az újonnan alakuló céggel. Victor megmagyarázta, hogy nem akarja az adminisztrációval Jennyt terhelni most, amikor gyereket akarnak meg mindent (abból indult ki, hogy Jenny nem tudja, hogy a gyerekeknek a szex az előfeltétele).

Jenny később persze megtámadhatná az egész ügyletet a bíróságon, talán nem is sikertelenül. De ez pusztán csak elméleti lehetőség. Victor tudta, hogy Jenny erre nem alkalmas. Ügyvédi segítséget pedig nem sokat kap ötven öréért.

Sok mindent végig kellett gondolnia ahhoz, hogy végre rend legyen. Miután már évek hosszú sorát töltötte a

társadalommérgező műkereskedésben, a legfontosabb

tennivaló nem tűrt halasztást. Victor leértékelt és

kiárusított

tizenkét

modernista

festményt,

a

tizenharmadikat pedig – egy száznyolcvanezer

koronára becsült Erich Heckel-képet – egyszerűen

széttépte és kidobta. „Erik Nemkell”, mondogatta már

régóta magában. A kép egy félmeztelen nőt ábrázolt

androgün szabású arccal, zöld színű szájjal.

A kétneműséget Victor olyan mértékű merényletnek

tartotta a szépséggel, a renddel és a tisztasággal

szemben, hogy az általános közjó érdekében a

förtelmet még ingyen sem kívánta odaadni senkinek.

A művészeti nagytakarítás után Jennyt titokban

átjelentette a bollmorai lakásba. Nem volt benne

biztos, hogy szükség van rá, de úgy gondolta, a jogi

bizonytalanságok világában nem árt, ha az ember az

öv mellett nadrágtartót is visel.

Ezután végre eljött a válás ideje is.

– Mi legyen vacsorára, csirke vagy hal? – kérdezte az egyik nap Jenny.

– Csirke, köszönöm – felelte Victor. – És válni akarok.

A bejelentés, ahogy számított rá, megtette a hatását.

– Csirke – mondta Jenny.

A papa már nem él. Mi értelme volna a próbálkozásnak, hogy életet leheljen egy kapcsolatba, amely már szintén halott?

A válást néhány héten belül kimondták, mivel Jenny továbbra is mindent aláírt. Victor szerint azért, mert ütődött. Valójában viszont azért, mert Jenny meg akart szabadulni tőle. Minél messzebb lenni tőle.

Megkapta, amire vágyott. És mégse. Miután átaludta eddigi életét, egy szép napon egy bollmorai egyszobás lakásban ébredt fel. A ruhán, ami rajta volt, és ötven örén kívül nem volt semmije.

* * *

Jenny nem volt olyan tehetetlen, ahogy Victor

gondolta. Korán eldöntötte, hogy elsősorban a művészetek társaságában akarja tölteni az idejét, és csak másodsorban az emberek között, ha egyáltalán marad rá ideje. És Victor és a körülmények gondoskodtak róla, hogy nem maradt.

Igaz, előbb mindig az öreg apjáról gondoskodott, és csak utána vonult le a pincében lévő irattárba. De odalent a mappák és az iratkötegek között nem volt egyedül. Ott voltak vele a kis könyvespolcán a barátai, mint például Franz Kafka és August Strindberg, a falakat pedig beborította Vincent van Gogh, Max Beckmann, Isaac Grünewald, Marc Chagall, Ernst Ludwig Kirchner, Irma Stern és még néhány festőművész

képeinek

mérethű,

nyomtatott

reprodukcióival.

A művészek társaságában maga is festegetni

kezdett. A képei olyan siralmasak lettek, hogy napról

napra jobban megértette, milyen zseniálisak a barátai.

Jenny, a könyvelő képeket festett, és amikor befejezte a munkát, Jenny, a műkritikus alaposan megbírálta őket. Valójában egészen kellemesen töltötte az időt.

Lent, az ablaktalan pincében boldognak érezte magát a boldogtalanságában. Úgy érezte, valamiképp osztozik barátja, Kafka sorsában, aki viszont a maga részéről még önmagával sem vállalt közösséget.

Néha maga sem értette, hogy tudja beérni ilyen kevéssel, szörfözött egy ideig a neten, megpróbált választ kapni a kérdésre, és érintkezési pontokat találni maga és a zsenik között. Nem tudta elmebetegnek látni magát, olyannak, mint Munch (aki a szorongását festette meg), Goya (aki hallucinált) vagy Chalepas (aki előbb megcsinálta a szobrait, majd összetörte

őket),

de

a

„neuropszichiátriai

funkciócsökkenést” nem tudta kizárni. Ezt el tudta fogadni.

Bármi csökkent is benne, nem tudta nem észrevenni, hogy az üzletvezető közeledni kezd hozzá. És hogy imádott apjának ez nincs ellenére. Victor jóval idősebb volt nála, és láthatólag semmit nem értett a modernizmus világából, ami számára mindent jelentett. De a papa választása volt, és biztosította az üzlet jövőjét. Apja azon soha nem gondolkodott, hogy ő maga alkalmas-e a szerepre. Hiszen nemrég még csak kislány volt. Most is éppenhogy csak fiatal nő.

Egyébként is, mi az, hogy szerelem? Az örökéletű, ám sajnos már mind elhalálozott modernistáin kívül.

Igent mondott, amikor Victor megkérte a kezét. Vagy a papa mondott igent. Ő csak jóváhagyólag bólintott.

Az önkormányzat egyik tisztviselője előtt a papa kedvéért mindenesetre azt mondta, amit mondott.

Mivel semmi vonzalmat nem érzett újdonsült férje iránt, egy porcikája sem kívánta az előtte álló házastársi kötelezettségeket. Furcsállta, hogy nem

történik semmi, de nem bánta. Levetkőzni
legszívesebben Ernst Ludwig Kirchner előtt vetkőzött
volna le. Szívesen lett volna Marzella a stockholmi
Modern Múzeum festményén. Vagy az öt meztelenül
fürdőző nő egyike a berlini Brücke Múzeumban.
Kirchner jelentette számára a boldogtalan szerelem
megtestesülését. 1880-ban született. Adolf készülő
műve láttán érzett elkeseredésében 1938-ban megölte
magát.

Utólag könnyű okosnak lenni. Újdonsült férje
megkérte, hogy írjon alá valamit, és ő aláírta. A férfi
olyan sokat és annyi hülyeséget beszélt, hogy inkább
gyorsan megtette, amit kért, csak hogy visszatérhessen
a barátaihoz a pincébe, amit egyébként a papa is
helyeselt. Amíg élt.

Utólagos okosság, igen. Hogy soha nem volt közöttük
testi kapcsolat. Huszonhárom éves korában Jennynek
e téren még továbbra sem volt semmi gyakorlata. Elég
sok időt töltött az iskolában és eléggé sok filmet nézett
a HBO-n ahhoz, hogy tudja, miről van szó. Salvador

Dalí mesterműve, A nagy maszturbátor együttérzést ébresztett benne a spanyol festővel. Dalí állítólag magára gondolt, amikor a képet festette.

Azt, hogy Victor soha nem akart tőle semmit, a férfi látszólagos önbizalma mögött rejtőző féltékenység és bizonytalanság számlájára írta. Hiszen Victor szinte semmit nem tudott a művészetről sem. Kivált a modernizmusról. Soha nem látta szánalmasabbnak, mint amikor a „mindig csak Matisse” megjegyzést elejtette az ügyfelek jelenlétében. Egyszer megmutatta neki egy könyvben a Vörös harmónia című képet. „Mi ez a szar?”, kérdezte Victor. „Remélem, nem vetted meg!?”

Mindig csak Matisse?

Most viszont már mindent megértett.

Már nem az ártatlan közészerűséget látta benne.

Victornak terveik voltak. Ő nem fért bele a terveibe, csak eszköz volt céljai elérésében.

A rohadt életbe. Nincs rendes otthona, nincs meg a műkereskedés, nincs meg a pincéje a barátaival, nincs

többé élete.

Legjobb, ha vízbe öli magát.

Régebben nem lakott Stockholm déli negyedeiben, itt nem talált alkalmas helyet, de a főváros körül azért sokfelé lehet vizet találni. Csak el kell indulni, mindegy, hogy merre. Mennyit kell menni?

Negyedórát?

Lassan ment, nem félt, hogy lekési a saját halálát. Közben még nézelődött is. Láta, hogy nemsokára beköszönt a tél. Sütött a nap, sokan sétálgattak babakocsival. Valami ünnepnap van? Vagy talán vasárnap?

A távolban megcsillant valami, mintha víz lenne.

Arrafelé folytatta útját. Egy rét mellett haladt el, ahol fiatalok fociztak. Látszott, hogy jól érzik magukat a fagypont körüli hidegben. Még nem esett le az első hó.

Hirtelen észrevette, hogy feléje repül a labda.

Reflexszerű mozdulattal, két kézzel elkapta.

– Jó védés! – mondta az egyik focizó fiú.

Jenny visszamosolygott rá, odadobta neki a labdát, a

fiú megköszönte, és elvégezte a bedobást. Ennyi volt az egész.

Jó védés? Miért mondta ezt? Mert tényleg jól elkapta.

Aki a levegőben el tud kapni egy labdát, az nem lehet életképtelen. Jennynek ennél többre nem is volt szüksége ahhoz, hogy más irányt vegyenek a gondolatai.

Ha vízbe öli magát, azzal csak Victor Alderheimnek tesz szívességet. Ha jól utánagondol, ezt az örömet nem akarja neki megszerezni. Hogy az ördögbe lehetett képes rá, hogy elkótyavetyélje a galéria legértékesebb képeit? És hová lett Erich Heckel festménye?

6. fejezet

Victor elégedett volt a helyzettel. Az öregasszony már régen elpatkolt. Az öreg is utána ment már.

A látszatházasságot felbontották. Az elfajzott képek többségétől megszabadult. Végre nekiláthat, hogy a készletét igazi művészettel töltse fel.

És hamarosan letelik az öt év azóta, hogy a fattyút felzabálták az oroszok. Az adóhivatal azt ígérte,

postán küldi el neki a halotti bizonyítványt.

* * *

Az első percben, miután Victor kitette, Kevin csak állt a sötétben az afrikai szavannában, és semmit sem értett.

A második percben sem fogta fel, mi történt vele,

valami mást azonban kezdett megérteni. Nevezetesen

azt, hogy ha ott marad, ahol van, perceken belül

meghal. Az autóból az út utolsó szakaszán a saját

szemével látta, hogy a szavanna tele van

vadállatokkal, nem utolsósorban oroszlánokkal is.

Elmenni persze nem tud sehova. És felmászni? Ha

tényleg olyan rémes volna a helyzet, hogy főnöke és

gyámja Kevin életére tör, csak épp nem a saját kezével

akar végezni vele, akkor talán nem pont egy fa alatt

tette volna ki az autóból...

Az akáciafára általában nem könnyű felmászni,

Kevin azonban fiatal volt és ügyes. Egykettőre

felkapaszkodott a fa sűrű ágai közé, mintegy három

méter magasságba. Ott akarta kivárni a hajnalt.

Elaludnia nem szabad.

Aki ült már akáciafa ágai között az éjszaka közepén az afrikai szavannában, az tudja, hogy a csüggedés hamar erőt vesz az emberen. Kevinnek húsz perc kellett hozzá, hogy meginogjon saját elhatározásában. Miért ne alhatna? Az éjszakát a nappal követi, és ő még akkor is itt lesz Afrikában. A bollmorai iskola földrajztanára alig néhány hónappal azelőtt beszélt a diákjainak az afrikai vadállatokról. A legéhesebbek éjszaka vadásznak, amíg a legdühösebbek alszanak. Amikor kivilágosodik, helyet cserélnek egymással. Ha Kevin reggel lemászik a fáról, kivel találkozik majd? Kafferbivallyal? Orrszarvúval? Elefánttehénnel, amelyik azt gondolja róla, hogy a borja életére tör? És ha épp egyikkel sem, merre induljon el? Nem, legjobb, ha a kízó gondolatok elől az alvásba menekül. Csak előbb még meg kell próbálnia megérteni, mi is történt vele. Néhány évvel ezelőtt anyja bemutatta egy férfinak, akit nem sokkal ezután kijelöltek a gyámjának. És aki azt akarta, hogy a fiú főnöknek szólítsa. Kevin

elfogadta a helyzetet, hiszen apja eddig még nem volt soha. Olyan, aki a főnöknél jobban hasonlít egy apához, talán nem is lesz.

Kevin visszamenőleg érteni vélte a helyzetet. Kicsi korában anyja nagy megbecsülésnek örvendett a prostituáltak világában, de ahogy öregedett, a megbecsülést fokozatosan elvesztette. Amikor az immunrendszere feladta a védekezést, és végleg eltávozott, Kevin és a gyámja magukra maradtak.

Anyja bármilyen állapotban volt is, szerető gondoskodással vette körül, ám ugyanezt a főnökről nem lehet elmondani.

Miért vállalta egyáltalán magára a feladatot? Kevin arra gyanakodott, hogy a pénz miatt. Anyja bizonyára fizetett valamit azért, hogy fia biztonságban élhessen, ha ő már nem lesz. Nagyjából így történhetett. Nyilván nem válogathatott a pótmamák vagy pótpapák között. Ezért esett a választása Victorra. Aki mégiscsak műkereskedő volt.

Aztán eljött a tizennyolcadik születésnapja. A főnök

gyámatyái megbízása formálisan is véget ért.

Ő azonban ahelyett, hogy leállította volna a pizzaellátást, és felszólította volna a fiút, hogy álljon a saját lábára, elvitte magával Afrikába.

Miért?

Nyilvánvalóan azért, hogy meghaljon. De miért?

A mamával kötött megállapodásban talán benne volt, hogy Kevin támogatását egészen az egyetemig vállalnia kell? Vagy valamilyen törvénytelen ügyletbe keveredett, és fél, hogy Kevin rájön? De hát hogyan jöhetne rá? Hiszen soha nincsenek együtt.

Érthetetlen az egész. Mint egyébként maga az élet.

Jól hallja? Valami zörög odalent? Kevin feszülten hallgatózott.

Nem, nincs ott semmi.

Az élet, igen. Ami hamarosan véget ér. A gyerekevei azért egészen kellemesen teltek. Napközben általában együtt volt a mamával, legalábbis déltől kezdve, amikor a mama felébredt a kimerítő éjszakai műszak után. A mama mindenfélét vett neki. Az iskolai

osztályában neki volt elsőként saját tabletje.

A tizennegyedik születésnapjára pedig laptopot kapott.

Kevin nagyjából ekkor jött rá, hogy anyjának mi a foglalkozása, és hogy miféle vitamininjekciókat ad be magának.

Ettől még ugyanúgy szerette. A szociális helyzetét azonban ugyancsak megbonyolította. Kevin tudta, hogy csak másokkal együtt élheti az életét. Együtt focizott az iskolaudvaron a többiekkel, és azt nagyon élvezte. Jól érezte magát az iskolában is. A csoportos munkát bírta a legjobban. Abban adni lehetett és kapni is, meg nagyokat röhögni. Amitől normálisnak érezhette magát.

De mindennap eljött a pillanat, amikor a tanítás véget ért. Kevinnek keserűen kellett tudomásul vennie, hogy nem mehet föl egyik osztálytársához sem.

Mert ott vannak a szülők. Ki az apukád? Mit dolgozik az édesanyád? Csak hazugságokkal lehetett kitérni a kérdések elől. Megpróbálta, de nem volt jó érzés.

Amíg az anyjával élt, persze felhívhatta volna

magukhoz valamelyik osztálytársát. De az osztálytárs

kérdéseire körülbelül azt kellett volna válaszolnia:

„Apám nincs, anyám alszik, mert prostituált, és esténként dolgozik. Azonkívül erősen köhög. HIV-fertőzésre gyanakszunk. Kérsz egy szendvicset?”

Talán a laptop mentette meg attól, hogy mindenből

kimaradjon. Játszani tudott a neten a vele

egykorúakkal a világ minden részéből. Hogy tényleg

egykorúak-e, azt nem lehetett tudni, mindenkit

másképp hívtak, mint valójában, és kitalált volt az

életkoruk és a nemük is. Kevinnek ez megfelelt. Ő a

kissé magányos és poétikus Lonelyplanet nevet akarta

adni magának, az ötletet egy Franciaországról szóló

útikönyv adta, amit a mama vett neki azzal az

ígéréssel, hogy egyszer elutaznak oda.

Ehelyett Bollmorában kötött ki. És kiválasztotta

magának a Lonelyplanet47 nevet. Bizonyára keringett

már az úrben negyvenhat magányos bolygó.

Itt ragadt egy gyámszülővel, akit apa helyett

főnöknek kellett hívnia, aki hetente legfeljebb egyszer

látogatta meg, hogy feltöltse a kamráját, és aki nagyon vigyázott rá, hogy ne mondjon neki semmi biztatót.

Ráadásul rögtön azután jelent meg az életében, hogy az egyetlen ember, aki szerette, magára hagyta, és elment meghalni.

Kevin azonban megmentette magát, beérte a kevéssel is. Továbbra is jól érezte magát az iskolában.

Az osztálytársai békén hagyták délutánonként és esténként. A hétvégeket a laptopjával töltötte, a pizzás dobozaival, és... igen, ezekkel. Jó lesz egyszer felnőttnek lenni. A bizonyítványai alapján bekerülhet valamelyik egyetemre is, ha majd eljön az ideje. Vagy el is mehet valahova dolgozni. Akár Franciaországba is, miért ne? Mit dolgoznak a franciák? Szüretelik a szőlőjüket. Nem mindegyik, talán.

Itt volt neki aztán ez a hiány, a szülők hiánya. Új mamát Kevin nem akart magának a régi után, aki a körülményekhez képest olyan jól ellátta a hivatalát. De valahol a világban kell lennie egy apjának, ha a biológiatanára igazat mondott. Egyelőre csak egy

furcsa helyettese van Victor Alderheim műkereskedő személyében.

Túlzás volna azt állítani, hogy valami érzelemféle született volna Kevin és Victor között, amikor az utóbbi beállított a heti pizzaszállítmánnyal. Elhangzott egy „helló”, egy „minden rendben?”, egy „itt a kaja”, és néha, különleges esetekben egy „úristen, hogy zuhog az eső”. Majd mindezek után egy „viszlát a jövő hétig”. Kevin szívesen meghosszabbította volna az együttlétük idejét. Elment az iskolai könyvtárba, és talált egy több centiméter vastag könyvet, amely azt állította magáról, hogy bő négyszáz oldalon összefoglalja a művészetek teljes történetét a kőkorszaki barlangrajzoktól kezdve máig. Arra gondolt, belelapoz, és keres valami beszédtemát a jövő heti találkozáshoz.

A könyv lenyűgözte a tizenhét éves fiút, tele volt színes képekkel. Kinyílt előtte egy világ, amelynek létezéséről eddig sejtelve sem volt. A legtöbb témáról, amiről a könyv szólt, önálló vélemény alakult ki benne.

A reneszánsz festményeit rögtön elvetette. Úgy érezte, mintha egy hosszú reklámfilmeket kellene néznie a Bibliáról. A romantikát viszont vonzónak találta. Eugène Delacroix még két meztelen női mellet is festett az 1830-as francia júliusi forradalmat ábrázoló képére. Az igazán izgalmas dolgok azonban akkor jelentek meg, amikor a tizenkilencedik század lassan elkezdte átadni helyét a huszadik századnak. Kevint teljesen lenyűgözte Claude Monet hajnali képe a vöröslő nappal és az egyetlen utasát szállító csónakkal. Sokáig azt hitte, azért nyugözi le, mert nem tudja, ki lehet az a magányos utazó. Valami azt súgta neki, hogy nőről van szó, de nem lehetett megállapítani. Hová tart? És ki az, aki a kormánylapátot tartja? Egy szegény halász, aki hajnalban kel, hogy keressen néhány garast? Azzal, hogy elviszi a nőt... igen, hová is? És miért? Ilyen korán reggel.

Aztán rájött, hogy a festmény valami más miatt van rá ilyen nagy hatással. A hajnali fény miatt, az benne a művészet. Ahogy a vörös nap tükrözödik a vízen.

A könnyű pára, ami a korai őszt sejteti, és... Kevin azon kapta magát, hogy a levegő hőmérsékletén gondolkodik, hogy milyen meleg lehet az idő. Vagy inkább milyen hideg. Tizenegy fok?

Victor szinte még be sem lépett az ajtón a heti pizzaszállítmánnyal,

amikor

Kevin

lelkesen

megmutatta neki a könyvben a képet, amelyik annyira lenyűgözte.

– Nézd csak, főnök. Ugye, milyen klassz?

Victor csupán egyetlen pillantást vetett a nyitott könyvre. Elkomorult.

– Óvakodj az efféle szeméttől.

Pont az ilyen típusú művek miatt lesznek sokan homoszexuálisok. Akik nem hisznek az erőskezű vezetőkben. Akik beszennyezik a társadalmi eszményt.

– Na, nézd csak, hogy zuhog az eső. Jövő héten találkozunk. Helló.

Eljött a tizennyolcadik születésnapja. Victor most állított be hozzá először mindenféle ennivaló nélkül. Azzal a tervvel, hogy együtt induljanak el felfedezni a világot. Századszor és utoljára megint fellobbant a remény Kevinben, hogy megszületik köztük valami, ami legalább távolról hasonlít az apa-fiú viszonyra. Nem lehetett másnak nevezni, mint gyilkossági kísérletnek. Victor azt szerette volna, ha a piszkos munkát az oroszlánok végzik el. És hamarosan el is végzik.

Nem. Alhat. El.

Úgy is jó, ha elalszik.

Ekkor pillantotta meg őket. Két nőstény oroszlán állt a fa alatt, már észrevették a fa ágai között megbúvó fiút. Az ólmos fáradtság egyszerre elszállt Kevin szeméből. Jobban szeretett volna élni, mint nem élni.

Az élet befejezésének talán mégsem az a legkellemesebb módja, ha vadállatok falják fel az embert.

Az oroszlánok általában nem nagy gondolkodók.

Inkább az ösztöneik irányítják őket. A fa tetején ülő ember szaga számukra a fél családnak elegendő aznapi kosztot jelentette. De fára mászni épp annyira voltak képesek, mint gondolkodni. Nem úgy, mint a leopárd, amely egy kicsit távolabb álldogált, és várt a sorára, ám a hosszú várakozás közben elfelejtette, hogy mire várakozik, és egy idő után eloldalgott.

A fa tetején tartózkodó élőlény nem adta meg magát. Pirkadatkor a két nőstény oroszlán az eredménytelen éjszakai várakozás miatt rosszkedvűen elcammogott. Ideje volt megkeresni a falkát, leheveredni valahol az árnyékban, és alvással tölteni az éhség és a forró nap hosszú óráit. A két oroszlán közül egyiknek sem jutott eszébe, hogy ha egyikük ott marad a fa alatt, amíg a másik megkeresi és ide hívja a hímeket és a kölyköket, akkor a nappali pihenőjüket az ínycsiklandó szagú élőlényt rejtő akácia árnyékában is eltölthetik, és az ennivaló előbb-utóbb magától szinte a szájukba potyog.

Amikor az oroszlánok eltűntek a szeme elől, Kevinnek,

aki eddig egy pillanatra sem hunyta le a szemét, a félelme is elpárolgott, és mindjárt el is aludt. Tagjai elernyedtek, és tompa puffanással lepottyant a fa alatti puha földhalomra.

7. fejezet

Ifjabb Ole Mbatian, a javasember szeretett beszélgetni.

Gondolatokat cserélni másokkal. Új dolgokat tanulni.

Ilyen irányú vágyait a maszáj faluban, ahol élt, nem tudta kielégíteni. Feleségei csak a móres tanítására voltak jók. Heti találkozási a fogatlan törzsfőnökkel

intellektuális

tartalmukat

illetően

éppolyan

igénytelenek voltak, mint általában a beszélgetései a

falubeliekkel. Sok jót el lehet mondani a helybeli

tehén- vagy kecske-pásztorokról, de ha valaki az élet

mélyebb értelméről szeretett volna szót váltani

valakivel, annak ehhez máshol kellett partnert

keresnie.

Maradt a kovács nővére. Aki egyszer ifjú korában rossz buszra szállt fel Narokban, és tévedésből eljutott Nairobiba. Három évig tartott, amíg hazatalált. Ami azzal az előnnyel járt, hogy a faluban mindenkinél jobban tudta, hogyan működik odakint a világ. És azzal a hátránnyal, hogy az erről szóló történeteinek mesélését soha nem tudta abbahagyni. Ole Mbatian irigykedett rá, de mivel ezt magának sem ismerte be, állandósult benne az érzés, hogy a nő örökös fecsegése az, amit nem bír elviselni.

A szavannában tett hajnali sétái némileg enyhítették magányát. Miközben mondjuk amarilliszt keresett kígyómarás ellen, mindenféléről beszélgetett saját magával. Hogy a beszélgetés minél érdekesebb legyen, váltogatta a nyelveket: szuahéliból (amit anyjától tanult) a maszáj maa nyelvre (apjától) és az angolra (amit egykor a gyarmatosítók hagytak a népére a kereszténységgel és a baloldali közlekedéssel együtt).

Az amarillisz mindenfelé nőtt, csak épp ott nem,

ahol ezen a napon kereste. De az idő szép volt, a madarak már javában zengték köszöntő éneküket.

A reggelt valamiféle vallásos emelkedettség lengte át.

Ole

Mbatian

mélyen

hitt

Istenben.

Ennek

köszönhetően cseppet sem ijedt meg, hanem csak boldogság töltötte el, amikor az égből egy szinte teljesen felnőtt fiú pottyant a lába elé.

– Köszönöm, Uram – mondta, és felemelte a nyöszörgő fiút a földről.

Kevin félig öntudatlan volt a fáradtságtól, azt álmodta, hogy valaki óvatosan felemeli. Vagy nem álmodta? Egy ember? Aki mond valamit, amit Kevin nem ért.

– Mit mondsz? – préselte ki magából szinte önkívületben angolul.

– Aha, tehát még nem beszéled minden nyelvünket –

mondta Ole Mbatian. – Az Úr útjai bizony
kifürkészhetetlenek. De ettől még éppolyan hálával
fogadlak, édes, édes fiam.

A javasember, aki az imént még azon gondolkodott,
hogyan lassan mindenből kiöregszik, óvatosan a vállára
vette a fiút, és sietős léptekkel elindult vissza a
falujába. Alig hét kilométernyi utat kellett megtennie.

Kevin éhes volt és szomjas, de már mint a javasember
klinikájának
páciense.

Ole

Mbatian

hús

banánlevelekkel borogatta a homlokát és csipetnyi
cayenne-i borsot és gyömbért tartalmazó vízzel itatta.

Még egyszer köszönetet mondott az Úrnak, és azt
mondta a fiúnak:

– Mi legyen a neved, fiam?

– Kevin? – javasolta Kevin.

Ole Mbatian mosolygott. Kevin jól hangzik. Legyen

Kevin.

Három évvel és tizenegy hónappal később Kevin már nem gyerekeknek számított, hanem egy épp huszonkét éves felnőtt férfinak. Olyan képességeire derült fény, amelyekről addig sejtelve sem volt.

Kiderült, hogy jó füle van a nyelvekhez, ekkorra már nemcsak az angoltudását tökéletesítette, hanem jól beszélt szuahéli és maa nyelven is. És kitűnőnek bizonyult a labdaérzéke! Javasember papája a fivérével együtt mindjárt az elején nekilátott, hogy harcost neveljen belőle. Isten egy olyan fiút küldött ugyanis neki, akinek fogalma sem volt róla, hogyan kell használni a lándzsát, a hajítófát és a kést, és aki egy napot sem élne túl egyedül kint a szavannán.

Ole és a fivére mondta és mutatta, Kevin bólintott, értette, gyakorolta, elsajátította. Isten küldötte már tizenkilenc éves korában nagyjából mindent kitanult a szabad ég alatt való életben maradáshoz, függetlenül a körülötte lévő vadállatok számától és szándékaitól.

Ugyanekkor ejtette el az első oroszlánt lándzsával

(önvédelemből), húszéves korában pedig oda-vissza átúszta a Mara folyót, miután felmérte a látótávolságon belül található kilenc krokodil elhelyezkedését, továbbá azt is, hogy ehetnékük van-e, vagy csak sütkéreznek a napon.

Kevin élvezte új életét. Az első igazi életét. És senki nem nézett büszkébben a fiára, mint ifjabb Ole Mbatian. Nem kételkedett benne, hogy Kevin sikeresen kiállja az egyéves próbaidőt is, mielőtt teljes jogú maszáj harcossá avatnák. Hiszen hat-hét évvel idősebb volt próbára bocsátandó társainál, mert az ég ennyivel később indította útjára.

Viszont senki nem mondta el a fiúnak, mi vár rá a szavannában, a szabad ég alatt egy szál ruhában, lándzsával, hajítófával és késsel felfegyverkezve eltöltött tizenkét holdhónapnyi időszak után.

A próbaév letelt, a fiatalok épségben előkerültek, és a falu már másnap megünnepelte visszatérésüket.

Kevin csak néhány órával az ünneplést lezáró ceremónia előtt értette meg, hogy mi vár rá.

Körülmetelés!

Inkább eltölt még tizenkét holdhónapot a szavannán, akár esik, akár fú, csak ezt ne.

Ole papa, akinél megértőbb embert keresve sem lehetett volna találni, nem értette, mi a probléma.

Elmagyarázta a fiának, hogy az ember megszületik, megtanul harcolni, hagyja magát körülmetélni, megházasodik, aztán megbánja a házasságát. Ez az élet. És Kevinnek nem kell aggódnia amiatt, hogy a körülmetéléssel szövetséget köt En-Kaival vagy valamelyik másik istennel, akit talán nem ismer még elég jól. A javasember hallotta, hogy vannak törzsek északon és nyugaton is, ahol ezt a szövetségkötést komolyan veszik. A maszájok azonban semmi másnak nem tekintik a körülmetélést, mint a férfiasság próbájának. Az ő Kevin fia csak arra ügyeljen, hogy egy hangot se adjon ki magából a művelet közben. Ole biztos benne, hogy ki fogja állni ezt a próbát.

Ezzel a maga részéről lezártnak tekintette a kérdést.

Kevin azonban kivonta magát az ünneplésből. Beült

Ole papa kunyhójába, és gondolkodott. A szertartást természetesen kibírná, nem erről van szó. De mi köze van bárkinek is az ő fütyköséhez? És pontosan mit akarnak csinálni vele? A felét vágják le, vagy csak egy kis darabot belőle? És amit levágnak, azzal mit kezdenek? Odadobják a tyúkoknak?

Kevin nem is akart többet tudni az egésztől, de nem is lett volna már rá sok ideje. Ole papa nem értené meg, bárhogy próbálná is megértetni vele. Ráadásul ő maga tartaná a kést a kezében.

Gyorsan kellett döntenie. Kevin előkereste a svéd útlevelét, felvette a régi ruháját, amely már öt éve nem volt rajta, és ha szűken is, de még jó volt rá. A shukát begyömöszölte a hátizsákjába, magához vette a papa két értéktárgyát, hogy útközben legyen mivel fizetnie – és lelépett. A saját fütyköse nevében. Köszönés nélkül.

Öt év telt el azóta, hogy a javasember felemelte a földről az akácafáról a lába elé pottyant Kevint. Öt évet töltött fogadott apja és környezete szeretetében. Mindig kiérdemelte a papa fivérének, a kiváló masszáz

harcosnak, Uhuru Mbatianak a dicséretét is, akitől megtanulta a szavannában való életben maradás mesterségét. Ami egyébként sokkal többről is szól. Az állatok és a természet tiszteletéről. A türelemről. Az igazságosságról. Az érzékszervek használatának művészetéről.

A maszáj gyerekeket négyéves korukban kezdik képezni, és valamikor tizenéves korukban kell vizsgáznuk. Kevin akkor kezdte a tanulást, amikor a vele egykorúak többsége már túl volt az egészen. De alig fél évtized alatt utolérte őket.

Kivéve a körülmetélést.

A következetesség is a fontos dolgok közé tartozott, amire Uhuru Mbatian tanította unokaöccsét.

A tanítvány hasznát is vette most, amikor elhatározta, hogy megszökik. Kevin életében Ole papánál csak egyvalami volt fontosabb. A saját fütyköse. Eddig ugyan vizelésen kívül másra még nem használta, de annak is eljöhet egyszer még a napja. Ha Isten is úgy akarja.

Vissza kell mennie Svédországba, hova is mehetne máshová?

8. fejezet

Eltartott néhány napig, de Kevin végül ott állt a bollmorai lakás ajtaja előtt. Nyissa ki a kulcsával az ajtót, és menjen be, vagy előbb csengessen? Mi van, ha valaki ajtót nyit? Ki lehet az? Victor aligha.

Az ajtóra az Alderheim név van kiírva, de mégis az a valószínű, hogy a parányi, egyszobás lakás üres, és akkor a hosszú utazás után kipihenheti magát, és elgondolkodhat rajta, hogyan folytassa az életét.

Elfordította a kulcsot, kinyitotta az ajtót – és szemben találta magát egy idegennel.

– Te ki vagy? – kérdezte Jenny Alderheim.

– Ezt kérdezem én is – mondta Kevin.

– Én itt lakom – mondta Jenny.

– Én is. Azt hiszem.

Kevin szimpatikusnak és meglepettnek látszott, továbbá kulcsa volt a lakáshoz, és mindez Jenny számára elegendő okot adott arra, hogy behívja a

lakásba, ahelyett, hogy rendőröket hívott volna.

Egyébként telefonja sem volt, amin hívhatta volna őket.

Leültek a tizennyolc négyzetméteres lakásban található két székre, és beszélgettek magukról és arról az emberről, aki annyit ártott nekik. Amikor Jenny elmondta, hogyan élt korábban, hogy legjobban egy pincében érezte magát, és leginkább a falon lógó képekkel szeretett beszélgetni, úgy érezte, ez eléggé hülyén hangzik. Kevin azzal vigasztalta, hogy egyszer ő is beszélgetett a Le Havre-i kikötő bejáratánál egy csónakban ülő két emberrel.

– Monet – mondta Jenny.

Új ismerőse az imént az impresszionizmus egyik főművéről beszélt. Nagy megbecsüléssel, ami megtette rá a maga hatását.

Kevin bólintott. És beszélt a könyvről, amit kivett a könyvtárból abban a reményben, hogy beszélgetést kezdeményezhet a nagy műkereskedővel. És hogy az ötlete milyen balul sült el. De azért haszna is

származott belőle, mert jól összebarátkozott Claude Monet-val. És még jobban Marc Chagall-lal.

Jennyt teljesen felzaklatta a beszélgetésük. Nem azért, mert Chagall neki is nagy kedvence volt. Hanem azért, mert a festészetről beszélgetett egy hús-vér emberrel, aki sem művész nem volt, sem halott, sem mindkettő. Aki válaszolt a kérdéseire. Aztán egyszer csak azt találta kérdezni Kevintől:

– Ha azt mondom, Harmónia vörösben, akkor te mit mondsz?

Kevin mosolyogott.

– Mindig csak Matisse.

Jenny már tudta, hogy ez szerelem.

* * *

Még egy óra sem telt el, de már elmondták egymásnak életük rövid történetét, és megbeszélték Matisse mamájának hatását fia művészi fejlődésére.

De odakint kezdett alkonyodni. A valóság benyomakodott közéjük. Jenny alig három hónapja lakott a lakásban. Kevin régebben, évekkel ezelőtt,

több éven át lakott benne. Egyikük sem akarta a másik

rovására

érvényesíteni

bérleti

jogát.

Inkább

megosztottak rajta.

Victor a maga végtelen jóságában adott néhány ezer
koronát Jennynek, amikor beköltöztette a lakásba. Azt
is mondta, hogy szólhat, ha szüksége lenne még pár
ezerre ahhoz, hogy kezdjen az életben valamit.

Megígérni nem tudja, nehéz időket élünk, de
megpróbálja majd előteremteni, ami még kell. Addig is
fizeti a lakbért és a netet. Mert az sincs ám ingyen, ha
Jenny nem tudná.

Volt még néhány százasa Victor alamizsnájából,
Jenny nem sokat költött magára. De a kasszát
hamarosan fel kell tölteni, kivált most, hogy már
ketten vannak. Kevin mivel tudna hozzájárulni a
költségekhez?

Egy pillanatig ígéretes fejleménynek látszott, hogy a fiú benyúl a zsebébe, és kitesz néhány gyűrött, de rikító színű bankjegyet az asztalra. Négyszáz kenyai shillinget. Ami nagyjából harminchat koronának felelt meg. Mínusz negyven a kezelési költség.

Kevin nyíltan neki szegezett kérdésére Jenny azt felelte, hogy inkább vízbe öli magát, mintsem hogy sapkával a kezében odaálljon Victor Alderheim elé. Még csak az kéne, hogy nagylelkűnek érezhesse magát. Mikor pedig szenvednie kellene, ugyanúgy, ahogy ő okozott másoknak szenvedést. Még egy kicsit jobban is, csak azért, mert az, aki.

Jenny ezt halkán mondta ki, de határozottan. Kevin mélyen együttérzett a lánnyal, mert hasonló gondolatok lakoztak benne is. Nem volt rá különösebben büszke, de az Afrikában töltött hosszú évek alatt volt ideje

elgondolkodni

rajta.

Leggyakrabban azt a képet látta maga előtt, hogy egykori gyámját kitessekeli az autójából a szavannában egy csoport oroszlán előtt. „Mit csinálsz, édes fiam?“, kérdezte Victor az elképzelt jelenetben.

„Ne szólíts fiadnak“, felelte Kevin, és rálépett a gázra.

Ebben is osztozott Kevin és Jenny? A bosszú gondolatában?

– A maszájok mit csináltak volna vele? – kérdezte Jenny.

A műkereskedő becsapta és tönkretette a feleségét.

És megpróbált eltenni láb alól egy fiatalembert, akinek a védelmezéséért valószínűleg pénzt is kapott. Az egyik nem semlegesíti a másikat, ellenkezőleg, a maszájok országában a falu tanácsa ezért a legsúlyosabb büntetést szabta volna ki: a fej bedugását egy hangyabolyba, azaz a lassú, fájdalmas halált.

Jenny szerint ennyire messzire azért nem kellene elmenniük. A műkereskedés közvetlen környékén

pedig amúgy sincsenek hangyabolyok.

Jenny és Kevin megszorították egymás kezét, és megfogadták, hogy visszaadják Victor Alderheimnek, amit kaptak tőle. Kevin nem mondta ki, de arra gondolt, hogy Jennynek finom, meleg, puha keze van. És Jenny sem mondta ki, hogy ugyanezt gondolta Kevin kezéről.

– Gyere – mondta Jenny, és felhúzta a székről új lakótársát.

Nem messze a lakástól volt egy használtcikk-kereskedés, ahol szinte mindent lehetett kapni.

Kevinnek

szüksége

volt

valami

melegebb

ruhadarabra, a lakásnak pedig még egy matracra, amit le lehet fektetni a földre.

A bollmorai használtcikk-kereskedő megismerte Jennyt, és kedvesen üdvözölte. Jenny többször is

vásárolt már a boltban. Nem tartozott a legjobb vevői közé, nagyon megnézte az árát mindennek. De a boltos tudta, hogy ennek nyilván az az oka, hogy szűkösen él. Egyszer eladott neki tizenöt koronáért egy asztali lámpát, amiért akár huszonötöt is elkérhetett volna. És mivel Jenny előzőleg hosszan nézegetett egy mosogatókefét, a lámpa mellé azt is odaadta. Most viszont eladott neki egy matracot és egy norvég gyapjúpulóvert. Összesen kétszáz koronáért, nyugta nélkül.

– Legyen máskor is szerencsém.

Még mielőtt nekiláttak volna a vacsorát képező hurka elfogyasztásának, Kevin leült, és hosszú levelet írt Ole Mbatianak,

amelyben

magyarázatot

adott

eltűnésére, bocsánatot kért, és kifejezést adott

hálájának és szeretetének az iránt az ember iránt, aki

előbb megmentette az életét, utóbb pedig új élettel

ajándékozta meg. Visszatérni sajnós nem fog soha. Uhuru bácsi napfelkeltétől napnyugtáig mindig azt prédikálta neki, hogy az igazi maszáj harcos fegyverzete a hajítófából, a lándzsából, a késből és az elveiből áll. Az ember csak akkor teljes egész, ha rendelkezik mind a négyel. A hajítófát, a lándzsát, a kést Kevinnek otthon kellett hagynia, de az elveit magával hozta. A legszilárdabb ezek közül az, hogy senki nem csonkíthatja meg férfiúi szerszámát. Ezért történt, ami történt. Kevin még egyszer bocsánatot kért, és zárta sorait.

Jenny elolvasta, és azt mondta, Kevin szerinte bátran viselkedett. Ami a szóban forgó elvet illeti, maximálisan egyetért vele. Kivált, hogy nem vallási oka van. Az, hogy a művészetek történetében gyakori téma a körülmetélés, annak más oka van, az Ábrahám szövetségkötését ünnepli Istennel. Az utóbbi az Írás szerint ugyanis férfiúi szervük egy kis darabkáját kérte magának Ábrahám leszármazottjaitól (végül eléggé sokaktól) cserébe azért, hogy Ábrahám szinte

mindenkinek az ősatya és Kánaán földjének birtokosa lehet. Korrekt ajánlat, gondolta Ábrahám a maga részéről érthető módon. Jenny úgy látta, ennek semmi köze sincs ahhoz a férfiassági próbatételhez, amely elől Kevin elmenekült, és még kevésbé a nők körülméletléséhez, ami nem egyéb, mint súlyos bántalmazás.

Így történt, hogy a két újdonsült barát – amúgy szerelmi téren mindketten ártatlanok – a szerény vacsora közben megbeszélték, mennyire fontosnak és értékesnek tartják saját nemi szervük érintetlenségét. Miközben mindketten tudatában voltak annak, hogy az asztal túloldalán olyan ember ül, akinek meleg, puha, finom keze van.

9. fejezet

Jenny az első perctől kezdve jól érezte magát új lakótársa, Kevin társaságában. Évek óta élt benne a meggyőződés, hogy nem olyan, mint mások, és ezért a kevéssel is be kell érnie. Most együtt lakik egy vele egykorú emberrel, aki szintén nem olyan, mint mások,

hanem inkább olyan, mint ő. Közös pénzügyi helyzetük

romlásával

párhuzamosan

nőtt

bennük

az

egymásrautaltság érzése, és erősödött a vágy is, hogy

bosszút álljanak közös ellenségükön.

Nem az életére törtek, mint Afrikában tették volna.

Csak azt akarták, hogy szenvedjen. A fejjel a

hangyabolyban

valamilyen

lájtos

változatára

gondoltak. De enniük kell, ha azt akarják, hogy Victor

megkapja megérdemelt büntetését, mert erő kell a

büntetésnek már az eltervezéséhez is. Ha mindig csak

a legolcsóbb véreshurkát eszik reggelire és vacsorára,

lemondanak a tükörtojásról és a lekvárról, és

kihagyják az ebédeket is, akkor is napokon belül elfogy

a pénzük.

A helyzet csak növelte bennük a Victor iránt érzett irritációt. Jenny megtanította mantráját Kevinnek is:

„Rohadt Victor.”

Terápiának elment. Más haszna nem volt.

Előbb pénzt kell keresni. Utána jöhet a bosszú. Ez legyen a sorrend, ezt leszögezték.

– Mihez értesz, amivel pénzt lehet keresni? –
kérdezte Kevin.

Jenny elgondolkodott.

– Tudok archiválni.

– Mit?

– Amit csak akarsz.

Kevin nem tudta, van-e kereslet Stockholmban bármiféle archiválás iránt. Jenny sem.

– És te?

– Nem értek semmihez. Azon kívül, hogy a tekintetemmel meg tudok állítani egy oroszlánt. Hogy tökéletesen bánok a hajítófámmal. Hogy épségben át tudok úszni egy krokodiloktól hemzsegő folyót. Hogy

biztosan célba találok a lándzsámmal vagy a nyílvezzőmmel. Hogy tudok beszélni szuahéli és maa nyelven. És még egy-két ilyesmit.

– Mit jelent az, hogy tökéletesen bánsz a hajítófáddal?

– Azt, hogy hatvan méterről eltalálom a bivaly homlokát. Vagy legalább ötvenről. Ole papa hetvenről is eltalálja, de neki különleges képességei vannak. Kevin képességeinek listája hosszabb volt, mint Jennyé, de Stockholmban éppolyan hasznavehetetlen. Például a Nybroviken vízében nincsenek krokodilok, a város bivalyai pedig mind két lábon járnak.

– Akár egy évig is megélek a szavannában úgy, hogy nincs nálam más, csak a késem, a hajítófám és a lándzsám.

– Akkor kettőnket is életben tudnád tartani legalább egy hétig?

Igen, csak az a baj, hogy errefelé nincsenek vadállatok. Egy antilop elejtésének, feldarabolásának és nyílt tűzön való megsütésének az a feltétele, hogy

legyen a környéken legalább egy antilop.

– A skanzenben vannak vadon élő állatok – mondta Jenny.

Stockholm nagy szabadtéri múzeumában valóban vannak medvék, szarvasok, farkasok, hiúzok és más olyan állatok, amelyek nem élnek Afrikában.

– És utána ingyen koszt a börtönben – mondta Kevin.

Mosolyogtak nyomorúságukon. Jól érezték magukat egymás társaságában.

Kevin rájött, hogy formálisan mind a ketten munkanélküliek. Ha jól tudja, Svédországban a munkanélküliek segélyre jogosultak.

Az ötlet jó volt: pénzt kapni azért, mert nem dolgoznak, miközben teljes munkaidőben dolgoznak azon, hogy bosszút álljanak Victor Alderheimen.

Jenny tudta, hogy ez nem ilyen egyszerű. Például folyamatosan munkát kell keresniük ahhoz, hogy munkanélkülinek minősüljenek. Aki nem keres, az lustának minősül, és nem kap semmit.

A rendszer működésének részleteit a Munkaügyi Hivatalban lehet megtudni. Stockholm központjában is vannak irodáik.

Igen ám, de nem szabad ész nélkül odarohanni. Ha nem ügyelnek a részletekre, valamelyiküknek a végén még felajánlanak egy állást. Amivel több pénzt is kereshetnének, de nem maradna elég idejük a legfontosabb dolgukra.

Kevin rájött, hogy mit kell tennie. Minden holmiját abban a hátizsákban tartotta, amelyikkel öt évvel ezelőtt, amikor Victor el akarta tenni láb alól, útnak indult. Abban volt az útlevele, az egyéb holmija, és mindenekelőtt: a shuka.

A svéd maszáj belépője a Munkaügyi Hivatalba nagy feltűnést keltett. Amíg odaértek, kis híján halálra fagyott, de a szandált és vörös-fekete kockás shukát viselő Kevin végre megérkezett, és belépett az épületbe. A hivatal tisztviselője hajlandó volt Kevint és Jennyt közös jelentkezőknek tekinteni, és együtt fogadni. Az első alkalom általában arra szolgál, hogy a

munkakeresők

leadják

az

adataikat,

és

megismerkednek a hivatal működési rendjével. Később

kerül sor az álláskereső kurzusajánlatokra és a

továbbképzési lehetőségekre. A tisztviselő merő

kíváncsiságból úgy döntött, hogy a vörös-fekete kockás

lepelbe öltözött férfit veszi előre. Tehát maszáj

harcosként szeretne elhelyezkedni? A lista alaposabb

átböngészése nélkül is feltételezte, hogy a kereslet

ebben a munkakörben szerény mértékű lehet. Kérdés,

szóba jöhet-e valamilyen másik foglalkozás is?

Taxisofőr, például?

Kevin az afrikai szavannán tanult meg autót

vezetni. A faluban egy-két mopeden kívül nem volt

semmiféle gépjármű, de a völgyiségben időnként

áthaladt a Természetvédelmi Világalap, a WWF Range

Roverje. Azért járt arrafelé, hogy megmentse a

gepárdot a kihalástól. Ez nem egészen úgy sikerült, ahogy tervezték, de Kevin összebarátkozott a WWF egyik alkalmazottjával, egy norvég nővel, aki nagyon meglepődött, amikor az egyik fiatal maszáj harcos svédül szólította meg. Ismeretségüknek az lett az eredménye, hogy Kevin segített a norvég nőnek a gepárdcsaládok felkutatásában, aki viszonzásképp megtanította őt autót vezetni.

– Ha jól értem a történetet, akkor neked nincs jogosítványod? – kérdezte a tisztviselő.

– Miért, a taxisofőrnek szüksége van rá?

A válasz elérte a kívánt hatást. A munkaügyi tisztviselő Jennyhez fordult. Aki némileg óvatlanul elmondta, hogy egész életében egy műkereskedésben dolgozott, és kitűnően ért az archiváláshoz.

A kulturális területen jól tájékozott tisztviselőnek rögtön eszébe jutott, hogy a Nemzeti Múzeum épp nemrég hirdetett meg egy állást, amit Jenny esetleg be tudna tölteni.

Jenny arca felderült, bár igazából azért jött, hogy ne

kapjon munkát. A Nemzeti Múzeum nem tartozott a kedvenc helyei közé, ott őrizték, többek között, a világ legrégebbi arcképgyűjteményét, mintegy ötezer festményt, amelyeknek az a közös tulajdonságuk, hogy megszépítik az ábrázolt személy külső megjelenését, és nem törődnek azzal, mi rejlik a felszín mögött. Ötszáz éves portrégyűjtemény, ami nem árul el semmit erről az ötszáz évről.

Persze a Nemzeti Múzeum azért ennél sokkal több.

Nem annyira modern felfogású, ahogy Jenny szeretné, viszont nem is ez a feladata.

Mire Jennyben kellő mértékben felcsiholódott az érdeklődés, s a tisztviselő elő is kereste a hirdetményt.

A múzeum olyan végzettségeket várt el a jelentkezőktől, amelyet még Victor Alderheim sem tudott volna összehazudni magának: nyelvvizsgát angolból és franciából, három év levéltári szakirányú felsőfokú tanulmányokat, irattári és iratkezelési ismereteket.

– Ki tanul archiválást három évig az egyetemen? –

kérdezte Kevin.

Jenny visszazökkent a valóságba. Azért jöttek ide, hogy pénzt szerezzenek maguknak, nem munkát.

Megkérdezte a munkaügyi tisztviselőtől, hogy mennyi lenne a segély összege, és lehet-e ebből valamennyi előleget kapni.

A válasz egyáltalán nem az volt, amit Jenny és Kevin hallani szeretett volna. A pénzt először is nem a Munkaügyi Hivatal adja, hanem a Munkanélküliek Pénztára, amelynél regisztrálva vannak. Van pénztár azoknak is, akik nincsenek regisztrálva, de ott mindenféle kérdőíveket kell kitölteni, és be kell nyújtani a korábbi munkahelyek igazolásait és egyéb iratokat. A tisztviselő úgy tudta, az ügykezelési folyamat elindítását a százharminc koronás pénztári tagsági díj befizetésével kell kezdeni.

– Személyenként?

– Hát persze. Havonta.

Jenny és Kevin belátta, hogy a kasszájuk többszörösen is kiürülne, mielőtt egy fillért is

kapnának. Hogy a segélynek ára van, amit nekik kell megfizetniük. Ez volna a híres svéd szociális védőháló?

A hivatal munkatársa sejtette, hogy ügyfelei inkább pénzt keresnek, mint munkát, nem először találkozik ilyen jelentkezőkkel.

– Lehet, hogy inkább létfenntartási támogatást kellene kérniük. Vagy ahogy mi mondjuk, szociális segélyt. A bosszantó csak az, hogy egy petákot sem kapnak,

ha

nem

regisztráltatják

magukat

munkakeresőként.

* * *

A két újdonsült barát beült vigasztalódni egy számukra túlságosan drága kávézóba, miközben tovább mérlegelték a lehetőségeiket.

Ha semmiért tényleg nem lehet pénzt kapni, lehet, hogy egyiküknek mégiscsak munkát kellene vállalni,

miközben a másikat Alderheimre összpontosította. Ha Jenny félretenné a szerénységét, vajon tényleg nem tudna mást csinálni, mint archiválni? Nem nevezhetné magát művészeti szakértőnek?

Hát, némi jóindulattal, igen. De ezzel sem lehet gyorsan meggazdagodni. Maga a művészet sem mindig jövedelmező. Vincent van Gogh mintegy kétezer festményt festett életében, mégis koldusszegény volt, amikor agyonlőtte magát.

Kevin arra gondolt, lehetne éppen összefüggést találni a kettő között, de nem erőltette a gondolatot, mivel Jenny visszadobta neki a kérdést. Ha ő is félretenné a szerénységét, mit gondol, nincs-e valami, amit csak ő tud, és senki más, és amit pénzzé lehetne tenni?

Hát, volt ugye ez a krokodilok között való úszás meg a stockholmi krokodilhiány. Meg az öblök, tavak befagyása.

Egy dologra tud még gondolni, a Gröna Lund nevű vidámparkra. Ha télen nyitva volna, ott számíthatna

némi bevételre. Plüssállatokat lehet nyerni célba lövéssel, és az Kevinnek jól megy, mindegy, hogy mivel. Tíz-húsz mackót simán begyűjtene, mielőtt elzavarnák a céllövöldéből.

– És kinek adnánk el őket? – kérdezte Jenny.

Kevin erre nem tudott válaszolni. Hiszen a kérdés még nem is aktuális.

A kilencvenhat koronát a két csésze kávéért és az egy darab, elfelezett fahéjas csigáért voltaképpen nem engedhették meg maguknak, de ez most már úgyse számított. Teljesen mindegy, hogy három nap múlva kezdenek éhezni vagy két nap múlva.

Némán ültek az asztalnál, miközben Kevin felhajtotta az utolsó korty kávéját.

– Rohadt Victor – mondta, és előhúzta a civil ruháját a hátizsákjából.

A kávé elfogyott, mehet átöltözni a kávézó mosdójába. Ha képes lenne egyáltalán felállni.

Jenny egykedvűen bámult ki a kávézó ablakán.

– Édes a bosszú – mondta.

Kevin azt mondta, a maga részéről benne van. De kire gondol Jenny? Victor Alderheimre vagy a Munkaügyi Hivatalra?

– Egyikre sem. Ez van kiírva egy üzlet cégtáblájára a túloldalon. Édes a Bosszú Rt.

Kevin is kinézett az ablakon ugyanoda, ahova Jenny.

– Miféle név ez? Mintha kilóra árulnák a bosszút, előrecsomagoltan.

– Nem is volna rossz – mondta Jenny. – Mit gondolsz, négy kiló elég volna Victornak? Kettő neked, kettő nekem?

Ha az élet ilyen egyszerű volna! De ha a vicc kedvéért feltesszük, hogy tényleg kilóra árulják a bosszút az utca túloldalán, akkor az is valószínű, hogy pénzt kérnek érte.

– A cégek általában nem dolgoznak ingyen – mondta Kevin. – Mit gondolsz, mennyi bosszút kapunk kétszáz koronáért?

– Amiből százat már elkávéztunk – javította ki

Jenny. – Azt nem lehet előre tudni. Öltözz át, azután átmegyünk az utca túloldalára.

MÁSODIK RÉSZ

10. fejezet

Az eszméi által vezérelt stockholmi műkereskedő nem gondolt ugyan rá, de a társadalomról vallott nézetei nagy vonalakban megegyeztek a nem túlságosan sikeres Adolf nevű festő nézeteivel, aki mintegy száz évvel korábban tevékenykedett az Osztrák–Magyar Monarchiában.

Más, Adolfnál talán tehetségesebb fiatal művészek felhagytak a naturalista ábrázolásmóddal, és új utakat kerestek. Mi értelme van hónapokat tölteni egy festmény elkészítésével, és a végén létrehozni valamit, amit egy fotográfia egy óra alatt létrehoz a sötétkamrában?

Az új irány képviselői közül többen is Párizsból jöttek. Nem az volt a legfontosabb közös vonásuk, hogy a nevük hasonlít egymásra (Manet, Monet, Morisot...), hanem az, hogy a valóság szubjektív megragadására

törekedtek, vagyis nem olyannak mutatták, ahogy látták, hanem amilyennek érezték. Ezért nevezték őket impresszionistáknak. Az igazi impresszionistáknak a színekkel

folytatott

kísérletezgetése

láltán

a

realistáknak nemcsak a munkakedvük ment el, hanem az életkedvük is.

A mozgalom átlépte Franciaország határait, elterjedt Európa többi országában és az Egyesült Államokban is. Hollandiában Vincent van Gogh csatlakozott hozzá, és innen indult el később azon az úton, amely a soron következő izmushoz vezetett.

Közben becsavarodott, levágta az egyik fülét, és diliházba került. Előtte még átvitte az impresszionista motívumokat a faluból és a természetből a saját belső világába, ahol olyan káosz uralkodott, amivel a műkritikusok nem tudtak mit kezdeni. Hogy mégis el

tudják helyezni a holland művészt a művészettörténet örök idővonalán, feltalálták a posztimpresszionizmus fogalmát. Vincentnek erről már nem volt véleménye. Megölte magát, harminchét éves korában.

Franciaország és Hollandia után Németország lett az új áramlatok bölcsője. A naturalista Adolf legnagyobb bánatára ott született meg az expresszionizmus. Amíg az impresszionisták a szépséget akarták ábrázolni, addig az expresszionisták arra voltak kíváncsiak, mi moccan az ábrázolt ember lelkében, függetlenül annak szépségétől.

Az előfutárok közé tartozó Ernst Ludwig Kirchner, Max Pechstein és Emil Nolde számára a norvég Edvard Munch jelentette a legfőbb inspirációt. Munch fogott egy nőt, odaállította egy útra, és színültig töltötte a saját szorongásával.

Nolde amúgy meggyőződéses náci volt, de ez sem segített rajta, amikor Adolfból pártvezér lett, és harcot indított az elfajzott művészetek ellen. Adolf szerint az újabb és újabb izmusok szörnyűséggé torzítottak

mindent, ami igaz és szép.

Híveivel együtt tudományosan közelítette meg a kérdést.

Ténykérdésnek

tekintette,

hogy

az

expresszionizmus undorító, s a műveket azért kell

Münchenben közszemlére tenni, hogy mindenki

egyszerre sírhasson és nevethessen Noldén és társain.

Adolf azonban úgy érezte, a müncheni kiállítás nem

éri el a kívánt hatást. A művészeti iskolák fiatal

hallgatói elzarándokoltak Bajorországba, hogy egy első

és

egyben

utolsó

pillantást

vessenek

a

megsemmisítésre ítélt (vagy titokban eladásra szánt, a

pénz mégiscsak pénz) műtárgyakra. Miután a kiállítás mély benyomást tett rájuk, szétszéledtek, és elérhetetlenné váltak a hamarosan mindent széttaposó náci csizmák számára. Így történt, hogy az expresszionizmus életben maradt, ellentétben azzal, aki minden erejével az életére tört.

11. fejezet

Irma Stern öt évvel volt fiatalabb Adolfnál, és kívül esett Adolf radarjának hatókörén, mivel egy poros

kisvárosban

született

Johannesburgtól

kétszáz

kilométerre nyugatra. A városkában nem volt áramszolgáltatás, nem voltak autók, viszont sokan éltek a környéken földművelésből.

Irma papája, Samuel a világ harmadik legnagyobb városából, Berlinből származó, kalandszerető ember volt, aki fivérével és fiatal feleségével együtt áttelepült Afrikába.

Samuel boltot nyitott, zöldséget és gyümölcsöt árult, továbbá étolajat és cukrot, tút és cérnát, tintát és papírt, bort, konyakot és olykor egy-egy tehenet is. Amikor a térségében fellángoltak a harcok, Samuel a búrok oldalára állt az angolok ellen vívott második búr háborúban, amelyet annak a földnek a birtoklásáért folytattak, amely voltaképpen nem volt egyik hadviselő tulajdona sem. Az angolok győztek, a búrokat

koncentrációs

táborokba

zárták,

a

bennszülötteket szétkergették az erdőségekbe.

Samuelt is búrnak tekintették, és fogva tartották, amíg hűséget nem esküdött őfelségének, a Londonban élő királynak, akinek addig jóformán a hírét sem hallotta.

Közben Henny, a felesége és Irma, a kislánya elmenekült Fokvárosba. A kislány ott kezdett iskolába

járni. Boldog volt, amikor tollakat és krétákat kapott, amikkel írhatott és rajzolhatott. Fejeket rajzolt, mindig csak fejeket. Mindegyiknek lángolt az arca, szikrázott a szeme.

– Miért? – kérdezte a tanítónője.

– Nem tudom – felelte Irma.

A tanítónő meg akarta magyarázni a gyerekeknek, hogy az emberek nem ilyenek. De letett róla. A kislány annyira kicsi, meg sem értené. És a rajzait... bármilyen ügyetlenek voltak is... nem volt szíve eldobni.

12. fejezet

Irma apjának nyughatatlansága nem csökkent az évek múlásával sem, a család ingázott Berlin és Dél-Afrika között.

Irma már nem kislány volt, hanem fiatal nő, aki arról álmodozott, hogy egy napon igazi festőművész lesz belőle.

Kitört a világháború, a sorban az első, és Samuel egy ideig nem utazhatott délre. Az elhalasztott afrikai út lehetőséget adott Irma anyja számára, hogy lányát

beírassa egy berlini képzőművészeti iskolába.

Az ifjú és ártatlan művészpálántának akarva sem kerülhette volna el a figyelmét, hogy a világ lángokban áll. Eddig többnyire hagyományos stílusban készítette képeit, csak néhány óvatos lépést tett a modernitás felé. De egy napon, a villamoson, a háborús viszonyok közepette élő Berlinben egy gyerek, egy kislány ült vele szemben, haja két vékony copfba volt fonva a feje két oldalán, karja sovány, törékeny ujjaival erősen markolt egy csokor mezei virágot, mintha ezzel táplálná a hitet magában, hogy maradt még valami szépség a világban.

A gyermek egyáltalán nem tartozott a háború legnagyobb áldozatai közé, de Irma e pillanatban megértette, hogy valamiképp ki kell fejeznie a szenvedést, amit a háború jelent mindenki számára.

A festményének Az örök gyermek címet adta. Amikor a mestere, aki már évek óta foglalkozott vele, megpillantotta a képet, földhöz vágta az ecsetjeit.

– Ízléstelen – mondta, és örökre hátat fordított

tanítványának.

Impresszionista volt, és a tanítványa festménye a képébe vágta a jövőt.

Irma mindenféle elismerés híján valószínűleg depresszióba zuhant volna, ha nem állt volna mellette új barátja, Max Pechstein, akiben minden együtt volt, amit Adolf gyűlölt. Pechstein ízig-vérig német volt, Irma egyszerre német és dél-afrikai. Amikor nem tudtak találkozni, leveleztek. Annyira közel kerültek egymáshoz, hogy Pechstein egyszer nem bírta uralkodni magán, és „Kedves I. Stern” megszólítással kezdte levelét. A fiatal Irma mélyen elpirult.

13. fejezet

Miután a mestere dühösen magára hagyta, Irmát kétségek gyötörték. Kinek van igaza? A mesterének vagy Max Pechsteinnek? Mi a művészet? Az örök gyermek vajon nem a legmélyebb érzéseit fejezi ki? Milyen jogon nevezi bárki is az ő legmélyebb érzéseit ízléstelennek?

Tudta, hogy nincs egyedül, mégis magányosabb volt

mindenkinél. A konzervatív, gyarmati Dél-Afrikáig még nem jutottak el az expresszionisták művei, a társadalom felső rétegei még a romantikus realizmus világában érezték otthon magukat. A múlt század ifjúkorában még lassan mozdultak el helyükről az emberek – és az ízlésük is.

Az új nagyságoknak, mint Gauguin és Van Gogh persze hírük ment Fokvárosban is. De a művészet német forradalmárai soha nem lettek annyira ismertek, mint legfőbb ellenlábasuk, az egyre kategorikusabb Adolf.

Az igazi expresszionisták úgy érezték, hogy a korábbi századokban indult iparosodás rossz hatással van az emberek érzelmi életére. A szürke környezet és a fekete gépek világát az expresszionisták többnyire egymással is ütköző, tiszta színekkel kívánták ellensúlyozni. Az erős színek azonban elsősorban a barnával ütköztek, amely egyre jobban elterjedt Európa utcáin és terein.

Max Pechsteint kirúgták a berlini képzőművészeti

főiskoláról, amikor a barnaingesek élenjáró képviselői
felfedezték, hogy a képein barna bőrű, meztelen nők
ugrálnak a fák alatt. Jóval később mesélték, hogy
Adolfot ennyire dühösnek még soha nem látták, kivéve
talán egyszer, amikor a sztálingrádi csata
kimenetelének hírére közölték vele. Pechstein
háromszázhuszonhat

képe

eltűnt

a

német

múzeumokból, a többségük nyomtalanul.

Ám mielőtt még betiltották volna a saját hazájában,
Pechstein megváltoztatta Irma gondolkodását. És Irma
úgy döntött, hogy ismét visszatér szeretett Afrikájába.
Afrika azonban nem viszonzta a szeretetét.

14. fejezet

Irma egyik képet festette a másik után. Főként fekete
nőket és férfiakat mindenféle színes öltözékben. Maláj
párokat, házvezetőnőket, zulu asszonyokat, xhosa

lányokat – mindent, amit látott, amit az érzékszerveivel felfogott és érzett. Most már tudta, hogy jó, amit csinál, úgyhogy ki is állította a munkáit Fokvárosban. A legtapintatosabb kritikus bevallotta, hogy nem érti, amit lát. A legkevésbé tapintatos azt írta, hogy hányingert kap a képektől. A két véglet közöttiek olyanokat mondtak, hogy amit Irma művel, az merénylet az emberi intelligencia ellen. A tetejébe még fel is jelentették a közerkölcs megsértésének vádjával. Mivel a közerkölcs mindazonáltal nem szenvedett sérelmet, a vádat ejtették.

A művésznőt ezután már nem borították ki a kritikák. Max Pechstein szép szavai lassan beépültek önértékelésébe. Nem volt szüksége többé Fokváros szűklátókörű közönségére. Megvonta a vállát, és útnak indult.

Ezúttal nem régi hazájába ment vissza, és ezt jól tette. Adolf továbbra sem tudta, kicsoda, pedig szinte ideális céltábla lehetett volna számára. Az expresszionisták közé tartozott. Feketékkel és

színesbőrűekkel barátkozott. És zsidónak született.

Csak épp bolsevik nem volt.

HARMADIK RÉSZ

15. fejezet

Irma Stern sok évvel a halála után elindult, és határozott léptekkel bemasírozott Jenny és Kevin életébe. Nekik ugyan erről, amikor felálltak asztaluktól, és az elfogyasztott két kávéért és a fahéjas csigáért otthagyták készpénzben lévő teljes vagyonuk mintegy felét, még sejtelmük se volt.

Az utca túloldalán lévő irodában ott ült az Édes a Bosszú Rt. ügyvezető igazgatója. Ő sem sejtette, mi vár rá: hogy egy német-afrikai festőművész nő alapjaiban fogja megváltoztatni az életét. Mégpedig egy

javasember

–

egyúttal

maszáj

harcos

–

közreműködésével.

A szóban forgó igazgatót Hugo Hamlinnak hívták.

Stockholm egyik jómódúak lakta elővárosában,

Lidingö szigetén született és nőtt fel. Szülei, Harry és

Margareta Hamlin orvosok voltak, egyetlen bátyját

Malténak hívták.

A Hamlin családban a szombati közös vacsoránál

csak egy dolog volt fontosabb: a vasárnapi közös

vacsora. Amióta a családban a gyerekek képesek

voltak egyenesen ülni egy széken, anélkül, hogy

lebukfenceztek volna róla, szinte rituális pontossággal

követte egymást az asztalon az előétel, a főétel és a

desszert. A mama főzött, a papa gondoskodott a

társalgásról és a borról. Az utóbbit már kora délután

elkezdte kóstolgatni annak érdekében, hogy a legjobb

kerüljön az asztalra.

A társalgás mindig természettudományos témákról

szólt. Amíg a gyerekek kicsik voltak, sokat hallottak a

lengyel kislányról, aki felnőtt korában megkapta a

fizikai és a kémiai Nobel-díjat is. Aki olyan veszélyes

elemeket fedezett fel, amelyek később a halálát okozták. Malte, a nagyfiú többet is szeretett volna tudni a felfedezéseiről, papa és mama pedig szívesen mesélt róluk. Hugót, a kisebbik fiút inkább az érdekelte, mennyi pénzzel és dicsőséggel jár a Nobel-díj.

Ahogy nőttek a gyerekek, nőtt a társalgások színvonala is. A szülők nyíltan megmondták, hogy azt szeretnék, ha fiaik az ő pályájukat választanák.

Lehetőleg ugyanazt mind a ketten. Ha Marie Curie-nek sikerült két Nobel-díjat is kapnia, nem lehetetlen, hogy az ő két fiuknak is sikerül közös erővel legalább egyet összehoznia.

Malténak tetszett a gondolat. Már tizennégy éves korában azt fontolgatta, hogy oftamológus lesz. Direkt olyan hivatást választott, aminek a nevét az öccse nehezen tudja kimondani.

– Tudod, mi az oftamológia, Hugo? – kérdezte.

– Csak azt tudom, hogy hülyén hangzik.

Harry papa nem engedte, hogy a veszekedés

elfajuljon. Elmagyarázta, hogy az oftamológus ugyanaz, mint a szemorvos, ám közben elkövetett egy nagy hibát is, mert elmondta, hány évig kell tanulnia egy szemorvosnak, amíg rendesen megfizetik a munkáját.

– Tizenkét évig? – kérdezte Hugo, aki épp ugyanennyi éves volt. – Soha az életbe.

Mindössze tizennyolc hónap korkülönbség volt a két testvér között, nagyon szerették egymást, de nagyon különböztek is egymástól. A nagyobbikat vonzotta a természettudomány, a kisebbiket pedig a... Hát igen, azt senki nem tudta.

Harry és Margareta a geriátriai szakorvosi képzésük során ismerkedtek meg egymással, és a közös munkahelyükön is az öregkori betegségekkel és bántalmakkal foglalkoztak mindaddig, amíg magukon is kezdték megtapasztalni ezeknek a betegségeknek és bántalmaknak a jeleit.

Ekkor felmondták az állásukat, és kiköltöztek a vaxholmi nyaralójukba. Margareta elvállalt egy

félállást a helyi rendelőintézetben, Harry pedig kiült a házuk verandájára vörösbort inni – ezúttal teljes munkaidőben. A lidingői házat a szülők odaadták a fiatalabb fiuknak, ugyanakkor a ház értékének megfelelő összeget bocsátottak az idősebb fiuk rendelkezésére, tizenkét éves orvosi képzése költségeinek fedezésére.

Amíg Malte Uppsalában elmélyedt a neurobiológia, a homeosztázis és az intervenciós orvoslás rejtelmeinek elsajátításában, Hugo, a tizennyolc éves villatulajdonos ült a villájában, és azon morfondírozott, mihez volna tehetsége. Mi volna az, ami anyagi gyarapodáshoz vezethet élvezhető életkörülmények között.

Gyerekkorában ügyesen rajzolt, de szülei nem bátorították, hogy fejlessze képességeit. Kivált nem azután, hogy titokban és bizonyos részeket erősen kidomborítva lerajzolta apját zuhanyozás közben, s a rajzot aztán megmutatta

vallásos

lelkületű

rajztanárának.

A rajzolást élvezte, de nem hozott semmit a konyhára, csak letolást, két irányból is. Teljesen mégsem mondott le róla. Általános útkeresése közben előfordult, hogy a helyi kávéházban kötött ki, ahol

Lidingö

lézengő

művészelkei

rendszeresen

összegyűltek abból a célból, hogy meggyőzzék egymást az élet elviselhetetlenségéről és a pénzkeresés iránti közönyükről. Ez nem akadályozta meg őket abban, hogy mindig mással próbálják kifizettetni a kávéjukat.

Hugo kívülállónak érezte magát. A művészi hajlamával elsősorban nem akart mást elérni, minthogy jól érezze magát. És másod- és harmadsorban is. Ennek pedig az az alapfeltétele, hogy pénzt keressen vele.

Hugo és Malte időnként telefonon beszélt egymással.

Szeretettel és kellő karcossággal.

– Mi a helyzet a homeosztázissal? – kérdezte Hugo anélkül, hogy kíváncsi lett volna a válaszra.

– Köszöni, jól van. Most kezdjük a klinikai anatómiát.

– Ismerkedtek az orvosi alkohollal is? Vagy egész nap csak a könyveket bújjátok?

Malte elmagyarázta, hogy az orvosi alkoholt a medikusoknak sem osztogatják ingyen, de amúgy érti a célzást. Néha a medikusok is kirúgnak a hámból, és esténként megisznak egy-két pohár bort, de reggel mindennap hatkor kelnek, úgyhogy nem nagyon ugrálhatnak.

– És így akarsz élni tizenkét évig?

– Már csak tíz és fél van hátra.

– Hülye.

– Én is szeretlek.

Ezután Hugo beszámolója következett aktuális helyzetéről. Elmondta, hogy már nem jár a csóró

kávéházi művészek közé, lehangoló társaság, de azért úgy érzi, van még remény. Most fedezett fel egy francia-amerikai művészt, aki nagyon imponál neki, mert felrakott egy biciklikereket egy hokedlire, és ettől híres lett és meggazdagodott.

Malte megmosolyogta öcsikéjét, aki mindenben a legrövidebb utat szeretné választani. Hát tessék, rajta ne múljon.

– Mama biciklije ott van még a garázsban? – kérdezte.

– Hülye – mondta Hugo.

– Te mondtad.

Hugo a szóban forgó művésztől nem tudott többet, mint amennyire szüksége volt, de azok, akik pénzt tudnak csinálni biciklikerekekből, piszoárokból és hólapátokból, megérdemlik a figyelmet és az elismerést. Persze pontosan ugyanazt nem lehet utánuk csinálni. De valami hasonlót?

Mivel a gondolatot bátyja is támogatta, Hugo kitalált valamit. Szórófestékekkel aranszínűre festett egy

krumplihámozót, a műnek a Meztelen igazság címet adta, és ötezer koronában állapította meg az árát.

A használt hámozó két koronájába került, a szórófestéket a saját háza garázsában találta a polcon.

Ezután feketébe öltözött, otthon a tükör előtt kicsit gyakorolta, hogyan jelenjen meg a világban mint különnc, titokzatos művész, majd bement Stockholm belvárosába, hogy eladja művét a Drámai Színház előtti téren közvetlenül Ibsen Peer Gyntjének előadása után.

Az eredmény az lett, hogy három kivétellel az emberek úgy mentek el mellette, hogy még csak rá se néztek. Kettő megálltak, és valami megvető megjegyzést tettek a társadalmi státuszára. Egy férfi, akit a felesége kényszerített rá, hogy színházba menjen, és egy szót sem értett a darabból, felfigyelt a kezében krumplihámozót szorongató fiatalemberre, és talán észrevett benne valamilyen szokatlan, különleges vonást.

– Érdekelne valamilyen munka? – kérdezte.

– Krumplihámozás?

– Nem, reklámmal és píárral foglalkozom. Szerintem van benned valami.

Hugónak gyerekkora végtelen családi vacsorái során egyszer sem mondta senki, hogy a jó modor hiányán kívül lenne benne valami.

Reklám és pír? Nem hangzik rosszul.

– Mennyi lenne a fizetésem?

16. fejezet

Tizennyolc évvel később Malte, az idősebb testvér elismert és tekintélyes szakorvosként dolgozott Európa egyik legjobb szemklinikáján Stockholmban. Öccse,

Hugo

a

színház

előtt

eladásra

kínált

krumplihámozónak köszönhetően próbaidős állást

kapott

Skandinávia

eljövendő

vezető

reklámügynökségénél.

Három

hónap

után

véglegesítették, hat hónap után projektvezető lett, és

azután másfél évtizeden keresztül a Great & Even

Greater Communications cég legjobb szakemberei

között tartották nyilván.

Az utazás már nem azt jelentette számára, hogy

bebusozik a külvárosból a belvárosba. Évente

legalább egyszer elment Hongkongba, Dél-Koreába,

Japánba,

Németországba,

Franciaországba,

Spanyolországba és Olaszországba, Nagy-Britanniába

többször is, az Egyesült Államokba pedig olyan sokszor,

hogy már nem győzte számolni. Az USA ebben az

összefüggésben New Yorkot és Los Angelesst jelentette.

Az utóbbi helyen történt, ami történt.

Az utazásai és a reklámötletei közötti időt Hugo a befolyó pénze számolásával töltötte. A jövedelmét leginkább a ragyogó ötleteinek köszönhette, de szakmájában az útiköltségek elszámolásában is verhetetlennek bizonyult (ami szintén a kreativitás megnyilvánulása).

Régóta gondolkodott már rajta, hogy saját vállalkozást alapít, de jól keresett, és az első tizenöt évben legalábbis úgy érezte, jó helyen van, ahol van. Igaz, hogy díjat legutóbb három évvel ezelőtt kapott, és a fiatalabb generáció már nagyon a sarkában járt.

Lehet, hogy váltania kell, mielőtt átlépnek rajta?

Hugo és Malte épp olyan jó barátok is voltak, mint jó testvérek. Már évek óta egymás közelében laktak, miután Malte eladta a Vasastanban lévő lakása bérleti jogát, és beköltözött a barátnője lidingői villájába.

Természetesen a barátnő is orvos volt. Hugo szerint kicsit merev modorú. De Malte jól érezte magát vele, és

ez volt a legfontosabb.

Hugo

vigyázott

rá,

nehogy

túl

mélyen

belekeveredjen valamilyen kapcsolatba. Egy barátnő

azzal a kockázattal jár, hogy előbb-utóbb gyerek

születik a kapcsolatból, és Hugo nem látta, mi jó van

abban. Pelenkázni valakit, aki azzal hálálja meg a

törődést, hogy éjszaka nem hagyja aludni? Mivel

stimulálja ez a kreativitást?

Az különböztette meg a reklámszakemberek

többségétől, hogy nem Stockholm központjában lakott,

és nem is egy ottani tetőtéri lakás volt az álmai

netovábbja. És ritkán itta le magát egymás

nagyszerűségét dicsérő kollégái társaságában. A napi

munkája végeztével beült a (semmiféle extrával nem

rendelkező) Volvójába, kiment a saját kertvárosi

negyedébe, ahol úgy élt, mint mindenki más.

A háza nagyobb volt annál, mint amekkorára szüksége volt, de a környék átlagos lakónegyednek számított. A szomszédai szemében ő is csak egy volt a sok közül. Nem tudták, hogy titokban őket

tanulmányozza, azt próbálja kifürkészni, hogyan gondolkodnak, mit szeretnek, mit nem szeretnek, és miért. Gyakran felidézi őket emlékezetében, amikor valamelyik új ötletén gondolkodik. Mivel vehetné rá

Levanderné asszonyt, hogy egy héten ne egyszer vásároljon csirkehúst, hanem inkább kétszer? Mi kellene ahhoz, hogy a Runessonék tinédzser gyerekei átvigyük az előfizetésüket egy másik mobilcéghez?

A mellette lévő sarokház lakója volt a környéken talán az egyetlen olyan ember, aki nem töltötte be sem a jó szomszéd, sem a tanulmányozandó alany szerepét.

Mogorva, szűkszavú, gyanakvó természetű ember volt.

Soha semmivel nem volt elégedett, talán csak akkor érezte jól magát, amikor négykézlábra ereszkedve a földet túrta a sárgarépával beültetett veteményes

kertjében, és magában beszélt. Vagy a répáival.

Hugo sokat töprengett rajta, milyen csomagolásban lehet egy reklámüzenetet eljuttatni egy olyan emberhez, akinek a legfőbb szellemi partnere egy répa, és arra a következtetésre jutott, hogy semmilyenben sem.

A nemzetközi hírű reklámszakembernek tehát a saját utcájában rendelkezésére állt a fogyasztók teljes választéka, beleértve azokat is, akik úgy vannak benne, hogy kilógnak belőle.

Csak a kukával ne lett volna baj.

A mogorva szomszédot Birger Bromannak hívták, özvegy volt, munkaügyi ellenőrként dolgozott, és nem lehetett értelmesen beszélni vele. Rászokott, hogy az autóbehajtója rossz oldalára tegye ki a kukáját minden második csütörtökön, amikor elszállítják a szemetet. Ráadásul túlságosan telepakolta, kibuggyant belőle a szemét, a zacskókat is rosszul kötötte be. A kuka bűdös volt, gusztustalan, ellepték a legyek. Ugyanezzel az erővel a behajtó másik oldalára is

állíthatta volna. Nem került volna több fáradságba, a kukásoknak sem lett volna több munkájuk vele, a legyeknek meg mindegy, melyik oldalra repülnek. Hugónak azonban jobb lett volna.

Meg is kérte a szomszédját, állítsa a másik oldalra, de Broman, a munkaügyi ellenőr a jogaira hivatkozott.

A behajtó az ő telkéhez tartozik, és nem Hugo Hamlinéhoz, ellentétben a harminc centivel arrébb található levélládával, ami már Hamlin telkén van.

– Itt van a telekhatár – mutatta görbe ujjával

Broman. – Ha meg akarja változtatni, forduljon az önkormányzathoz.

Hugo azt felelte, hogy egyáltalán nem akarja megváltoztatni a telekhatárt, csak a bűz zavarja meg a legyek, amikor ki akarja venni a leveleit.

– Szóval inkább én szagoljam, és én kergessem a legyeket, amikor ki akarom venni az én leveleimet? – mondta Broman.

Tudnivaló, hogy Broman telke saroktelek, és a levelesládája a sarok túloldalán van, messzire a

behajtótól.

– Ami azt illeti, igen, hiszen a maga szemete, a maga kukája, és maga nem köti össze rendesen a zacskóit.

A levélládája ráadásul nem is itt van.

– És maga akarja megmondani nekem, hogy hol legyen a levélládám?

Hugo beszámolt az esetről a bátyjának, és megkérdezte tőle, segítené-e neki jól seggbe rúgni Broman vagy esetleg agyonütni.

– Primum, non nocere – felelte Malte.

– Mi van?

– Az orvosi eskü. Az ember életben tartása a feladatunk, nem az ellenkezője.

Hugo úgy érezte, attól a naptól kezdve a kuka még jobban tele volt pakolva, és a zacskók még rosszabbul voltak összekötözve. De nem volt biztos benne. Csak az volt biztos, hogy Broman nem tér jobb belátásra.

Odáig fajult a dolog, hogy Hugo egy nap áthúzta Broman kukáját a behajtó másik oldalára. Amíg húzta az egyik kezével, a másikkal befogta az orrát.

Broman kihívta a rendőrséget.

– Önbíráskodás! – közölte a két boldogtalan járőrrel, akik úgy érezték, ennél fontosabb dolguk is volna a közszolgálatában. Nem akartak jegyzőkönyvet felvenni, inkább megkérték Hugót, legyen több belátással.

– Én? Belátással? Hiszen ez az idióta rakja a kukáját merő gonoszságból a levélládám mellé.

– Még becsmérel is! Ez törvénysértő – mondta Broman.

– Ilyen tényállás nincs a törvénykönyvekben – mondta az egyik rendőr. – Inkább a következő megoldást javaslom: maga nem húzogatja többé a szomszédja kukáját, maga pedig nem telefonálgat a rendőrségre. Megértették?

Broman munkaügyi felügyelő a törvényadta jogaira akart hivatkozni, de a rendőr szigorú tekintetének hatására meggondolta magát.

Miután a rend őrei eltávoztak, Hugo még egy kísérletet tett a rendezésre.

– Kedves Broman úr, mi volna, ha egyszerűen...

– Forduljon az önkormányzathoz az ötleteivel. És ugye hallotta, mit mondott a rendőr: ha ez még egyszer előfordul, lecsukják!

Abban a pillanatban, amikor a szomszédja újfent az önkormányzathoz irányította, Hugó legszívesebben megfojtotta volna. Vagy beledöngölte volna a kukájába. Vagy megetette volna vele a saját szemetét. Szerencsére egyik ötletét sem valósította meg soha. Beletörődött, hogy neki van Svédországban a legrosszabb szomszédja. Pontosabban: beletörődött – gyakorlatban. Gondolatban nem.

Az elkövetkező hónapokban a kukakonfliktus Hugo számára valamiféle agytornává alakult, amelynek gyakorlatait minden reggel elvégezte, miközben kávéját szürcsölgetve a szomszédja kertjét, kukáját és behajtóját nézegette a konyhaablakon keresztül.

Hogy lehetne legjobban bosszút állni?

Az első gondolata, megfojtani az első adandó alkalommal, nem látszott járható útnak. Tíz évtől életfogytig kiszabható büntetés jár érte, és annyit nem

ér meg. Még kevésbé érte volna meg a verés és az erőszakos etetés, mivel ezek a lehetőségek a börtönön kívül még azzal az extra hátránnyal jártak, hogy szabadulása után újra szembetalálta volna magát a munkaügyi felügyelővel. Broman gúnyos mosolyának látványát még gondolatban sem bírta elviselni.

Egyszerű megoldás lehetett volna szemet szemért alapon bosszút állni, sőt, több szemet egy szemért alapon. Az önkormányzattól rendelhető és minden második csütörtökön kiürítendő kukák számát nem korlátozza semmilyen szabály. Kisebb háztartások ráadásul kérhetik, hogy csak minden negyedik héten ürítsék ki őket.

Öt, sorba állított kuka Broman telekhatárán?

Mindegyik jól megpúpozva? Hanyagul összekötözött zacskókkal, nem, teljesen nyitva hagyott zacskókkal, ürítés egyszer egy hónapban?

Ez jól kikészítené a munkaügyi felügyelő urat. De közben Hugo még többet szenvedne tőle, és – ami a legrosszabb – ezt Broman is tudná. Az a bosszú,

amelyik visszahullik kitervelőjének fejére, nem érdemli meg a bosszú nevet.

Hugo ezután a saját szakmája felől közelítette meg a kérdést. Utolsó zseniális húzása a cégnél egy azelőtt piacvezető narancslekvár újbóli felfuttatása volt.

A lekvár egy idő óta szinte teljesen eltűnt az üzletekből, most azonban újra megteltek vele a polcok. Hugónak köszönhetően szinte egész Európa újra ezt a héjastól pépesített, félig rohadt narancsból készült lekvárt fogyasztotta. Ugyanazt a lekvárt, mint régen. Az egyetlen különbség, ami ismét a reggelizőasztalok nélkülözhetetlen szereplőjévé tette az volt, hogy a svéd reklámszakember megváltoztatta a nevét, és narancslekvár helyett narancs-umami lekvárnak nevezte.

– De hát nincs is benne umami – mondta a konzervgyár kereskedelmi vezetője.

– És? – kérdezte Hugo.

– Persze belerakhatjuk. Beszélek a gyártósor vezetőjével. De pontosan mi is az umami?

Aki képes arra, hogy egy régi lekvárról bárkivel elhitesse, hogy új, annak tudnia kell, hogyan lehet romlásba taszítani egy leharcolt munkaügyi felügyelőt. Csak meg kell találni a gyenge pontját, és le kell sújtani rá.

Broman szerette a kertjét. Folyamatosan gondozta kora tavasztól az első hóesésig. Hugo nagyon élvezte volna, ha végignézheti, hogy a szomszéd kertje kipusztul. Eresszen rá meztelen csigákat abból a gyilkosnak nevezett fajtából, amelyek mindent lelegelnek? Vajon honnan lehetne megrendelni néhány száz példányt? És hogyan lehetne betanítani őket arra, hogy csak a szomszéd kertjét legeljék le, és ne a szomszéd szomszédját, vagyis az övét?

A kártevőkről szóló szakirodalomban semmi nem utal

arra,

hogyan

a

csigák

lojálisak

lennének

tulajdonosaikhoz. Valószínűleg nem könnyebb feladat megértetni valamit egy meztelencsigával, mint Bromannal.

Vajon hol tartja ez a rohadék a növényvédőszeres üvegeit? Ha valahogy hozzájuk tudna férkőzni, akkor glikolt, klorint vagy más hasonlóan mérgező folyadékot tölthetne beléjük. És kiülne a verandája első sorába, és onnan nézné, hogyan öli meg a rododendronját a dúdolgatva locsolgató felügyelő.

Vagy mi volna, ha méhészkedni kezdene? Tízezer méh talán kevés volna. Húszezer? Mi lehet az a szám, amit már nem bír elviselni? Bár valószínűleg a dolgozó méhekkal

is

ugyanaz

a

helyzet,

mint

a

meztelencsigákkal: nehéz velük szót érteni. „Oké, csajok, húzzatok bele ma is. Mindenki a Broman kertjébe, világos?”

A nyulak tartása egy fokkal kivitelezhetőbbnek látszott. Ötven nyúl, ha nem kap semmit enni, nyilván hamar megtalálja Broman répáit?

Hugo egy ideig azon gondolkodott, hogy borókasövényt ültet a Broman felőli oldalon a telekhatárra. Ezzel csak az volt a baj, hogy a bosszú csak egy vagy két évtized múlva érett volna be, ennyi ideig tart ugyanis, amíg a borókasövény rendesen megnő. Viszont ha egyszer megnő, jó sűrű lesz, és elérheti a húsz méteres magasságot is. És akkor árnyékba borítja a szomszéd kertjét legalább ötszáz évig, mert a boróka szívós növény, sokáig él.

Jóval tovább, mint maga Broman szomszéd. Egy szép

napon

ugyanis

Broman

összeesett

a

veteményeskertjében, és egy pillanat alatt meghalt hatvanöt éves korában. Hugónak a kisujját sem kellett mozdítania a cél érdekében. Egy idő után egy fiatal pár költözött be a házába, a kukájukat oda állították, ahova kell, és máskülönben is kedves emberek voltak. Hugo az új körülmények között üresnek érezte az életét. Mintha Broman legyőzte volna azzal, hogy lelépett, mielőtt Hugo bosszúja utolérte volna. Az ember soha nem lehet teljesen elégedett.

17. fejezet

Béke ereszkedett a környékre Hugo Hamlin szomszédságában. Senki nem veszekedett senkivel. Jót tett a békének az is, hogy a minden évben megrendezett közös Szent Iván-napi partit Hugo kertjében tartották meg. Volt hering, volt snapsz, volt tánc a májusfa körül. Estefelé a kisebb gyerekeket ágyba küldték, a nagyobbakat iPaddel vesztegették meg. Mert eljött a grillezés ideje. A férfiak forgatták a húsokat és vörösbort ittak, a nők fehérét

szürcsölgettek, és biztatták a férfiakat. Svédországban bizonyos időpontokban az élet kiszámíthatóbb, mint máskor.

Miközben szépen pirultak a flekkenek és a kukoricacsövek, a Hugóval szemben lakó szomszéd azt mondta, sajnálja, hogy Broman meghalt a veteményeskertjében, de örül, hogy kedves, új szomszédokat kaptak. Meg is emelte a poharát az új szomszédokra, akik elpirultak. A szemben lakó szomszéd mellett lakó szomszéd csatlakozott hozzá, és megjegyezte, hogy őszintén meg kell mondania, hogy Broman páratlanul sötét alak volt. A többi szomszéd egyetértően bólogatott.

Olyan jó volt a hangulat, és olyan egyetértés alakult ki a megboldogult Broman rossz tulajdonságait illetően, hogy a házigazda végül elmondta a kukás ügy történetét, és azt is, hogy milyen gyermeki módon próbált bosszút forralni Broman ellen.

– Tiszta szerencse, hogy meghalt. Különben még ma is ott ülnék a konyhaasztalomnál, és ezen

morfondíroznék.

Megjegyzését általános derűtség fogadta, amit Hugo meglepetésére a téma élénk megvitatása követett.

Azzal kezdődött, hogy a szemben lakó szomszéd melletti szomszéd felnevetett, és azt mondta, hogy a borókabokrok ötlete nem is olyan rossz. Hosszú folyamat ugyan, de menet közben is megvan a maga bája. Mert Broman is rájön, hogy ha a bokrok megnőnek, a kertje árnyékba borul, és attól kezdve nem tud szabadulni a gyötrő gondolattól.

Az új szomszédok, Alicia és André nem ismerték Broman-t, a házat a halála után vették meg. Ötleteik azonban így is voltak. André egy autókereskedésben dolgozott, ahol Volkswageneket árultak, és azon spekulált, mi mindent lehetne Broman autójának benzintankjába önteni, és így szép lassan tönkretenni.

Alicia, aki egy kórház pszichiátriai osztályának alkalmazottja volt, felsorolta, milyen orvosságokat lehetne Broman kávéjába keverni, és milyen hatásuk volna. Némelyik nagyon mulatságos lenne.

Hugo bátyja, Malte és az élettársa, Karolin távolabb laktak ugyan az egyik keresztutcában, de őket is meghívták a partira. Orvos létükre ellenálltak a kísértésnek, hogy figyelmeztessék Aliciát a javasolt orvosságok adagolásának túlzott mértékére, hiszen úgyis csak viccelt.

Ilyesmikkel telt az est hátralévő része is. Runesson könyvkereskedő irodalmi példákat sorolt fel. Monte Cristo grófjával kezdte, aztán áttért a Hamletre: a bosszú bosszújára, amibe egy fél királyi ház belepusztul. Ezután azt kezdték boncolgatni, hogy poétikai értelemben mi a különbség egy király és egy munkaügyi felügyelő között. A könyvkereskedő kivételével mindenki egyetértett abban, hogy egy kehely bor megmérgezése nem túlságosan kreatív megoldás, és egy bosszú annál jobb, minél agyafúrtabb. A könyvkereskedő az egyszerűbb megoldások híve volt. Az izlandi sagákban senkinek nem jut eszébe olyasmi, hogy elültet valamit a földbe, ami majd néhány évtized múlva beteljesíti a bosszút.

Ott rögtön hullanak a fejek!

Ezzel kapcsolatban az egyik vendég kérdéssel

fordult a nyolcas számú házban lakó Gunilla

Levanderhez, a helyi gyülekezet lelkésznőjéhez.

– Mit mond a Biblia a bosszúról? Tehetünk legalább

Rohypnolt Broman kávéjába Isten áldásával?

Gunilla Levander józan állapotban éles eszű, vidám,

szókimondó ember volt, de az eddig elfogyasztott

hering és snapsz, valamint bor és sör után ezúttal más

arcát mutatta. Fejtegetni kezdte, hogy egyesek

bizonyára úgy vélik, hogy Jézus nemmel szavazott

volna a Rohypnolra meg a többi gyógyszerre is, ez az

elmélet azonban elsősorban Máté tanúságtételére

épül, amely szerint az embernek a másik arcát is oda

kell tartania, ha előzőleg arcul ütik jobb felől.

Különösen ezt a mozzanatot emelte ki, hogy jobb felől.

Amit úgy lehet érteni, hogy csak annak kell

megbocsátanunk, aki balkezes, és mint tudjuk, szinte

senki sem az. Mert bajosan lehet jobb kézzel

megpofozni valakit a jobb arcán.

– Én balkezes vagyok – mondta Runesson

könyvkereskedő, és megemelte a borospoharát.

– Úgy látom, a poharat azért jobb kézzel is tudod emelgetni – mondta a tízes számú házban lakó Pontus Bladh.

– Soha nem szerettem Mátét – mondta Gunilla

Levander. – Az Ószövetség viszont mellettünk áll Bromannal szemben. Szemet szemért, fogat fogért, és így tovább.

– Inkább ne szemet a szemért – mondta az oftamológus.

Isten segítségével ezután versengve követték egymást a jobbnál jobb ötletek. Győztest éjjel kettőkor hirdettek az éjszakai virslievés (kenyérrel, sörrrel) alkalmával. A két pár virslit a dupla adag mustárral egy tisztos családanya, Jakobssoné nyerte, miután részletesen elmondta, hogyan hitethették volna el a

Hells

Angels

észak-stockholmi

egységének

parancsnokával, hogy Broman egyrészt kikezdett a csajával, másrészt egy Kawasakival furikázik.

Mindenki sajnálta, hogy Broman meghalt.

18. fejezet

Hugo Hamlin saját akaratából egyedül élt, nem voltak gyerekei. Miután fejfájással ébredt a rendkívül jól sikerült Szent Iván-napi buli után, reggel sokáig ágyban maradt, nem volt semmi dolga. Ez az állapot leginkább a munkanapjaira emlékeztette, amikor azt csinált, amit akart. Ha közben szállította az ötleteket. Sokáig szállította. Az umamis lekvárról, a legutóbbi ötletéből készült reklámfilmét egész Európában vetítették. A filmben vicces szóváltást lehetett látni arról, hogy miért pont ez a narancslekvár lett minden olyan ember reggelijének elengedhetetlen tartozéka, aki aggódva tekint az előtte álló nap megpróbáltatásai elé. A reklám üzenete abból a gondolatból merítette erejét, hogy olyan időket élünk, amikor minden áldott nap szinte mindenkinek oka van az aggodalomra.

Noha az előző este emléke továbbra is vadul dobolt a halántékán, felkelt, és úgy, ahogy volt, alsógatyában kicsoszogott a konyhába, megivott fél liter tejet egyenesen a tejesdobozból, és befalt két szelet kenyeret, miután vastagon megkente őket az árumintaként ingyen osztogatott narancslekvárral. Az előtte álló nap evés után éppolyan nyomasztónak ígérkezett, mint evés előtt, de az éhét mindenesetre elverte. Ugyanúgy érezte magát, mint a villanegyed többi férfi lakója a Szent Iván éji mulatság után: másnaposnak.

Mire eljött az ebédidő, és a szegényes reggeli lassan feledésbe merült, kezdett magához térni. Tényleg ott ült nála tegnap az összes szomszédja késő délutántól a hajnali órákig, és bosszúra szomjazott? Függetlenül attól, ami történt. Függetlenül mindentől, csak önmagáért, a bosszú öröméért.

Másnapossága ellenére éledezni kezdett benne a reklámszakember.

A bosszú mint koncepció.

A bosszú mint üzleti ötlet.

Hugo mesterien adott el lekvárt, burgonyacsipszet, kaparós sorsjegyet, mindegyiket messze az értékén felül. Ha minden ócskaságot rá tud sózni az emberekre, miért ne tehetné meg ugyanezt a bosszúval?

Mint saját gyártású termékkel.

Volt már körülbelül egymillió koronája a bankban, de nagyon tudott volna örülni még egynek. A cégnél azonban egyre ritkábban adódtak nagy lehetőségek. Lehet, hogy most kellene váltania, amíg még jó formában van?

Neki magának nem volt haragosa, senkin nem akart bosszút állni, hiszen Broman már meghalt. De vajon hány Broman szaladgál még a világban, hány mérgezi még a levegőt maga körül – és mindez mennyit hozna neki a konyhára?

Édes a Bosszú Rt.

Ez lenne a cég neve. Hugo mindjárt csiszolgatni is kezdte a piaci bevezetés szövegét.

„Megsértették? Bosszút akar állni a törvény keretein belül? Mi megoldjuk! Óránként ezerkétszáz koronáért.

Több

ezer

elégedett

ügyfél

tanúsíthatná

hatékonyságunkat, ha a becsület nem kívánna tőlünk teljes diszkréciót.”

Több ezer ügyfél persze nem létezett. Egyelőre. Ami késik, nem múlik.

Már csak fel kell mondania a munkahelyén. És üzleti tervet kell készítenie.

– Biztos vagy benne? – kérdezte a bátyja, Malte a Szent Iván napi buli követő hagyományos levezető vacsorájuk közben.

Biztos. Hugo gondolatban már világméretűvé növelte vállalkozását, és a nemzetközi névváltozatokon töprengett. Sweet Sweet Revenge Ltd. lehetne az angol cég neve, Rache ist Süß GmbH a németé, La vengeance

est douce SA a franciáé, és így tovább. A cég központja Stockholmban volna, de a marketingnek mindig helyinek és regionálisnak kell lennie.

Robin, a Great & Even Greater Communications tulajdonosa sejtette, hogy egyszer eljön a nap, amikor Hugo elhagyja a céget. A boldogság majdnem húsz évig tartott. Hány díjat húzott be a cégnek? Cannes, Berlin, Stockholm természetesen. Egyszer az aprócska svéd Great & Even Greater cég majdnem megcsípett egy Super Bowl-előzetest. Hugo jóvoltából. Robin a mai napig nem érti, miért hasaltak el a célegyenesben. Hugo szerint az árajánlatuk miatt. Az amerikaiak nem szeretik, ha valami túl olcsó.

A cég alapítója attól a pillanattól kezdve tudta, milyen tehetség lakozik Hugóban, amióta sok évvel ezelőtt megpillantotta a színház előtt. A Great & Even Greater akkor indult, Robin maga is fiatal volt és mohó, szinte mindenben és mindenkiben lehetőséget látott. Abban a srácban is, aki a Drámai Színház lépcsőjénél ácsorgott, és egy krumplihámozó művészi értékét

bizonygatta. Aranyra festette. Sorszámmal látta el. Eredetiség-igazolást mellékelte hozzá. Összefüggésbe hozta Marcel Duchamp műveivel. Mindent jól csinált ahhoz, hogy eladjon valamit, ami eladhatatlan. Igaz, nem sikerült eladnia, de bizonyára sikerülne, ha jobb eszközök állnának a rendelkezésére – gondolta Robin, és odament a sráchoz, és állást ajánlott neki.

Ami ezután következett, az már történelem. Hugo másnap munkába állt. Három hét múlva már a saját projektjén dolgozott. Hét hónap után megnyerte az első díjat a cégnek. Jól ment minden egészen mostanáig. Most viszont azzal kell szembenéznie, hogy egy éven belül meg kell újítani a milliós nagyságrendű szerződést a legnagyobb elektronikai céghálózattal.

Először kell Hugo nélkül ülnie a tárgyalóasztalnál.

Hugo nem akarta elárulni, mit fog csinálni, de megígérte, hogy semmi olyat, ami a cégnek konkurenciát jelentene. Robin megbízott benne, de a biztonság kedvéért megkérte, hogy még aznap távozzon. Egy baráti öleléssel és háromhavi fizetéssel

bocsátotta útjára.

* * *

Hugo Hamlin mint munkanélküli első napját a lidingői villája konyhájában töltötte. Az asztalnál ült a laptopjával, és marketingtervet készített. Az első időkből jelentős mennyiségű hirdetést kell feladnia. Leginkább az elektronikus platformokon, mert ezeknek a szociális közegében ritkán van helye a megértésnek, az elfogadásnak, a megbocsátásnak és minden olyan hasonló tulajdonságnak, amely szöges ellentétben áll az üzleti terv alapötletével.

A leghatékonyabb közeg a Facebook volt. A Great & Even Greater Communications egyik részlege teljes időben a Facebookkal és a testvérplatformjaival dolgozott. Megkerestek széles körben ismert és kevésbé ismert embereket, és megpróbálták rávenni őket, hogy némi ellenszolgáltatás fejében nyilvánítsák tetszésüket a reklámcég és az ügyfelei által preferált árucikkkel kapcsolatban. Hugónak voltaképpen nem volt hozzájuk semmi köze, de az utóbbi időben rossz

híreket hallott róluk, miután egy szinte teljesen ismeretlen írónak húszezer koronát és korlátlan fagyaltfogyasztási lehetőséget ajánlottak cserébe azért, hogy az általa használt összes közösségi fórumon elhíreszteli, mennyire szeret egy bizonyos fajta fagyaltot.

Az

író

felkapta

a

vizet,

mert

1. laktózintoleranciában szenvedett és 2. mert amúgy is intoleráns volt szinte minden tekintetben. Most végre kitűnő témára talált, és ebből él: hogy micsoda veszélyek leselkednek a demokráciára, mert nem lehet tudni, ki mit szeret, és miért.

Hugo azt gondolta, az intoleráns író amúgy egészen jól rátapintott a Facebook problémájára, és remélte, hogy az emberek előbb-utóbb fellázadnak ellene, és

forradalmat csinálnak. Mivel azonban elsősorban nem forradalmár volt, hanem üzletember, úgy döntött, hogy amíg kitör a forradalom, vesz egy Európa egész területére

kiterjedő

Édes

a

Bosszú-reklámot

nyolcvanezer koronáért. Le a Facebookkal! Éljen a Facebook!

A következő költségelem az iroda megnyitása volt.

Hugónak szüksége volt egy helyre, ahol zavartalanul végiggondolhatja nagy gondolatait.

Stockholm Östermalm negyedében találta meg a megfelelő helyet. Egy hetven négyzetméteres, régi üzlethelyiséget bérelt ki, amelyhez kis konyhafülke és mosdó is tartozott. Az üzletben korábban egy család négy generáción át árult kizárólag fából készült játékokat olyan gyerekeknek, akiknek a szülei nem szenvedtek hiányt semmiben. De az ötödik generáció

játékaira már nem volt kereslet. Van-e még gyerek, függetlenül társadalmi helyzetétől, amelyik kézzel festett falusi házakkal és mindenféle háziállatokkal akar játszani, amikor ott van neki az iPad?

Hugo a szerződés aláírásakor találkozott az üzlet korábbi bérlőjével, egy hetvenes éveiben járó, megkeseredett asszonnyal. Amikor az asszony meglátta, Hugo cégének mi a neve, mindjárt jelezte, hogy ő szeretne lenni az első ügyfele.

– Rendben van – mondta Hugo. – Mit szeretne, asszonyom, miről lenne szó?

Az idős hölgy nem tudta pontosan megmondani.

Valami olyasféle bosszúra gondol, aminek során eltűnne a föld színéről az egész internet. Mert az tette tönkre az életét, meg a sok szegény gyerek életét is.

Hugo elsőként nem ilyen ügyfélre számított.

– És hogy képzeled el, asszonyom, mi történne?

Az idős hölgy felvonta a szemöldökét. – Ez a Hamlin úr dolga. Ha tudnám, nem bíznam meg vele.

De a megbízást komolyan gondolja. Ha sikeresen

végrehajtja, ötezer koronát fizetne érte.

Hugót egy ötezer koronás munka nem téríthette le a fényes jövőbe vezető útról. Úgy döntött, átlép rajta.

– Ezért az összegért legfeljebb a maga internetét tudnám eltüntetni, asszonyom, ha egyáltalán van internete. Másét nem.

19. fejezet

Amíg arra várt, hogy az idős asszony kiürítse a játékboltot, és átadja a kulcsokat, Hugo elutazott Miami Beach-re. Szolgálati útra ment, a költségeket elszámolta. Kiült a tengerpartra egy napernyő alá, italokat és szendvicseket rendelt magának, és képzeletbeli üzleti partnereinek is. A vállalkozás működtetése kiadásokkal és bevételekkel jár. Hugo megette a szendvicseket, és elégedetten dőlt hátra. Most már csak a bevételekről kell gondoskodnia. Az irodát napbarnítottan és kipihenten nyitotta meg, és az első napon be is rendezte. Egyszerű kellékeket szerzett be, semmi hivalkodót: íróasztalt, három széket, egy fehér falitáblát, a konyhába

kávéfőzőt, a hűtőszekrénybe tejet. A faliszekrényben talált néhány konzervet, valószínűleg egyidőseket az előző bérlővel, aki ottfelejtette őket.

Már csak az asszisztens hiányzott. Akinek nem kell semmilyen különös képzettséggel rendelkeznie, csak az a dolga, hogy felvegye a telefont, távol tartsa a potenciális ügyfeleket a cégvezetőtől, de úgy, hogy a megfelelő időpontig, amíg Hugo elé kerülhetnek, ne hagyja kihűlni az elszántságukat. Mivel azonban az asszisztens is pénzbe kerül, vár még a megfelelő ember kiválasztásával, amíg stabilan lábra állítja a céget.

A floridai kiküldetést sem adták ingyen.

Minden elő volt készítve a nyitásra. De Hugo még várta a megfelelő pillanatot. Igazából az ősz beköszöntét várta, legalábbis Észak-Európában. Észrevette magán, hogy a floridai napsütés és meleg mennyire ellazítja az embert. A bosszúra áhítózó keserű gondolatok hidegben, szélben, sötétben könnyebben gyökeret eresztenek az emberben.

Stockholmban ez az ideális pillanat valamikor

novemberben vagy decemberben érkezik el. Hugo végül akkor nyomta meg a Facebook-kampány indítógombját, amikor a hőmérséklet három fok volt, havas eső esett, és a csípős északi szél a meteorológusok szerint egészen Milánóig végigsöpörte Európát.

Az indulás jól sikerült! Az első hirdetési hullámot követő néhány napban Hugót tizenkét országból nyolcvanan keresték meg telefonon vagy levélben. A többségük természetesen merő képtelenségeket kívánt. Hárman az anyósukat szerették volna eltenni láb alól, egyvalaki Albánia lerohanásához kért segítséget, egy másik jelentkező a saját démonain szeretett volna bosszút állni.

Hét lehetséges ügyfél további munkát igényelt: többet akartak hallani a cég ajánlatairól, és tudni szerették volna, vállal-e garanciát a bosszú eredményességére. Akadtak olyanok is, akik az árat sokallták. Ezeket Hugo igyekezett megtartani.

A nyolcadik érdeklődő, egy bizonyos Arvid Rössler úr a németországi Freiburgból azonban máris készen állt arra, hogy üzletet kössenek.

Rössler úr nyugdíjas gimnáziumi tanár volt, egész aktív életét tinédzserek kordában tartásával töltötte. Régivágású, jó tanárnak tartotta magát. A munkában töltött évtizedek alatt egy-kétszer előfordult, hogy

kiosztott néhány nyaklevest a végképp fékezhetetlen diákjainak, de kizárólag a fiúknak.

Nyugdíjba vonulása után azonban állandó jelleggel kiköltözött a francia határ közelében lévő nyaralójába, ahonnan pompás kilátás nyílt a Rajnára. Vidéki nyugalomra vágyott, nyolc bielefeldi tyúkja és a büszke bielefeldi kakasa társaságában ott akarta leélni hátralevő életét, amíg az Úr magához nem szólítja.

– Remélem, nem magával az Úrral van a probléma?

– kérdezte Hugo.

Istennel szembeszállni épp olyan nehéz volna, mint az internettel.

– Nem, nem – felelte Rössler úr. – A szomszédomról van szó.

– Az más – mondta Hugo. – A szomszéd a specialitásom. Ismertesse, kérem, a tényállást.

A szóban forgó szomszéd a sok száz régi tanítványa egyike volt. A világ néha kisebb, mint ahogy az ember szeretné. Az egykori diák most a negyvenes éveiben

járt. Arvid Rössler már annak idején is sejtette, ami mostanra bebizonyosodott, hogy nem vitte semmire. Ugyanolyan csámpásan jár, mint tinédzser korában. Lakókocsiban él az elhízott juhászkutyájával. Senki nem tudja, miből. A falu élelmiszerboltjában azt beszélnek, hogy nyert valamennyit a lottón, de Rössler szerint segélyből él.

A feltételezett munkakerülőnek azonban épp olyan jó a memóriája, mint Arvid Rösslernek. Nemcsak a tanár ismerte fel egykori diákját, hanem sajnálatos módon a diák is a tanárját.

– Szinte érthetetlen – motyogta Rössler. – Alig láttam, mert mindig hiányzott az a naplopó.

Hugo érdeklődéssel hallgatta, kíváncsi volt, hogyan végződik a történet. De a pontos tájékozódás érdekében kénytelen volt közbeszúrni egy kérdést.

– Lehetséges, hogy ez a ... naplopó ... ahogy ön nevezte, egyike volt azoknak, akik kaptak egyet-kettőt az annak idején nevelési célzattal kiosztott nyaklevesekből?

Igen, ismerte be Rössler úr. Eléggé sok nyakleves kijutott neki az alatt a három év alatt, amit kénytelenek voltak egymás társaságában tölteni.

– És most viszonozza?

– Igen.

– És maga is viszonozni akarja?

– Ő kezdte.

Hugo nézőpontot váltott, nem akart büntudatot ébreszteni reménybeli ügyfelében. Megkérdezte, mi van a szomszédja rovásán.

Hát, voltaképpen a kutyával van baj, amelyik átszaladgál Rössler tanár úr telkére, és halálra rémiszti a tyúkjait és a kakasát. És ezt nemcsak azért csinálja, mert kutya, hanem azért is, mert a naplopó gazdája erre biztatja. Kerítéssel nyilván megoldható lenne a probléma, csak hogy az elcsúfítaná a verandáról a Rajnára nyíló gyönyörű kilátást.

– Tanár úr megpróbált beszélni róla a szomszédjával?

Higgye el, Hamlin úr, nem is egyszer. Az a naplopó

azonban ilyenkor csak vigyorog rá, fenyegeti, és olyanokat mond, hogy „a tanár úr inkább néhány nyaklevest szeretne visszakapni abból a százötvenből, amit nekem adott?”.

Arvid Rössler bejelentette a dolgot a helybeli mezőőrségen is, akik ki is szálltak a helyszínre, de a gazfickó akkor bezzeg nem engedte ki a kutyáját a lakókocsijából.

Hugo a beszélgetés közben jegyzeteket készített.

Fontosnak tartotta, hogy a tényeket pontosan rögzítse.

Rössler tanár úr a folytatásban előadta, hogy az ügy a napokban végzetesen elfajult. A kutya elkapta és megölte az egyik tyúkot.

– Gyilkosság! – jelentette ki határozottan Arvid Rössler.

Hugo szerint egy bíróság valószínűleg nem annak minősítené.

– De megértem a haragját.

A megbízás részleteit nem lehet telefonon megbeszélni, ami egyébként nem is állt Hugo

érdekében. A munkadíj elszámolása az üggyel eltöltött órák számának alapján történik. Az Édes a Bosszú Rt.-nek mindenképpen a helyszínen kell tanulmányoznia a körülményeket. Hugo elmagyarázta, hogy a cég ugyan Európa minden országában jelen van, és ki akarják terjeszteni működésüket Amerikában és Ázsiában is, de a szomszédviszályok a stockholmi iroda hatáskörébe tartoznak, vagyis személyesen őhozzá, Hugo Hamlinhoz. Ha Rössler úr átutal neki hatezer euró előleget, Hugo még ezen a héten felkereshetné a tetthelyet a hozzá legközelebb eső repülőtér – ha jól tudja – Zürich érintésével.

Rössler tanár úr azonnal igent mondott, és elfogadta, hogy Hugo tételes óraelszámolás alapján dolgozik, plusz költségtérítéssel.

Hogy a naplopó tényleg olyan megátalkodott naplopó, mint
amilyennek
mondják,
csak

személyes

közreműködéssel, pontosabban szemrevételezéssel lehet megállapítani. Az előítéletes gondolkodásúak már a külső jelek alapján is erre következtettek volna: csimbókos, hosszú haj, kifakult farmerdzseki, piszkos farmernadrág. És túlsúlyosabb, mint a kutyája.

Hugónak nem állt szándékában tárgyalni sem vele, sem a kutyájával. Csak megfigyelte, tisztos távolságból.

Hat órát várakozott Arvid Rössler konyhaablakánál, amíg végre tanúja lehetett, hogyan uszítja a naplopó szomszéd a kutyáját a rémülten menekülő tyúkokra.

A tényállás ilyenformán való tisztázása után Hugo kilépte a telek hosszát és szélességét, majd vázlatot készített róla bejelölve a ház, a veranda és a tyúkól helyét és egymáshoz viszonyított távolságát. Ezután megvizsgálta a Rajna felé enyhén lejtő domboldalt, és megnézte, hogyan hálózzák be a környéket a gyalogutak és ösvények. Ezzel be is fejezte aznapi munkáját.

– Ha megengedi, akkor most visszatérek a freiburgi

szállodámba – mondta. – Megígérem, hogy
negyvennyolc órán belül újra jelentkezem. Rendben
lesz így, Rössler úr?

Arvid Rössler remélte, hogy igen.

Hugo először arra gondolt, hogy valamiképp fel kellene
duzzasztania a folyó vizét, és elárasztani vele a
naplopó telkét (a megoldást az internet eltüntetésének
igénye juttatta eszébe). A tanítvány telke közelebb volt
a folyóhoz, mint a tanár úré, a folyópart topográfiája
azonban nem tette lehetővé a terv kivitelezését.

Miután ejtette a Rajna folyásirányának részleges
módosítására

vonatkozó

tervét,

figyelmét

a

főszereplőkre összpontosította, vagyis a naplopóra és a
kutyájára. Eddig főként a naplopó volt elképzeléseinek
céltablája, de mi volna, ha magát a kutyát helyezné a
célkeresztbe? Egy felnőtt juhászkutyával azonban nem

olyan könnyű elbánni. Hacsak nem farkas az illető.

Az ötletnek az volt a gyengéje, hogy farkasokat általában nem kínálnak eladásra. De még ha volna rá lehetőség, akkor is kérdés, kapható-e olyan, amelyik elnyomja magában természetes ösztöneit, és nem falja fel a tyúkokat és a kakast rögtön azután, hogy elkergette a kutyát.

Tehát a farkas sem jó. Mi van még? Valaki vagy valami, ami elbánik a naplopó kutyájával, de megkíméli a tyúkokat.

Hugo bátyjának, Malténak is volt nyaralója, ugyan nem Freiburg környékén, hanem a svédországi Gotland szigetén, a Balti-tenger közepén. Hugo gyakran megfordult nála nyaranta. Bátyja szívesen látta volna hosszabb időre is, de Hugo csak akkor szeretett menni, amikor a nehéz természetű Karolin valahol máshol nyaralt.

Gotland szigete sok minden egyéb mellett a birkatenyésztőiről nevezetes. A gotlandi bárányhús egész Svédországban világhíres. És keresve se lehet

puhább prémet találni a gotlandi báránybundánál.

Ha van valami, amit a gotlandi birkatenyésztők nem szerettek, az a turista, bárhonnán jött is. A turistáknál már csak egyvalamit utáltak jobban: a rókákat.

A turisták szemeteltek és mindenütt lábatlankodtak, a rókák pedig éjszakánként belopództak a juhakolba, és elvittek magukkal egy-két bárányt vacsorára maguknak és családjuknak. Szinte minden áldott éjjel.

Az egyik gazda hozatott magának néhány lámát

Peruból, amelyek együtt legeltek a juhokkal a karámban. A lámánál békésebb állatot elképzelni sem lehet – amíg meg nem jelenik egy róka a közelben.

A láma ilyenkor nem bír uralkodni magán, megvadul, és megpróbálja köpésekkel elkergetni a betolakodót, vagy – ha így nem sikerül – néhány jól irányzott rúgással átrepíteni a sziget túlsó végébe. Hugo erről az egyik újságból szerzett tudomást még az előző évben.

Hugo az első érdeklődésre megkapta az újságtól a gazda nevét és telefonszámát. Aki rögtön fel is vette a telefont.

Björk volt a neve, és nagyon segítőkész volt. És bőbeszédű. Mindjárt elmondta, hogy az elmúlt évben vett magának egy új telefont, azt a hordozható fajtát, amelyiknek nincs vezetéke, nem kell bedugni a falba. Ennek az lett a következménye, hogy rájött, hogy nem hívja senki. Azelőtt azt hitte, hogy a barátai épp akkor hívják, amikor kint van az állatoknál. Most megértette, hogy nincsenek barátai.

– Lószart sem ér az új technika – mondta Björk.

Hugo egyetértett vele. Majd a lámákra terelte a szót.

– Guanakók – mondta a gazda.

Túl nehéz szó volt Hugónak, nem ismételte el.

– Igaz, hogy megvédi a birkákat a rókától?

Igaz. Björk maga is az újságban olvasott egy szárazföldi juhtenyésztőről, akinek a farkasokkal gyűlt meg a baja, és aki ezért megvásárolt három guanakót.

Miután az egyik szemén köpött egy farkast, egy másikat pedig úgy megrúgott, hogy az egy életre megnyomorodott, a farkasok nem jöttek vissza soha többé. Björk arra gondolt, hogy ami egyszer bevált a

farkasokkal, az a rókára is jó lesz, hiszen a róka súlya sokkal kisebb a farkasénál.

És ami egyszer bevált a svéd farkasokkal és rókákkal, annak működni kell egy német juhászcutyával is, gondolta Hugo. De hogyan kell eljárni a gyakorlatban?

Björk gazda válaszul elmondta, hogy fiatal korában udvarolt egy Hemsébe való kislánynak, de az nem bírta megszokni a birkák szagát. Utána egy ideig még eljárt a táncmulatságokba, de túl nagy nyűgnek érezte, hogy mindig zuhanyoznia kell és illatosítania kell magát, és mindig mosnia vagy legalábbis kefélnie kell a ruháit, úgyhogy abbahagyta. Egyedül él, és jól elvan magában.

Hugo türelmesen meghallgatta, majd megismételte a kérdését.

Ezúttal több sikerrel járt. A magányosan élő Björk gazda elmondta, hogy a lámákban működik a nyájösztön, és természetes módon adoptálja a juhokat.
– Vagy birkákat, ahogy itt a szigeten mondjuk.

Hallom, hogy nem idevalósi, ezért úgy mondom, hogy értse.

Hugo mindjárt megértette, hogy Björk gazdához nagy türelemre van szükség.

– Nyájösztön? – kérdezte.

Igen, a guanakó átveszi a nyáj irányítását, és az élete árán is megvédelmezi.

– Függetlenül attól, hogy milyen nyájról van szó?

– Hogy érti ezt?

– Ha a juhok helyett mondjuk... tyúkokról lenne szó? Akkor mi van?

Björk gazda gondolkodott egy darabig, aztán azt mondta, hogy a tyúkketrec jobb megoldás volna, de amúgy igen, a nyájösztön valószínűleg velük is működik.

Hugo úgy érezte, lassan befejezhetik a beszélgetést.

– Szabad érdeklődnöm, Björk úr mennyit fizetett az állatokért?

– Tízezer koronát darabjáért.

– Egyet megvehetnék magától dupla áron?

Kilenc nap múlva Björk gazda egyik lámája megérkezett Freiburgba. Peruból Svédországon keresztül Németországba. A herélt kos sokat látott a világból. Ha nem herélték volna ki, magyarázta Björk, minden nőténnyel párosodni próbálna a nyájban. Hugo maga elé képzelte, ahogy a perui láma párosodik egy bielefeldi tyúkkal, de gyorsan elhessegette magától a képet. Túl borzalmas volt. Miközben a svéd reklámszakember leszúrt egy karót Arvid Rössler kertjének megfelelő pontján, a tanár úr megkérdezte tőle, mi a neve a lámának. Hugo azt felelte, hogy ezt elfelejtette megkérdezni a svéd gazdától. Rössler mind a hét tyúkjának és a kakasának is van saját neve, az nem megy, hogy épp az őrzőjük név nélkül maradjon. Úgy döntött, Peru nagy írója után Mario legyen a neve. A kakast Pavarottinak hívta, mert ifjú korában szépen kukorékolt, csak idősebb korában lett rekedtebb a hangja. Mariónak kötelet kötöttek a nyakába, és kíméletesen közölték vele, hogy a hét bielefeldi

tyúknak és Pavarottinak ezentúl ő a főnöke. Mario megrántotta a nyakát, amit némi jóindulattal bólintásnak is lehetett értelmezni.

A kötélen olyan hosszú volt, hogy Mario szabadon sétálhatott Rössler tanár úr telkén, de a határát nem léphette át. Mivel a tyúkok soha nem lépték át a telekhatárt, Mariónak sem esett nehezére elfogadni a korlátozást. Két napon át teljes volt a béke és a nyugalom. A naplopó és a kutyája a lakókocsiból figyelték, hogy mi történik. Az öreg vett magának egy tevét? Minek az neki?

A harmadik napon már unta, hogy nem piszkálhatja egykori tanárját. Úgy döntött, nem törődik a tevével, hanem a szokásos „Látogasd meg a tanár urat!” felszólítással kiengedi a kutyát.

Az ebet a hosszú bezártság után már nagyon hajtotta a szükség, arra gondolt, gyorsan szétkergeti a madarakat, a vizit végén pedig leteszi a névjegyet a szomszéd verandája előtt. Ilyenkor mindig kap valami finom jutalmat, amikor hazatér. Hogy a legelésző

óriásmadár mit keres a kertben, azt nem tudta, de miért ne ijesszen rá arra is?

Gondolta a kutya. Ha gondolkodott egyáltalán.

Akárhogy is, ez lehetett az utolsó gondolat, ami átsuhant a fejében, mielőtt egy Szuper Mario-rúgás megrepesztette volna a koponyáját. A kutya azonnal elpusztult, de Mario még egyet belerúgott a halott állatba, úgyhogy az visszarepült a gazdi kertjébe.

A naplopó vigasztalhatatlanul zokogott a telekhatár túloldalán, Rössler tanár úr pedig örült, mint egy

gyerek. A Wunder gibt es immer Wiedert{*}_dúdogatta, miközben Hugo a konyhaasztalnál kiállította a számlát.

Két repülőjegy Zürichbe oda-vissza, két Stockholm–

Gotland

repülőjegy

oda-vissza,

állatszállítás,

autóbérlés, az állat vételára, kötél, pöröly, étkezések

költsége és negyven óra konzultáció, óránként

százhusz euróval számolva az összesen tizenkétezer-

nyolcszáz euró.

– Nem is sok – mondta Rössler tanár úr.

20. fejezet

Az Édes a Bosszú Rt. második megbízása egyszerűbb volt, mint az első. Egy tizenhat éves svéd lány flörtölt egy helyes, tizenhat éves francia fiúval a Tinderen.

A lány sajnos épp Amerikába utazott, hogy találkozzon egy barátnőjével (és beszámoljon neki a francia srácról), amikor a fiú közölte vele, hogy küldött neki egy postai csomagban valami „meglepetést”. Mivel a svéd posta már régen nem az, ami volt (a dánok hibájából egyébként, de ez egy másik történet), a lánynak a meglepetést a posta egyik kihelyezett szolgáltatóhelyén kellett átvennie, ami a jelen esetben a lány lakóhelyéhez legközelebb eső élelmiszerboltot jelentette. A bolt sms-ben értesítette, hogy csomagja érkezett, és tíz napon belül át kell vennie.

A lánynak azonban még tizenegy napja volt hátra az amerikai utazásából. Felhívta az élelmiszerbolt vezetőjét, aki azt mondta, hogy ő erre nem lehet

tekintettel, de jelezte, hogy harmadik személy is átveheti a csomagot, ha be tudja mutatni a lány valamelyik

azonosító

okmányát,

például

a

jogosítványát. A lány elmagyarázta, hogy jelenleg az Atlanti-óceán túlsó partján tartózkodik, és nála van az egyetlen létező személyazonosító okmánya, az útlevele.

Tizenhat éves korában Svédországban még nem kaphat jogosítványt.

Ez nem tartozik rá, mondta a boltvezető.

A lány javasolta, hogy e-mailben elküldi az útlevele beszkenelt képét a mamájának, aki azután a saját személyi igazolványával és a lánya útlevelének másolatával átvehetné a csomagot.

A boltvezető azt felelte, hogy ez az eljárás nem szabályos és nem elfogadható.

A lány felvetett még egy ötletet. Mivel ismeri a

küldemény hivatkozási számát, a boltvezető ennek alapján azonosíthatná a csomagot, és félretehetné plusz egy napra, ahelyett, hogy visszaküldené Franciaországba egy nappal azelőtt, hogy a címzett hazaérkezik. Csak még egy napra!

Mire a boltvezető azt a szónoki kérdést szegezte neki: hogy nézne ki a világ, ha minden csomaggal így járna el?

A lány azt felelte, hogy valószínűleg nem mindenki igényelné, hogy a boltvezető így járjon el, sőt, az a valószínűbb, hogy ő az egyetlen, aki erre kéri.

A boltvezető erre azt mondta, hogy neki nincs ennyi ideje a beszélgetésekre. Neki most a tejtermékek hűtőpultjával kell foglalkoznia.

– Hát itt tartunk most – mondta a lány.

– És mit kíván tőlem? – kérdezte Hugo.

– Ölje meg. Vagy az túlzás?

Hugo túlzásnak tartotta, de azt mondta, megérti a lány érzéseit. Kérdés, hogy mekkora összeget tudna ráfordítani az ügyre, és hogyan tudná kifizetni.

Biztató választ kapott.

Fizetni a papája hitelkártyájával tudna, az összegnek szinte nincs felső határa.

A posta mindennap több millió csomagot szállít és kézbesít szerte a világban. A csomagok többségében a küldemény épségének megóvását szolgáló térkitöltő anyagok általában több helyet foglalnak el, mint maga a küldemény.

Ha valakinek eszébe jutna olyan csomagot adni fel, amelyben nincs is más, mint a szinte semmi súllyal nem rendelkező térkitöltő anyag, akkor ez neki alig kerülne valamibe, viszont a csomagja nagyon nagy és szinte súlytalan lenne.

Ez a helytálló megállapítás lett a kiindulópontja az elkövetkező akciónak, amelyet Hugo egyetlen nap alatt előkészített. Először is beszerzett ötven privát lakcímet annak az élelmiszerboltnak a közvetlen környékén, amelynek megleckéztetésére felbérelték. Azután feladott ugyanannyi megrendelést extrém térfogatú csomagolóanyagra a világ tíz különféle

helyéről, Minden megrendeléshez megadott egy nemlétező mobilszámot, hogy a címzettet ne tudják értesíteni.

Személyesen is elment a boltba, és a saját szemével látta, hogy a csomagok fogadására szolgáló helyiség közvetlenül a pénztár mögött van, és mintegy két légköbméternyi csomag befogadására alkalmas. Ha négy megérkezik a megrendelt küldeményekből, a helyiség megtelik. Nyolc után a boltvezető már nem tud mit kezdeni a helyzettel, tizenkettő, tizenhat és húsz csomag érkezése után fokozatosan elveszti az életkedvét is. Mielőtt megérkezik a további harminc.

Hugo ezt az édes bosszút kínálta a lánynak.

Negyvenezer koronát kért érte plusz költségtérítést az apa hitelkártyájának terhére.

Ő azonban több bosszút akart a pénzéért, és finomítani szeretne volna az ajánlatot. Az életkedv elvesztése, amit Hugo kilátásba helyezett, nehezen bizonyítható. Egy szétzúzott térdkalács például jobban mérhető.

Az erőszak nem szerepel a cég szolgáltatásainak listáján, de mi volna, kérdezte Hugo, ha néhány csomagot egyenesen a boltvezető és felesége otthonába irányítanának?

Rossz ötlet, vélekedett a lány.

Az üzlet kicsúszni látszott Hugo kezéből. De a lány messze volt az otthonától, és amit az ember nem tud, az nem zavarja. Hugo semmilyen formában nem akart erőszakot alkalmazni, de a látszatát hajlandó lett volna kelteni. Kért egy óra gondolkodási időt.

Ez alatt az idő alatt talált egy megfelelő filmrészletet a világhálón. Valaki egy parkolóban felgyújtott egy luxusautót. Nem lehetett megállapítani, a föld mely pontján ég az autó, lehet, hogy Argentínában, Csehországban – vagy éppenséggel Svédországban. Hugo letöltötte magának a filmet, és felhívta a lányt azzal az ötlettel, hogy az ajánlatát megtetéznék a boltvezető autójának felgyújtásával.

– Egy kék Lamborghiniről van szó.

A lány nem akadt fenn azon a furcsaságon, hogy egy

svéd élelmiszerbolt vezetőjének honnan lehet olyan autója, amely többet ér az egész üzleténél. Elfogadta az ajánlatot azzal a feltétellel, hogy hitelt érdemlő bizonyítékot kap az autó felgyújtásáról.

Három nappal ezután a posta reggel négy köbméternyi csomagot hozott ki a boltba. A boltvezető egész este és fél éjszaka dolgozott, hogy helyet csináljon az óriási mennyiségnek. Éjjel fél kettőkor fejezte be a munkát. Elégedett volt magával, elvégre a kreativitás a szükség anyja. Vagy a szükség a kreativitásé... valami ilyesmi. Mindenesetre az üzlet nagy fagyasztóládáját teletöltötte

az

engedményes

áron

kínált

sültkrumplival, így a mélyhűtött áruk raktárában

helyet tudott csinálni egy raklap háztartási

papírtörlőnek, a raklap helyén pedig el tudta helyezni

az utolsó postai csomagot. Ezután hazabiciklizett (a

bicikli volt a maximum, amivel a közelébe tudott kerülni egy Lamborghininek). Gondolta, másnap kialussza magát, Elsa majd reggel beül a pénztárba. Szegény Elsának azonban már reggel hétkor telefonálnia kellett, és fel kellett ébresztenie, két órával nyitás előtt. Azt kérdezte, hová tegye azt a harminc új csomagot, amelyeket épp az imént rakott le a posta teherautója?

– Harminc? – kérdezte még szinte félálomban a boltvezető. – Hagyd kint őket a rámpán, amíg bejövök.

– Esik az eső – mondta Elsa.

* * *

A harmadik megbízás teljesítése némileg több kreativitást igényelt. Egy spanyol gyerek apja kereste meg azzal, hogy fiát kirakták a focicsapatból, mert edzés közben rágógumizott. Az edzője ezért komoly büntetést érdemel.

Hugo nem volt teljesen elégedett az üzletmenet alakulásával. Az előző ügyfél egy boltvezető halálát kívánta. A mostani csupán a lehető legnagyobb

szervedést akarta okozni annak az embernek, aki megkeserítette a fia életét. A tendenciát magát nem kifogásolta, de azért még ezt is túlzásnak tartotta ahhoz képest, hogy mondjuk nyulakat szabadítson rá egy kiállhatatlan szomszéd répaöldjére.

Bár ki tudja, az edző talán rászolgált a büntetésre, ami várt rá. A felkínált munkabér pedig csinos összeg volt. Hugó megígérte, hogy kitalál valamit, ami kellő mértékben fájdalmat okoz.

Az előkészületek két napot vettek igénybe Madrid egyik elővárosában. A helyismereten múlik minden! Egy szerdai napon Leganésban a szóban forgó edző elindult az aznapi edzésre. Kilépett otthonából, és az autója felé igyekezett. A járdára Hugo korábban kihelyezett egy harminckilós, gömbölyű betontömböt, amelyet úgy festett be fekete és fehér csíkokkal, hogy megtévesztően hasonlított egy labdára.

A megfelelő, pontosan kiszámított pillanatban mintegy hatvan méter távolságból rákiáltott az edzőre. Egy jól begyakorolt mondatot kiáltott oda neki,

spanyolul.

– Oiga! Señor! Legyen olyan kedves, rúgja vissza
nekem a labdát!

Az edző nekifutott, és jobb belsővel szinte pontosan a
közepén találta el labdát.

Hugo még életében nem hallott ilyen fájdalmas
kiáltást. Semmilyen nyelven.

Ötezer eurót hozott a kasszára. Plusz a költségeket.

NEGYEDIK RÉSZ

21. fejezet

Hugo Hamlin ügyvezető igazgató az irodájában ült, és
számolta a pénzét. Lassan indult be az üzlet, mintegy
fél tucat megbízást kapott az első hónapokban. A kellő
óvatossággal

válogatta

meg

a

megbízásokat,

amelyekből elsősorban tanulni akart és rutint

szerezni. Mindent egybevetve nem sok okot látott az

elégedettségre – a pénzen kívül.

Az első ügyfelek és az újabb jelentkezők megértették vele, hogy a kuncsaftjait nem különösebben izgatják a törvényesség kérdései. A határokon belül kell maradni, ez kétségtelenül része volt Hugo eredeti elképzelésének, csak hogy ez korlátozta a kreativitását, és sokkal több fejtörést igényelt. Az időnek pedig tudvalevőleg ára van.

Némi leegyszerűsítéssel ezt úgy is lehet mondani, hogy ami törvényes, az drágább és rosszabb.

A megoldás az lett, hogy Hugo elővette a morális iránytűjét. Törvénytelen, de méltányos, mondta az iránytű. Aki szart kever, az ne csodálkozzon, ha előbb-utóbb maga is szarba kerül.

Bár, amint kiderült, a kliensek ezt általában nem vették számításba. Az arányosság elvének betartása gátlóan hatott a pénzköltési hajlandóságukra. Fizetni a Hugo által okozott kár mértéke szerint akartak, függetlenül a törvényességtől vagy a korábban elszenvedett sérelemtől. A Biblia útmutatását szabad

fordításban értelmezték: szemeket szemért, fogakat fogért. Az emberek többnyire javíthatatlanok. Hugo nemigen tartotta kivételnek saját magát sem.

Malte, a bátyja is épp beugrott hozzá kávézni. Hugo úgy érezte, meg kell osztania vele töprengéseit. Maltét nagyon felizgatta a gondolat, hogy nem csak egy szem eshet áldozatul egy viszályban, hanem mind a kettő.

Más meglátása ebben a kérdésben nem is volt azon kívül, hogy az öcsikéjének valószínűleg elment a józan esze, és hogy igazán vehetne már magának egy jobb kávéfőzőt. Ezzel magára is hagyta öccsét a délutáni három hályogműtétje kedvéért.

Hugo ismét magára maradt a gondolataival.

A törvényesség és arányosság témáján kívül a saját hatékonyságának kérdése sem hagyta nyugodni. Ha volna egy kreatív munkatársa, az talán kilendítené a tespedtségéből. Bár egyszerűbb és olcsóbb volna, és valószínűleg nagyobb gyakorlati segítséget jelentene egy irodai ügyintéző, aki felvonná a telefont, válaszolna a levelekre, és fontossági sorrendbe

rendezné a jelentkezőket.

A madridi, oslói, bukaresti és brüsszeli munkája kétszer annyi idejébe került, mint amennyire szüksége lett volna, csak azért, mert figyelmét meg kellett osztania az éppen aktuális és a lehetséges jövőbeli ügyfelei között. Honnan szerezzen megfelelő segítséget?

Ebben a pillanatban két ember lépett be az üzletbe az utcáról. Ebből az irányból eddig még nem jött soha egyetlen ügyfél sem, mindenki levélben vagy telefonon jelentkezett be. De hát egyszer minden elkezdődik. Egy fiatal fehér nő és egy ugyanolyan fiatal fekete férfi lépett be az ajtón. A nő köszönt, és elmondta, hogy őt és a barátját valami olyan sérelem érte, amit nem akarnak válasz nélkül hagyni. Véletlenül pillantották meg az Édes a Bosszú Rt. cégtábláját. Az a kérdés, hogy a cég valóban a bosszúállás elősegítésével foglalkozik, vagy félreértették a nevét, és nem ez a tevékenysége. Az első alkalommal jelentkezők közül háromból kettőt Hugo kapásból el szokott utasítani. A férfi lehet,

hogy bosszút akar állni az amerikai szenátuson. Vagy a nő az, aki szeretné a kutyák egyik fajtáját úgy, ahogy van, kiirtani. Az ilyen típusú érdeklődőkkel könnyű megszakítani a kapcsolatot, amíg az elektronikus úton jött létre. Most azonban eleven, lehetséges ügyfelek állnak előtte. Ezeket nem lehet ugyanolyan fájdalommentesen elzavarni, ha szükség lenne rá. Mégpedig lenne rá, az nagyon valószínű.

Mindenesetre helyet kínálta őket, és kérte, hogy röviden foglalják össze, ahogy mondani szokás, hogy hol szorít a cipő.

– Köszönjük – mondta Jenny.

– Igazán kedves – mondta Kevin. – Akarod te kezdeni, Jenny?

Akarta. De nem tudta rövidre fogni. Elmondta, milyen volt a gyerekkora, az ifjúkora, és hogy ki az a Victor, akihez apja kedvéért hozzáment feleségül. És hogy a férje hogyan verte át, hogyan gyalázta meg apja emlékét azzal, hogy megfosztotta őt az apai örökségtől.

Hugo eleinte érdeklődéssel hallgatta. Jól menő műkereskedés. Ebben van fantázia. De mit is mondott utoljára? Az apai örökségről?

Na igen, az a gonosz Victor olyan mértékben kiforgatta belőle, hogy Jennynek nem maradt egy büdös fillérje sem.

– Mindent elrabolt tőlem – foglalta össze Jenny. –

A gyerekkoromat, az ifjúságomat, az apai örökségemet, ez életemet. Semmim nem maradt. Semmim!

Semmije nem maradt? Akkor miből akar engem fizetni? Valami alapvető baj van az emberekkel. Vagy lehet, hogy a fiatalembernek van pénze?

– Na, és maga? – fordult Kevinhez. – A műkereskedő magát is kiforgatta az apai örökségéből?

– Nekem soha nem volt apám – mondta Kevin. – És már anyám sincs, mert meghalt AIDS-ben. Az egykori gyámom pedig – tudja, kiről van szó – elvitt Afrikába, és kilökött az oroszlánok elé.

Hugo ezek után már nem tudta elküldeni őket.

Hallani akarta a folytatást is.

Kevin története egészen hihetetlen volt. A szó eredeti értelmében. Azt még talán – talán – el lehet hinni, hogy magára hagyják az afrikai szavannában, hogy felfalják az oroszlánok. Na de a többit?! Hogy megmenti a helybeli javasember, hogy fiává fogadja, hogy kiképzzi maszáj harcosnak, hogy megtanul úszni a krokodilok között, hogy elmenekül a kötelező körülmetélés elől, és így tovább?

– Köszönöm, ennyi elég is – mondta Hugo.

– De még nem fejeztem be. Amikor visszajöttem Svédországba, találkoztam Jennyvel. Kiderült, hogy ugyanaz az ember tette tönkre őt is...

Hugo magában már leszállt erről a vonatról.

– Na persze, szembejött magával az utcán. „Helló, Kevin vagyok, és egy Victor nevű lóköető nagyon kibabrált velem! Veled is?”

Pont az ilyen ügyfelektől tudná őt távol tartani egy leendő asszisztens. És ha ennyi nem lett volna még elég, a nő egyszerre csak elsírta magát.

– Nem tud segíteni nekünk? – mondta.

Hugo maga sem tudta volna ennél pontosabban kifejezni.

– Erről van szó! Nem tudok segíteni. A történetük szívbe markoló. De az Édes a Bosszú Rt. felelősséggel tartozik a részvényeseinek. Őket nem vidítja fel a maguk bánata. Ezzel azt akarom mondani, hogy a mi szolgáltatásaink pénzbe kerülnek, és ha maguknak – mint mondják – semmijük nem maradt, akkor a részvényeseink ebből nem látnak osztalékot.

Kevin megkérdezte, kik a részvényesek. Hugo azt felelte, hogy lényegében ő maga az egyetlen részvényes, de azt tervezi, hogy nemsokára tőzsdére viszi a céget.

Jenny valami előremutató megoldást keresett.

– És a főrészvényes úr vajon el tudná képzelni, hogy hitelbe dolgozik?

Hugo leplezni próbálta a bosszúságát. Három ígéretes munka ötlete feküdt az íróasztalán. Kettő közülük fantasztikus lehetőséget rejtett magában: az egyik ügyfél, egy holland ember szeretett volna bosszút

állni a szomszédján, a másik pedig maga volt a szóban forgó szomszéd, aki szintén bosszút forralt a szomszédja ellen. Csodálatos véletlen. Mivel nem tudnak egymás szándékáról, Hugó hozzásegíthetné őket, hogy tönkretégyék egymást, és közben elszedhetné a pénzüket. Ám ahelyett, hogy már úton lenne Amszterdam felé, itt édeleg ezzel a kolduskisasszonnyal és a Krokodil Dundee-jával.

– Nem, pontosan ez az, ami elképzelhetetlen.

Megállapodást csak akkor kötök, ha előleget kapok. Ha nincs előleg, álljanak bosszút, akin csak akarnak, de valahol máshol, nem nálam és nem ez én segítséggemmel.

Legalább ötvenezer koronára van szüksége ahhoz, hogy egyáltalán elvállalja az ügyet.

– Van pénz, csak Victor Alderheimnél van – mondta Jenny.

– Jó neki – mondta Hugo.

– Van egy festményem, amivel fizetni tudnék – mondta Kevin.

– Tényleg? – kérdezte Jenny.

Uramisten! A műkereskedő védenca egy festménnyel akar fizetni! Amit ő maga festett?

Kevin teljesen megfélekezett róla, mit hozott magával

Ole papától, de amikor kiment a kávézó mosdójába, hogy átöltözzön, és kinyitotta a hátizsákját, eszébe jutott.

Egy gondosan becsomagolt tekercset húzott elő a hátizsákjából.

– A nevelőapám, Ole Mbatian festette. Nekem nagyon tetszik! Mintha egy expresszionista festő lakozna benne, anélkül, hogy tudna róla.

Kiteregette a vásznat Hugo íróasztalán.

– Azt a címet adta neki, hogy Nő napernyővel.

Legalábbis ezt írta a kép hátoldalára: „Nő napernyővel”.

– Aha – mondta Hugo.

Betelt a pohár.

– Nézzék. Felőlem nevezhetik Rocky II-nek is, ha akarják. De most szépen kérem magukat, hogy

menjenek el. Mielőtt beléptek volna, épp azon gondolkodtam, hogy fel kellene vennem egy alkalmazottat, aki távol tartja tőlem az olyanokat, mint maguk. Most már azon gondolkodom, hogy nem is egyet, hanem mindjárt kettőt kellene fölvennem. Az ajtóra pedig lakatot kellene tennem.

Jenny meglepően néma maradt Hugo kifakadása után. A könnyek felszáradtak az arcán. Nézte a festményt, amit most látott először. Aztán még jobban megnézte.

– Ez egy Irma Stern – mondta, és le sem vette tekintetét a képről.

– Irma ki? – kérdezte Hugo, bár igazából nem volt kíváncsi a válaszra.

– Stern. Korunk egyik legnagyobb expresszionista festője.

Még csak ez hiányzott. Hogy a két lökött alak képzelete szárnyakat kapjon.

– Milliókat ér, ugye? Na, menjenek. Szépen. Kifelé. Egy festmény, amit egy afrikai javasember és

korunk egyik legnagyobb expresszionistája festett.

Egyszerre.

– Hogy milliókat ér-e, azt nem tudom – mondta

Kevin. – Egy nagyon hasonlót eladtam Mombasában ezer dollárért, hogy meg tudjam venni a repülőjegyet Svédországba. Ezt egyébként nem Irma Stern festette.

Hanem ifjabb Ole Mbatian. Talán több is van még otthon. Vagyis nála. Már nem tudom, hol vagyok otthon.

Hugo azt mondta, neki mindegy, hogy Kevin hol érzi magát otthon, csak ne itt, az ő irodájában. És ismét, és még nyomatékosabban felszólította őket, hogy távozzanak.

– És hordják el az Irmájukat is!

– Nem Irma – mondta Kevin. – Ole Mbatian.

– Őt is.

Jenny nem mozdult. Egy idő után felemelte tekintetét az Irma Stern-képről, és azt mondta, lehetséges, hogy mégiscsak Ole Mbatian festette, mivel Irma 1966-ban meghalt. A másolat azonban fantasztikus. Annyira

tökéletes, hogy bárkit át lehetne verni vele.

– Ha eredeti Irma Stern volna, félmillió dollárt érne, vagy annál is többet.

Mit beszél ez a böggőmasina? Hogy ezzel a festménnyel bárkit át lehet verni? És megér vagy félmillió dollárt?

Hugo akaratlanul is azon kezdett spekulálni, mivel lehetne rávenni azt a bizonyos Victor Alderheimet, hogy vegyen meg egy Ole-képet egy Irma áráért. Ez a bosszú kétségtelenül átlépné a törvényesség határait, az erkölcsösségét viszont nem. Alderheim rendkívül ellenszenves alaknak látszik. Bizonyára megéri a pénzét. Akár félmillió dollárt is. Vagy többet.

Jenny és Kevin észrevette, hogy Hugo az elzavarásuknak valamilyen alternatíváján töri a fejét.

Jenny, aki életében egyszer sem szánta rá még magát valamilyen bátor lépésre, most rászánta magát.

– Azt mondta, épp keres egy asszisztenst?

Jelentkezem

az

állásra.

Tiszta,

rendszerető,

kötelességtudó ember vagyok, pontosan járok munkába. A nyitáshoz épp olyan jól értek, mint a záráshoz. Kávét is tudok főzni. Kiismerem magam az interneten. Azt hiszem, tudok bánni az emberekkel is.

Bár nincs benne gyakorlatom. Nem kérek nagy fizetést. Igazából egyáltalán nem kérek fizetést.

Hugo elhessegette a nagy átverés körül keringő, hirtelen támadt gondolatait, és kérdő tekintettel nézett Jennyre.

– Csak tegyük tönkre Victor Alderheimet?

Elszólta magát.

Jenny elmosolyodott.

Fantasztikus fejleménynek érezte, hogy az asztal túloldalán ülő férfi egyáltalán mérlegeli a lehetőségeket. Jenny úgy érezte, mondania kellene még valamit, ami a javukra billenti a helyzetet, de nem jutott eszébe semmi. Bármit mond is, nem hibázhat.

Kevin ugyanezt érezte. Nagyon közel jártak hozzá,
hogy maguk mellé állítsák az Édes a Bosszú Rt. főnökét,
de nem eléggé közel.

Hugo Hamlin azonban néhány végtelenül

hosszúnak

tűnő

másodperc

alatt

mindent

végiggondolt.

– Nem – mondta. – Itt valami sántít. Érzem.

A történetük túl jó. Különösen a vége. Magára hagyják
a szavannában, adoptálja egy javasember, kiképzik
maszáj harcosnak. Meg az, hogy megtalálják egymást,
utána meg engem. Meg hogy hirtelen előkerül egy kép,
ami lehet, hogy félmilliót ér, de az is lehet, hogy
semmit. Ez nekem sok. Szívesen látom magukat, ha
tudnak szerezni ötvenezer korona előleget. Köszönöm
az érdeklődést. Viszontlátásra.

Jenny úgy érezte, ő már ellőtte minden puskaporát.

Kevin azonban felállt. Nem azért, mert menni készült, ahogy Hugo gondolta.

– Támadt egy ötletem – mondta.

Megkerülte Hugo íróasztalát, és bement a hátul lévő kis teakonyhába. Kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját, de nem talált benne semmit egy doboz tejen és az előző napról megmaradt szendvicsten kívül. A mellette lévő szekrény még a hűtőnél is üresebb volt. Vagy mégsem?

Leghátul talált benne néhány doboz konzervet.

– Ne nyúljon hozzájuk, akármilyen éhes is – mondta Hugo. – Akkor kerültek oda, amikor ez az üzlet játékbolt volt, vagy nem is tudom, micsoda.

– Nem akarok semmit sem megenni – mondta Kevin, és a jobb kezébe vette az egyik doboz kukoricakonzervet.

Mintha a súlyát méricskélte volna.

– Csak el akarok osztatni bizonyos gyanakvásokat.

Hogy tovább haladhassunk a tárgyalásban.

A konzerves dobozzal a kezében visszatért Hugo íróasztalának

másik

oldalára.

Az

egykori

reklámszakember elképedésére vetkőzni kezdett,

levette a nadrágját és a trikóját is.

– Mi az istent...

Ám még mielőtt befejezte volna szörnyülködését, ott

állt előtte egy shukát és szandált viselő maszáj harcos.

– Jöjjön ki velem az utcára, ha szabad kérnem –

mondta a maszáj.

Kevin kilépett az üzlet ajtaján, megállt a járdán, és

körülnézett. A szabad kezével magához intette Hugót.

– Nekem mára ennyi már elég volt – mondta a

reklámszakember.

Kevin döntött. Mintegy ötven méternyi távolságban

megpillantott egy parkolni tilos táblát.

– Látja ott azt a táblát?

– Látom. Na és? – mondta Hugo. – Inkább olyan

táblát keressen nekem, amelyik megengedi a parkolást

Stockholm belvárosában. Ha talál egyet, attól kezdve mindent elhiszek magának.

Kevin célja valójában nem a belváros parkolási rendjének átalakítása volt, hanem a felmerült kételyek eloszlatása. És erre a legjobb (és egyetlen) ötlete az volt, amire most készült.

Többet nem is mondott, csak megcélozta a táblát a kezében tartott konzervdobozzal. És elhajította.

A sétáló stockholmiak feje fölött. És két arra haladó autó fölött. Az utcalámpát tartó oszlop és egy alkalmi téli lámpafüzér között. Több mint ötven méter távolságba. A kiszemelt tábla solar plexus-ába.

– Szép dobás! – mondta Jenny.

– Natumaini kuwa alivutiwa – mondta Kevin.

„Remélem, imponál neki”, szuahéli nyelven.

A hitelesség érdekében.

Hugo tátott szájjal bámulta a gyűlölt táblát. Amely még mindig rezgett.

– Kevin vagyok – mondta Kevin. – Ifjabb Ole Mbatian fogadott fia. Teljesen kiképzett, csak éppen nem

körülmetélt maszáj harcos. A tábla lehetett volna egy támadó afrikai kafferbivaly. A konzerves doboz lehetett volna a hajítófám. Ha az lett volna, akkor most az életét mentettem volna meg mindannyiunknak. Ha még mindig nem hisz nekem, kérem, szerezzen egy megfelelő súlyú lándzsát, azzal több mindent megtudnék mutatni. Amúgy pedig én is jelentkezem a meghirdetett állásra. Közösén vállalnánk Jennyvel. Megosztanánk a munkát és a bért is.

Most mi legyen? Hugo nem zárta ki teljesen, hogy a két világbajnok

mesemondó

igazat

beszél.

A krokodilvadász minden bizonnyal az, akinek mondja magát. A fiatal nő könnyei igazi könnyek.

A javasember Irma–Akárki-hamisítványa abszolút hitelesnek látszik. Mi van, ha a többi is igaz?

De továbbra sincs egy fillérjük sem. Csak a festmény.

Másfelől: két ingyen dolgozó munkatárssal havonta

megspórolna

kétszer

huszonötezret

plusz

a

járulékokat, ami tiszta nyereség. Így ugyan nem lehet számolni, de Hugo így számolt. A pénz úgy is szép, ha olyan költségek formájában képződik meg, amelyeket vállalna, de mégsem kell kifizetnie.

Mindazonáltal: olyan véletlen nincs, hogy ez a két egymásba kapaszkodó ember pont az ő kis östermalmi irodájába sétáljon be. Ez éppolyan hihetetlen, mint az, hogy egy fiatalember kivesz egy rég lejárt kukoricakonzervet a konyhaszekrényéből, és több mint ötven méter távolságból telibe találja vele azt, amit telibe akar találni. Elsőre.

A fene egye meg azt a kukoricakonzervet.

Két alkalmazottja lehetne az irodában, és egyiknek sem kellene bért fizetnie. Gazdasági szempontból, mindentől függetlenül, elsőosztályú megoldás. Ha

hosszabb ideig meg akarja tartani őket, be kell szállnia a Victor Alderheim-projektbe, amely vagy nulla korona bevételt ígér, vagy félmillió dollárt, attól függően, hogy Hugónak mennyire sikerül kreatívnak lennie. Vagy-
vagy.

Nincs mese, tárgyalni kell.

– A teljes munkaidőmet nem tudom a műkereskedőre áldozni – mondta.

– Nem baj – mondta Jenny. – Van időnk. Csak sikerüljön.

– De még a fél munkaidőmet sem.

Jenny összeráncolta a homlokát.

– Mennyi időt tudna fordítani rá?

Ezt most már nem lehet lejjebb srófolni.

– Talán a fele időmet. De nem azonnal.

Gondolkodási időt akart nyerni magának, ezért úgy döntött, ennyi elég volt mára. Több is volt annál. Egy hétre elég lett volna. De ha Jennynek és Kevinnek ez így megfelel, szívesen látja őket másnap reggel kilenc óra nulla perckor. Hugo akkor fogja elmagyarázni

nekik a munkához szükséges alapvető tudnivalókat, beleértve a potenciális ügyfelekkel való bánásmódot is. Akik ingyen szeretnék igénybe venni a szolgáltatást, mint ők maguk is, azokat azonnal el kell hajtani.

Ennek a bizonyos Victornak az ügyét majd később veszik elő. Hugónak előbb szolgálati útra kell mennie Amszterdamba. Úgy számolja, hogy még a hét vége előtt visszatér. Addigra szeretné, ha elkészítenék neki Victor Alderheim személyiségrajzát, és összeszednék, mik az erősségei és mik a gyengéi.

– Ha ezt megkapom, megígérem, hogy elmondom, milyen lehetőségeket látok a megbízás kivitelezésére. Egyvalamit azonban már most le akarok szögezni: ha a munkával kapcsolatban menet közben bármiféle bevétel keletkezik, az az Édes a Bosszú Rt.-t illeti meg. Teljes egészében. Legyen szó pénzről, olajfestményről vagy kukoricakonzervről, minden engem illet, mivel én viselem az ügy összes költségeit. Megegyeztünk?

Jenny bólintott. Kevin azonban éhes volt és előrelátó.

– Mit szólna egy ötszáz koronás napi ellátmányhoz?

Szigorúan üzleti alapon, hogy az alkalmazottai ne haljanak éhen.

Hugo magában már elkönyvelte a két bérre a két nullát. Nem akarta sztornírozni.

– Kétszáz – mondta.

– Négy – kontrázott Kevin.

Hugo elővette a tárcáját, és kihúzott belőle négy ötszázkoronást és egy százast. Átnyújtotta Kevinnek.

– Napi háromszáz, itt az egész összeg az első hétre.

Most pedig oszoljunk. A pihent elme a legkreatívabb.

22. fejezet

Jenny és Kevin másnap reggel tíz perc késéssel érkezett, mert takarékossgból gyalog tették meg a tizennyolc kilométeres utat, három óra és negyvenöt perc alatt.

– Most az egyszer elnézem a késést – mondta Hugo.

Levonás a bérükből nem jöhetett szóba.

Az Édes a Bosszú Rt. főnöke elégedetten pillantott két új munkatársára. Nem minden kisvállalkozó képes

ilyen ütemben növelni az alkalmazottai számát.

Azzal kezdte a munkát, hogy felajánlotta, térjenek át a tegeződésre, és elmagyarázta asszisztenseinek az alapvető tudnivalókat.

Először is meg kell tanulniuk, hogy az érdeklődő telefonálókkal barátságosan és tisztelettudóan kell beszélni, ha valamiképp jelzik, hogy fizetni is hajlandók a munkáért. És ha a kívánt bosszújuk elfogadható mértékben méltányosnak tartható.

Minden más esetben a beszélgetést minél hamarabb be kell fejezni, hogy ne vegye el az időt mások elől.

– Mi a méltányosság mértékének határa? –

érdeklődött Kevin.

Hugo megpróbált előkotorni az emlékezetéből egy példát az újabb esetek közül.

– Aki meg szeretné változtatni a brit uralkodóház öröklési rendjét, annak máshoz kell fordulnia.

Kevin bólintott. Azt mondta, érti.

Hugo folytatta: aki átjut az első szűrőn, azt meg kell kérni, hogy írja meg a problémáját e-mailben. Ha

Svédországban él az illető, akkor svédül, egyébként, ha lehet, angolul. Kivételes esetben, vagyis ha egyértelműen kiderül, hogy a kuncsaftnak van pénze, bármilyen nyelven. Beleértve most már, ha jól értette, a szuahélit és a maa nyelvet is (minél többször eszébe jutott, annál elégedettebben nézett két, ingyen dolgozó munkatársára).

A beérkező leveleket ki kell nyomtatni, és archiválni kell az íróasztal oldalsó fiókjában, de csak abban az esetben,

ha

megfelel

a

méltányosság

követelményeinek.

– Az archiváláshoz igazán jól értek – mondta Jenny.

– Alfabetikus rendben iktassam őket?

– A francokat. Jövedelmezőség szerint.

A délelőtt hátralévő része kávézással és a további

tennivalók felsorolásával telt. Hugónak nem sokkal két

óra után indult a gépe Amszterdamba. Indulás előtt a két fiatal munkatárs kulcsokat kapott az irodához, átvették a céges mobiltelefont, és megkapták a vállalkozás két hitelkártyája közül az egyiket a hozzá tartozó PIN-kóddal együtt.

– Kizárólag a munkavégzéssel kapcsolatos kiadások fedezésére, az észszerűség határain belül.

Kaptak némi mozgásteret. A jó vezetés alapja a bizalom, ha van olyan egyáltalán, hogy jó vezetés.

Hugo várakozással tekintett az előtte álló időszak elé.

A bosszúállás tevékenységi körének megvannak ugyan a maga árnyoldalai is, mégis évek óta először most érezte, hogy él.

* * *

Néhány nappal később a De Telegraaf című reggeli lap hosszú cikket közölt két szomszéd vitájának elfajulásáról. A vita, amit egy cseresznyefának a telekhatáron átnyúló ágai indítottak el, oda vezetett, hogy a szóban forgó fa éjjel egy órakor váratlanul kigyulladt. Nem sokkal ezután megmagyarázhatatlan

módon megsérült egy üvegszál optikai kábel, aminek
következtében

a

leégett

fa

tulajdonosának

szomszédjánál megszűnt az internetkapcsolat és a
kábel-tévé-szolgáltatás. A rákövetkező napon a fa
tulajdonosa arra ébredt, hogy nemcsak cseresznyefája
nincs többé, hanem nincs ivóvize sem, mert a szomszéd
kertben véletlenül megrepedt tartályból kétszáz liter
fáradtolaj szivárgott a kútjába.

Amikor Hugo eltávozott, két magasan képzett
szomszédot hagyott hátra maga után. Az egyik a
folytatásban szöges útakadályt helyezett el a másik
behajtóján, mire a másik felgyújtotta az egyik
szerszámos bódéját, minekutána az egyik sörétes
puskával fenéken lőtte a másikat. Amikor kiszállt a
helyszínre a rendőrség, azon kapták a fenéken lőtt
szomszédot, hogy a konyhájában épp rovarirtószert

fecskendez coca-colás palackokba. Hogy miért, arra nem tudott magyarázatot adni.

Hugo, nyolcezer-ötszáz euróval a zsebében, épp ekkor szállt ki a gépből az Arlanda repülőtéren Stockholmban.

Amikor újra belépett az irodába, azt látta, hogy semmi nem úgy van, mint amikor utoljára kilépett innen.

A két asszisztensnek immár volt saját mobiltelefonja és saját laptopja. A nagy, utcai kirakatablakban ízléses, világos színű függöny lógott. Íróasztala már nem magányosan állt a helyiségben: a másik sarokban egy tárgyalóasztal, néhány szék és két újabb fehértábla várta az ügyfeleket. A bal oldalon a főnök széke melletti falat egy nő portréját ábrázoló reprodukció díszítette. Kevin továbbá létrehozott a cégnek egy honlapot, a kapcsolatok között megadva a főnök és a két asszisztens elérhetőségét is. Akik ekkor már nem asszisztensek voltak. Jennynek a Chief of Financial Operations lett a beosztása. Kevinből pedig Project Leader lett. Ő maga szerencsére megmaradt

Managing Directornak.

A cég ügyfeleinek adatait immár digitális adatbázis tárolta, a lehetséges klienseket egytől ötig terjedő skálába sorolva a pénztárcájuk vastagsága alapján.

A besorolás a project leader feladatai közé tartozott.

– Mennyibe került ez az egész? – kérdezte Hugo.

– Egy pillanat – mondta Jenny, és megnyitott egy Excel táblázatot. – Körülbelül hetvennégyezer-kétszázhusz koronába.

– Körülbelül?

– Pontosan. Nem akartam felválni.

Hugo lehuppant az irodai forgószékébe. Vagy inkább leroskadt.

– Más nem történt, amióta nem találkoztunk?

A Shell cégcsoportba nem vásároltuk be magunkat? Az ENSZ Biztonsági Tanácsába nem kértük a felvételünket?

Nem, ilyesmi nem történt.

– Viszont eljegyeztük egymást – mondta Jenny.

– Nem hiszem el. Hiszen alig egy hete ismeritek

egymást.

– Nyolc napja.

Hugo valami olyasfélét motyogott, hogy nem szeretné növelni a kiadásokat.

– Bár meg kéne vennünk a jegygyűrűket – mondta Kevin. – Nem drágákat, persze... de hát az olcsóbbakat sem adják ingyen. Nem lehetne esetleg szó valami fizetéselőlegről?

– Dehát nem is kaptok fizetést! Vagy ezt is megváltoztattátok?

Jenny és Kevin nem válaszolt.

– Mennyi kellene?

Kevin

mosolygott.

Bollmorában

van

egy

használcikküzlet, ahol mindent a világon lehet kapni, ott vettek maguknak nemrég még egy matracot.

A tulajnak van két gyűrűje majdnem tiszta aranyból,

darabját kétszáz koronáért adná. Ami nem sok, de az ő költségvetésükbe már nem fér bele. Megvették a heti utazási bérletet, feltöltötték ennivalóval a kamrájukat és hűtőszekrényüket, és a heti ellátmányuk ezzel ki is merült.

– Ahhoz képest, hogy ingyen dolgoztok, elég sokba kerültek – mondta Hugo, és elővette a tárcáját.

Jenny azt mondta, a tulaj, aki a természeténél fogva nem tartozik a számlaadók közé, ezúttal hajlandó lenne számlát is adni, és azon a gyűrűket, ha kérjük, irodaszerként feltüntetni.

– Kérjük. És gratulálok az eljegyzésetekhez, ha még nem mondtam volna.

Mi is lenne a jó vezetés alapja? A bizalom? Hát, köszönöm szépen! A gazdasági igazgató és a projektvezető aktivitása mégsem volt ellenére. Az egyetlen beruházásuk, amit Hugo sürgősen érzett, a falára kirakott reprodukció volt. A kép egy vörös hajú nőt ábrázolt, akinek kék volt az ajka, és nagy, sötét, szinte gonoszul fénylő a szeme.

– Ez ki? – kérdezte.

A festménynek Női fej volt a címe, az eredetije az edinburgh-i Nemzeti Múzeum falán lógott. Egy Alexej von Jawlensky nevű festő festette. Jenny a használcikk-kereskedőnél találta a képet, és egyszerűen nem bírta otthagyni.

– Mestermű, ha engem kérdezel. A tulaj egy tízest kért a rebróért, húszat adtam érte.

A szükségesnek a dupláját adni valamiért nem imponált Hugónak. Amúgy is, mestermű? Ez? A vörös hajú nő sötét tekintettel nézett rá. Hugó úgy érezte, a nő pillantása fogva tartja.

– Mit bámulsz? Nincs jobb dolgod?

Jennyt elégedettség töltötte el. Most már mind a hárman beszélő viszonyban vannak a műalkotásokkal.

23. fejezet

Jenny, a gazdasági vezető megdicsérte Hugót az amszterdami munkáért, és azt mondta, biztatóan alakul a cég pénzügyi helyzete. Tulajdonképpen annyira jól, hogy megengedhetnék maguknak, hogy

néhány hetet a pénzügyileg kevésbé kecsegtető ügyeknek szenteljenek.

– Van ilyen az adatbázisokban?

– Ami azt illeti, van – mondta Kevin, a projektvezető.

– Épp most találtam meg egy rémséges műkereskedő ügyét, aki itt él Östermalmban.

Hugót nem vonzotta az ingyenmunka gondolata. De nem tagadhatta, hogy megkedvelte új munkatársait.

– Na és mi van az anyagával? Azt ígértétek, hogy összeállítjátok.

Hugo arra számított, hogy kap egy A4-es papírt, amin fel vannak sorolva a célszemély tulajdonságai.

Kevin azonban megnyitotta a Jennyvel együtt összeállított dokumentumot a digitális archívumból, és elkezdte kinyomtatni.

A nyomtatóból egymás után jöttek ki a lapok.

Mintha a művelet soha nem akarna véget érni. Hugo végül már azt hitte, elromlott a nyomtató.

– Huszonhat oldal – jelentette ki büszkén Kevin.

– Teljesen elment a józan eszetek?

A fiatal pár két hosszú estét töltött az anyag összeállításával. Hugo soha nem akart többet, mint valami vázlatot, amit gyorsan átfuthatott volna.

Leginkább azért kérte őket, hogy írják meg, hogy nyugodtan utazhasson el Amszterdamba.

– Mi van ebben a huszonhat oldalban, amit még nem mondtatok el nekem? – kérdezte, és úgy érezte, máris megspórolt magának egyórai munkát.

Jenny és Kevin egymásra pillantottak.

– Lényegében? – kérdezte Jenny.

– Lényegében, igen.

– Na, akkor azt mondom neked, hogy kulcsunk van a műkereskedéshez és a lakáshoz is. Amikor azt állítottam, hogy teljesen kifosztott, az nem volt teljesen igaz. A kulcs a kabátom zsebében, nálam maradt.

Ez a körülmény megfelelt Hugo ízlésének.

– És azóta nem cseréltette ki a zárat?

Ezt persze nem tudhatták, de Jenny szerint egykori férjének ehhez nem volt elég esze, mint ahogy anyyi minden máshoz sem.

– Mondjátok, ki ez a Victor voltaképpen, mi fontos neki leginkább? A pénz vagy a hírnév?

– Itt van leírva – próbálkozott Kevin. – A nyolcadik oldaltól kezdve azt írjuk, hogy...

– Akkor tehát tudod a választ.

Jenny azt mondta, a kérdés elsősorban nem az, hogy Victor ki, hanem az, hogy mi. Vagyis hogy egy rohadt disznó. Egy patkány. Egy álnok kígyó...

Hugo leállította, mielőtt még több ártatlan állatot besározhatott volna.

– Pénz vagy hírnév?

– Nem célozhatnánk meg mind a kettőt?

Hugónak már a nyelvén volt, hogy az kétszer annyiba is kerül, de közben eszébe jutott, miféle projektről van szó. Brrr! Mi lesz ennek a vége?

Elhessegette magától a rossz gondolatokat. Gyerünk, tovább!

– Itt van ez az Irma Stern... Alderheim vajon milyen viszonyban van vele?

– Nem Irma Stern – mondta Kevin. – Ifjabb Ole

Mbatian.

Hugo már tudta. De amíg ugyanez nem állítható Victor Alderheimről is, addig talán itt van valami keresnivalójuk.

Jenny újra elmondta, hogy Ole Mbatianak ez a festménye, a Nő napernyővel elsőosztályú munka, és különleges hasonlóságot mutat Irma Stern képeivel.

Victor a pályája kezdetén, amikor Jenny még gyerek volt, egyedül Monet képeit ismerte fel, de azokat is csak akkor, ha egyértelmű adatok utaltak rá, és ha kellő számban jelentek meg rajta tavirózsák.

– Ki tudja, változott-e valamit? Húsz éve van a pályán – töprengett Jenny.

Képtelen volt egy disznóról, egy patkányról, egy kígyóról bármi jót feltételezni.

– Mégis abból kell kiindulnunk, hogy ha elé kerül, látja-e, hogy ez egy Irma Stern.

Hirtelen észbe kapott.

– Bocsáss meg, Kevin. Látja-e, hogy olyan, mint egy Irma Stern.

– Köszönöm – mondta Kevin.

Hugo ettől mindjárt elemében érezte magát. Jenny úgy érti, hogy az egyetlen különbség egy igazi Irma Stern és az Ole Mbatian festmény között a szignó hiánya?

Igen, úgy érti.

Fenntartja azt is, hogy egy valódi Nő napernyővel körülbelül félmillió dollárt ér? Vagy rosszul emlékszik?

Jól emlékszik. Ám amióta utoljára beszéltek róla,

Jenny beleásta magát a témába, és most már úgy látja, hogy egy ehhez hasonló, valódi Irma Stern kép megér közel egymilliót is.

– Vagy többet – mondta.

Kevin mit is mondott? Hogy létezik még egy ilyen Irma-utánezat Mombasában is?

– Minden benne van a dolgozatunkban – mondta Kevin.

– Inkább válaszolj a kérdésekre, légy szíves.

Kevin felkapta a kinyomtatott anyagot, és felolvasta a huszonegyedik oldalt. Két képet hozott el tehát

nevelőapja gyűjteményéből, pontosabban mind a kettőt. Ha nem adta volna el az egyiket útközben egy régiségkereskedőnek, nem tudott volna visszatérni Svédországba.

Alakul a dolog. Előbb a kulcsok, most meg ez. Szépen a helyükre kerülnek a kirakó darabjai! Tehát összesen két Ole Mbatian-kép létezik, és mindkettőt könnyen Irma Sternnek lehet nézni. Ole Mbatian meg Ole Mbatian az egyenlő kétezer dollárral. Irma Stern meg Irma Stern egyenlő kétmillióval.

– A Mombasában maradt képen is egy nő van napernyővel?

– Nem, annak Fiú patakparton a címe.

– És a fiú ugyanolyan minőségű kép, mint a napernyős nő?

Igen, Kevin meri állítani, hogy ugyanolyan. Egy Ole Mbatian az mindig Ole Mbatian.

Minél többet gondolt rá, Hugo annál jobban szeretne volna, ha a kettes számú kép is náluk lenne. Micsoda haditett volna, ha mind a kettőt rá tudnák tukmálni

Victorra baráti áron, darabját félmillióért. Majd amikor Victor mint eredeti műveket árulná őket, egyszer csak megjelenne a színen az Édes a Bosszú Rt. – vagy még inkább maga ifjabb Ole Mbatian –, és elmondaná, mi az igazság a képeket illetően.

A műkereskedőről egyszeriben kiderülne, hogy bűnöző vagy legalábbis pancser. Hugo meg elégedetten számolgatná a pénzét.

Ha minden a terv szerint menne, meghívná Jennyt és Kevint egy jobb kávéházba. Sőt, akár még étterembe is.

– Mára ennyi elég is volt – mondta. – Holnap elrepülök Mombasába, és megveszem Ole Mbatian másik Irma Stern-képét. Amíg nem vagyok itt, ígérjétek meg, hogy nem rúgtok ki a hámból a szokásosnál jobban. Inkább kevésbé.

Már csak egy valamire van szüksége: az afrikai kereskedő nevére és címére.

– Nehogy azt feleld, hogy benne van az anyagban – mondta Kevinnek, aki éppen ezt akarta mondani.

Jenny felfogta, hogy a főnök tervez valamit, és megkérdezte, hogy beavatná-e a tervébe a személyzetét is. Hugo azt válaszolta, hogy az alkotó embert munka közben nem szabad zavarni.

– Elmondom, ha visszajöttem. Közben foglaljátok el magatokat valamivel, vagy házasodjatok össze, elvégre már napok óta jegyben jártok.

24. fejezet

Mombasa a hasonló nevű szigeten fekvő milliós nagyváros. Évszázadok óta nagy népszerűségnek örvend. Nem a szépsége miatt, hanem azért, amit a környezete nyújt a kellő vállalkozókedvvel rendelkező embereknek. Például a portugáloknak a tizenhatodik században. Erővel elfoglalták a várost és környékét, és elefántcsonttal és arannyal kereskedtek. Amíg az arabok meg nem fosztották őket a szerencséjüktől. A portugálok és az arabok ezután évszázadokon át harcoltak a város birtoklásáért. Aztán megjelentek az angolok. A teaivó angolok szemében Mombasa ideális helynek látszott a kávétermesztésre. Egy délután

elfoglalták a szigetet, brit földművesekkel telepítették be a környéket, de nem azért, hogy földet műveljenek, hanem azért, hogy indiaiakkal és afrikaiakkal műveltessék meg a földjeiket. A kávéjuk azonban jó lett.

Logisztikai és politikai okokból az angolok ezután egyesítették Mombasát és a kelet-afrikai brit gyarmatokat, és létrehozták Kenyát. A helybelieket nem kérdezték meg, mit szólnak hozzá, hiszen eddig is mindig hálátlanul fogadtak mindent, amit kaptak.

Ahelyett, hogy örültek volna a mezőgazdaság fejlődésének, tiltakozni kezdtek az ellen, hogy a brit telepesek Mombasában és a kenyai magasföldön is elfoglalnak olyan területeket, amelyek nem az övék.

A földek korábbi tulajdonosai elégedetlenkedtek, annak ellenére, hogy újonnan épült kunyhókban helyezték el őket, és munkát kínáltak nekik a fehér telepesek ültetvényein. A bér, amit a munkájukért kínáltak, kétségtelenül nevetséges volt. De hát milyen kiadásai vannak azoknak, akik kunyhókban élnek?

A feleknek nem egyezett az ízlésük. Vita lett belőle, a vitából lázadás, a lázadásból véres háború.

A háborúban kétszáz brit katona és telepese vesztette életét. Az őslakoságból is elhunytak mintegy húszezren, szinte észrevétlenül.

Az angolok nyertek is, veszítettek is. Otthon, Londonban egyesek nem tartották helyesnek azt a felfogást, hogy a birodalom a világon mindent gyarmatosítani akar, elfoglalja mások földjét, és mindenhol szinte rabszolgává teszi a helybelieket.

Mások szerint a feketék ügye iránti lelkesedés maga a kommunizmus, de a gondolat így is gyökeret eresztett a közvéleményben. Annyira, hogy egy nap az angoloknak nem maradt más választásuk, minthogy megengedjék a kenyaiaknak, hogy ők döntsenek a saját sorsukról. 1963. december 12-én az ország – Mombasával együtt – elnyerte függetlenségét.

Kenya második legnagyobb városának történelmében, kultúrájában, nyelveiben, ízeiben és szagaiban volt egy darabka a világ minden részéből. A lakóiban is,

beleértve azt a műkereskedőt, akinek Kilindini hatalmas kikötőjének közelében működött az üzlete, s aki maga egy szomáliai anya és egy brit (erőszaktevő) katona gyermeke volt. A kereskedő érthető okokból nem szívelte a fehéreket, de a jó üzletmenet érdekében ezt az érzést rejtve tartotta.

Így aztán barátságos mosollyal fogadta aznap első vevőjét, aki fehér ember volt, mzungu. Hugo biccentett, és nyomban megpillantotta a falon, amit keresett.

A Fiú patakparton című olajfestmény – amennyire Hugo meg tudta ítélni – ugyanazon a művészi színvonalon készült, mint a Nő napernyővel. Ole Mbatiant kétségtelenül az átlagosnál nagyobb tehetséggel áldotta meg a sors.

– Ennek mi az ára? – kérdezte Hugo talán egy kicsit túl mohón.

Üzletkötéskor a mohóságot általában nem okos dolog elárulni. Mombasában egyenesen ostobaság. Egy mzungu, akinek van pénze, és tudja, mit akar, gondolta a kereskedő. Szép délutánnak ígérkezik ez a

mai.

– Nagyon jó választás, uram. Nekem azonban annyira kedves ez a kép, hogy inkább megtartom.

Ez nem volt igaz. A szignó nélküli olajfestményt feltekercselve hozta be az üzletbe alig pár hete egy fiatal fiú. Ilyesmiért normális esetben nem szokott ötven dollárnál többet adni. Szerencsés esetben pedig csak ötöt.

De a fiú nagyon szépen beszélt az apja festményéről, és amúgy is szimpatikus volt neki. A kép pedig félelmetesen hasonlított egy Irma Stern-képre! Ha rátesz egy szignót, és az igazságnak megfelelően úgy

bocsátja

áruba

mint

„földrészünk

nagy

festőművészenek”

kiemelkedően

színvonalas

hamisítványát, két-, három- vagy akár négyezer dollárt is megkapna érte. Ezt persze nem kötötte a fiú orrára. Viszont magát is meglepte azzal, hogy végül megadta érte az ezer dollárt, amit a fiú kért. Úgy látszik, kezd puhulni.

A műkereskedő már fontolgatta, hogy hamarosan ráteszi a szignót a képre. Addig is kiakasztotta az üzletben, jól mutatott a falon.

És egyszer csak bejön egy mzungu, és pont ezt akarja megvenni.

– Miért teszi ki a falra, ha nem akarja eladni?

A kereskedő nem válaszolt a kérdésre, hanem – a tárgyhoz illően – ecsetelni kezdte nehéz gyerekkorát, anyja szomorú sorsát és artritiszének állapotát, és hogy milyen drágák a gyógyszerek Mombasában.

Mozambikban persze más a helyzet, de hát az messze van.

– A festmény, mint mondtam, nem eladó, de a gyógyszerköltéseket ötezer dollárból fedezni tudnám.

Hugo sóhajtott, lelki szeme előtt megjelent Broman

munkaügyi felügyelő, de arra gondolt, hogy a kötzködés most is ugyanolyan hiábavaló volna, mint volt annak idején. Legjobb, ha megadja a kép árát, mielőtt feljebb menne.

A sikeres alku jókedvre derítette a kereskedőt.

Anyja egészségi állapota miatt érzett aggodalma rögtön elpárolgott. Miközben a festményt csomagolta, egy dallamot dúdolt, amit egykor anyjától tanult.

Szabadkozva magyarázta kuncsaftjának, hogy nem emlékszik a dal szövegére, de a legtöbbször által használt szomáli nyelvnek nincs sem ábécéje, sem szótára. Egyedül az emlékezetére kell hagyatkoznia, ami harmincöt fölött, mint tudjuk, már nem működik tökéletesen.

A kuncsaftnak, aki épp kifizetett ötezer dollárt egy ezerdolláros képért, ami igazából nem ért többet egy százasnál, nem volt kedve a szomáli nyelv helyzetének megvitatására.

– Igyekezzen, legyen szíves.

Na, a mzungu láthatólag nem tud elegánsan

veszíteni. Ennél már csak az rosszabb, aki nem tud elegánsan nyerni. Itt az ideje a nagyvonalúságnak.

A műkereskedő erre a célra egy különleges üvegtálat tartott a pultja alatt.

– Megkínálhatom egy csokoládépralinéval? Hogy ezzel pecsételjük meg az üzletet?

Hugónak rossz kedve volt. Leginkább azért, mert baleknak érezte magát, de ezt magának sem vallotta be.

– Uraságod tartsa meg magának a pralinéját. Vagy adja az édesanyjának. Talán jót tesz az artritiszének. Inkább siessen, kérem. És hívjon nekem egy taxit. Ki kell érnem a repülőtérre.

Most már a műkereskedőnek is elege lett a kuncsaftjából.

– Hívjon maga – mondta, és visszatette az üvegtálat a helyére.

– Hát jó. Tudja a számot?

– Nem. De ha jól emlékszem, négyessel kezdődik.

25. fejezet

A Fiú patakparton felülmúlta Jenny várakozásait.

A képnek egyedülálló mélysége volt, a fekete fiú szinte kiragyogott belőle, Jennynek elállt a lélegzete, amikor meglátta. A fiú száraz faágat tart a kezében, amelyet nemsokára beleejt a vízbe. Egyszerre hordozza magában a magányosságot és az apró dolgok örömét. Gondolataiba mélyedő, értelmes tekintetében és szikrázó homlokán ott fénylik az afrikai élet minden drámaisága.

– Leendő apósom egy zseni – mondta.

– Köszönöm – mondta Kevin.

Végre eljött a pillanat, amikor az ügyvezető igazgató ismerteti velük a terveit. A projektvezető türelmetlenül várta, hogy megtudhassa, hogyan alakul a projekt a továbbiakban, akárcsak a gazdasági igazgató, aki az ügy pénzügyi vonatkozásaival szeretett volna már megismerkedni.

Hugo már túltette magát a mombasai kudarcán.

Újra izgatni kezdték a lehetőségek. De a fiatalokat szívesen

meghagyta

még

egy

darabig

a

bizonytalanságban.

– Előbb együnk valamit – mondta önelégülten.

* * *

Ebéd után visszamentek az irodába. Hugo a

tárgyalóasztalhoz ültette le Jennyt és Kevint.

Megköszöri a torkát, és belekezdett a terv

ismertetésébe.

Való igaz, hogy nem sokat konyít a művészetekhez,

azt azonban pontosan tudja, hogyan működik az

emberi lélek. Nyugodtan elhihetik neki, hogy olyan

műkereskedő nem született még a földön, aki ne

fizetne ki azonnal ötszázezer dollárt az egymilliót érő

festményért. Mivel nekik most két ilyen képük is van,

az összeget máris megduplázzhatják.

– Persze nem személyesen sóznánk rá Alderheimre

a képeket, hanem közvetítőn keresztül. Már csak a szignó kérdése van hátra. Az a te feladatod, Jenny. A gazdasági vezető csodálkozva nézett Hugóra. Ez lenne a terv? Ennyi az egész?

Egymillió dollár bevétel. Soha rosszabb terve ne legyen. Ha a pénz megvan, Hugo szívesen tekintené lezártan az egész Victor Alderheim-ügyet, de Jenny visszafogott reakciójából megértette, hogy a lány és Kevin azt szeretné, ha a műkereskedő ennél azért kicsit jobban megszívná. Az emberek javíthatatlanok.

– Ennyi az egész? Nem ennyi. Ha kifizette a vételárat, várunk, amíg továbbadja a képeket, és akkor leleplezzük. Minket felvet a pénz, legalábbis engem, Victor renoméja pedig tönkre van téve. Én is megkapom, amit akartam, meg ti is. Mindenki elégedett lehet. Csak Victor nem. Meg az sem, aki megvette a hamisítványokat, de hát háborúban mindig vannak áldozatok.

Jenny nem mutatott olyan lelkesedést, ahogy Hugo várta volna. Igazából semmilyen sem mutatott. Hugo

nem tudta eldönteni, hogy cinikussá tette volna a sok bosszú, vagy másról van szó. Kevin az átkozott előkészítő anyagot lapozgatta.

Régebben – nagyritkán – előfordult, hogy elvakította a siker. Főként az első, kivételesen szerencsés években.

Amikor szinte minden arannyá vált a kezében, a szerénység szinte nyomtalanul elpárolgott belőle.

Mintha legyőzhetetlen lett volna. A mai napig beleborzong, ha eszébe jut, hogyan futtatta végig erővel egy mobiltelefon-gyártó cég sokmillió kampányát. A cég az okostelefon-korszak korai éveiben azzal a jelszóval bocsátotta útra letisztult formájú, könnyen kezelhető termékét, hogy „Not too smart”. Pontosan azzal az üzenettel, ami nem volt rá jellemző. Azóta már eltűntek a piacról.

Miért pont ez jutott most Hugo eszébe? Lehet, hogy be kellett volna vonni a tervezésbe a lányt, aki mégiscsak többet ért a művészethez?

–

Találkoztál

már

korábban

bármilyen

összefüggésben azzal a szóval, hogy autentikáció? –
kérdezte Jenny.

– Benne van az előkészítő anyagban – tette hozzá
Kevin.

Mi van?

– Ha nem lett volna olyan hosszú az a rohadt anyag,
mint a Biblia összes könyve együtt, talán elolvastam
volna. De nem bánom, mondjátok el, mi az!

Leegyszerűsítve azt jelenti, hogy szakemberek a
világ különböző részein egyes művészek tekintetében
fel vannak jogosítva arra, hogy a művek eredetiségét
igazoló bizonyítványokat adjanak ki.

– Leegyszerűsítve – mondta Jenny.

– Maradjunk az egyszerűségnél. Folytasd.

Ole Mbatiant nem lehet egyszerűen Irma Sternnek
minősíteni. De bonyolultan sem. Lényegében sehogyan
sem.

- Már a proveniencián megbukik.
- Beszélj érthetően, kérlek.
- Huszonnegyedik oldal – mondta Kevin.

Egy eredeti festménynek jól követhető és átlátható története van, amely alkotójának kezétől vezet az összes korábbi és igazolt tulajdonosán keresztül a jelenlegi tulajdonosa faláig, ahol a kép lóg.

Kitalálhatnak valami izgalmas történetet az Ole-festményekről, de ki adna annak hitelt?

Hugo elszontyolodott. Not too smart.

– Azt akarod mondani, hogy épp most csúszott ki egymillió dollár a kezemből? A kezünkből?

– Így is felfoghatod, ha akarod – mondta a gazdasági vezető. – És számold még hozzá az oda-vissza repülőjegyet Mombasába, a szállodai költségét és a Fiú patakparton árát.

Hugo ennél többet már nem akart tudni.

– Nyilván business class repülőjegyet vettél.

Nagyjából nyolcvanezer koronát költöttél az utazásra, a tartózkodásra és a festményre. Kínos kötelességem

tudomásodra hozni, hogy ez jelentősen megterheli a folyó havi eredményünket.

Noha már hülyét csinált magából, nem adta fel. Még nem.

– Ha képeket lehet hamisítani, miért ne lehetne provenienciát is?

Jenny nem hiszi, hogy lehetne. De tegyük fel, hogy lehet. A kép akkor is megbukhat az ecsetkezelés-analízis során. Az végképp leleplezné Ole Mbatiant, mert hiába festett pontosan úgy, mint Irma Stern – mert úgy festett –, ha az ecsetkezelése nem pontosan ugyanolyan, mint Irmáé. Az ecsetkezelés-analízis feltalálója az évek során sok képhamisító életét megkeserítette már.

– Hogy vinné el az ördög – mondta Hugo.

– A kívánságod valószínűleg teljesült – mondta Jenny. – Még ezernyolcszázkilencven-valahányban, amikor meghalt.

Hugo azt mondta, olvasott egyszer valamilyen szénnel kapcsolatos vizsgálati módszerről. Az vajon

járható út volna?

Már nagyon el volt keseredve.

Kevin nem egészen értette, hogyan állapíthatná meg egy szénizotópos kormeghatározás az ő Ole-festményükről, hogy Irma festette.

Ezt Hugo sem tudta megmondani.

Jenny közölte, hogy ő a maga részéről ezt nem erőltetné. A szénizotópos vizsgálat ötvenéves pontossággal meg tudja állapítani egy festmény életkorát, de másra nem alkalmas. Ebben az esetben azt állapítaná meg, hogy az ő Irma Stern-képüket bárki festhette a huszadik század elejétől kezdve bármikor. Ami kétségtelenül igaz.

– Ole Mbatian nem bárki – mondta Ole Mbatian fogadott fia.

Hugo

olyan

mérges

volt

magára,

hogy

megharagudott Kevinre.

– Legalább abban állapodjunk meg, hogy Ole

Mbatian, bármilyen nagyszerű ember is, nem azonos

Irma Sternnel. Irma Stern pedig nem azonos Ole

Mbatiannal.

Hugo elhallgatott. Magába süppedt. Sötét gondolatok

kavarogtak a fejében.

Jennyben azonban remény ébredt, mert már

megtanulta, hogy amikor Hugo magába roskad, akkor

voltaképpen gondolkodik.

Igazsága volt. Hugo azon gondolkodott, hogy a Victor

Alderheim-projektnek eredetileg kettős célja volt:

egyrészt az ő érdekében megszabadítani a

műkereskedőt

a

pénzétől,

másrészt

nagy

általánosságban tönkretenni Alderheim életét, hogy a

cég alkalmazottai nyugodtan alhassanak. Ha éjszaka éppen nincs jobb dolguk.

Most már csak a második cél jöhetett szóba. Ingyen kell dolgoznia, bár ez kezdettől fogva nyilvánvaló volt.

A mombasai kudarcért csak magát okolhatja, senki mást, rágja is rendesen a frusztráció.

– Na jó – mondta. – Akkor csináljuk azt, hogy a képeknek ne a kétségbevonhatatlan eredetiségét hangsúlyozzuk, hanem épp az ellenkezőjét.

– Hogy kétségbevonhatatlan hamisítványok? – értetlenkedett Jenny.

– Igen. Hogy annyira hamisítványok, amennyire csak lehetnek.

Ez a projekt már semmit nem hoz a konyhára. Csak viszi a pénzt. Az a rohadt disznó, patkány, kígyó Alderheim ezért még keservesen meglakol.

Kurva Édes a Bosszú Rt.

Jólesik a káromkodás. A kurva életbe!

26. fejezet

Közösen csiszolgatták a terv részleteit. Az asszisztensek

részvételének

mellőzése

nem

bizonyult

jó

megoldásnak.

Kiszemelt áldozatuk, Victor ritkán vagy soha nem tartózkodott a pincében lévő irattárban. Jenny esküdni mert volna rá, hogy az előző karácsony óta, amikor utoljára ott járt, semmi nem változott odalent.

A megvásárolt és eladott műtárgyak iratanyagán kívül tartottak ott még egy festőállványt és az

olajfestmények

készítéséhez

szükséges

egyéb

kellékeket is. Ez Jenny érdeme vagy vétke volt.

Valamikor tizenéves korában egyszer összeszedte a bátorságát, és megpróbálta formákba és színekbe önteni kiúttalansága érzését. Nem ment vele semmire,

mint egyébként mással sem az életében. Egészen mostanáig.

Hugo tervének első pontja arról szólt, hogy éjszaka hármásban belopódnak a házba, felteszik az Ole Mbatian-festményeket az állványra, mintha valaki épp dolgozna rajtuk. Mellettük papírlapokon ecsettel rajzolt Stern-szignók hevernének. Mintha már csak ezt kellene elhelyezni a festményeken. Minden külső szemlélő azonnal megértette volna, hogy a pince voltaképpen képhamisító műhely.

Kevin nem örült neki, hogy Ole papa festményeit csak úgy otthagyják valahol, ráadásul annál az embernél, aki ezt egyáltalán nem érdekli meg. Mégis elfogadta a tervet, mert úgy érezte, magasabb célt szolgál.

Jennynek szakmai ellenvetései voltak. Képeket festeni egy igazi művészhez hasonló színvonalon nem bűn. A művész aláírását utánózni egy darab papíron szintén nem bűn. A helyzet csak akkor kezd forróvá válni, amikor az imitált aláírás rákerül az ugyancsak

imitált festményre.

Idáig Hugo is eljutott. De a szociális hálózatok korában újabban létezik valami, amit népítéletnek lehet nevezni. Ha az Édes a Bosszú Rt. büszke munkatársai jól végzik munkájukat, akkor Victor Alderheimet a nép és a műkereskedők globális hálózata is életfogytiglanra ítéli. Ami többet ér, mint a családi kísérletért járó néhány év börtönbüntetés.

– Mi volna, ha mind a kettőt megcéloznánk? –
vetette fel Kevin. – Ha a manipuláció Ole papa festményeivel csak félig törvénytelen, nem tudnánk még valamit melléje tenni?

– Kábítószer! – mondta Jenny.

Ez volt a legtörvénytelenebb dolog, amit ismert.

– Pornót – javasolta Kevin.

Hugo büszkén nézte a munkatársait. Néhány zacskó heroint természetesen odatesznek majd az asztalra a festmények közelébe. A pornó nem feltétlenül tekinthető törvénytelennek, de egy jól elhelyezett utalás valamilyen perverzítésra nem tenne rosszat az

ügyüknek.

A perverzitás szó láthatólag zavarba hozta Jennyt is és Kevint is. Ők maguk ott tartottak a fejlődésben, hogy egyszer nagy bátran égve hagyták a mennyezeti lámpát.

Kevin

azonban

tinédzser

korában

Bollmorában sokat szörfölt a neten, és a különféle játékdalok keresése közben sokfelé elkeveredett. Összeszedett némi elméleti tudást olyan dolgokról, mint a vibrációs tojás, a kezdők anél dildója vagy a klasszikus péniszpumpa. Meg olyasmikről is, amikről nem igazán tudta, mire valók: láncokról, ostorokról, szemtakaró maszkokról, meg mindenféle bőrből készült holmikról.

– Azt hiszem, be tudom szerezni a megfelelő szexuális játékszereket – mondta.

– Valóban? – kérdezte Jenny.

– Rendben, Kevin – mondta Hugo. – Hétezeret fordíthatsz játékokra, de ebbe férjen bele egy felfújható guminő is.

Hátra van még a drog. Mostanában az opiátok hasítottak. Hugo olvasta valahol, hogy az Egyesült Államok lakossága az opiátok közreműködésével fokozatosan kiirtja magát. Az orvosok újabban olyan mennyiségben

írnak

fel

testi

és

lelki

fájdalomcsillapítókat, amilyenre eddig még nem volt példa, mindezt a gyógyszergyártók és marketinges csapataik lelkes biztatásával. Az átlagos életkor rohamosan csökken, valaki kiszámolta, hogy ha a tendencia nem változik, háromszáznolcvan éven belül kihal az ország teljes férfi lakossága.

– Szegény férfiak – sajnálkozott Kevin.

– És szegény nők – sajnálkozott Jenny.

Hugo kérte, hogy maradjanak a tárgynál. És még inkább, hogy maradjanak csöndben, mert fel akarja hívni a bátyját.

Malte, az ekkoriban már meglehetősen jónevű szemorvos, az öccse kéréseit mindig teljesíteni szokta.

Most is mindent félretett, amikor Hugo felhívta.

– Helló, bátyuskám – mondta Hugo.

– Helló, öcskös. Mi újság? Pár perc múlva kezdődik a műtétem, de mondd, mit tehetek érted?

Hugo hosszabban akarta felvezetni a kérését, de úgy látszik, nincs rá idő.

– Szeretnék megkérni, hogy írj fel nekem egy kiló oxikogont. És egy kiló fentanilt is.

A szemész nem hitt a fülének.

– Teljesen elment az eszed? Úgy értem, tényleg elment? Nem úgy, ahogy máskor szokott.

– Nem nekem kell.

– Gondolod, hogy ez enyhítő körülmény?

– Fél kilót fel tudnál írni? Negyven dekát? Ez az

utolsó ajánlatom. Harmincat?

Malte nem tudott sokáig beszélni. Várt rá a soron következő hályogműtét. Röviden annyit tudott csak mondani, hogy a nagy erőfeszítéssel megszerzett orvosi diplomája valószínűleg az Egészségügyi Minisztérium iratmegsemmisítőjében végezné, ha teljesítené öccse kérését.

Malte szerencsére letette a telefont, mielőtt öccse felvilágosította volna róla, hogy az orvosi diplomákat könnyen lehet hamisítani.

A narkót tehát máshonnan kell beszerezni. Mivel Hugo az estéit nem Stockholm belvárosában szokta tölteni, sejtelve sem volt róla, honnan. Megint az alkalmazottjaihoz kell fordulnia.

– Tudja valamelyikőtök, hol lehet kábítószeret vásárolni?

– Én nem – felelte Jenny, akinek a múltja a drogfogyasztásban egyetlen epizódot foglal magában: tizenhat éves korában valaki megkínálta egy cigarettával, de ő nem fogadta el.

– A szavannában nő egy érdekes cserje, ha az ember gyorsabban szeretne futni, mint ahogy korábban futott, ennek a levelét kell rágni, és akkor tényleg gyorsabban fog tudni futni – mondta Kevin.

Ezzel csak az volt a probléma, hogy a szavannában nő, és Hugo jelenleg nem tervezett újabb afrikai utazást. Hugo inkább azt szeretne volna tudni, hogy véleményük szerint a bollmorai használcikk-kereskedő nem tudna-e segíteni nekik ebben a kérdésben. Aki a használt matracoktól kezdve a hamis arany jegygyűrűkig mindent árul, talán tart egy kis heroint is a ládafiában.

De közben érezte, hogy már a kérdés is butaság.

– Ezt inkább hagyjuk – mondta.

Ami nem megy, azt nem kell erőltetni, a drog helyett odatesznek majd néhány zacskó lisztet meg egy pár gumikesztyűt, ami sejtetni enged... valamit. Vagy utal valamiképp a szexuális perverzításokra.

Victor Alderheim hírnevének tönkretételét immár kész ténynek tekintették. Már csak egyetlen fontos

problémát kellett megoldaniuk: hogyan ér el a törvény hosszú karja az Alderheim-ház pincéjéig. Egyikük sem hívhatta fel a rendőrség ügyeleti központját, ahol minden hívást rögzítenek. Nem látszott jó megoldásnak az sem, ha az utcán keresnek egy hajléktalant, és lefizetik, hogy nyomja fel a műkereskedőt.

A bejelentőnek komolynak és hitelesnek kell lennie.

* * *

Szóval komolyság, hitelesség. A stockholmi Bukowski Aukciósháznak van egy részlege, amelyet úgy hívnak, hogy Private Sales. Olyanok szokták felkeresni, akik anyagi okokból nem tudják fenntartani megszokott életnívójukat, de ezt nem szívesen vallanák be a környezetüknek, sőt, néha saját maguknak sem. Hogy ne kelljen lakókocsiba költözniük és halálra szégyenkezniük magukat, leakasztják a falról valamelyik – művészi és anyagi szempontból egyaránt jelentékeny – ösüket, és beadják a Private Sales osztályra. A műtárgy és a pénz úgy cserél helyet, hogy a vevő nem is tudja, ki az eladó. Miután az üzlet

lebonyolódik, az eladó falán kétségtelenül megjelenik egy üres hely, de azt már könnyen el lehet tüntetni valamilyen kegyes hazugsággal. „Hogy hová lett a Renoirom? Meguntam, lenn van valahol az alagsorban. A virágnak vázában van a helye, nem a falon.”

A

látzat

fenntartásához

természetesen

elengedhetetlenül szükséges, hogy a közvetítő, a

Bukowski cég a lehető legteljesebb diszkrécióval járjon

el. Erre nagy hangsúlyt fektettek. A cég

üzletpolitikájának az elegáns visszafogottság és a

megbízható szavahihetőség volt az alapja. Hugo ezt

pontosan tudta, mert vagy jó tíz évvel ezelőtt a Great &

Even

Greater

Communications

megpróbálta

megszerezni a Bukowski egyik megbízását. Mivel a feladatot nem Hugóra bízták, egy másik reklámiroda nyerte el a munkát, de a kudarc okát a cégnél még évekig elemezték, úgyhogy Hugo sokat tudott az ügyről.

Hugo ötlete az volt, hogy a rendőrségi bejelentést a Bukowskinak kell helyettük megtennie. Ennél jobb feljelentőt elképzelni sem lehet.

Jenny jónak találta az ötletet, csak nehezen kivitelezhetőnek.

– Ha valóban olyan fontos nekik a diszkréció, ahogy mondd, nem tartanak attól, hogy a feljelentésüknek híre megy?

Hugo bólintott. Az Édes a Bosszú Rt.-nél eltöltött idő alatt azonban az emberi léleknek más oldalait is megismerte.

– Azt hiszem, tudom, mit kell tennem. De egyszerre csak egy dologgal foglalkozzunk.

Először is a ház pincéjét meg kell tölteniük olyan dolgokkal, amelyek Victor Alderheim hírnevét örökre

befektítik. A festmények csak a kiindulópontot jelentik. Amikor a rendőrség lecsap rá, Victornak egyszerre kell szembenéznie a képhamisítás és a drogfogyasztás vádjával.

Szexuális

életének

különlegességei nem ütköznek ugyan törvénybe, de el kell érniük, hogy egész Stockholm tudomást szerezzen róluk. Vagy miért ne mindjárt az egész ország? Vagy Európa, ha már így benne vannak. Az egész világ, a bűdös életbe.

A projekt továbbra sem kecsegtetett egy fillér bevétellel sem. De Svédország egyik legjobb reklámszakemberét mégis büszkeséggel töltötte el.

– Victor soha nem áll talpra, ha minden ütésünket be tudjuk vinni.

– Király vagy! – mondta Jenny.

– Még nem értük el a célunkat – mondta Hugo.

Ebben teljesen igaza volt.

* * *

Kevin

a

céges

autóval

ment

bevásárolni.

A szexjátékszereken kívül egy kiló liszt és egy tekercs kisméretű műanyag zacskó is szerepelt a listáján.

Annyira örült a fontos megbízatásnak, hogy elfelejtette megemlíteni, hogy nincs jogosítványa. Viszont tud autót vezetni. Legalábbis a Természetvédelmi

Világalap Range Roverjét. A szavannában. Ahol nincs olyan, hogy bal oldali vagy jobb oldali közlekedés, amire most viszont gondolnia kell. Kenyában jobb oldalon kell hajtani, Svédországban bal oldalon. Vagy fordítva?

Négy sarokkal és egy rossz irányban abszolvál

körforgalommal maga mögött már egészen jól

beletanult a rendbe. A sebességváltóval nem kellett

törődnie, a váltásokról az autó maga gondoskodott.

A liszt, a zacskók és a játékszerek beszerzése után

Kevinnek támadt egy ötlete.

Ragyogó ötlet, mondogatta magában. Ez lesz a nagy áttörése a csoportjukban.

Vagy örökre kigolyózzák miatta.

Kevin

döntött,

leállította

a

kocsit

egy

buszmegállóban, és elővette új telefonját. Némi

keresgélés után megtalálta a neten, amit keresett.

Csak kétezer? Ennyit ki is tud venni a

bankautomatából.

Késni fog néhány órát, de Hugo és Jenny nagyon

büszke lesz rá. Alighanem.

– Zseni vagy, te marha – mondta a reklámszakember.

Kevin úgy érezte, ekkora dicséretet még életében

nem kapott.

Azt találta ki ugyanis, hogy kimegy egy gazdához

Sigtuna közelében, és vesz egy kecskét.

– Bakot akar vagy fejőst? – kérdezte a gazda a félreértések elkerülése érdekében.

– Mi a különbség?

– Hímet vagy nőtényt?

– Nőtényt kérek – mondta Kevin.

Mindennek van határa.

27. fejezet

Az Édes a Bosszú Rt. másnap éjszaka végrehajtotta a betörést. Vagy ki tudja, mit, hiszen kulccsal mentek be a házba.

Másnap délelőtt Hugo megvárta, amíg mind összegyűlnek, mielőtt belefogott volna a sorsdöntő telefonhívásba.

– Felkészültetek?

Felkészültek. A telefon kicsengett. Egyszer. Kétszer.

Háromszor.

– Private Sales. Gustav Jansson.

– Helló. Victor Alderheim vagyok. Tudod, az Alderheim Galériából.

– Patinás cég, ismerem. Miben állhatok szolgálatára?

– Hát, van itt nálam két Irma Stern-kép, vagy... he-he... nem is tudom, kié. Arra gondoltam, ti jó áron tovább passzolhatnátok mind a kettőt. Ha bejön, ígérem, rendesen megosztoznánk a lóvén.

Gustav Jansson húsz éve volt már a szakmában, és négy évet töltött a jelenlegi pozíciójában. Ilyet még életében nem hallott.

– Elnézést, nem tudom, jól értettem-e. Irma Sternről van szó, vagy valaki másról?

– Irma Stern, naná, hát ki másról. Már csak a szignó hiányzik róla, de azt én megoldom. Hidd el, Jansson, első osztályú munkákról van szó. Lent vannak a pincében, gyere el hozzám ma este, nézd meg őket a saját szemeddel. A biztonság kedvéért gyere, mondjuk, tizenegykor. Rendben? Bízom a diszkréciódban, Jansson.

Gustav Jansson először nem hitte el, amit az első perctől kezdve gondolt, de most már nem kételkedett benne.

– Alderheim úr rossz helyre fordult az ajánlatával.

Mi másfajta etikai elvek szerint működünk, mint amit a jelek szerint ön képvisel. Nagyon meg vagyok lepve, hogy minket hívott fel, és méltányolnám, ha a jövőben elkerülne minket az ajánlataival.

Gustav Jansson az évek során sok zavaros ügyről hallott már. Ha nem is sokszor, de őt is megkeresték már hasonló elképzelésekkel. Eddig mindig sikerült távol tartania magát, és elkerülni, hogy a Bukowski Aukciósháznak akárcsak ártatlan kívülállóként köze legyen az efféle ügyletekhez.

Hugo megértette, hogy a Private Sales képviselője be akarja fejezni a beszélgetést. Már készült rá. Gyorsan fel kell bosszantania, mielőtt kicsúszik a markából.

A következő másodpercekben Hugo – Alderheim műkereskedő nevében – kifejtette, hogy a pénznek nincs szaga, amit Janssonnak is tudnia kell, ne játssza

itt az eszét, amúgy sem hiszi, hogy pont ő ne művelt volna olyasmiket az anyjával, amit egy fiúnak nem illik művelnie, függetlenül attól, hogy az anyjának vélhetően az volt a foglalkozása, ami. Szóval jobban teszi, ha odatolja hozzá a képét ma este, amikor végre be akarja fejezni a munkát, és le akarja szignózni az Irma Sterneket. Már csak azért is megéri neki, mert kap zsebbe ötvenezer korona előleget, amiért semmi mást nem kell csinálnia, csak megígérni, hogy tartja a száját.

– Minek kéreted magad annyit? Ne legyél már ilyen balfasz! – fejezte be Hugo.

Gustav Jansson most már nem kételkedett benne, hogy itt bűncselekmény előkészületéről van szó.

Egyfelől azonban még mindig azon gondolkodott, hogy lehetne kibújni ebből az egészből. Másfelől viszont a pokolba kívánta Victor Alderheimet.

– Vagy inkább a számládra kéred a zsozsót? – tette hozzá Hugo.

Betelt a pohár. Mi van, ha valaki lehallgatja a

beszélgetést? Jansson belátta, hogy most már muszáj értesítenie a rendőrséget.

– Nyögöd már ki, hülye piccsa, hogy kéred?

Így lesz valakiből tíz másodpercen belül egyszerre férfi és női nemi szerv. Már nem arról volt szó, hogy Jansson megértette, mit kell tennie. Hanem arról, hogy amit tesz, azt örömmel teszi meg.

* * *

A bejelentés hitelt érdemlő forrásból érkezett.

Következésképp

a

rajtaütés

az

Alderheim

műkereskedésben még aznap délután megtörtént.

A rendőrség lefoglalt két, feltehetőleg hamisított műtárgyat, nyolc darab, feltehetőleg kábítószer tartalmazó műanyag zacskót, mindenféle világító és csörgő szexjátékszert, egy felfújható, meztelen guminőt, valamint – egy kecskét.

ÖTÖDIK RÉSZ

28. fejezet

A Mbatian család évente egyszer tartott családi összejövetelt. Mindig a két feleség kezdeményezésére.

A nyolc lány közül hat már kirepült, de erre az egy napra mindenki hazatért, hogy megadja a tiszteletet a szülőknek, lássák egymást, és megünnepeljék a találkozást előbb tánccal, azután evéssel-ivással, majd az éjszakába nyúlóan még több tánccal.

Az elmúlt években Kevin mint családtag mindig jelen volt ezeken az együttléteken, most azonban hiányzott. Ole emiatt valahogy semminek nem tudott örülni.

A biciklivel közlekedő levélhordó a délutáni tánc közben karikázott be a faluba. Első útja természetesen a törzsfőnökhöz vezetett, akit udvariasan köszöntött, és engedélyt kért tőle, hogy itt éjszakázhasson a faluban, mert már kezdett alkonyodni. A szavannában senki nem biciklizik sötétedés után. És ha vendégül látják, kérhetne még egy pokrócot és valami

harapnivalót is?

Olemeeli törzsfőnök soha nem mutatott ajtót vendégnek. Legtöbbször azért, mert nem volt hozzá bátorsága. Most pedig azért nem, mert a vendég tisztességes járművel, vagyis biciklivel érkezett.

– Van itt még valami – mondta a levélhordó.

Levelet hozott a javasembernek. Nagyon mutatós bélyegek vannak rajta. Láthatólag messziről jön.

Ole Mbatiant mélyen meghatotta az eltűnt fiától kapott levél. Kétszer is elolvasta, mielőtt félbeszakította a táncot, és elmondta két feleségének és nyolc lányának, hogy levelet kapott attól a fiútól, aki számára a legtöbbet jelenti.

Aki a legtöbbet jelenti? Két lány azonnal elsírta magát, kis idő múlva további három is rázendített, az egyik feleség kirohant a házból, a másik meg rögtön veszekedni kezdett a javasemberrel.

– Na, ezt jól megcsináltad, te marha!

Van valami a nőkben, amit Ole soha nem tudott megérteni. Hiszen Kevint egyenesen az Isten küldte az

égből, közvetítők nélkül, és ejtette pontosan az ő lába elé. Küldött neki egy fiút, akinek sejtelme sem volt róla, milyenek a masszajok, és rövid időn belül mégis a legjobb lett közöttük.

Három évvel azután, hogy megszületett a szavannán, már tudta, hogyan kell a tekintetével megfutamítani egy oroszlánt. Ennek egyébként az a módja, hogy el kell indulni egyenletes sebességgel előre, egyenesen az állat felé, és közben merőn a szemébe kell nézni. A legkisebb tétovázás nélkül. Az oroszlán ettől azonnal elbizonytalanodik, mert születése óta tudja, hogy a közeledő lény testét borító kockás anyag problémát jelent. Mintha a shuka beszélni tudna az oroszlánnal, mintha azt mondaná neki „masszaj vagyok...”, rögtön utána pedig azt: „gyere, kapj el, ha mersz”.

A kétszáz kilós nőstény oroszlán pedig nem meri.

A hajítófa használatát két év alatt sajátította el, beleértve a széljárás felmérését is. A férfiasság próbája elé az embert a kafferbivaly állítja, a szavanna

abszolút legingerlékenyebb állata. A bivalyt rá kell bírni, hogy miután elhatározta, hogy felökleli az elébe kerülő kétlábút, gondolja meg magát. A gnú kivételével szinte nincs állat, amelyik a kafferbivalynál kevesebbet gondolkodik. Rábírni valakit, aki keveset gondolkodik, hogy gondolja meg magát – csak a legnagyobbak tudnak.

Kevin közéjük tartozott.

A képzés utolsó éve már pusztán formalitásnak számított, egy évig tartott a vonulási időszak kezdetétől, amikor a zebrák és a gnúk százezrei indulnak útnak a Serengetiből észak felé. Akárcsak a gnúk, Kevin is átkelt a Mara-folyón anélkül, hogy a krokodilok megtámadták volna. Az előbbieket a szerencséjükben bízták. Száz közül kilencvennyolc helyesen. Kevin felmérte a környéket. Kikémlelte minden egyes krokodil tartózkodási helyét. Mintha azt is meg tudta volna állapítani, hogy melyik milyen kedvében van. Nyíllal és nyílvesszőkkel felszerelve úszta át a folyót, felkészülve arra az esetre, ha rosszul

mérte volna fel a helyzetet. Ole szinte remélte, hogy egyszer sor kerül erre is, mert kíváncsi lett volna rá, hogyan gondolta a kölyök, hogy úszás közben nyíllal lelő egy krokodilt. De nem kételkedett benne, hogy Kevin ezt is végiggondolta.

Szerette Kevint.

A szavannában töltött év letelte után a fiúkra már csak egyetlen próbatétel várt, a körülmetélés rítusa. Ole tudta, hogy Kevin ezt az akadályt is venni fogja. Hiszen a saját apja, a javasember végzi el a műveletet. A kés nem volt kifejezetten életlen, de nem különösebben éles sem. A próbatételhez hozzá tartozik, hogy nem lehet túl gyorsan elvégezni, és érezni kell. Akinek bármilyen hang hagyja el a száját, amíg a javasember a munkáját végzi, az számíthat rá, hogy fémhulladék-kereskedő lesz belőle Nairobiban. A legjobb esetben. A falut mindenesetre el kell hagynia. Aki viszont hang nélkül kiállja a próbát, abból igazi maszáj harcos lesz, beléphet a felnőttek közösségébe, megnősülhet és gyerekei születhetnek.

Elsősorban fiai. Vagy mondjuk vegyesen fiai és lányai,
ha Ole jobban meggondolja.

Ha Kevin időben szólt volna az apjának, találhattak
volna alternatívát. A kovács mindig hajlandó teliholdat
égetni annak a tarkójába, aki inkább azt szeretné.

A lényeg az, hogy a művelet fájdalmas legyen, és az
ember némán viselje el.

Csak szólnia kellett volna az apjának.

Órákon át kereste az egész falu. Csak a hűlt helyét
találták

a

hátizsákjának

és

a

javasember

festményeinek is. A fiú valószínűleg megszökött.

Olénak megszakadt a szíve. De most, hogy levelet
kapott, gyógyulni kezdett. A fiú megvan valahol a
távoli...

Az egyik felesége szidalmazta, a lányai sírtak. Ole

átment a törzsfőnökhöz, csendre és nyugalomra volt szüksége.

– Hol van Svédország? – kérdezte a világlátott Olemeelitől.

– Én már mindenhol jártam – felelte a törzsfőnök.

– Ugyan már. De hol van Svédország?

– Fogalmam sincs.

29. fejezet

Ole mostanáig túl öregnek vagy túl lustának érezte magát ahhoz, hogy messzebb utazzon Tabakánál, esetleg Ndonyónál, oda is legfeljebb a rövid, esős évszakokban. Most hosszabb útra készült, mégis könnyebben szánta rá magát.

Tudta, hogy Olemeeli önfejű tilalma értelmetlenül megfosztotta sok új dolog ismeretétől, amikről a falu fiataljai mostanában sutyorognak. Hogy pontosabban mitől, ezt kellene most kiderítenie. A kovács nővérétől ugyan sok mindent meg lehetne tudni, de Ole Mbatian inkább marad tudatlan, mintsem hogy annak a nőnek a karattyolását kelljen hallgatnia.

Kiválasztott négy tehenet a csordájából, és elindult velük Narokba. A tehén mint fizetőeszköz. Ez is milyen dolog.

Az ottani benzinkútnál dolgozott egy megbukott maszáj majdnem-harcos. Az évek során rengeteg autó és rengeteg ember megfordult a kútjánál. És tudni lehet róla, hogy szívesen beszédbe elegyedik mindenkivel, gyakran megkérdezi, ki hova megy, ki honnan jön. Neki magának is van egy öreg Toyotája. Egy vagy legfeljebb két tehenért biztosan elviszi Olét is útja célpontjához.

– Rég láttalak, Hector.

– Ó, a nagy gyógyítómester. Az életlen kések bajnoka. Azért jöttél, hogy levágd, ami megmaradt? No lám, még mindig neheztel rá, húsz év után.

– Nem. Meg akarlak kérni, hogy vigyél el valahova.

Egy tehenet fizetek érte készpénzben.

Egy tehén szép pénz, erre senki nem mond nemet, kivált ha benzinkútnál dolgozik.

– Hova akarsz menni?

– Svédországba.

A tehén eltűnt Hector szeme elől.

– Hírét se hallottam még. Könnyen lehet, hogy a tó másik oldalán van, túl a Kilimandzsárón. Oda viszont már útlevél kell.

– Útlevél?

– Keresd meg Wilsont a városházán. Nagyon ért a papírokhoz, pecsétekhez meg minden ilyesmihez. Wilson? Még egy bukott diák. Nem kezdődik jól az utazás, gondolta Ole, nincs szerencséje.

A városháza főjegyzője teljesen kihagyta az utolsó évet, amit a szavannában kellett volna eltöltenie, a körülméletésnek mégis alávetette magát, mert azt hallotta, hogy Istennek tetsző cselekedet. Miközben Ole végrehajtotta, amit végre kellett hajtania, Wilson azzal bosszantotta társait, hogy jajgatott, ordított és szitkozódott, hiszen neki nem volt vesztenivalója.

Utána bekötözte vérző ágyékát, összepakolta a holmiját, és azt mondta, inkább elmegy, és körülnéz a világban, mintsem hogy itt maradjon összezárva a

többiekkel.

Narokig jutott el. Hectornál azonban többet tudott arról, milyen a világ a hegyeken túl.

– Külföldre kell utaznod – mondta. – Ahhoz pedig útlevél kell.

– Mindenki arról a francos útlevelelről beszél.

Wilson szerint az útlevelet csak Nairobian tudják kiállítani, és a kérelmezőnek bizonyítania kell, hogy kenyai.

– Én maszáj vagyok – mondta ifjabb Ole Mbatian.

– De kenyai is vagy, és ha én kiállítok rólad egy adatlapot és lepecsételem, az bizonyítani fogja, hogy valóban létezel.

– Hiszen itt állok.

A maszájok évszázadok óta járkálnak át Kenya és

Tanzánia

határán

anélkül,

hogyan

bármilyen

személyazonosító

irattal

rendelkeznének

vagy

egyáltalán sejtelmük volna róla, hogy határon kelnek át. A határ egyik oldalán sem létezik rendőri erő, amelyik valaha is kérni merete volna őket, hogy igazolják magukat.

Olénak azonban nem volt ideje rá, hogy a létezéséről vitába bonyolódjon Wilsonnal. Ha útlevét kell az utazáshoz, akkor legyen.

– Gyerünk, csináld meg és pecsételd le.

Ez nem ilyen egyszerű. Wilsonnak különleges pecsétjei vannak, tisztelettel kell bánni velük. Egy hétig is eltart, amíg megtalálják a helyüket a papírokon. Jöjjön vissza a javasember egy hét múlva, és hozza a négy tehenét is.

Ole Mbatian erre már dühbe gurult. Egy hét egy pecsét?

– Két pecsét, egészen pontosan.

Nem árt, ha tudja, hogy egyébként itt nemcsak pecsétéről van szó. Hanem valamiről, amit úgy hívnak, hogy adminisztráció – ami nagyon fontos munka.

Ole nem akart többet tudni.

– Minden pecsétért kapsz egy tehenet. A harmadikat azért kapod, hogy most rögtön zárd be ezt az irodát, kérd kölcsön Hector Toyotáját, és vigyél el Nairobiba.

A negyedikért pedig adjál papírpénzt. Nem mintha bízni benne, de jobban elfér a batyumban.

Szembeállni egy feldühödött maszáj harcossal és javasemberrel nem volt benne Wilson fizetésében.

Belepillantott a naptárába, és közölte, hogy kicsit le tudja rövidíteni az adminisztráció időtartamát. Egy hétről egy negyedóra. Az út Nairobiba oda-vissza azonban problémát jelent. Ki végzi el az ő fontos munkáját a városházán addig az ideig?

Ole már látta, hogyan kell pecsételni, azt Hector is el tudja végezni.

Hectorra bízni a pecsétet? Soha az életben. Az

rémes felfordulást okozhatna.

Wilson betette a táskájába a kék és a piros pecsétet is.

– Mehetünk.

– Nem negyedórát mondtál?

– Vezetés közben is tudok pecsételni.

Ifjabb Ole Mbatian másnap megkapta az útlevelét egy hozzávetőleges születési dátummal.

– Nocsak, még kép is van rólam – mondta Ole, amikor belelapozott. – Született augusztus hetedikén.

Ezt nem is tudtam. Mi az az augusztus?

Wilson nem tudta eldönteni, mikor tréfál a javasember, és mikor nem.

– Vissza kell mennem Narokba – mondta. –

Remélem, minden rendben lesz a repüléssel.

– Repüléssel?

Ole Mbatiant eddig soha senki nem nevezte szűkmarkúnak. Ezután se nevezze senki. Megkérte Wilsont, hogy menjen el a falujába, mert a megbeszéltségen túl még két tehénnel szeretné honorálni az

előzékenységét és nagyvonalúságát a pecsétjeivel.

Legjobb, ha az üzenetet mindjárt a törzsfőnöknek mondja el, és nem Ole valamelyik feleségének.

Különösen nem az egyiknek. Vagyis a másiknak.

Wilson azt mondta, a javasember nagyvonalúbb, mint gondolta, megköszönte a borraivalót, és jó utat kívánt neki.

Miután a főjegyző távozott, Ole kettesben maradt a kenyai útlevélhivatal tisztviselőjével. Megkérdezte tőle, nem kísérné-e ki a repülőgéphez, amelyik

Svédországba repül. Nem, a tisztviselő ezt nem teheti meg, de ez csak a kisebbik probléma. Ole megtudta, hogy ahhoz, hogy elutazzon oda, ahova szeretne, szüksége van még valamire, amit vízumnak neveznek.

Márpedig azt nem osztogatják egykönnyen, különösen nem Svédországba.

Rémes, hogy milyen bonyolult minden. Ole olyan nyomatékkal tette szóvá kifogásait és adott hangot elégedetlenségének, hogy a tisztviselő végül kifogyott az érvekből. Ráadásul nem is a saját érvelését adta elő,

hanem a svéd követségét. Hogy ne kelljen tovább hallgatnia a szinte érthetetlenül kacifántos szitkok özönét, úgy döntött, hogy inkább elviszi az akadékoskodó maszáj harcost a svéd követségre.

– Azt hiszem, Mbatian úrnak ebben a kérdésben teljesen igaza van – hazudta a tisztviselő csak azért, hogy elhallgattassa az öreg harcost. – Jöjjön velem, odakísérem, tudom, kivel kell beszélnie.

Tizenöt perc múlva elbúcsúzott Olétól a svéd követség előtt, és visszatért a normális életébe.

Miután belépett a követség impozáns bejáratán, Ole egy nagy teremben találta magát, ahol mintegy húszan várahoztak a sorokra. Sorszámot nem húzott, mert sorszámnak még a híret sem hallotta soha.

Elment a húsz várahozó mellett, és megkocogtatta a recepció s fülke ablakát. Egy nő ült az ablak mögött, aki nem csinált semmit. Ole azt gondolta, itt az alkalom, hogy csináljon valamit.

A nő bosszúsan fepillantott. Nem először fordul elő, hogy valamelyik falusi megkerüli a sort. Az

arckifejezése azonban hirtelen megváltozott, és félrehúzta az ablakot.

– Mbatian úr! Micsoda megtiszteltetés. Mit tehetek önért?

Jól emlékezett a javasemberre, akinek hét évvel ezelőtt a páciense volt, és akinek azóta is örök hálával tartozik. Nem következett be ugyanis az, amitől félt, a gyerekeinek a száma nem nőtt ötről hatra vagy hétre vagy még többre.

Ole Mbatian százsámra kezelte a hasonló problémákkal hozzá forduló asszonyokat, egy idő után nem tudta megkülönböztetni őket egymástól.

– Örülök, hogy újra látom – mondta. – Nagyon jól emlékszem magára.

Utána már igazat mondott, vagyis hogy el akar menni Svédországba, hogy megnézzé magának, milyen ott az élet, de ha jól érti, ehhez neki még valamire szüksége van. Nem pecsétre, mert abból már kettőt is kapott.

A hálás recepciós megkérdezte, kivel akar találkozni

Svédországban, és hol fog lakni. És hogy láthatná-e Mbatian úr repülőjegyét, kivált a visszaútra szólót. Ole a fejét rázta, azt mondta, ő gyógyító ember, nem orákulum. Ki tudná megmondani, kivel hozza össze a sors legközelebb, és miféle égbolt alatt fogja nyugalomra hajtani a fejét? Hogy a repüléshez jegyre van szüksége, ezt eddig nem tudta, de nem csodálkozik. Ha minden más ennyire bonyolult, miért pont ez lenne egyszerű?

A recepció nem egészen erre a válaszra számított. Más szóval: pontosan ez volt az a válasz, amit nem szeretett volna hallani. De sok éve dolgozott már a követségen, jól ismerte az ügymenetet.

– Egy pillanat, Mbatian úr, megnézem, mit tehetek az ügyben.

Átment az egyik szomszédos szobába, és magával vitte a javasember útlevelét. Négy perc leforgása alatt áthágott legalább ugyanennyi vízumkiadási szabályt, majd visszatért az ablakhoz, és átnyújtotta a javasembernek a vízummal ellátott útlevelet.

– Segíthetek még valamiben? – kérdezte, és
nemleges válaszra számított.

– Ha már ilyen kedvesen kérdezi, igen – felelte Ole. –

Van

itt

nekem

valamennyi

papírpénzem.

A törzsfőnökömnek egyébként a tehén a kedvenc
valutája, de most, hogy repülővel fogok utazni,
nehézkes volna azzal fizetnem. Meg tudná mondani,
hogyan ez mennyi? Elég az egész útra? Mert ha nem,
akkor az út maradék részét gyalog kell megtennem.

A recepció gondterhelten nézett maga elé. Mit
csináljon?

A sorban állók siettek a segítségére, akik a
javasember háta mögött tolongtak. Ugyanis morogni
kezdtek. Mi az, hogy ezt a maszajt rögtön kiszolgálják,
őket meg csak váratták?

Az asszony szerette a munkáját, élvezte, hogy

repcióos lehet a követségen. Csak egy dolgot nem szeretett benne: az ügyfeleket. Úgy érezte, jót tenne neki, ha egy darabig most nem látná őket.

Kirakta a „Mindjárt jövök” táblát a repcíoos fülke ablakába, magára kapta könnyű kabátját, és kiment a maszáj ügyfeléhez.

– Most hova megy? – kérdezte a legmérgeőbb sorban álló.

– Semmi köze hozzá – felelte a repcíoos.

A legközelebbi utazási iroda egy sarokra volt a követségtől. Az örökké hálás egykori páciens gyorsan szedte a lábát, Ole pedig megnyújtotta a lépteit.

Az iroda alkalmazottja talált egy viszonylag olcsó jegyet Stockholmba Addis Abeba és Isztambul érintésével. Miután kifizette, Ole Mbatian úti

ellátmánya kétezer shillingre apadt, ami nagyjából

húsz dollárnak vagy egy tehén huszonötöd részének

felelt meg. Emiatt a repcíoos úgy döntött, hogy

meghosszabbítja

a

a

„Mindjárt

jövök”

táblája

érvényességét. Segítségét megtoldotta azzal, hogy Ole Mbatiant felültette a mopedjére, és kivitte a Jomo Kenyatta repülőtérre.

Ole megköszönte a fuvart, megcsókolta az asszony két orcáját és a homlokát, elindult befelé, és mindjárt át is esett a biztonsági ellenőrzésen. Az ellenőrök rögtön elvették a lándzsáját és a kését.

– Miért? – kérdezte a maszáj.

– Mert veszélyesek – mondta a biztonsági ellenőr.

– Különben miért lennének nálam?

Minél távolabb kerül az otthonától, annál

furcsábban kezdenek viselkedni az emberek. Ifjabb

Ole Mbatian egy lépést sem tesz a fegyverei nélkül! Épp

meg akarta magyarázni az ellenőrnek, amikor a

távolban észrevett valamit. Hát az meg micsoda?

– Na jó – mondta Ole. – Tartsd meg a lándzsát és a

kést, ha annyira akarod – És gyors léptekkel elindult új

felfedezése irányába.

30. fejezet

Ole Mbatian már akkor elhatározta, hogy többé nem szól le mindent, ami nem tetszik neki, vagy nem olyan, ahogy megszokta, amikor Nairobi repülőtérén először látott mozgólépcsőt.

Szinte hihetetlen: egy olyan lépcső, amely magától szembejön veled, ha viszont te még szembe vele, egyhelyben maradsz, akármennyit még is előre. Ole elképzelte, mi volna, ha ilyen lépcső vezetne a saját rendelőjéhez, amely egy kis domb tetején áll a falu közepén. A kovács nővére soha nem jutna be hozzá.

Igaz, a lépcsőt villany hajtja, aminek a bevezetését – akárcsak

az

írógépét

–

minden

várható

következményével együtt a törzsfőnök annak idején

megtiltotta.

Ole

elhatározta,

hogy

komolyan

megbeszéli a dolgot egyáltalán nem világlátott

törzsfőnökével, Olemeelivel, ha hazatér.

Az utazás folytatódott. Addis Abebában az átszállás zökkenőmentesen lezajlott, csak kérdezősködni kellett.

Isztambulban kisebb incidens történt, mert Ole nem jött rá, hogy a modern mellékhelyiségek nemek szerint el vannak különítve egymástól. Nem értette, miért veszi körbe hirtelen egy csomó dühös nő, miközben ő a lábát mossa a mosdókagylóban.

Az eset mindössze azzal a következménnyel járt, hogy egy török biztonsági őr személyesen kísérté el a javasembert a stockholmi járat kapujához, miközben megdicsérte azért, hogy ilyen gondot fordít lábának tisztán tartására.

A javasember végül megérkezett Stockholmba, az

Arlanda repülőtérre, ahol kiderült, hogy a vízuma kiállja a próbát, tehát a kenyai követségen dolgozó asszony betartotta ígését. Ole külön megköszönte, hogy az útlelvizsgálat során fekete pecsétet nyomtak az útlelevelébe, mert a kéket és a pirosat már korábban megkapta. Hogy pontosan hova, azt nem tudja megmondani, lényeg az, hogy megkapta.

Az útlevelkezelő megköszönte a dicséretet, üdvözölte ifjabb Ole Mbatiant a Svéd Királyságban – és felhívta figyelmét a hőmérsékletre. Az utazók ruházatának megítélése nem tartozik rá, de ebben az esetben, úgy érzi, szóvá kell tennie, hogy a piros és fekete kockás lebernyeg és a csupasz lábra húzott szandál önmagában nem optimális viselet a jelenlegi mínusz tizenöt fokos hőmérsékleten.

Mivel Ole nem tudta, mi a különbség a mínusz és a plusz között, megvonta a vállát.

Ahogy kilépett az épületből, a shuka rögtön megmerevedett, a szandálja pedig csúszkálni kezdett a havon és a jégen. Tizenöt fok? Az útlevelkezelő ezt

nagyon mellénézte.

Ehhez hasonlót Ole még csak egyszer tapasztalt életében. Orvosságos ládájának egyik legbajosabban beszerezhető tartozékának megvolt az a rossz tulajdonsága, hogy kizárólag a Kilimandzsáró jégsapkájának tövében lehetett megtalálni, olyan magasságban, ahol az ember már levegőt is nehezen kap. Egy elhivatott javasember azonban nem ismer lehetetlent, és mivel az antiszeptikus moha magától nem jött el hozzá, neki kellett elmennie a moháért. Most ugyanazzal a hideggel találta szembe magát, pedig itt nincs se hegy, se moha.

Egy arra járó jótét lélek gyorsan kiverte Ole fejéből azt a gondolatot, hogy gyalog vágjon neki a fővárosba vezető útnak. Túl hosszú az út, és túl hideg az idő. De van gyorsvasút. Amire persze jegyet kell váltani. Ole ezt a stádiumot kihagyta, úgyhogy hamarosan szemben találta magát egy egyenruhás emberrel. Jegyellenőr volt, aki közölte vele, hogy akinek nincs jegye, annak itt a vonaton kell megváltania a jegyét, és

tetejébe büntetést is kell fizetnie. Késszpénzzel vagy kártyával.

Ole egy szót sem értett abból, amit az egyenruhás ember mondott neki svédül, de nem bánta, mert sejtette, hogy mit akar. Miután a megszólított utas nem válaszolt, és ráadásul nem is úgy volt öltözve, ahogy a svédek szoktak, az ellenőrnek eszébe jutott, hogy talán egy másik nyelvvel kell próbálkoznia.

– Do you speak English? – kérdezte.

A javasember számára ez már nem jelentett volna különösebb nehézséget, de nem tudta, mi haszna volna belőle, ha mélyebb eszmecserébe bocsátkozna azzal az emberrel, aki az ő nemlétező pénzét akarja elvenni.

Ha szuahéli nyelven válaszolna neki valamit, azzal többre menne. Azt mondta, ami épp az eszébe jutott.

– Mke mmoja hatoshi, ila ukiongeza mke wa pili hilo nalo ni tatizo la kukupasua kichwa.

Egy asszony nem elég, két asszony viszont olyan probléma, amitől szétdurran a fejed.

Néhány másodperc gondolkodási idő után az ellenőr

úgy döntött, hogy a fizetése nem motiválja kellőképp a vita folytatására. Tisztelgett, és azt mondta svédül, hogy az úr tartsa meg magának a pénzét, vagy vegyen belőle magának egy télikabátot.

Miután bejutott a svéd fővárosba, a javasember szeretett volna valahol lepihenni. A szabad ég alatt való alvás nem jöhetett szóba, a svédországi időjárás ehhez túl szokatlan volt.

Kunyhót, ahova bekéredzkedhetett volna, nem talált sehol. A város nagyobb volt, mint amilyenek képzelte. Hogy fogja itt megtalálni szeretett gyermekét? Na, mindegy, előbb jöjjön a pihenés. Utána jöhet a keresés.

Alighogy kilépett a Központi Pályaudvar épületéből a dermesztő hidegbe, az utca túloldalán az egyik épület falán megpillantott egy ismerős szót: „hotel”.

Tudta, mit jelent, mert Narokban, a városháza mellett is van egy hotel. Ami két szobából áll. És időnként nyitva van. A hotel olyan hely, ahol el lehet tölteni az éjszakát, ha az ember nem akar a szabad ég alatt

aludni. És ha meg tudja fizetni.

Ez utóbbi jelentette most a bökkenőt. Ifjabb Ole Mbatian voltaképpen tehetős embernek számított. Ezt magyarázta el a nőnek, akitől egy szobát próbált kölcsönkérni. Van nyolcszáz tehene, több mint kétszáz kecskéje, amelyeket nem tudott magával hozni erre az útra. Ha Nairobiban már a lándzsáján és a késén is fennakadtak, ki tudja, mit szóltak volna az állataihoz? A portán dolgozó fiatal és tapasztalatlan nő masszív harcost még egyszer sem látott a szállóvendégei között. Nem csoda, hogy bizonyos dolgokat félreértett. Úgy hallotta, a vendégnek van lándzsája és kése, és a teheneivel akar fizetni. Vagy kétszáz kecskével. Abban azonban nem volt biztos, hogy ezt fenyegetésnek szánta.

– Mi készpénzmentes szálloda vagyunk. – Mindössze ennyit bírt kipréselni magából.

A javasember azt felelte, hogy az neki nagyon is megfelel, mert momentán egyáltalán nincs készpénze.

A kérésének az a lényege, hogy előbb szeretné magát

kialudni, és utána fizetne. Emiatt a kisasszonynak nem kell aggódnia. Az ő neve ugyanis ifjabb Ole Mbatian.

Foglalkozására nézve javasember. Ahonnan ő jön, ott az emberek tartani szokták a szavukat, mert ha nem, később már nem nagyon van lehetőségük rá.

Hogy nyomatékot adjon szavainak, Ole felemelte a hajítófáját, és elmosolyodott.

Ezzel minden kétséget eloszlatott. A pult előtt álló férfi életveszélyes. Lándzsát és kést is rejteget valahol, és a kezében tartott bottal agyon akarja verni a recepcióst, ha nem ad neki ingyen egy szobát.

Ole Mbatian nem számított rá, hogy a becsületességét hangsúlyozó megnyugtató szavai ilyen fogadtatásban részesülnek. A recepciós kisasszony ugyanis ahelyett, hogy felkísérte volna a szobájába, sikítani kezdett. Pontosan nem lehetett érteni, miért, de Ole Mbatian annyit felfogott, hogy a „rendőrség” és a „segítség” is szerepel a szavai között.

HATODIK RÉSZ

31. fejezet

Christian Carlander a keddi napokon tizenhat és húsz óra között spanyolul tanult, de mivel semmi nem ragadt meg a fejében, minden ősszel újra beiratkozott a kezdő nyelvtanfolyamra. „El perro está bajo la mesa.” A kutya az asztal alatt van. Amióta Carlander megtanulta, hogy a mondat mit jelent, azon töprengett, mit keres ott az a kutya.

Szombatonként néha Premier League meccset nézett a haverokkal az O’Learyben. De valahogy nem lett belőle hagyomány. Utoljára már csak ketten jöttek el a talált tárgyak osztályának vezetőjével. A kolléga unalmas társaságnak bizonyult, a meccs ráadásul null-nullra végződött.

A vasárnapokat a sporttévéműsorai töltötték ki: hegymászás, sífutás vagy biatlon, az évszaknak megfelelően. Carlander elvégre svéd volt.

A hazai női síválogatott kivételével Carlander szerint régen szinte minden jobb volt. Mielőtt a gyerekei kirepültek volna a házból. Mielőtt a felesége elhagyta volna azért, mert túl sokat dolgozik. Mielőtt

megelégette volna a túl sok munkát, és áttért volna arra, hogy a lehető legkevesebbet dolgozzon.

Rendőrfelügyelő, ez rendben van. A bűnügyi osztályon ő volt az egyik legjobb. De már rég nem történt semmi olyasmi, ami izgalomba tudta volna hozni. Már bankot sem rabol senki. Mostanában a legtöbb ügy gyilkosság, de tízből kilenc esetben az áldozat lehetett volna gyilkos is, ha ő a gyorsabb. Vagy itt van a kiberbűnözés, de neki ez már sok. Ki hagy ujjlenyomatot vagy lábnyomot a neten?

Valami

ilyesmit

fejtegetett

nemrég

egy

kávészünetben benn az őrsön. A fiatal kollégák tiltakoztak, nyomok most is vannak, csak másfélék.

Még véget sem ért a kávészünet, amikor valaki kimondta, hogy eljárt fölötte az idő. Igaza volt.

Carlander bele is nyugodott.

Most már csak azt számolta, mennyi ideje van hátra a nyugdíjig. Hétfőtől péntekig kilenc óra körül ért be a munkahelyére, tíz és tizenegy között kávészünetet tartott, az ebédidőt korán kezdte és sokáig elnyújtotta, de ügyelt rá, hogy a délutáni pihenőre időben visszaérjen. Három körül hazament. Pár száz métert sétált a metróállomásig, ment egy megállót, átszállt, és további három megálló után megérkezett a söderalmi kétszobás lakásába, ahol nem várt rá senki.

Útközben néha betért valamelyik bárba. Megivott egy korsó sört, vagy legfeljebb kettőt, átnézte a délutáni lapokat, belelapozott a könyvbe, amit magával vitt. Most épp a Száz év magány volt nála.

A címe alapján választotta ki.

Ezen a balszerencsés napon a felügyelő a szokásosnál is jobban elunta magát, és korábban felállt üres íróasztala mellől, mint máskor. Úgy döntött, hogy megáll hazafelé egy sörre, és olvasni fog.

A Központi Pályaudvar közelében lévő Nordic Light

Hotel bárját választotta, ahonnan már csak három rövid megálló a Mariatorget és az otthonában várakozó százéves magány.

Valami azonban váratlanul megzavarta az olvasásban. A szálloda portája felől jöttek a hangok. Egy kiáltozó nő száját a „rendőrség” szól is elhagyta. Tizennégy napja van még a nyugdíjazásáig.

Carlander pontosan tudta, milyen papírmunkával és egyéb felesleges tennivalókkal jár, ha beavatkozik. Úgyhogy maradt a söre és a könyve társaságában. A lárma azonban folytatódott, és kétszer elhangzott az is, hogy „segítség!”. A felügyelő sóhajtott. Arra gondolt, talán egy kapatos cégvezető követel magának nagyobb szobát. Mégiscsak közbe kellene lépni, mielőtt kiszállnak a kollégák. Elvégre rendőr, még egy darabig legalábbis. Azonkívül – mi tagadás – még tart a munkaidő.

A látvány másról beszélt. A kapatos cégvezető nem viselt sem öltönyt, sem nyakkendőt. Piros-fekete kockás lepedőbe volt burkolódzva, a csupasz lábán szandált

hordott, és botot tartott a kezében. Több jel is arra utalt, hogy nem cégvezető.

Carlander

felügyelő

felmutatta

a

rendőrigazolványát, bemutatkozott, és megkérdezte, miről van szó. Mégpedig angolul, maga sem tudta, miért. Az előtte álló férfinak valamiképp nemzetközi jellege volt.

Ole Mbatian örömmel fogadta. Valaki végre segít neki, hogy megértesse magát ezzel az akadékoskodó nővel. Nem kell feltétlenül letartóztatni, elég, ha rendreutasítják.

– Köszönöm, kedves barátom, hogy ilyen gyorsan ideért – mondta, és a szokásokhoz híven meg akarta csókolni jobbról-balról az arcán és középen a homlokán.

Carlander azonban nem akarta, hogy megcsókolják.

Ellökte magától a maszájt, és le akarta fogni. Ole nem

értette: miért őt akarják lefogni, miközben ez a nő viselkedett ostobán? Nem maradt más választása, minthogy a hajítófával fejbe kólintsa a rendőrt.

– Aú, az úristenit neki – mondta Carlander felügyelő, és összerogyott.

Gyorsan feltápászkodott, de annyira szédült, hogy le kellett ülnie egy székre.

Ekkor további rendőrök léptek be a bejáraton, egy férfi és egy nő.

– Mi folyik itt? – kérdezte a nő.

– Hivatalos személy elleni erőszak? – vetette fel a széken ülő Carlander felügyelő egyik kezét a homlokára szorítva.

Amíg Ole azon gondolkodott, hogy szabad-e felhasználnia a hajítófát az egyenruhás nővel szemben is, a nő leteperte.

* * *

A büntető törvénykönyv hetedik fejezetének első paragrafusa egyértelműen kimondja, hogy aki hivatalos személy ellen erőszakot alkalmaz vagy

hivatalos személyt erőszak alkalmazásával fenyeget,
az négy évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető,
vagy ha a büntett csekély mértékű, pénzbüntetésre
vagy hat hónapig terjedő börtönbüntetésre ítélt.

Az egyenruhás rendőrök felismerték a régebben jó

hírnévnek

örvendő

bűnügyi

nyomozót,

és

megkérdezték, kíván-e feljelentést tenni a támadója
ellen. Carlander a fejére mért ütés miatt nem érezte jól
magát, azt mondta, előbb visszatérne a söréhez és a
könyvéhez, és közben meggondolja a dolgot.

A delikvenst addig mindenesetre bevihetnék.

Ole Mbatian az egzotikus megjelenésén kívül, ha
úgy akarta, a természetes kedvességét is meg tudta
mutatni. A hajítófáját már úgyis elvették tőle.

Elmagyarázta a fiatal rendőrnőnek, hogy félreértésről
van szó. Amikor hálából meg akarta ölelni a kollégáját,

a hajítófája véletlenül nekiütődött a kolléga homlokának. A portán dolgozó nő pedig azzal rontotta el a helyzetet, hogy teljesen kiborult, amikor ő a szoba áráról és a fizetőeszközeiről akart tárgyalni vele.

Appelgren rendőrgyakornok fiatal volt ugyan, de eléggé értelmes ahhoz, hogy ha a helyzet úgy kívánja, rugalmasan kezelje az előírások határait. Sejtette, hogy a félreértést a kulturális kódok kavardása idézhette elő. Közben azonban nem tekinthetett el attól, hogy egy megbecsült kollégáját leütötték.

Közölte a maszáj javasemberrel, hogy hajlandó eltekinteni a bilincs használatától, ha megígéri, hogy hálából nem akarja őt is megölelni, hogy nyugodtan ül az autóban, amíg beviszik és előállítják, és hogy többé nem szólítja őt „rendőrkisasszonynak”. Ő ugyanis rendőrgyakornok, és Sofia a neve.

Ole nem tudta, mi az előállítás, de beírta a magyarázattal, hogy ha valaki összetűzésbe kerül egy rendőrrel, akkor beviszik a rendőrségre, ahol büntetésképp kap egy fekhelyet és kap valamit enni is.

A javasember elismerően bólintott. A szavannán másfélék a büntetések.

– Az én nevem pedig ifjabb Ole Mbatian. De ebben a helyzetben, hogy a hangulat szinte barátságosnak mondható, elég az Ole Mbatian.

Sofia megkérdezte, hogy Ole Mbatian mi járatban van Svédországban, és megtudta, hogy a fiát keresi, Kevint, a legkitűnőbb maszáj harcost. Legalábbis azok közül, akik nem mentek át a vizsgán.

Ennél többet nem tudott elmondani a rendőrautó hátsó ülésén. Hamar odaértek.

* * *

A Kronoberg gyűjtőfogház már több mint száz éve nem mozdul a Kungsholmen szigetről. Ide visznek be naponta átlagosan huszonöt rendzavarót az év minden napján, karácsonykor valamennyivel többet, mint az átlag, egy novemberi kedd estén pedig valamivel kevesebbet. Forgalom szempontjából a két véglet között helyezkednek el az olyan napok, mint ez a mostani, februári hétköznapi. A fegyőrök, akik eléggé

régóta dolgoznak itt, már mindent láttak és mindent megéltek. Tényleg mindent.

Kivéve maszáj harcost, aki ráadásul javasember is.

– Saját szoba – állapította meg Ole Mbatian. – Igazán kedves.

Az őrnek be kell tartatnia bizonyos szabályokat, például azt, hogy az őrizetesnek át kell öltöznie, és a fogdában a saját ruhája helyett az előírt zöld nadrágot és pulóvert kell viselnie. A frissen behozott delikvens ennek azonban olyan határozottan ellenállt, hogy zengett tőle a folyosó, még a Sofia nevű rendőrgyakornok is meghallotta. Félrehívta az őrt, elmondta neki, hogy a maszáj a világ legbékésebb természetű embere, és hogy a shuka, amit visel, olyan vékony anyagból készült, hogy szinte átlátszó, és nem lehet alatta semmit sem elrejteni. Az őr sóhajtott, és engedett a gyakoronok és a javasember kérésének. Aznap már összeveszett a feleségével, még egy konfliktus sok lett volna neki.

A vacsorát a szobában tálalták fel. Kolbászos

makarónit adtak és gyümölcslevet. Vacsora után Ole hívatta az őrt, és kérte, ha nem fontos dolgról van szó, ne zavarják. A hosszú utazás után szeretné rendesen kipihenni magát, és másnapig mindenképpen maradni szándékozik.

– Értem – mondta a fegyőr anélkül, hogy értette volna.

32. fejezet

Ole Mbatian sokáig és jól aludt a zárkájában. Miután felébredt, újra megéhezett. Megkérdezte az őrt, hogy kaphatna-e még valami harapnivalót, mielőtt elmegy.

A reggeli már ki van készítve a közösségi teremben, ha a javasember odafáradna, hamarabb ehetne.

A szolgálatos őr előbb azonban elmegy megnézni, hogy a különös őrizetessel kapcsolatban nincs-e érvényben valami korlátozó intézkedés. Útközben összefutott Carlander felügyelővel, aki épp a vizsgálóbírótól jött.

A maszáj harcos ott reggelizhet, ahol akar.

A reggeli nem úgy nézett ki, mint otthon, de Ole Mbatian elégedett volt vele. Volt kenyér, azt felismerte,

egy kancsóban tehéntej is, amit szintén nem lehetett mással összetéveszteni, bár furcsán hígnak látszott.

A tej mellett egy tál meg volt töltve apró, fonnyadt, sárgásbarna avarral, talán egy majomkenyérfa összeszáradt leveleivel. Vajon mi lehet az?

Gyümölcslekvár is állt az asztalon. Meg főtt tojás, nézzenek oda!

Ole tanulni akart, ezért megfigyelte, mit csinál az intézmény vendégeinek egyetlen jelenlévő képviselője.

A vendég megtöltötte a tányérját a barna falevelekkel, tejet öntött rá, és a lekvárból is tett hozzá egy kanállal.

Vicces látvány volt, némelyik falevél úszni próbált a tej felszínén, a többi elsüllyedt.

– Bocsásson meg, barátom, ezeket a leveleket, amelyekre tejet öntött, meg akarja enni?

A megszólított férfi nem kívánt válaszolni a kérdésre. Egyrészt azért, mert dühös volt, amiért előző nap őrizetbe vették a saját műkereskedésében, és olyan dolgokkal vádolták meg, amiket nem követett el. Másrészt azért, mert aki a kérdést feltette, külföldi is

volt meg színesbőrű is. Victor Alderheim úgy vélte, hogy a külföldiek általában, de kiváltképpen a feketék, továbbá a feministák, a liberálisok, a környezetvédők, a szociáldemokraták és a homoszexuálisok mind fenyegetést jelentenek a nemzetre nézve, amelyet ő meg akar menteni.

Semmi okot nem látott rá, hogy beszédbe elegyedjen a helyiségben tartózkodó bennszülöttel. Ráadásul angolul.

– Tanuljon meg svédül, ha akar tőlem valamit.

Rendre utasítani valakit nem ugyanaz, mint beszélgetni vele.

Ole Mbatian azonban nem adta fel. Most, hogy végre társaloghatna valakivel, aki nem olyan, mint a kovács nővére, akitől semmit nem lehet tanulni, úgy döntött, hogy nem hagyja magát eltántorítani.

– Ne haragudjon, hogy ilyet mondok, de maga pont olyan, mint az egyik feleségem, amikor rosszkedvűen ébred.

A beszélgetés ezzel meg is indult.

– Az egyik felesége? Kettő van?

Victor rögtön megbánta, hogy megszólalt, de a kíváncsiságát nem tudta legyőzni.

– Őszintén szólva gondolkodtam egy harmadikon is, mert az első kettőtől csak lányaim születtek. Ez a két első azonban, hogy úgy mondjam, elvette a kedvem a dologtól.

A problémám szerencsére így is megoldódott, mert kaptam Istentől egy fiút. Egyenesen az égből. Na, látom, hogy megeszi azokat a leveleket, gondoltam, hogy ez lesz a vége. Megkóstolhatom?

Ole

leült

az

asztalhoz,

szemben

Victor

Alderheimmel, aki egy pillanatig szólni sem bírt a döbbenettől.

– Nehogy már az én kukoricapelyhemet akarja

megkóstolni!

– Aha, szóval ez a neve. Na mindegy, mi már csak így szoktuk csinálni. Megosztjuk egymással, amink van, ennivalót vagy asszonyt, egyre megy.

Ami sok, az sok. Victor Alderheim kijelentette, hogy nem szokott feketékkel beszélgetni, ha nincs különösebb oka rá, és úgy látja, hogy most nincs.

– Legyen szíves, fogja be a száját.

Ole Mbatian felkacagott.

– Ha valaki nem akarna feketékkel beszélgetni ott, ahonnan én jövök, az egész életében nem nyithatná ki a száját.

A magáét persze befoghatja, ha a mérges úr ezt akarja. Ole Mbatian kevés embert ismer, aki úgy tud hallgatni, mint ő. Egyszer négy hónap is eltelt úgy az életéből, hogy meg se mukkant. Igaz, nem volt mellette senki, akivel beszélgethetett volna, rémesen hosszú vándorútra ment, egy szívbetegséget gyógyító virágot keresett, amely állítólag a nagy Nyanza-tó környékén nyílt, amit a műveletlenek Victoriának hívnak.

Mármint a tavat, nem a virágot. Annak valami más neve van. Rózsavirág. Derékmagasságig nő meg, körülbelül. Soha nem találta meg.

Miközben tovább folyt a szóáradat arról, hogy Ole Mbatian milyen kitűnően tud hallgatni, a műkereskedő felfigyelt az egyre nehezebben elviselhető férfiú ruházatára. Ami ugyanolyan piros-fekete kockás anyagból készült, mint amelyet sokat látott az út mentén járkáló bennszülötteken, mielőtt kirakta volna Kevint. Mindenki egyforma ruhát viselne odalent?

– Ideadná a lekvárt? – kérdezte Ole Mbatian. –

Bocsánat, most megint megszóltam.

Miközben arról beszélt, milyen csöndben tud maradni, ő is vett magának egy tányérral abból a kukoricapehelynek nevezett ennivalóból. Már csak azokból a megfőzött vörös bogyókból akart rakni hozzá egy kanállal.

– Afrikából jött? – kérdezte Victor Alderheim, miközben átnyújtotta neki az áfonyalekvárt.

– Nem. Masai Marából. De ha már mégis beszélgetünk, annak ellenére, hogy nem akarunk beszélgetni, megkérdezhetem, hogy mi járatban van itt? Én jól kipihentem magam, és visszanyertem a normális testhőmérsékletemet. Nemsokára elindulok, hogy megkeressem a fiamat, Kevint. Tudja, aki az égből pottyant le hozzám. Gondolom, nincs olyan szerencsém, hogy meg tudná mondani, hol találom. Nyilván nincs. Ehhez túl nagy ez a város. Ole Mbatianak azonban nem volt jobb ötlete annál, hogy mégis megkérdezi. Így legalább folytathatják a beszélgetést.

Victor válaszolt. Kevin. Micsoda egybeesés. Az ő Kevinje már meghalt, rég felfalták az oroszlánok. Hülye kérdés, egyébként is.

Azt felelte, nem ismer semmiféle Kevint.

– És azért vagyok itt, mert valaki szórakozik velem!

El akarja hitetni a világgal, hogy festményeket hamisítok, és kecskéket baszok. Én!

Ole Mbatian sajnálkozott, hogy olyasmivel vádolják,

amit nem követett el. Most már érti, miért olyan dühös.

A kecske különösen kínos. Náluk odahaza a kovács nővére hasonlít egy kicsit a kecskére, főként külsőleg, de ez nem ugyanaz.

A javasembernek ízlett a tejbe áztatott falevél és lekvár. Még egy tányérral vett magának. Mindig jó étvágya van.

– Egyébként miféle festmények azok, amiket nem hamisít? Nekem is van két jó festményem már időtlen idők óta. Jobban mondva csak volt. Kevin, az a gazfickó, magával vitte őket, amikor ide jött. Nem akarta, hogy körülmetéljék. Utólag már kezdem kicsit megérteni.

Victor Alderheim kezdte úgy érezni, hogy ez már kicsit sok a véletlenekből. Ez a férfi valószínűleg arról a vidékről jön, ahová ő Kevint elvitte meghalni. És Isten adott neki egy fiút, akinek ugyanez a neve, és aki később festményeket lopott az apjától. Victor tudta, mit jelent, ha valaki épp festményeket lop a szüleitől. Nem italt, nem pénzt, nem a szociáldemokrata papa aranyóráját. Hanem festményt!

– Remélem, nem dobta el őket, mert nagyon szép képek, mondtam már? Mégis feltekerve tartottam őket lassan már két emberöltő óta. Nálunk a festmények nem maradnak meg a falon, mert tehéntrágyából készülnek, és az mindent átlyukaszt.

– Festmény tehéntrágyából?

Victor Alderheim nehezen tudott lépést tartani a bennszülött csapongó gondolataival. Vajon hogyan jutott el a körülmétéléstől pár másodperc alatt a tehéntrágyáig?

– Nem, a fal. A festményeket egy nő festette, aki akkor járt a falunkban, amikor én még csak egy kis tacsó voltam.

A javasember újra felnevetett. Eszébe jutott, hogy elfelejtett bemutatkozni.

– Ole Mbatian vagyok, az ifjabb. Foglalkozásomra nézve javasember. Hajítófában falubajnok. Két feleségem van, nyolc lányom, és egy fiam, Kevin, de ezt már elmondtam. Azért jöttem ide, hogy megkeressem. Már ezt is elmondtam, egyébként. Az ide nem ezt a

helyet jelenti, hanem Svédországot.

A műkereskedő megette a kukoricapelyhét, és nekilátott, hogy szendvicset készítsen magának.

Keménytojás-szeleteket tett a kenyerére, azokra pedig ráfektetett valami rózsaszínű hurkát.

Ole Mbatian életében először találta magát szemben a svédek nemzeti szendvicskrémével, a tubusos Kalles kaviárral. Magára valamit is adó iráni embernek persze eszébe nem jutna, hogy a Kallest kaviárnak nevezze, de Svédországban így hívják már 1954 óta.

A keverék fele tőkehalikra, a másik fele cukor, só, paradicsompüré, burgonyapehely és tartósítószer.

Ez van a tubusban, ezt teszi sok tízezer svéd ember minden reggel a szendvicisére, ha lehet, egy

keménytojás társaságában, pontosan úgy, ahogy a műkereskedő tette a maszáj javasember orra előtt.

– Ahogy ismerem magát, nyilván nem érdemes egy harapást kérnem abból, amit épp a kezében tart, ugye? – kérdezte Ole Mbatian.

Kérdezni szabad.

Victor Alderheimnek túl sok minden járt egyszerre a fejében ahhoz, hogy egyszerűen nemet mondjon.

A helyzet kezdett egészen különlegessé válni.

– Tessék – mondta, és átnyújtotta még érintetlen szendvicsét az asztal túloldalára.

A maszáj harcos meglepődött, de nagyon meg is örült a szendvicsnek, és harapott egyet a puha kenyér, a tojás és a Kalles kaviár együtteséből, miközben

Alderheim folytatta a töprengést:

Az első rendőrségi kihallgatása során megnézhetette a pincéjében lefoglalt tárgyakról készült képeket.

A kecskén, a drognak látszó fehér poron és a szexjátékszereken kívül volt még ott két festmény afrikai motívumokkal. Egy nő, napernyő alatt és egy fiú, patakparton. Lehet, hogy a fiú is ilyen piros-fekete kockás anyagból készült lebernyeget viselt?

Alderheim óvatosan közelítette meg a kérdést.

– Azt mondják, hamisítom Irma Stern képeit. Ez a név vajon magának. .

– A kedves öreg Irma néni. Hamisítja? Nem, hiszen

ez is olyasmi, amit nem követett el. Hú, ez a szendvics nagyon finom!

A műkereskedőnek egy pillanatra elállt a szívverése.

– Ismerte?

Itt valami nagy dolog van készülőben. De mi?

– Sok éve már annak. Eljött a falunkba, beteg volt, meggyógyult, köszönetet mondott a papának, és lefestett engem is és a mamát is. Aztán elment.

Sok éve már. Igen, hiszen más nem is elképzelhető.

Lefestette. .?

– Magát lehet, hogy egy patakparton festette le?

A mamáját pedig egy napernyő alatt?

Ole harmadszor is felnevetett. Ilyen pontos találgatással még életében nem találkozott. Mindjárt kettővel.

A gondolat elszédítette. Kevin és Kevin ezek szerint ugyanaz a személy. A hamis Irma Stern-festmények valódiak. A rendőrség azt gondolja, hogy a két kép az ő tulajdona, miközben ő itt ül, és eteti az igazi tulajdonost.

Kalles kaviárral.

– És most azért jött Svédországba, hogy megkeresse a festményeit.

– Nem, egyáltalán nem azért. A fiamat akarom megtalálni.

– A festmények akkor. . nem is fontosak?

Ole eltöprengett. Irma néni nagyon szeretetre méltó asszony volt, így emlékszik rá. Gyakran megsimogatta a fejét, anyai gyengédséggel. Mindig kedvesen mosolygott. És szépen festett.

A képei összetekerve heverték idősebb Ole Mbatian harmadik kunyhójában, a domb tetején, amíg élt.

Ifjabb Ole, amikor apja örökébe lépett, a Tűz ünnepén minden évben elővette a képeket. Csak hogy még ünnepibb legyen az ünnep. Ennyi. A falubeliek azt gondolták, hogy ő maga festette a képeket, és meghagyta őket ebben a hitükben. Egy javasembernek sokat számít a hírnév.

Kevin azonban magával vitte a képeket, amikor elmenekült a körülmetélés elől. Nem lehet pontosan

tudni, miért, de ez most mindegy. Neki Kevin a legfontosabb, másnak nincs jelentősége. Reméli, hogy előbb-utóbb felkerülnek egy megfelelő falra. Hogy mások is örülhessenek neki, és kicsit gyakrabban. Olét ennél több nem érdekelte.

– Nem, nem fontosak – felelte.

– Akkor esetleg megvehetném őket? Műkereskedő vagyok, szeretem az egyszerű és olcsó dolgokat. Adnék a kettőért együtt száz dollárt. Mit szól hozzá?

Vajon mennyit ér száz dollár téhenben? A javaslat Ole Mbatianak a törzsfőnökét juttatta eszébe, aki mereven elzárkózott minden újdonságtól. És vajon mennyi kártya volna? Az egyik érdekesség, amire felfigyelt hosszú utazása közben, a sok kis műanyag kártya volt. Amiket fizetésre használtak, de nem adtak ki a kezükből. A vásárló megtartotta magának, és az eladó mégsem lett dühös.

Hogy ez pontosan hogy működik, annak még utána kell járnia, de az a megkergült recepciósnő a szállodában nemcsak a hitel fedezetéül felajánlott

teheneit utasította vissza, hanem a készpénzt is, vagyis a dollárt. Lehet, hogy a biztonság kedvéért kártyát kellene kérnie a festményeiért? És vajon egyet vagy kettőt?

A javasember pontosan tudta, hány csirkét kell adni egy kecskéért, és hány kecskét egy tehénért. Ha nagyon utánagondolt, talán még dollárra is át tudja mindezt számítani, de ennél a határnál megállt a tudománya. A fizetés módozata egyébként most nem jelent problémát. Hiszen Kevin magával vitte a képeket. Kevin pedig eltűnt. Úgyhogy nincs mit eladni. A javasembernek támadt egy ötlete.

– Ha segít nekem, hogy megtaláljam a fiamat, magának adom a képeket.

Victor számára ez újabb fantasztikus fordulatot jelentett, ám egyben újabb nehézséget is. Ha a bennszülöttel közösen keresné meg Kevint, annak nem lenne jó vége. A kölyök valószínűleg azért vitte a pincéjébe a képeket, hogy lépre csalja. A nyavalyás. Mit ártott ő neki?

Kevin vélhetőleg nem mérte fel pontosan, mit tesz, amikor megtette. Neki most mindenesetre a képek tulajdonjogát kell megszereznie, mielőtt a nyavalyás kölyök és a bennszülött újra egymásra talál.

Victor újra áttolta a szendvicset az asztal másik oldalára.

– Egyen még egy falatot, kedves Mb. . Mbth. . izé. .

Afrika úr. És meséljen még nekem Irma Sternről.

A második falat szinte jobb volt, mint az első. Ole

lenyelte,

és

elmesélte,

hogyan

találkozott

gyerekkorában Irma nénivel. Irma néni a papája,

idősebb Ole Mbatian betege volt, és amíg meg nem gyógyult, ott lakott náluk a faluban több hónapig.

A két szép festményt ajándékba adta nekik.

– Akar látni fényképeket rólam és Irmáról? –

kérdezte Ole Mbatian.

– Fényképeket? – kérdezte döbbenten Victor.

– Jaj, de buta vagyok. Hiszen nincsenek nálam.

A fényképek és a levelek is otthon vannak a házamban.

Miközben Ole mesélt, Victor Alderheim összeszedte a gondolatait. Az üzletet itt helyben nyélbe kell ütni, különben késő.

– Fantasztikus, hogy oda akarja ajándékozni az Irma Stein-képeket egy szegény műkereskedőnek, de ezt igazán nem fogadhatom el. És mivel attól tartok, engem egy ideig innen nem engednek ki, nem tudom, hogyan segíthetnék magának megtalálni. . izé. . hogy is hívják. . Kevint.

A javasember ezt belátta. Viszont úgy tűnik, a dollárral nem megy semmire, legalábbis a szállodában.

– Megkérdezhetem, hogy mi az a rózsaszínű kenőcs abban a kék-sárga tubusban? Nagyszerűen ízesíti a kenyeret és a tojást is.

– Tudja, mit? – Victor Alderheim rájött a megoldásra.

– Fizetségül a festményekért magának adom az egész

Kalles-kaviáros és tojásos szendvicsemet!

A bennszülött a harmadát már úgyis megette, a hátralévő kétharmadát a milliókat érő két festményért méltányosnak érezte.

– De mi van, ha nem találok meg Kevint és a képeket? Akkor nem tudom őket magának adni, és akkor valami olyasmiért fizetett, amit nem kapott meg.

Victor Alderheim Oléval ellentétben tudta, hogy a két kép bent van valahol a rendőrségen.

– Nem számít. Előfordult ilyesmi velem máskor is.

Már a gondolat is örömmel tölt el, hogy az enyémekek lehetnek.

Most Olén volt a töprengés sora. Elajándékozni a képeket valakinek, aki nagyra tartja őket, nem probléma. De eladni? Az más, az üzlet, és üzletben az ember nem ejt foglyokat. Egy szendvics kevés egy maszáj harcosnak.

– Na de itt két festményről van szó – mondta Ole.

Victor Alderheim gyorsan észbe kapott.

– Igaza van. Nekem itt engedélyem van még egy

ugyanilyen szendvicsre. Kaviárral és tojással. Azt is magának adom. Így rendben van?

Az árat másodpercek alatt sikerült megdupláznia.

Ole Mbatian elégedett volt magával. Miközben megette az első szendvics maradék részét, Victor elkészítette a másodikat.

– Nem kérek alulra annyi vaját – mondta Ole tele szájjal. – A kaviárt viszont egészen a széléig kérem, úgy.

Miután a javasember megette az Irma Stern-festményeket, Victor Alderheim papíron is rögzíteni

akarta az üzletet. Miközben leírta egy szalvétára az adásvételi szerződés részleteit, a javasember tovább mesélte, hogy Irma néni mennyire hálás volt idősebb Ole Mbatianak azért, hogy megmentette az életét, és voltaképpen hálából festette le először a javasember első feleségét egy napernyő alatt, azután pedig a fiát, vagyis Olét, amint a patakparton játszik. Játsszani persze nem nagyon engedte, mert a festőállvány mögül állandóan rászólt, hogy amennyire csak tud, álljon mozdulatlanul azzal a faággal a kezében.

Alderheim szerette volna helyesen leírni a bennszülött nevét.

– Hogyan írja a nevét Mb. . Mbth. úr?

– Mbatian – mondta Ole lassan, tagoltan. – Előbb egy m, utána egy b, aztán a többi már megy magától. És uraságodat hogy hívják?

– Victor Alderheim – mondta Victor Alderheim.

A dühös embert könnyebb megjegyezni. Bár már nem is annyira dühös. Még ugyan lehet, mert Ole tudni szerette volna, hogy mi a helyzet a kecskékkal.

– Ami a kecskét illeti, minálunk elsősorban fizetőeszköz, vagy a tejéért tartjuk. A szex és hasonlók céljára inkább az asszonyainkat választjuk. Ők meg minket. Ilyenek vagyunk. Maga erről másként gondolkodik? A kecske talán könnyebben kezelhető? Victor Alderheimet túlságosan lekötötte, amit éppen csinált, most nem ért rá arra, hogy megint dühös legyen. Épp végzett a szerződésírással a szalvétán, már csak a bennszülött aláírása hiányzott róla. Nagyon remélte, hogy tud írni. Victor nem tudta, hogy Afrikában egyáltalán tudnak-e írni az emberek. Egy kevesen biztosan, de vajon azok is, akik a dzsungelben élnek?

– Nos, Mbatian úr, arra gondoltam, hogy a svéd hagyományoknak megfelelően mind a ketten aláírhatnánk ezt a kis emlékeztetőt az üzleti megállapodásunkról.

Ole elmondta, hogy ahonnan ő jön, ott az emberek tartani szokták az adott szavukat, mert aki nem, az nem szokott annyira megöregedni, ahogy szeretné.

Amúgy szívesen aláírja a nevét. Pár nappal ezelőtt, amikor útlevelet szerzett magának, már gyakorolnia is kellett.

– Tudja, útlevél akkor kell az embernek, ha hosszú útra indul – magyarázta Ole.

33. fejezet

A két férfi társalgását a gyűjtőfogházban egy harmadik férfi érkezése szakította félbe. Carlander felügyelő lépett be az étkezőbe. Ma korábban kezdte a munkanapját, mert el akarta intézni, hogy elmaradjon a feljelentés a hivatalos személy elleni erőszak ügyében. Felmérte, mennyi munkát jelentene számára, és – főként – hogy milyen jól mulatnának kávézás közben a kollégái a tapasztalt nyomozón, akit leütött egy öregecske afrikai javasember.

Tizenhárom nap van még hátra a nyugdíjazásáig.

Minimalizálnia kell a kockázatokat, hogy tényleg megkönnyebbülten szakíthassa át a célszalagot.

– Nézzenek oda, a tegnapi biztos úr. Hogy van a feje?

Szívesen adnék magának egy falatot a szendvicsemből,

ha még maradt volna belőle, sebtapasz lehetne a sebtapaszára, ami ott virít a homlokán. Tojásos szendvics volt, tubusos kaviárral.

Mielőtt a felügyelő bármit is mondhatott volna, Victor Alderheim felállt a székéről, és megkerülte az asztalt. Az arca egészen kivörösödött, mintha Carlander érkezése felpaprikázta volna.

Most már ne jöjjön közbe semmi. Nem számít, hogy mivel vádolják, csak övé legyen a két festmény, amiket épp megvásárolt. Megrángatta a maszáj karját, kezébe nyomta a tollat, és a szalvétára bökött.

– Írja alá!

Olénak azonban ez így egyszerre sok volt. A dühös ember, úgy látszik, magához tért. A javasember a tollal a kezében inkább várakozó álláspontra helyezkedett.

Alderheim Carlander felé fordulva fennhangon kijelentette, hogy ha kell, mindent beismer, kivéve azt az istenverte telefonhívást, amellyel állítólag feljelentette saját magát. A kecske az övé, a liszt az övé, az összes szexjátékszer is az övé, és – ami a

legfontosabb – a két festmény is az övé!

– Beismerek mindent, amit akar, csak adja vissza a képeimet. Mert valódiak! És mind a kettő az enyém!

Kérdezze meg ettől a bennszülöttől! Az enyém!

Victor Alderheim követelte, hogy azonnal engedjék szabadon, mert az semmilyen törvényt nem sért, ha valaki igazi festményeket tart a saját pincéjében. És ha az a valaki ráadásul műkereskedő! Most azonban az a legfontosabb, hogy ez a kokesz írja oda a nevét a szalvétára.

– Írja már alá, a kurva életbe!

Carlander felügyelőnek a hajítófával való előző napi találkozása óta folyamatosan fáj a feje, de az emelt hangtól és a követeléstől most még jobban megfájdult.

Odaállt a maszáj és a nagypofájú alak közé.

– Nem érdekel, hogy a szabad idejében mibe üti bele az orrát, de ebben a házban nem hepciáskodhat, ezt jobb, ha tőlem tudja. Nehogy már a sokkolót kelljen elővennem.

A kecskével fajtalankodó férfi kívánságának teljesítésére nem tért ki.

Ole Mbatian félretolta a szalvétát, ha egyszer a szavát adta, az legyen elég. Most már menni akart.

– Ha a dühös ember és a biztos úr megbocsát, most már szeretnék elindulni, hogy megkeressem a fiamat.

Lenne olyan kedves, és visszaadná a hajítófámat, mielőtt távozom? Megígérem, hogy nem fogok fejbe verni vele senkit, még ezt a dühös embert sem, még ha tudom is, hogy ettől megváltozhatna a hangulata.

A felügyelő nem értette, honnan tudja a maszáj, hogy szabadon távozhat. Hiszen a döntés csak pár perccel ezelőtt született, amikor Carlander bejelentette a vizsgálóbírónak – akit több mint harminc éve ismer –, hogy nem kíván feljelentést tenni, az ügyet nem tekinti hivatalos személy elleni erőszaknak. A vizsgálóbíró azt mondta, megéri.

– Jöjjön velem, Mbatian úr, kikísérem. Az eljárást megszüntettük. A hajítófa azonban itt marad nálunk, vagy ahogy a cégnél mondják, le kell foglalnunk.

A kése és a lándzsája után most a hajítófáját is elveszik tőle.

Miközben Ole Mbatian és Carlander felügyelő távozott a helyiségből, Alderheim folytatta a szónoklást. A javasember nem értette, miért. Ha nem tette meg a kecskével azt, amivel vádolják, akkor miért dühöng? Ha pedig megtette, akkor nem neki kellene dühösnek lennie, hanem inkább a kecskének.

Miközben mentek végig a folyosókon, Carlander felügyelő azon gondolkodott, amit az imént átélt.

Lehetséges volna, hogy a kecskebaszónak és a javasembernek valami köze van egymáshoz? Vagy ahhoz a két festményhez, amit lefoglaltak a szexkellékekkel és a kecskével együtt?

Régebben, még mielőtt Carlander felügyelő szellemi értelemben kiszállt volna a munkájából, a műkereskedő pincéjében talált hamisított festmények ügye neki való feladat lett volna. A főnöke tegnap délelőtt meg is próbálkozott vele, hogy neki adja, de Carlander a fogorvosi kezelésére hivatkozva

elhárította. Épeszű ember nem vállal el egy ilyen súlyú munkát két héttel a nyugdíjazása előtt.

Most azonban részben megváltozott a helyzet. Amit kávézás közben megtudott az ügyről, felkeltette a kíváncsiságát, és most már nem hagyta nyugodni.

– Mbatian úr rövidesen szabadon eltávozhat – mondta. – Csak előbb szeretnék röviden beszélgetni magával, ha nincs ellene kifogása.

– Azt előre nem lehet tudni – mondta Ole Mbatian.

* * *

Christian Carlandernek útközben még a főnökét is sikerült meglepnie. Benézett hozzá, és azt mondta:

– Rá tudtad már szólni valakire a kecskebaszó ügyét? Ha nem, akkor mégis vállalom.

– Jól van, Carlander, a tiéd – mondta a főnök.

Tulajdonképpen már rábízta arra a balfasz

Gustavssonra. Aki rögtön utána kiíratta magát. És akkor egyszer csak itt terem a Carlander, és leveszi a válláról a terhet. Az élet mindig tartogat meglepetéseket.

34. fejezet

Carlander felügyelő helytel kínafta Ole Mbatiant az íróaasztal egyik oldalán, míg ő maga a máfik oldalon foglalt helyet.

Azzal kezdte, hogy két nappal ezelőtt rajtaütést hajtott végre egy bűncselekmény elkövetésével gyanúsított műkereskedőnél, és ő foglalkozik az ügygel. A dolog pillanatnyilag úgy áll, hogy a kereskedő ellen felhozható vádpontok kezdetben még meglehetősen magas száma fokról fokra csökken.

Carlandernek voltaképpen nincs különösebb oka rá, hogy az ügyet részletesen ismertesse a maszáj harcossal. Annyit azonban röviden elmondhat róla, hogy a pincében tartott és magát a rajtaütést meglepetéssel fogadó kecske valószínűleg nem volt szexuális erőszak áldozata. Állatkínzás esete sem forog fenn, mert ivóvíz és répa is a rendelkezésére állt, ha inni vagy rágcsálni lett volna kedve. Még ha furcsának tűnik is, kecske tartása egy pincében nem minősül bűncselekménynek. Ugyanez a helyzet a lefoglalt

heroinnal is, amiről kiderült, hogy közönséges búzaliszt, továbbá nem törvénytelen az sem, ha valaki izgató szexjátékokat játszik vagy ilyenekre vágyakozik. A képhamisítás gyanúja az egyetlen, ami továbbra is fennáll, és ez kétségtelenül súlyos bűncselekmény. Ha valóban elkövették. Ez ugyanis hirtelen kétségessé vált.

– Mbatian úr – mondta Carlander. – Most megmutatok önnek két fényképet. Mit tud ezekről elmondani?

Kitette az asztalra a két képet. Az egyik a Nő napernyővel, a másikon a Fiú patakparton volt látható.

– Mit szeretne hallani? – kérdezte Ole Mbatian.

– Felismeri ezeket a festményeket?

– Hát persze. Az én képeim voltak. Épp az előbb adtam el őket a kecskés embernek. Jobb üzletet kötöttem, mint ahogy eleinte gondoltam, mert még mindig ordít és toporzékol, hacsak valaki nem állította le időközben.

– Ezek tehát a maga képei?

A felügyelőnek ezek szerint rossz a hallása.

– Nem.

Carlandert az érdekelte, hogy a festmények korábban Mbatian úr tulajdonát képezték-e, mielőtt eladta volna őket, és ha igen, mivel tudja bizonyítani, és egyáltalán milyen kapcsolatban van Mbatian úr Victor Alderheimmel.

Ole Mbatian azt mondta, hogy nincs semmiféle kapcsolatban Victor Alder. . izével, és ha arra gondol, hogy ennek az embernek miféle egyéb kapcsolatai vannak, nem is bánja.

– De nem beszélgettek egymással reggelizés közben?

– De igen, egy keveset. Először nem akart szóba állni velem, mert fekete vagyok. Azt akarta, hogy hallgassak. Aztán örült, hogy beszélgethet velem, azután meg újra megharagudott. Az egyik lefárasztóbb ember, akivel valaha is találkoztam. De mit is kérdezett?

A felügyelő kezdte elveszteni a fonalat.

– Honnan ismerik egymást? – kérdezte.

– De hát nem ismerjük egymást.

Carlander folytatta:

– Alderheim azt mondta, hogy nem tudja, hogy kerültek az Irma Stern-festmények a pincéjébe. Maga tudja?

– Fogalmam sincs róla. Kérdezze meg a fiamat, ha tudja, hol lehet megtalálni. Én is őt akarom megkeresni, amint kienged innen.

– A fiát? Hogy hívják?

– Kevin.

– Kevin Mbatian?

– Ahogy tetszik. Egyébként csak Kevin. Az égből küldték hozzám.

Carlander sokféle kihallgatást vezetett már

életében, de ha ezen a szinten mozogtak, a kihallgatás

alanyai

mindig

leküzdhetetlen

akadályként

tornyosultak fel előtte. Már megint mibe keveredett?

– Hol találom meg Kevint?

Ole Mbatian csak nézett Carlander felügyelőre, de nem mondott semmit.

– Na, igen, persze – helyesbített a felügyelő. – Maga is keresi. Tudja a lakcímét?

– Akkor nem keresném.

A felügyelő már bánta, hogy megkérdezte.

– Ennek a Kevinnek. . tudja esetleg a személyi számát?

Személyi szám? – gondolta Ole Mbatian. Vajon mi lehet az?

– Kilenc – felelte.

– Kilenc?

– Előbb nyolc lány.

– Bár a svéd személyi számok tíz számjegyből állnak.

Vagy tizenkettőből.

– Feleségenként?

Carlander úgy érezte, jobb, ha előről kezdi.

– Engem most elsősorban a festmények érdekelnek.

Úgy emlékszem, azt mondta, hogy Irma Stern festette

őket. Honnan tudja?

– Láttam, amikor festette őket.

– Tudja bizonyítani?

– Miért?

Carlander felügyelő nem tudta, erre pontosan miért volna szükség. Igazság szerint senki nem állította rólok, hogy igaziak. Egyáltalán, senki nem próbálta eladni őket. Alderheim állította, hogy nem tud semmiről, a kecskéről sem. Azt mondta, nem hívta fel a

Bukowski

Aukciósházat,

tagadta,

hogy

szexjátékszereket

vásárolt

volna

vagy

hogy

gumikesztyűt viselve liszttel töltött volna meg egy tucat

műanyag zacskót. Mostanra már minden korábbi

állítását visszavonta, kivéve a telefonhívást. A dupla ajtón keresztül is hallani lehetett a hangját a folyosó végéről. Az étkezőben ordítva követelte, hogy előbb adják vissza a képeit, utána pedig hívjanak neki egy ügyvédet.

A maszáj harcos megerősítette, hogy az ő festményeiről van szó, amelyeket eladott Victor Alderheimnek, noha régebben soha nem találkoztak. A Bukowskiék telefonhívását nem rögzítették. Talán ki lehetne nyomozni, hol vették a kecskét, és egészen biztosan, hogy hol vették a szexkellékeket. De minek kutakodni abban, ami nem törvénytelen? Ha az a faszkalap nem változtatta volna meg a vallomását, akkor talán érdemes lett volna utánamenni egy-két dolognak. De kiderült, hogy még csak nem is betörésről van szó. Az adatbázisban eddig nem találtak egyetlen Kevin Mbatiant sem.

Carlander felügyelő hirtelen támadt munkakedve ezzel el is párologott. Mindenkinek az lenne a legjobb, ha ejtenék az egész ügyet, ami talán soha nem is volt

ügy. Legfőképpen Carlandernek.

– Nem maradt más hátra, minthogy megköszönjem

Mbatian úrnak, hogy válaszolt a kérdéseimre.

– Kérem.

Tizenkét és fél napja van még hátra. Azután

Christian Carlander szabad lesz. Úgy érezte, ma annyi

mindent kiderített, hogy a nap hátralevő részét már

nem kell munkával töltenie.

HETEDIK RÉSZ

35. fejezet

Dél-Afrika szűk lett Irmának. Fokváros még inkább.

Egyik

levelében

bosszúsan

panaszkodott

a

barátnőjének, hogy neki, aki Berlinben hozzászokott a

világvárosi élethez, mennyire nyomasztó a légkör egy

provinciális kisvárosban, ahol mindenki ismeri

egymást, mindenki mindent tud a másikról.

Miközben ott hever szinte a lába előtt egész Afrika, csak észak felé kell fordulnia. Meg is tette.

Ettől kezdve éveken át folyamatosan úton volt, és szinte virágba borult a művészete. Kwa Zulu-Natal egyik partközeli települése lett útján az első állomás.

Kapcsolataiban nem volt tekintettel a szociális érintkezés korabeli szabályaira. Miközben szállodája vendégei bedobálták piszkos ruháikat a mosnivalók kosarába, Irma a fiatal mosónővel ült le beszélgetni. Összebarátkoztak, a mosónő meghívta Irmát az esküvőjére.

Beutazta egész Afrikát. Keresztbe és hosszába.

Szenegál, Zanzibár, Kongó. . Útközben megismerkedett gazdagokkal és szegényekkel is. A mosónő után Ruanda királynője, Rosalie Gicanda ült neki modelt. Azután egy arab pap. Két férfi. Egy bahora lány. Egy meztelen lány narancssal.

A virágok is külön életre keltek Irma világában.

Gladiólusz, sarkantyúfű, fehér liliom. . Színeket és formákat adott egy egész földrésznek, felmutatta a

belső szépségét. Madeira kiváltképp közel állt a szívéhez. „Napsütés és tiszta színek és gyönyörű, fekete szemű gyerekek”, írta egyik úti levelében.

Expresszionista életműve egyre gyarapodott.

Fokvárosban, még pályája korai időszakában egy gyűjtő megsajnálta a középszerű, fiatal festőnőt, adott neki harminc fontot, és elvitte az egyik munkáját.

Száz évvel később, amikor a középszerű festőnő már régen meghalt, a kép felbukkant a tekintélyes londoni Bonhams Aukciósház egyik árverésén. Az ára addigra már felment.

Harminc fontról hárommillióra.

36. fejezet

Irma Stern afrikai utazásait a levelezésében jól nyomon lehet követni. A levelei nem olyan művészi remekművek, mint a festményei, csak színvonalas próbálkozások: „A képek úgy hullottak az ölembe, mint ahogy az érett körték hullanak ősszel a fáról a fűbe.”

Utazásainak azonban van egy időszaka, amelyik olyan, mint a régi világtérképeken a fehér folt.

Élettörténetének és utazásainak rekonstruálásához a hatvanas évek elejéről szinte egy teljes éven át hiányzanak a dokumentumok. Ekkor már elmúlt hetvenéves, cukorbetegsége erősen megviselte, minden jel arra mutatott, hogy már nem él sokáig. Pedig még annyi minden vár felfedezésre. Például Kongó, még egyszer. És utána?

A fehér foltra az idősebb Ole Mbatian nevű javasembernek írt levelei adnak magyarázatot.

Folyami hajóval ment Kinshasából egészen Kinsangiig. Onnan gyalog indult tovább, majd busszal és vonaton jutott el Ugandába. Azután megint buszra szállt, és megint vonatra.

A betegség valahol Kampalától keletre lett úrrá a cukorbetegségtől amúgy is legyengült testén. Az útitársai szinte hamarabb figyeltek fel rá, mint ő maga. A vasúti kocsiban megindult a találgatás. Mi lehet ez? Lassa-láz? Sárgaláz? Dengue? Zika? Arra jutottak, hogy az összes együtt, és a néptörvényszék mindjárt meg is hozta az ítéletet,

meghúzták a vészféket, és a fehér nőt letaszították a vonatról. Botokkal terelgették maguk előtt, senki nem mert hozzányúlni. Utánahajították a táskáját is, csak a festőfelszerelése volt benne, amit nem volt érdemes ellopni.

Irma földi pályája itt véget is ért volna, ha egy pásztor épp nem arrafelé terelgeti sovány teheneit. Kerített egy szamaras kordét, és a haldokló asszonyt elvitte a helybeli javasemberhez.

Ole Mbatiant mindenki ismerte a Chyulu heglánctól nyugatra és a Kisumutól keletre. Az asszonynak láza volt, valószínűleg cukorbeteg is volt, amikor időnként magához tért, izomfájdalomra panaszkodott.

A javasember elővette a mentából, arabmézgefából és a régi időkben ördögcsáklyának nevezett szezámfűkivonatból készült főzetét. Régóta nem vette elő a gyógyszeresládájából, vajon használható-e még? Ole Mbatian gyógynövényfőzeteinek, továbbá a mindig hűvös kunyhónak és a napi három pohár papaya-

dzsúsznak köszönhetően Irma három hónap múlva lábra állt. Hálából, hogy a javasember megmentette az életét, Irma lefestette Ole első feleségét egy napernyő alatt és a legidősebb fiát a patakparton. A képeket nem szignálta, nem tekintette őket a sajátjának, mert Ole Mbatianak köszönhette az életét és a lehetőséget, hogy megfesse őket.

Mind a két képhez adott egy-egy levelet, amelyben őszintén megírta, mi történt, és kifejezte mély háláját.

És továbbment nyugat felé. Láza már nem volt, a cukorbetegsége azonban tovább gyötörte.

Tizenhat hónappal később, közvetlenül a halála előtt egy harmadik köszönőlevelet is írt Fokvárosból, az időközben nagyra nőtt provinciális kisvárosból.

Híres emberként halt meg. A nemzetközi művészvilág nagyra tartotta festészetét. Az otthonából múzeumot csináltak. Munkáinak értéke a duplájára nőtt. Aztán annak is a duplájára. Aztán a megduplázódott duplájának az ötszörösére.

NYOLCADIK RÉSZ

37. fejezet

Svédországban foga van a télnek. Kivált abba harap nagyot, aki shukába burkolja testét és szandált visel a csupasz

lábán.

Mínusz

négy

fok

volt

a

rendőrkapitányság lépcsőjén, ahová ifjabb Ole Mbatian kilépett, miután elbúcsúzott a homlokán ragtapaszt viselő, kíváncsi természetű Carlander felügyelőtől.

Ole észrevette, hogy a hideg szél, amely megcsapta a rendőrség kapuja előtt, serkentően hat az eltunyuló gondolkodásra. Eddig annak a váagnak a gondolata tartotta fogságban, hogy ki kell jutnia valahogyan Isten szabad ege alá, most azonban rögtön emlékeztette magát a feladatára.

Nem tudta, merre induljon el, jobbra, balra vagy egyenesen előre, és az egy helyben állás nem garantálta, hogy melegen tudja tartani magát. Mit tegyen?

A Kronoberg gyűjtőfogház épületének bejárata előtt mindig állt egy biztonsági őr, aki egy magáncég alkalmazottja. Az épületben sokféle intézmény működött, és nem számított ritka esetnek, ha valakinek az ismerőse vagy az ismerősének az ismerőse megjelent, és valami felfordulást okozott. A szolgálatban lévő őrnek Pettersson volt a neve. Ole rájött, hogy aki a kapun kívül dolgozik, és nem belül, az nem tagja a rendőrség vezetőségének. Viszont egyenruhát viselt, és a legtöbb kollégájához hasonlóan fogékony a hízelgésre.

A maszáj harcos odament az őrhöz. A bőkezűség kifizetődőbb, mint a zsugoriság.

– Üdvözlöm, kapitány úr. Nem ismeri véletlenül a fiamat, Kevint? Nem tudja, hol van? Úgy tudom, itt lakik valahol a városban.

Az

örzövédő

cég

segédmunkára

felvett

alkalmazottjából egyetlen pillanat alatt kapitánnyá előléptetett Petterssonban nyomban feltámadt a segítőkészség.

– Többet nem tud mondani róla, azon kívül, hogy Kevin?

– Többet? Hát, eléggé magas a gyerek, és nálam fiatalabb.

Attól az információtól, hogy a gyerek fiatalabb az apjánál, az őr nem lett sokkal okosabb.

– Nem tudja a személyi számát? Annak az alapján meg lehetne keresni a címét.

Ole Mbatian tíz percen belül másodszor találta magát szemben ugyanazzal a furcsa kérdéssel.

– Csak azt tudom, hogy nem kilenc.

Pettersson segédkapuőr sejtette, hogy a beszélgetés

nem fog egyhamar véget érni, és zavarta, hogy kint áll a hidegben az úgyszólván félmeztelen emberrel.

– Mi volna, ha bemennénk az előcsarnokba, amíg ezt megbeszéljük?

– Nem akar lecsukni?

– Persze, hogy nem!

– Akkor jó.

A kapun belül Pettersson azt mondta, több támpontra volna szüksége ahhoz, hogy kicsit is segíteni tudjon az úrnak a fia megtalálásában.

Ole töprengeni kezdett. A nagy ablakon át kinézett az utcára és a széles járdára. Odakint jöttek-mentek az emberek. Ha valamelyik hasonlítana Kevinre, az talán nyomra vezetné a kapitány vagy kapuőr urat.

Az a férfi biztos nem, amelyik valamiféle trikóban futva közeledett feléjük. A bőre fehér, az arca piros. És látszik, hogy nagyon siet valahova.

Az a nő sem, amelyik kerekese kocsit tol maga előtt.

A bőre még az előzőnél is fehérebb, az arca viszont nem piros. És a neme sem stimmel.

Az pedig végképp nem, akit a nő a kocsiban tol. Abba Kevin nem férne bele.

A javasember folytatta a nézelődést, egyenként szemrevételezte a járókelőket, Petterssonnak viszont fogyni kezdett a türelme. Nem állhatnak itt örökké, amíg Stockholm ki tudja hány millió lakosa elvonul előttük a járdán. Plusz a félmillió turista.

– Nézze, uram – mondta, de nem tudta befejezni a mondatot.

– Na, talán ott! – mondta Ole. – Látja azt a három embert, akik épp errefelé jönnek?

– Na de kedves uram...

Pettersson

nem

ilyennek

képzelte

egy

rendőrkapitány életét.

– A középsőnek ugyanolyan a bőrszíne, mint az én Kevinemnek. Meg mint nekem, ha jobban

meggondolom. És ugyanolyan magas és ugyanolyan idős. Nem mint én, hanem ő.

Jenny, Kevin és Hugo egyre közeledett.

– Pontosan olyan, mint ő – mondta Ole Mbatian.

* * *

Svédországban körülbelül tízezer embert hívnak Kevinnek. Mintegy a negyedük Stockholmban és a környékén él, szétszóródva két és fél millió olyan ember között, akiket nem úgy hívnak. Megtalálni a megfelelő Kevint nem egyszerű feladat. Még a vezetéknév, a személyi szám és lakcím hiánya sem teszi könnyebbé.

A legcélravezetőbb megoldás talán egy hirdetés megjelentetése volna a város nagy példányszámú újságjaiban, akár egyszerre mindegyikben.

Ole Mbatian pontosan ezt tette. Anélkül, hogy tudott volna róla.

A főváros négy jelentős napilapja mind megírta, mi történt a Nordic Light Hotelben, ahol egy rendőrfelügyelőt

tettleg

bántalmaztak.

A szerkesztőségek különféle módon értékelték az eseményt. A Dagens Nyheterben egy eldugott helyen azt lehetett olvasni, hogy egy idősebb férfit meggyanúsítottak azzal, hogy egy vita során egy stockholmi belvárosi szálloda recepcióján könnyű testi sértést okozott egy hatósági embernek. Az Expressen című újság nem köntörfalazott, tudósításának az volt a címe:

„Maszáj harcos ámokfutása egy szállodában.”

A cím kiválasztása előtt sajtóetikai megbeszélést tartottak az Expressen szerkesztőségében. A tettes etnikai hovatartozásának megjelölése volt a kérdés, mivel az ügyben az információ nem releváns. Ha viszont csak annyit árulnak el róla, hogy „a hetvenes éveiben járó férfi”, akkor az olvasóban aránytalanul sok kérdést generálnak, hiszen a hír mellett közölt fotón látják, hogy a rendőrök egy fekete-piros kockás lebernyeget és a csupasz lábán szandált viselő embert

vezetnek el.

Így jutottak arra a döntésre, hogy a letartóztatott férfit masszáj harcosnak nevezik, mivel a főszerkesztő szerint ez is csak egy foglalkozás a sok közül. A masszáj harcosok továbbá elég sokan vannak ahhoz, hogy a szóban forgó harcos ne érezze a megnevezést hátrányos megkülönböztetésnek. Elvégre a masszáj harcosok mindenhol szabadon gyakorolhatják foglalkozásukat. Hogy tényleg ámokfutást rendezett-e, azzal nem foglalkoztak. Túl jól hangzott ahhoz, hogy lemondjanak róla.

Az Expressen ennek következtében aznap több példányt forgalmazott utcai árusításban, mint az elmúlt hét évben bármikor. A Dagens Nyheternek eközben semmiféle anyagi haszna nem származott abból, hogy a híroldalon a fő helyen arról számolt be, hogy továbbra is felmérhetetlenek az erőviszonyok a

brit parlamentben.

Éppen a buszmegálló felé mentek, amikor Jenny az újságárusnál felfigyelt a kiemelt szalagcímre.

Megveregette Kevin vállát, és az táblára mutatott.

Kevin átfutotta hírt és megnézte a képet.

– Papa! – mondta.

Busz helyett taxival mentek be az irodába. Egymás szavába vágva próbálták elmondani, mit láttak, ezért egy percig is eltartott, amíg Hugo megértette, miről van szó. És még tizenöt másodpercig, amíg rájött, hogy mit kell tenniük.

– Hatósági személy elleni erőszak gyanújával vitték be. Ami a Kronoberg gyűjtőfogházát jelenti. Tíz percre van innen. Gyerünk!

* * *

Apa és fogadott fia meghatottan köszöntötte egymást.

A fiú bocsánatot kért, az apa megölelte, és butának nevezte, amiért azt gondolta, amit gondolt. Angolul beszéltek egymással; a szuahélinak és a maanak a szavannán a helye.

Pettersson segédkapuőr csak nézte őket. És amikor meghallotta, miről beszélnek, úgy döntött, hogy mégsem a rendőri pályát választja.

– Édes fiam! Senki nem rövidítheti meg a füttykösödöt az akaratod ellenére. Érted? Senki! – mondta a piros-fekete kockás lebernyeget viselő férfi.

– Köszönöm, kedves papa, köszönöm! – felelte a fiatalember.

38. fejezet

Ole és Kevin éppen befejezte az ölekezést, amikor az előcsarnokban megjelent egy fiatal nő, és amint megpillantotta a maszáj harcost, odament hozzá, és bemutatkozott. A háta mögött jött egy operatőr.

– Jó napot kívánok. Magda Eliasson vagyok a TV4-től. Ha jól tudom, ön Ole Mbatian. Beszélgethetnénk egy kicsit?

A javasember nem tudta, mi a TV4, beszélgetni viszont szeretett.

– Hát persze, nagyon szívesen.

Tetszett neki Magda Eliasson neve is, jólesett

kimondani.

– Miről szeretne beszélgetni, kedves Magda Eliasson?

A foglalkozásomra nézve javasember vagyok. Ha maga, kedves Magda Eliasson, például túl gyakran teherbe esik, akkor én vagyok a maga embere.

A riporter nő azt felelte, hogy ez a bántalom momentán nem kínozza, de arról szívesen beszélgetne Mbatian úrral, hogy honnan jön, mi a foglalkozása, és hogy mi történt az előző napon a Nordic Light Hotelben.

Elővette a mikrofont, és intett a kollégájának, hogy kezdődhet a felvétel.

– Úgy tudom, végül nem gyanúsítják semmivel.

A rendőri eljárás mennyire volt erőszakos?

Ole Mbatianak lelki furdalása támadt. Az igazságot azonban akkor is ki kell mondani, ha az embernek nem áll érdekében.

– Elismerem, hogy leterítettem egy rendőrt, de csak a különleges és szerencsétlen körülmények miatt. Nem hallgathatom el azt sem, hogy az illető rendőr

egyszerűen fenékre ült. Az ütésem még egy törpeantilopot sem terített volna le. Aminek persze amúgy se volna sok értelme.

A riporter nem ilyen válaszra számított. De újra nekifutott.

– És utána? A rendőrök bosszút álltak?

– Utána beszélgettünk egy kicsit, aztán meghívtak vacsorára. Makarónit adtak, azt hiszem, az a neve.

Maga, kedves Magda Eliasson, kóstolta már?

A TV4 riportere nem erőltette tovább a rendőri erőszak témáját, nehéz lett volna összehozni a vacsorára adott makarónival. De akkor mi legyen a tudósítás nézőpontja, ha kell egyáltalán? Legjobb előlről kezdeni.

– Mondja, tulajdonképpen mit keres itt?

Svédországra gondolt.

– Itt? Semmit. Már itt se lennék, ha maga, kedves Magda Eliasson, nem marasztalna.

– És mostanáig?

– Mostanáig kaptam egy jó kis fekhelyet, ahol a

nagyszerű vacsora után kialhattam magam. És kaptam reggelit is, tejben úszó sárga faleveleket lekvárral. Ami édes, de jó. Aztán még csereberéltem két szendvicset, amelyek a Kallesnak nevezett kaviárral voltak megkenve, amivel jó vásárt csináltam, ha nem veszi tőlem rossz néven a dicsekvést, kedves Magda Eliasson.

– Csereberélt?

– Hosszú történet. Először csak egy falatot ettem belőle. De többre vágytam. Felkínáltam két régi festményt, mire cserébe két egész szendvicset kaptam. Irma volt a neve. Kedves asszony. De beteges. A papa mentette meg az életét. Haj, de régen volt.

Ole elemében érezte magát. Azon kívül, hogy megtalálta a fiát, az volt a legjobb ebben az utazásban, hogy csupa olyan emberrel találkozik, akikkel lehet beszélgetni, ellentétben a szavannán töltött magányos órákkal, napokkal, sőt, néha hetekkel is.

A TV4 riportere nem ezért jött ugyan, de ismerte a kecskehágó és képeket hamisító műkereskedő

történetét. Erről az Instagram, a Facebook és a Twitter már gondoskodott. Üzletet kötött volna a fogházban a maszájjal?

– Irma Sternről van szó, ha jól értem. Tehát a festmények, amiket említett, valódiak?

– Hogyhogy valódiak?

– Vagyis hogy Irma Stern festette őket?

– Ki más festene egy Irma Stern-festményt? Kedves Magda Eliasson, jól van? Az nem lehet, hogy a meleg zavarja meg, mert az eltűnt valahol Isztambulban.

A riporter megpróbált összehozni egy újabb kérdést.

Egyre bizonytalanabbnak érezte, miről szól az interjú.

A maszájról vagy a kecskés emberről? Vagy kicsit mind a kettőről? Folytatnia kell a beszélgetést, aztán majd összevág belőle valamit, amit le lehet adni. Jó esetben.

– Ezek szerint ismerik egymást? Maga és a letartóztatott műkereskedő?

– Műkereskedő?

– Victor Alderheim.

– Ja ő. Nem, nem ismerjük egymást. Nem sokat

beszélgettünk, mert ő nem akart velem szóba állni.

Nem tudok kiigazodni rajta, nem tudom, miért dühös:
azért, mert szexel a kecskékkal? Vagy azért, mert nem?

– Na de a festmények... azt mondja, a barátja, Irma
festette őket. Milyen kapcsolat van a... eh, a kecskés
ember és Irma között?

– Semmilyen, amennyire meg tudom ítélni. Mármint
a két festményen kívül, bár ez egészen friss fejlemény.
Először azt mondta, nem tud róluk semmit. Aztán
mindenáron meg akarta szerezni őket, és nemcsak az
egyik szendvicsét ajánlotta fel értük, hanem készített
nekem egy másikat is. Erre mondják nálunk a
szavannán, hogy tárgyalástechnika. De ez most megint
szerénytelenség volt részemről.

– Tehát az Irma Stern-festmények a maga képei?

Mi bajuk van a svédeknek?

– Hát nem épp most mondtam el, hogy eladtam őket?

Jenny, Kevin és Hugo csak állt, és hallgatta.

Elképedten. Döbbenten. Zavarodottan. Leginkább

Hugo fejében kergették egymást vadul a gondolatok.

Szóval mégiscsak Irma Stern festette az Irma Stern-festményeket. Valamilyen egyformán érthetetlen és kellemetlen okból kifolyólag ifjabb Ole Mbatian odaadta a képeket cserébe két szendvicsért. A jelenlegi tulajdonosuk pedig az az ember, aki erre az egész földkerekségen a legkevésbé szolgált rá.

Ez eddig az Édes a Bosszú Rt. legnagyobb kudarca.

És egyben Hugo Hamlin legnagyobb kudarca is minden műfajában, beleértve az aranyozott krumplihámozót is. Lerombolták a műkereskedő jó hírnevét, cserébe viszont milliós értékű festmények tulajdonosává tették.

* * *

Hugo nem tudta eldönteni, mi a legrosszabb: hogy a javasember az orra elől adta el a képeket, vagy hogy két Kalles-kaviáros szendvicsért adta el őket, vagy hogy pont Victor Alderheim vette meg őket.

De nem adta fel. Mindenben lehet valami jót találni.

Például azt, hogy az Ole Mbatian-festmények alkotót cseréltek, és az értékük ezáltal ezerszeresen megnőtt.

Jelenleg ugyan rossz kezekben vannak, de ha ezt a helyzetet meg lehetne változtatni, akkor Hugónak nyert ügye van. Osztozhatnának is rajta, egyébként. Szép összegről van szó, jutna belőle az ingyen dolgozó munkatársaknak és a masszájoknak is.

Hugo úgy döntött, hogy triójukat, ami időközben kvartetté bővült, átcsoportosítja. Jennyt és Kevint beköltöztette lidingői háza egyik vendégszobájába, Ole Mbatiant pedig a másikba.

A reklámszakember mindjárt értekezletre hívta a csoport tagjait az ebédlőbe, mert sok megbeszélnivaló vár rájuk, meg kell állítaniuk a rossz irányba mutató változások folyamatát. De enniük is kell valamit. Pizzát fog rendelni.

– Csak pizzát ne – mondta Kevin.

– Hamburgert?

– Inkább.

Kevin azzal kezdte, hogy beszámolt korábbi svédországi életéről nevelőapjának. Eddig ugyanis a javasember abban a hitben élt, hogy a fiát En-Kaitól

kapta, és Kevin soha nem akarta megfosztani ettől a hitétől, főként azért nem, mert maga is úgy gondolta, hogy talán van benne valami. Vagy az is lehet, hogy fordítva igaz: Ole Mbatiant küldte Isten az ő megmentésére. Félt, hogy végzetesen megingatja Ole Mbatian hitét, ha megtudja, hogy fia nem egyenesen az égből jött le hozzá, hanem volt már egy korábbi földi élete is.

A javasember hitének erejét azonban nem lehetett ilyen könnyen kikezdeni. Micsoda pocskolás lett volna éveken át dugdosni egy ilyen nagyszerű fiút, és nem használni semmire. Persze hogy járt már idelent korábban is.

Az első időszak, amit a földön töltött, sajnos nem jól sikerült. Akkori apja nem az igazi apja volt, hanem – ahogy itt nevezik – a gyámapja. És ez nem más volt, mint az a Victor, akivel a fogdában találkozott.

– A dühös ember? A kecskés? Hiszen akkor szegről-végről rokonok vagyunk! Ha tudtam volna, megcsókoltam volna a homlokát.

Nem, ennek Kevin nem örült volna. A dühös ember nemcsak dühös, hanem rossz ember is. Isten annak idején mellényúlt, talán ezért próbálkozott meg másodszor is Kevinnel, ezért küldte őt a szavannába. Ole elgondolkodva bólintott. Valószínűleg erről van szó.

Hugóban nőtt a türelmetlenség. Hajtani akarta az ügyet előre, rá akart térni a tárgyra. Első lépésként Victor hírnevét akarták tönkretenni – ezt sikeresen teljesítették is –, most már az ebül szerzett vagyonától kell megfosztani.

– Bosszút akarunk állni Victoron – mondta.

– Helyes – mondta Ole Mbatian.

A bosszú gondolata és gyakorlata nem volt idegen tőle. Tudta, hogy rosszul is elsülhet, mindig résen kell lenni. Ole felidézte egy sok évvel ezelőtti eset emlékét, amikor egy éjszaka eltűnt a faluból tizennyolc kecske.

A fiú, akinek a gondjaira bízták őket, elaludt az őrhelyén. Mindenki tudta, hogy a szomszéd faluban élő, enyveskezű Miterienanka a tettes. Kakenya

törzsfőnök egy harminc tagból álló, megfelelő módon felfegyverzett, nagyobb delegációt jelölt ki az ügy rendezésére. A tolvajt agyonütötték, a faluját felgyújtották, a tizenhét kecskét pedig visszahozták további harminc, immár gazdátlan kecske társaságában.

Hugo túlzottnak látta a reakciót, de nem tartotta célszerűnek, hogy ezt most szóvá tegye. „Rémes történet”, beérte ennyivel.

A javasember bólintott.

– Nem kis meglepetésünkre, mire hazaértünk, a tizenhét kecske már előkerült. Lyukas volt a kerítés, és kibújtak a lyukon, mert a túloldalon zöldebb volt a fű. Miután jóllaktak, honvágyuk lett, és hazajöttek. A többire Hugo nem volt kíváncsi. Visszaterelte a beszélgetést a jelenbe és az aktuális földrészre.

Ole felajánlotta szolgálatait. Szívesen benne van a bosszúállásban, úgyis már régóta nem vett részt ilyesmiben.

– És azután hazajössz velem? – fordult Kevinhez.

A fogadott fiú feszengve válaszolt.

– Jegyben járok, papa.

– Az meg micsoda?

– Megházasodom.

– Hányat veszel el?

– Először egyet.

– Engem, és senki mást – mondta Jenny.

Ole Mbatian mindkettőjüknek gratulált. Azt

mondta, megérti, ha Svédországot választják, és nem a szavannát, még ha itt kegyetlenül hideg van is. Nyilván ezért ilyen sápadt itt szinte mindenki, még Jenny is. De azért gondolkodnak róla?

Kevin úgy érezte, jobban szereti nevelőapját, mint valaha is.

– Meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok. De előbb gondoskodnunk kell róla, hogy mindenki megkapja,

ami jár neki.

Hugo örült, hogy Kevin visszakanyarodik a témához.

– Erről van szó. Először is meg kell próbálnunk
visszaszerezni a képeidet a dühös embertől.

Itt azonban mindjárt meg kellett állniuk.

– De hát megvette őket.

– Két szendvicsért – mondta Hugo. – Az nem számít.

– Kaviárosért – mondta a javasember.

– Az nem kaviár, hanem tőkehalikra, cukor és
burgonyapehely – javította ki Hugo.

– Az üzlet az üzlet.

Függöny.

Sötétség.

Most mi legyen?

Hugo csak egyvalamiben volt – száz százalékig –
biztos: hogy Ole Mbatian nem gondolja meg magát.

A reklámszakmában időnként előfordul, hogy a
kuncsaftnak egyszerűen nincs igaza, de nem tud
másképpen gondolkodni. Ilyenkor ezt a szakembernek
kell megtennie helyette.

Hugo induláskor azt tervezte, hogy a két, nem eredeti festményt eredetinek kell nyilvánítani.

Bonyodalmak léptek fel. Megváltozott az alaphelyzet.

Másodjára azt tervezte, hogy a két, nem eredeti festményt készülő hamisítványnak kell nyilvánítani.

De az alaphelyzet megváltozott. Bonyodalmak léptek fel.

A legújabb elgondolás szerint az immár eredeti Irma Stern-festményeket

kellene,

amennyire

csak

lehetséges, nem eredetinek nyilvánítani. Vagyis

fordított autentikációra volna szükség. A proveniencia cáfolatára.

Vagy

ki

tudja,

Jenny

miféle

szakkifejezésekkel áll még elő.

Ezt gondolta Hugo.

Hat kilométerrel arrébb Victor a saját házában és a kecskéje társaságában hasonlóképp gondolkodott.

Csak épp fordítva.

39. fejezet

Két nappal azután, hogy a sajtóban és a közösségi oldalakon a szexjátékokról, a drogokról és a kecskékről szóló, parlagi stílusú beszámolók kapcsán a festmények is nyilvánosságra kerültek, a művészvilág szinte lázban égett az izgatottságtól. Két, feltehetőleg hamis Irma Stern! A rendőrségi felvételek kideríthetetlen módon a sajtó kezébe kerültek (a beavatottak számára persze nem kideríthetetlen módon: az aktuális árlista szerint képenként ötezer adózott koronáért jutottak el X rendőrtől Y újságíróhoz). Kitűnő minőségű munkák voltak, és a motívumok is különlegesek. Ha nem a művész maga készítette őket – ami nehezen hihető –, jó volna többet tudni a hamisítóról. A vita lehangosabb résztvevői

között felbukkant a Svéd Akadémia egyik közismert tagja is, aki ismertségét annak köszönhette, hogy véleménye

szerint

a

művészet

törvényei

sérthetlenebbek, mint a nemi erőszakot és egyéb köztörvényes bűntetteket szankcionáló törvények.

Ebben az esetben – az akadémikus szerint – nem az az érdekes, hogy a meggyanúsított hamisító milyen kábítószerrel használt vagy mit művelt a kecskéjével. Hanem az, hogy hogyan volt képes a ragyogó fényt hamisítani.

A világraszóló művészdráma főszereplőjét szabadon bocsátották, és visszatérhetett a galériájába. Pár perccel az érkezése után rendőrségi kisteherautó állt meg a háza előtt, visszahozták a két Irma Stern-festményt, négy nagy dobozban a szexjátékszereket, valamint a kecskét. A liszttel töltött műanyag zacskók

útközben valahol eltűntek.

Victor a játékszereket és a kecskét nem akarta átvenni, de a szállítók ebbe nem egyeztek bele.

– Rajta vannak a listán, nem válogathat. Itt írja alá, legyen szíves, hogy átvette őket.

A kecske nyakába, hogy ne kóboroljon el, kutyanyakörvet tettek. Amint Victor aláírta az átvételi elismervényt, a szállítómunkás a kezébe nyomta a póráz végét.

– Jó mulatást, köcsög!

A szállítómunkás kollégája közben behordta a játékszereket, a festményeket és a festőállványt az előtérbe. Visszafelé jövet nagyot köpött a földre Victor Alderheim lába elé.

A két ember a kisteherautóval eltávozott. Victor észrevette, hogy valaki fehér festékkal összemázolta a két kirakati ablakot:

Az egyikre ezt írta: GÖR, a másikra ezt: ÉNY!

Besietett a házba a kecskével, és becsukta az ajtót.

* * *

Stockholm első számú görénye leült hétszobás lakása konyhájában, hogy összeszedje a gondolatait. Elsőre nem sikerült, mert a kecske erőteljes mekegéssel jelezte, hogy éhes és szomjas. Miután megivott egy liter vizet és megevett négy almát, kiderült, hogy nem szobatiszta.

Valaki tehát betört az üzletbe, lejutott a pincébe, és ott elhelyezte a két festményt, a szexkellékeket, a heroinnak látszó lisztet – és a kecskét.

Ez a valaki nem lehet más, mint Kevin, az egykori nevelt gyerek, akiről Victor egyébként úgy gondolta, hogy minden tekintetben egykori.

De miért tette ezt? És hogy jutott a festményekhez?

A bennszülöttön át, akivel a fogdában találkozott. Aki nyilván belebotlott a kölyökbe az éjszaka közepén a szavannában, és megmentette az életét. Igen, ez így összeáll.

A bennszülöttnek Mb-valami a neve, és azt állítja, a két kép az övé. És főként azt, hogy mind a kettő eredeti – ő pedig megvásárolta őket, darabját egy-egy Kalles-

kaviáros szendvicsért. Sajnos elismervény nélkül.

Amikor a rendőrfelügyelő bejött az étkezőbe,
kavarodás támadt, és a szalvétát már nem sikerült
aláíratni.

Most okosnak kell lenni. Ha valóban két eredeti,
eddig még lappangó Irma Stern-képről van szó, akkor
az anyagi helyzete rendeződik. Épp időben, mert
amióta a vén gazember Alderheim eltávozott az élők
sorából, a cég éves mérlegei egyre gyászosabb képet
mutattak. Az öreg mindig szerencsés kézzel nyúlt az
üzlethez, drágán adta el, amihez olcsón jutott hozzá.

Sajnos most egy kecskének és még egy-két
apróságnak köszönhetően szemétdombra kerül az
öreg neve is. Egy nevet azonban mindig meg lehet
változtatni, Victornak ebben már van tapasztalata.

Egyébként azt se bánja, ha GÖR-nek meg ÉNY-nek
nevezik, ha közben milliói vannak a bankban. Nem is
kevés, ha minden igaz.

A pénz segítségével zárójelbe tehetné egész,
húszéves műkereskedői életét. Bőven jutna belőle a

fizetett szerelmi szolgáltatásokra és a világ alapos felforgatására is. Hogy ennek pontosan hogyan fogna neki, azt még nem tudta végiggondolni, olyan gyorsan történt minden. Talán meg kellene keresnie a régi forradalmárokat (akik épp nincsenek lecsukva), és az életkora, az esze és a tőkéje alapján végre a hierarchia csúcsán foglalhatná el az őt megillető helyet.

* * *

Victor az első munkanapjától kezdve megvetéssel tekintett az Alderheim Galéria közönségére. A büszke nacionalizmusnak ebben a galériában mintha nem jutott volna hely. Az öreg Alderheim mindig azzal büszkélkedett, hogy mennyire sokoldalú a kínálata. „Nálunk minden kapható”, mondogatta gyakran.

Kivéve, ami igazán számít, gondolta Victor.

Alderheim állította, hogy egyedülálló kollekciója van a skandináv műalkotásokból is, de az egyik homályos sarokban porosodó egyetlen Carl Larsson-képtől eltekintve Victor az üzlet átvétele napján semmit nem talált, amit a svéd néplélek megnyilvánulásának

lehetett volna tekinteni. A Larsson-kép a karácsony hagyományos ünneplését mutatta be egy svéd faluban, ahol nem élt egyetlen kurd, afgán vagy másmilyen, homályos múltú jöttment sem. Mégsem vette meg senki. Victor szerint ennek kizárólag a szociálliberális kormány volt az oka, és nem az, hogy úgy akart igazságot szolgáltatni Larssonnak, hogy megduplázta a kép árát.

A skandináv műalkotásokon kívül a cég nagy raktárkészlettel rendelkezett európai kisplasztikából, ázsiai porcelánból és a világ minden részéből származó antik műtárgyakból. És főként az átkozott modernizmust reprezentáló művekből.

Az évek folyamán Victor alaposabban kitanulta és megértette a műkereskedelem működését, mint ahogy azt Jenny feltételezte vagy elismerte volna. Irma Stern művészetét természetesen megvetette, de tisztában volt a piaci értékével. Az utóbbi években – majdnem hatvan évvel a halála után – a művei keresettebbek voltak, mint valaha. Tudta azt is (ellentétben Hugo

Hamlinnal), hogy a birtokában lévő eredeti Irma Stern-festményeknek a szakértők szemében is eredetinek kell lenniük. Az nem elég, amit egy zavaros fejű maszáj állít róluk Stockholmban.

Irma Stern legjobb szakértője New Yorkban él. De mindent a maga idejében. Vannak sürgetőbb feladatai is. A legsürgetőbb ott áll mellette a konyhai tűzhelyhez kötözve, és épp könnyít magán.

40. fejezet

A háttérismereteken múlik minden. Egy nappal Ole Mbatian meglepetésszerű felbukkanása után Hugo összehívta házának lakóit a nappalijában. Először is szeretett volna mindent megtudni Irma Stern és a javasember kapcsolatáról.

Ole azt mondta, mindenre úgy emlékszik, mintha tegnap történt volna, pedig máskülönben eléggé feledékeny. Majd bizonyítékot szolgáltatott az ellenkezőjére. Nem emlékezett rá, hogy Irma érkezése előtt átesett-e már a férfiassági próbán. Annak idején a körülmetélésük előtt a leendő maszáj harcosoknak

nem kellett az egyik esős évszaktól a másik esős évszakig terjedő teljes időszakot a szabad ég alatt tölteniük, hanem elég volt, ha kint a szavannán megküzdöttek egy oroszlánnal, és győztek a harcban. Ha vesztek, nem vizsgálhattak. Vagy nem kaptak rendes temetést.

Arra mindenesetre emlékezett, hogyan festette le őt Irma néni a patakparton. Ott kellett ülnie és egy bottal piszkálnia a vizet szinte egy álló napon át.

– Fiú patakparton – mondta Jenny áhítatosan.

Hugo szempontjából ez rossz hírnek számított.

Minden bizonyítható kapcsolat Irma és Ole Mbatian között csak ártott az ügynek.

– Van otthon valami kedves emléked abból az időből? – kérdezte nagy ravaszul.

Tagadó válaszban reménykedett.

– Ó, igen. Papának volt egy fényképezőgépe, neki egyedül az egész faluban. Azóta sincs senki másnak.

Nálunk általában nem szeretik az új dolgokat.

Valószínűleg azért, mert egy félig-meddig fogatlan,

fafejú törzsfőnökünk van. Lesz miről mesélnem neki,
ha hazamegyek, a mozgólépcsőkről meg egyebekről.

– Mozgólépcsőkről? – kérdezte Hugo.

– Igen. Az olyan, mint egy igazi lépcső, de magától
mozog az egyik vagy másik irányban. Csak megy, megy
rajta az ember, és nem jut sehova. Kicsit a törzsfőnökre
emlékeztet ez is.

Hugo óvatosan félbeszakította a maszáj harcost. Azt
mondta, tudja, milyen a mozgólépcső. Viszont szívesen

hallana

még

többet

Ole

papájának

a

fényképezőgépéről.

– Bizony, készített vele képeket, és maga hívta elő
őket a rendelőkunyhóban. Ott voltam én is,
segíthettem neki. Emlékszem, egyszer megkóstoltam az
előhívófolyadékot. Nem kellett volna. Szerencse, hogy a

papa az volt, aki, és megmentette az életemet. Ha lenyelsz valami ilyesmit, azt nyílgyökérfőzettel lehet semlegesíteni, és kell bele még...

Hugo türelmetlen volt, nem akarta végighallgatni, milyen főzettel mentette meg idősebb Ole Mbatian a fia életét.

– Jó tudni – mondta.

De nem jó. Egyik emlék rosszabb, mint a másik.

– Az ami szarrá mehet, az szarrá is megy törvénye alapján felteszem, hogy a fényképek természetesen megvannak?

– Nem ismerem ezt a törvényt, de megvan mindegyik kép. Papa engem is lefényképezett Irma nénivel a patak partján.

Katasztrófa. Ha fotó van róla, hogy Irma Stern éppen festi a fiút a patak partján, nincs az a szakértő – hacsak nem vak vagy teljesen elvakult –, aki ne tartaná a festményt eredetinek, még ha hatvan év telt is el azóta. Ole Mbatian fotóinak el kell tűnniük.

Azonnal!

Hugo azonban nem tudhatta, mit szól az ötletéhez a büszke maszáj. Legjobb, ha a részleteket nem köti az orrára.

– Milyen jó volna látni azokat a fényképeket! Mit szólnál hozzá, ha elmennék értük, és elhoznám őket? Aztán együtt nézegethetnék őket.

Nem olcsó mulatság, de a háború az háború. Hugo nem bírta elviselni, hogy ők tegyék ilyen mérhetetlenül gazdaggá Victor Alderheimet. A bosszú célba talált a műkereskedő hírnevének tönkretételével. Most azon kell lenniük, hogy édes is legyen. Messze még a cél.

– Benne vagyok – mondta Ole Mbatian. – De nagyon hosszú az út odáig.

Hugo azt mondta, tudja.

– Ha úgyis ott vagy, hozd már magaddal Irma köszönőlevelét is, amit a papának írt. Ugyanabban a dobozban van.

Levél? Még az is? Hugo magában cifrát káromkodott. Most már csak az hiányzik, hogy Irma Stern feltámadjon, és mindent igazoljon.

Egy idegen, fehér ember azonban nem trappolhat csak úgy be Ole Mbatian falujába, nem kezdhet el minden további nélkül kérdezősködni, és nem viheti el magával a javasember dolgait. Könnyen pórul járhat, és szembetalálkozhat egy repülő lándzsával. Vagy kettővel.

– Talán jobb, ha én is megyek – mondta Ole Mbatian.

– Na, de papa! Hát még csak most jöttél! – mondta Kevin.

Hugónak nem tetszett az ötlet, nem szívesen tett volna meg ilyen hosszú utat a kiszámíthatatlanul viselkedő maszáj társaságában.

Jenny

sietett

a

segítségére.

Vőlegénye

nevelőapjának útlevelében látta, hogy svéd beutazási vízuma csak egy alkalomra szól. Ha hazautazik, és utána vissza akar jönni, új vízumot kellene kérnie, és

nehéz megmondani, megkapná-e azok után, hogy bekerült a rendőrség nyilvántartásába.

– Kár – mondta Hugo.

Úgy döntöttek, hogy ifjabb Ole Mbatian felhívja telefonon Wilsont a naroki városházán, és megkéri, menjen el az onnan félnapi járásra lévő maszáj faluba, és készítse fel a törzsfőnököt a fehér ember közelgő látogatására.

– Helló, Wilson. Ole vagyok.

– A javasember?

– A kenyai. Amit te intéztél el a piros pecséteddel, de az is lehet, hogy a kékkel.

– Ami azt illeti, mind a kettővel.

– Innen hívlak. . abból a bizonyos országból. Tudod, na. Svédországból! Meg akarlak kérni valamire.

– Csak arra ne, hogy zárjam be a városházát.

Utoljára emiatt majdnem kirúgott a polgármester.

– Pedig épp erre akarlak kérni.

Mire a beszélgetés végére értek, a javasember szegényebb lett egy tehénnel. De nem szegény.

Wilson mindjárt útnak is indult Ole falujába. Már csak Hugót kellett elrendezni.

– Elmondjam, hogy találsz oda? – kérdezte Ole Mbatian.

– Azt megköszönöm.

Különben hogy találna oda?

Ole szerint nem könnyű odatalálni. Narokig eljutni nem probléma, kérdezősködhet, sőt, még táblák is mutatják az utat. A bonyodalmak ott kezdődnek. Az a legfontosabb, hogy Hugo ne forduljon balra annál a kereszteződésnél, ahol a postahivatal van, csak a következőnél.

– És honnan tudjam, melyiknél van a postahivatal?

– Onnan, hogy ott nem szabad balra fordulni.

Kevin közbeszólt, mielőtt a reklámszakember és a papája vitája elfajult volna.

– Nem egyszerűbb, ha átküldöm neked a linket a koordinátákkal, Hugo?

Ebben maradtak, és így is történt.

– Milyen érdekes – jegyezte meg Ole Mbatian. – Úgy

éltem a falumban egész életemben, hogy nem tudtam,
hogy vannak koordinátái. Ne mondjuk el otthon a
törzsfőnöknek, mert betiltja.

Ahogy teltek a napok, egyre kevésbé tartotta
világlátottnak fogatlan törzsfőnökét.

41. fejezet

Victor Alderheim nem élt különösebben digitális életet.

Sem szociálisat. Nem volt saját fiókja sem a
Facebookon, sem az Instagramon vagy Twitteren.

Viszont rendszeresen részt vett olyan internetes
vitafórumokon, ahol a hozzá hasonló világnézetűek
osztották

meg

egymással

információikat

és

gondolataikat.

Szinte mindenről szó esett. Mint például az igazi
nacionalizmus konfliktusáról a liberalizmussal. Az
emberek borzasztó nehezen értették meg, hogy

pusztán karlendítéssel nem lehet erős nemzetet építeni. De az „egy választópolgár egy szavazat” ostoba gondolata az utóbbi évtizedben kezdett a saját farkába harapni. Miközben a hagyományos politika, a hagyományos média és az államilag ellenőrzött televízió kéz a kézben lépdelt a szakadék felé, az emberek csendben mobilizálódtak. Azon a fórumon is, amelyet Victor látogatott: akik megértették, elmondták azoknak, akik nem értették meg, hogy mit kellene megérteniük. Ebből az lett, hogy Európa jóformán minden országában elkezdődött a liberális és buzeráns demokráciák leépítése. Reményteljesen alakult a helyzet az Egyesült Államokban és Dél-Amerika egyes államaiban. Oroszországban a posztkommunista demokrácia már a múlté, miközben Kínában soha nem is volt róla szó. A nyavalyás Irma Sternt is oda kellett volna küldeni valamelyik lágerbe. Ehelyett most arra készül, hogy Victorból sokszoros milliomost csináljon – ha úgy tetszik, ez is büntetés.

A fórumos kötődése miatt úgy érezte, közösséghez

tartozik, még ha a színvonal nem is volt olyan magas, mint amilyennek látni szeretne volna. Magasabb szintű szellemi táplálékot a Királyi Könyvtárban vett magához. A könyvtár polcain, aki türelmesen keresgélt, kincseket talált. Ilyen volt számára Paul Schultze-Naumburg kitűnő Művészet és faj című könyve, amelynek szerzője szerint kulturálisan magasabb rendű munkát csak árja szerzők képesek alkotni. A rebellis művészeti irányzatok ellen úgy érvelt, hogy egyes modernista festményeket fejlődési rendellenességben szenvedő emberek gondosan kiválogatott képeivel hasonlított össze. Schultze-Naumburg szerint a helyes irány a középkori és a klasszikus görög művészet iránya volt. A modernizmust elmebetegségnek tartotta, nem művészetnek.

Alderheim többször is fontolóra vette, hogy ismertetőt küld a munkáról a könyvajánló rovatba, de ehhez

regisztrálnia kellett volna magát, és azt nem akarta.

Azzal nem számolt, hogy egyszer ő maga is vezető

beszédtéma lehet a chatszobákban. Amíg a

szólásszabadság forradalmi célokat szolgál, addig

rendben van. De a közönség nem válogat.

A kecskehágás gyanújának szaftos témáját pedig

biztosan nem hagyja ki.

A közösségi oldalakon zajló karaktergyilkosság

pozitív hozadékának tekinthető a hagyományos média

érdeklődési körének kiszélesedése. A TV4 is ennek

következtében használta a „kecskehágó” szót a maszáj

harcosról szóló tudósításában. Voltaképpen be kellett

volna perelnie őket, de túl sok egyéb gondja volt. És

végre megtudhatta a javasember teljes nevét. Ifjabb

Ole Mbatian. A marha a tévében is megerősítette, hogy

a festményeit eladta Victornak. Ez felér az aláírt

szerződéssel!

Az állattól végre megszabadult. Némi fejtörést

igényelt ugyan, hogy mi lenne a legjobb megoldás. Az

nem jöhetett szóba, hogy Svédország vagy talán a világ

legtöbbet emlegetett kecskéjét egyszerűen odakösse egy lámpaoszlophoz Stockholm belvárosában, és elsétáljon onnan. Másnap az állatkínzás is felkerülne Victor bűnlajstromára.

Azt se tehette meg, hogy kocsival elviszi vidékre, és becsempészi valahol egy karámba. Február volt.

A karámokat hó borította, üresen álltak.

A megoldás az lett, hogy el kellett adni a nyavalyást.

Victornak fogalma nem volt a kecskék aktuális piaci áráról, de attól tartott, az értéket jelölő szám valahol a nulla alatt van. Feltett a netre, a megfelelő helyre, egy hirdetést: „Eladó egy kecske és ötezer korona. Ára: száz korona.”

Négy percen belül jelentkezett Solnából egy taxisofőr. Húsz perc múlva már meg is érkezett, hogy lebonyolítsák az üzletet. A kecskét beültették a hátsó ülésre, a vevő és az eladó a járdán abszolválta az adásvételt. Nettó négyezerkilencszáz ütötte a vevő markát.

A taxisofőr könnyes szemmel mesélte, hogy

Kandaharban született, Afganisztánban, ott is nőtt föl,
és hogy Svédországban sok szempontból könnyebb az
élet, de nagyon hiányzik neki az édesanyja, és
hiányzanak a kecskái is. Azt tudakolta, hogy a hátsó
ülésen ülő kecskének van-e már neve, mert ha nincs,
akkor a mamájáról nevezné el.

– Jól teszi – mondta Victor Alderheim. – Büszke lesz
rá.

A kecske távozása után az Irma Stern-képek
autentikációja került első helyre a fontos elintézendők
listáján. A New Yorkban élő szakértőt, egy bizonyos dr.
Harrist nem volt könnyű megközelíteni. Elsőre csak a
titkárnője titkárnőjén keresztül lehetett vele
kommunikálni. Két e-mail-forduló után Victor már
magával a titkárnővel levelezhetett, aki további két
levélváltás után azt írta, hogy nemsokára továbbítja a
kérdést dr. Harrisnak.

Alderheimnek ismeretlenül is megvolt a véleménye
az amerikai Irma Stern-szakértőről. De szüksége volt a
jóváhagyására. És azt addig nem kapja meg, amíg nem

készíti el a házi feladatát.

KILENCEDIK RÉSZ

42. fejezet

A Jomo Kenyatta repülőtéren egy négykerék-meghajtású bérelt autó várta, amelynek a rossz oldalon volt a kormányja. Az angol gyarmatosítók itt valamikor hosszú távra próbáltak berendezkedni.

Telefonjának navigátora négy órán át vezette Hugót a kenyai országutakon, majd további két órán át a kenyai szavannában. Hogy útközben elhaladt-e egy olyan postahivatal mellett, amelyik már nem ott volt, mint régen, azt nem lehet tudni.

Ole Mbatian faluja pontosan megfelelt annak a képnek, amit képzeletben kialakított róla. Mintegy negyven, fából és vályogból épült, szárított pálmalevelekkel befedett, négyszögletes kunyhóból állt. A falut körben cölöpökből vert kerítés óvta az éjszakai ragadozók támadásától. Még az ártalmatlan szándékkal közeledő kafferbivaly is életveszélyes lehet, ha a fejébe veszi, hogy valamelyik kunyhó vesszőből

tapasztott falánál akarja megvakarni a hátát. Ettől a fal nyilván bedől, és a romjai alól kikászálódó maszáj család álmos tagjai az állat csodálkozó tekintetével találják szemben magukat. A bivaly nagyjából úgy van az emberrel, mint a láma a német juhászkutyával.

Csak a pata választja el őket egymástól.

Ole Mbatian három kunyhója a falu túlsó végén helyezkedett el, a cölöpkerítés közelében. Az egyes számúban lakott az első feleségével, a kettes számúban a másodikkal és – többnyire – a domb tetején álló hármasszámúban Kevinnel, a festményeivel és a gyógyszereivel.

Ole figyelmeztette a reklámszakembert, ne próbáljon mindjárt bemenni valamelyik kunyhóba, hanem előbb keresse meg a törzsfőnököt, és üljön le vele teázni. Természetesen bármiről beszélgethetnek, de azt tanácsolja, ne kérdezze meg tőle, hová lettek a fogak a szájából. Az viszont nem ártana, ha Hugo egy-két jó szót szólna Oléról.

– Mint például?

A javasember nem tudta pontosan megmondani, valami apróságot. Mondjuk, hogy megteremtette a világbékét, vagy megmentette valakinek az életét. Tárgyszerűen nem kell feltétlenül igaznak lennie, inkább csak valamilyen mélyebb, filozofikus értelemben. Ki tudja ezt megmondani? Lehet, hogy Ole megmentette annak a műkereskedőnek az életét, amikor eladta neki a képeket. Amilyen dühös volt, megüthette volna a guta.

Hugo arra gondolt, ő maga kis híján szívrohamot kapott, amikor meghallotta a hírt, de bólintott. Ha egy javasember sokáig távol van a falujától, nem árt, ha időnként jó hírért keltik. Különben könnyen megeshet, hogy már ül valaki a helyén, amikor hazatér.

Hugo udvariasan köszöntött néhány falubelit, és már épp érdeklődni akart, merre találja a törzsfőnök házát, amikor rájött, hogy melyik az. A falu közepén állt, és az volt a legnagyobb. Akár négy szoba is elfér benne.

Mellette pedig egy kétszobás áll.

A nagyobbik ház előtt három nő guggolt egy-egy

vízzel teli hordó előtt, és mosott. A három feleség, gondolta Hugo. Megkérdezte tőlük, hol találja a törzsfőnököt, de nem kellett válaszolniuk, mert abban a pillanatban megjelent az ajtóban egy hiányos fogazatú férfi.

A fogatlan férfi tetőtől talpig végigmérte a fehér embert.

– Jó napot kívánok. Miben állhatok szolgálatára. Én vagyok a törzsfőnök. A nevem Olemeeli, a világlátott, Kakenya, a szép fia vagyok, és Lekuton, a bátor unokája.

Hugo azt felelte, hogy ő pedig Hugo Hamlin, Erik Hamlin, a kótyagos fia, és annak a Rurik Hamlinnak az unokája, aki a maga idejében állomásfőnök volt. Bátorság ahhoz a munkához is kellett, mert mindennap fennállt a lehetősége annak, hogy elüti a vonat.

A

vendég

pedigréje

láthatóan

imponált

Olemeelinek, és Hugo rátett még egy lapáttal, mert elmondta, hogy maga is törzsfőnök, mégpedig az Édes a Bosszú Rt. nevű törzs főnöke. Ole Mbatian ennek a törzsnek a megbecsült vendége, miután... békét teremtett az izraeliek és a palesztinok között, és megmentette egy... nagyon értékes – legalábbis potenciálisan értékes – ember életét.

A törzsfőnök nem tudta, kik az izraeliek és a palesztinok, és mi bajuk volt egymással, de köszönetet mondott a javasemberről szóló információkért.

A szíve mélyén Olemeeli nem bánta, hogy a sokat akadékoskodó javasember elutazott, mert ő volt a faluban az egyetlen, aki szembe mert szállni vele.

A kivert fogak története ugyan már ötvenéves, de Olemeeli nemcsak világlátott ember volt, hanem haragtartó is.

Mindezt persze nem mondta el a messziről jött vendégnek. Csak annyit mondott, hogy a falubelieknek

hiányzik Ole Mbatian, és örömmel hallja, hogy jól van, és jól kamatoztatja képességeit.

Beesteledett. Hugo szeretne volna minél hamarabb megkapni, amiért jött, és utána gyorsan visszatérni, de belátta, hogy a jó munkához idő kell. Olemeeli kijelentette, hogy a két törzsfőnöknek még vacsora előtt innia kell egymás egészségére. Aztán a vendég választhat, melyik asszonynál kívánja tölteni az éjszakát. A három közül kettő már jelezte, hogy érdeklő a dolog, de biztos benne, hogy némi rábeszélésre a harmadik is kötélnek fog állni.

Hugót mind a két perspektíva megrémisztette. De az élet már megtanította rá, hogy nem érdemes előre szenvedni azoktól a szerencsétlenségektől, amelyek még be sem következtek, inkább szép sorban szembe kell nézni velük. Az elsővel kapcsolatban mindjárt felmerült benne a kérdés, hogy vajon mi az, amit meg kell innia a törzsfőnök egészségére. Ökörvér?

Nem.

Hanem

tizennyolc

éves

Glenfiddich.

A törzsfőnök mindjárt töltött is magának és vendégének egy-egy pohárral.

– Apám és nagyapám annak idején erjesztett kecsketejjel köszöntötték vendégeiket, én azonban világlátott ember vagyok, és fiatal koromban alkalmam nyílt megkóstolni ezt az italt. Éppen tanulmányúton

voltam

Loiyanganiban,

fent

északon. Megtámadott a fali lyukból kicsapó elektromosság, és elájultam. De amikor az orrom alá tartották ezt a nedűt, rögtön magamhoz tértem.

Olemeeli koccintás nélkül ivott egy kortyot. Hugo arra gondolt, hogy ez bizonyára a maszáj kulturális hagyomány része, vagy a törzsfőnök csak egyszerűen szomjas. Követte ő is a példáját, és közben hallgatta a

történet folytatását.

Közvetlenül az elektromos támadás után valami még rémesebb dolog történt. Olemeeli bal kezének mutatóujja becsípődött egy írógépbe, és két helyen eltört. A törés borzasztó fájdalommal járt, és a helyi javasember azt tanácsolta, hogy Olemeeli ne csak szagolja, hanem igya is meg az aranybarna színű orvosságot.

– Így is történt – mondta Olemeeli.

Elmondani sem tudja, mennyire ízlett. Olyan érzés áramlott szét a testében és a lelkében, amelyet addig még soha nem érzett. Mintha maga En-Kai küldte volna neki ezt az italt.

Hugo nem tudta, ki vagy mi az az En-Kai, úgy hangzott, mintha Isten lett volna, vagy a mennyország. A Glenfiddich-nek azonban már be volt mutatva, és ha nem is volt annyira füstös ízű, amennyire szerette volna, nem zárta ki a lehetőséget, hogy Istennek és a mennyországnak is valami köze van hozzá. Az utóbbi napok izgalmai és fáradalmai után úgy érezte magát,

mintha álomból ébredne, mintha az egész testét kicserélték volna.

– En-Kai – mondta.

A második pohár után Hugo megkérdezte, hogy a törzsfőnök honnan szerzi be a varázserejű italt.

Felteszi, hogy ez nem ugyanaz az üveg, amellyel annak idején, fent északon megismerkedett.

Nem. Van Nairobiban egy italbolt, amelyik házhozszállítást is vállal. Nem örültek, amikor megtudták, hogy Masai Mara egyik hat-hét órányi távolságban lévő falujába kellene kiszállítani az árut, és annak sem, hogy a vevő élőállattal akar fizetni. De néhány napi tárgyalás után megalkudtak. Most egyszer egy évben hozzák ki teherautóval a több láda Glenfiddich-t és viszik el a cserébe adott teheneket és kecskéket.

– Egy tehenet adok két ládáért. Vagy hat kecskét.

Megmondom úgy, ahogy van: azok ott Nairobiban nem tudnak számolni!

Még nyitva maradt a kérdés, hogy Hugo melyik

asszonnyal töltse az éjszakát. De a probléma magától megoldódott. A hetedik fogás és a második üveg whisky nagyobb részének elfogyasztása után Hugo bal arcával az asztalra dőlve elaludt. A törzsfőnök ráterített két takarót, és odaállította mellé egyik szolgáját, hogy őrizze.

Reggelinél Olemeeli megköszönte a kellemes esti együttlétet, és hozzátette, hogy annyira fáj a feje, hogy már hiányzik neki a javasembere. Hugo ott még nem tartott, hogy hiányzott volna neki Ole Mbatian, de a feje neki is fájt.

Az omlett, a gyümölcsök és a kávé után úgy érezte, eljött az ideje, hogy rátérjen jövedele céljára. Olemeeli megelőzte.

– Meg tudom érteni, hogy Hugo törzsfőnök nagy ember a maga hazájában. Nem olyan, mint az a mzungu, aki erre járt két nappal ezelőtt.

– Mzungu?

– Hugo törzsfőnök kollégája. Aki elvitte magával a javasember holmiját. Köztünk, törzsfőnökök között

szólva, a kolléga nem volt éppenséggel megnyerő személyiség. Hogy mit tesz vele, az természetesen a maga dolga. Soha nem szerettem, ha a törzsfőnökök beleszólnak egymás dolgába.

Hugo először semmit sem értett. Azután mindent.

Victor

Alderheim

megelőzte.

Ole

Mbatian

telefonhívásának segítségével.

43. fejezet

Victor ezt az utat egyszer már megtette. Stockholm–Nairobi, bérautó, irány a semmi. Ugyanazzal a járattal repült most is, mint öt évvel ezelőtt, de most jobban rálépett a pedálra, úgyhogy még világosban odaért.

Attól a helytől kezdve, ahol annak idején kirakta

Kevint, Victornak kérdezősködni kellett, hogy

megtalálja az átkozott javasember faluját. Amint

odaér, gondolta, előkeríti a fényképeket, amikről a

maszáj harcos beszélt, ahol együtt látható Irmával.

A cél érdekében jól kitömte a zsebeit bankjegyekkel.

Ha van valami, aminek a bennszülöttek értik a szavát,
az a dollár.

Két kecskepásztor (még ez is) útbaigazításával
hamarabb odaért Ole Mbatian falujába, mint ahogy
remélte. Úgy fogadták, mintha várták volna. Teljesen
érthetetlen módon. Szinte még ki sem nyitotta a száját,
máris hozták elő a bizonyítékokat egy dobozban, és
berakták a kocsija hátsó ülésére.

Victor arra számított, hogy valami elmosódott, régi
fényképet kap, amin a vörös lepedőbe burkolt maszáj
együtt látható Irmával. Ennek kellett volna választ
adnia a képek eredetét illető minden kételyre. Ehelyett
olyan kincseket kapott ajándékba, amelyenkről
álmodni sem mert volna.

Most már csak a törzsfőnököt kellett valahogy
leráznia magáról, aki azt hitte, hogy cseverészhet vele
egy fél éjszakán át. A hülye!

Miközben a vénember bement a konyhójába, hogy

kihozzon valami kotyvalékot, amivel koccinthatnak, Victor kapta magát, és gyorsan lelépett. Köszönés nélkül.

Az autóban aludt néhány órát félúton Nairobi felé, és másnap reggel hétkor már úton volt hazafelé. Valahol Egyiptom felett a levegőben találkozott a másik irányba tartó Hugo Hamlinnal. Ezt nem tudta egyikük sem. Mint ahogy azt sem tudták, mi vár rájuk ezután.

44. fejezet

Victor Alderheimnek szüksége volt valakire, aki megnézi

a

festményeket

és

az

igazoló

dokumentumokat, és egyszer s mindenkorra kijelenti:

az áru valódi. Ez nem lehetett más, mint a New

Yorkban élő dr. Frank B. Harris, a világ első számú

Irma Stern-szakértője. Az ő szava törvény, mégpedig a

szó szoros értelmében az, az amerikai jogrendszer egyes paragrafusainak jóvoltából.

Dr. Harris egyébként mélyen hívő ember volt, és szigorú erkölcsi elveket vallott. A baráti köre lényegében két bíróból állt, akik az amerikai legfelső bíróság tagjai voltak, továbbá egy republikánus szenátorból és New York érsekéből.

Dr. Harris manhattani irodájában a legfőbb beszédtema napok óta két, feltehetőleg hamis Irma Stern-festmény felbukkanása volt egy olyan férfinél, akiről kiderült, hogy állatokkal üzekedik. Az ügy nem érdemelt volna különösebb figyelmet, ha a szóbanforgó festményekről publikált fényképek nem arra utaltak volna, hogy alighanem mesterművekről van szó, nem kontár mázsolmányokról. Bár az sem kizárható, hogy mesteri kontármunkákról.

Dr. Harris úgy érezte, meg kell tudnia, ki festette őket, ha ugyan nem maga Irma Stern. Ami egyfelől képtelenségnek látszott. Másfelől viszont napok óta olyan pletykák keringtek a neten, hogy az állítólagos

tulajdonos bizonyítani tudja az eredetiségüket. Nem mintha a doktort érdekelt volna, mit hordanak össze a különféle obskúrus szájtok az interneten vagy általában a közösségi médiában. De voltak munkatársai, köztük a megduplázott titkárnők is. Azoknak pedig voltak asszisztensei. Egyszerűbb emberek, akik egyszerűbb módon érintkeznek a világgal, mint ő.

Doktor Harrisnak egy porcikája sem kívánta a találkozást a svéd szodomitával. Ha azonban közelebbről is meg akarja vizsgálni a festményeket, ezt sajnos nem úszhatja meg. Márpedig akarja. Ez kötelessége. A fajtalankodó tulajdonos ráadásul már jelentkezett is az irodájában, és segítséget kért.

A tudós doktor nem tudta, mitévő legyen.

A döntéshez időre volt szüksége, ezért gondoskodott róla, hogy a titkárnői néhány napig egymás között labdázzanak a szörnyeteggel.

Közben felhívta barátját, az érseket, aki pedig kapcsolatba lépett gyerekkori ismerősével és

mentorával, Buenos Aires egykori bíboros érsekével.
Akinek az utóbbi időben nagyon felvitte Isten a dolgát.
Rómában lakott egy hatalmas házban, miután új állást
kapott, és ő lett a főnöke mindenkinek.

Ferenc pápa amennyire megörült érsek barátja
hívásának, annyira el is szomorodott a hívás tárgya
miatt. Úgy érezte, elég baja van már a szexualitással
kapcsolatos ügyekből. Az Úr a jelek szerint újabb
megpróbáltatásnak akarja kitenni. Nem térhet ki
előle.

Barátja egy nagyon konkrét és egyben pokolian
nehéz kérdést tett fel neki:

Elfogadhatónak tartja-e, ha barátjának barátja
érintkezésbe lép, esetleg kezét is fog egy olyan férfival,
aki állatokkal fajtalankodik?

Nem, ez voltaképpen nem elfogadható. Az ilyen bűnt
minden szinten és minden elképzelhető módon el kell
utasítani.

Igen ám, de mi van akkor, ha az érintkezés
valamilyen magasabb célt szolgál, jelen esetben a világ

esetleges megajándékozását egy nagy művész eddig ismeretlen, csodálatos festményeivel?

A pápa a Bibliában kereste a választ, hol máshol kereshette volna?

A

Zsoltárok

könyvében

kétségtelenül ez áll: „Hagyd el a rosszat és tedd a jót.”

Ez nem ad felhatalmazást az érintkezésre olyan emberekkel, akiket Mózes harmadik könyve szerint halállal kellene büntetni.

A rómaiakhoz írt levél 12. fejezetében viszont ez áll:

„Ne győzzön le téged a rossz, hanem te győzd le a rosszat a jóval.”

Szembeállni a gonosszal, ezen a nyomon kell továbbmenni. A Bibliában az a jó, hogy gyakran ellentmond önmagának. Azt lehet kiemelni belőle, ami az alkalomhoz legjobban illik.

– Azt üzenem a barátodnak, hogy felkeresheti

Stockholmban a kárhozott Alderheim urat, akár kezét is foghat vele, de közben tegyen meg mindent annak érdekében, hogy megbánja bűneit és jó útra térítse. Így történt, hogy dr. Frank B. Harris a pápa közvetett áldásával egy kora reggel leszállt Stockholmban, az Arlanda repülőtéren, ahol az ötös terminálban Victor Alderheim fogadta nagy várakozással.

– Doktor Harris? Megtisztelő, hogy itt fogadhatom Svédországban.

– Ember, mivel hírül adatott neked, mi a jó, az Úr nem kíván tőled mást, mint hogy helyesen cselekedjél, szeretetben élj, és hű legyél az isteni parancsolatokhoz

– mondta dr. Frank B. Harris.

– Tessék? – mondta Victor Alderheim.

Miután némán tették meg a városba vezető utat, a kárhozott ember konyhájában dr. Harris végre megnézhetette az asztalra kitett állítólagos Irma Stern-festményeket. Magában hálát adott az Úrnak, hogy a helyiségben nincsenek kecskék.

A tudós doktor mintegy fél órán át nagy

gondossággal tanulmányozta a festményeket, de
voltaképpen tíz másodperc alatt mélyen beleszeretett
mind a kettőbe.

– Nos, mit mond? – kérdezte végül Victor Alderheim.

Mivel dr. Harris nem válaszolt, Victor elővette az
Afrikából hozott bizonyító erejű dokumentumokat.

Micsoda kincsek! Fekete-fehér fotók Irmáról, amint
festi a patakparton álló gyermeket. Azt a gyermeket,
természetesen. És a levelei ahhoz az emberhez, aki
nyilvánvalóan megmentette az életét.

Dr. Harris áhítatosan nézegette a fotókat és a
leveleket. Az előbbiek szinte varázslatos hatással
voltak rá: képek, amelyek munka közben mutatják
Irma Sternt, amint épp festi a Fiú patakpartont. Az
amerikai szakértő szinte könnyekig meghatódott a
látványtól.

Na és a levelek! Semmi kétség, a nagy
festőművésznő írta őket! Nincs még egy művész,
akinek ennyire rossz lett volna a helyesírása. Aki
ennyire ne tudta volna, hova kell tenni a pontokat és a

vesszőket. És maga a kézírása is: aki megkapta ezeket a leveleket, számíthatott rá, hogy a szöveg mintegy egynegyedét nem fogja tudni kibetűzni.

Aki azonban mégis ki tudta betűzni, és nem akadt fenn az elválasztójelek kerítésén, a művésznő szövegében

is

felfedezhette

magának

gondolkodásának szépségét. Mint például ezekben a levelekben is, amelyeket az életét megmentő

javasembernek írt, s amelyekből sugárzik az öregedő

nő

hálája

élete

ajándékba

kapott

meghosszabbításáért.

Dr. Harris előtt a konyhaasztalon minden kétséget

kizáróan Irma Stern két késői, eddig ismeretlen

mesterműve feküdt.

– Ki a tulajdonosa a képeknek, Isten nevében? –
kérdezte.

Azon kapta magát, hogy túl sokat gondol a pápára.

– Én, természetesen – mondta Victor. – A saját
nevemben.

– Tudja bizonyítani?

Bizonyítani? Victorban a várakozás feszültsége
visszafojtott haraggá változott.

– Mi köze van ennek a szakvéleményhez? Maga csak
igazolja a képek eredetiségét, a többit meg bízva rám.

A szodomita szörnyeteg mind ez ideig nyugodtan
viselkedett. Most azonban dr. Harris úgy látta, kezdi
kimutatni a foga fehérét.

– Már Pál apostolban is felébredt a megbánás –
mondta dr. Harris. – Magának is ezen kellene
gondolkodnia, Alderheim úr.

Miféle szentfazekat küldtek ide neki Amerikából?

– Már kezd is felébredni bennem a megbánás, hogy
ide hívtam magát. Inkább arról beszéljen, hogy

mennyit érnek a képek, aztán már viszem is vissza a repülőtérre.

Pénz, gondolta dr. Harris. A hitet fenyegető örök veszedelem. A merkantilizmus, ami romlásba taszítja az emberiséget.

– Megírom az eredetiségigazolást, és adok értékbecslést is, de csak a képek tulajdonosának. Aki a festmények és a levelek tanúsága szerint a hatvanas években egy bizonyos Ole Mbatian nevű úr volt. Nem tisztem, hogy feltevésekbe bocsátkozzam, de ha mégis megtenném, azt feltételezném, hogy Ole Mbatian úr már nem él. Amiből viszont az következik, hogy a tulajdonjogot a gyerekei vagy unokái örökölték, hacsak nincs valami olyan dokumentum, ami másképp rendelkezik.

Victor legszívesebben megfojtotta volna az amerikaiit. Azt az örömet azonban mégsem szerzi meg neki, hogy találkozhat a teremtőjével. Inkább elővette és lejátszotta a TV4 adásából kimásolt részletet, amelyben egy ifjabb Ole Mbatian nevű férfi, aki

minden bizonnyal az apja fia, elmondja, hogy a képeket eladta a „kecskehágó” embernek.

– És ez maga?

– Igen – mondta Victor. – Azaz hogy nem. Vagyis igen.

A fene sem akar kecskehágó lenni, de itt most nagy tétre megy a játék.

Dr. Harris még egyszer megnézte a felvételt.

– Ez meggyőző bizonyítéknak látszik – mondta. –

Kaphatnék akkor egy másolatot az elismervényből?

Dr. Harris a térdére helyezte az aktatáskáját,

készen arra, hogy beletegyje az írást, amit mindjárt megkap.

– Afrikában ez nem így megy – magyarázkodott Victor.

– Elismervény nélkül vett volna meg két, feltételezett Irma Stern-festményt?

– De hát mi az istennek kell...

– Ezért mondom nektek: minden bűnre és káromlásra elnyerik az emberek a bocsánatot, de a

Lélek káromlása nem nyer bocsánatot.

– Mi van?

– Máté, 12:31.

A vallási tébolyban szenvedő amerikai szakértővel nem lehetett dűlőre jutni. Victor eredetileg vissza akarta vinni a szállodájába, de mivel közben erősen beborult, örömmel útjára engedte. Búcsúzás helyett dr. Harris elismételte a feltételeit.

– Néhány nap múlva visszamegyek az Egyesült Államokba. Addig elmegyek a Modern Múzeumba, és megnézek néhány kiállítást. Az Irma Stern-levelek alapján a festmények idősebb Ole Mbatian tulajdonát képezték. A következő tulajdonosnak elfogadom ifjabb Ole Mbatiant. Ezt a két embert tekintem eredeti tulajdonosoknak. Az igazolást, amit Alderheim úr tőlem kér, csak akkor kaphatja meg, ha hitelt érdemlően dokumentálja minden újabb tulajdonos kilétét az eredetiektől egészen magáig. A tévéfelvétel a kecskehágó férfiről, vagyis önről, Isten bocsássa meg, arra utal, hogy az elmúlt évtizedekben a képek nem

cseréltek gazdát. Ha így van, akkor a tévében elhangzott állításokat kérem írásban. Ámen.

Harris újra belerángatta Istent az okfejtésébe.

Victor emiatt elvesztette a fonalat.

– Most akkor mi van?

Dr. Harris is csak egy halandó ember, aki nyomasztó felelősség terhét cipeli a vállán. Egyszerű nyelven próbálta kifejezni magát, de úgy érezte, rajta nyugszik a pápa tekintete. Azt akarta mondani, hogy jó dolog a kimondott szó, de ebben az esetben írásra van szükség. Összecsúszott a fejében a szó, Isten igéje, és az írás, ezért fogalmazta meg rosszul, amit mondani akart.

– Mindenkinek, aki találkozik Isten igéjével, a Szentlélek segítségével arra kell törekednie, hogy értelmezze és megértse azt.

– Valami baj van a fejével, dr. Harris?

A tudós doktor újra nekifutott.

– Gondoskodjon róla, hogy meglegyen az Ole Mbatian által aláírt elismervény.

– De hát ezt már mondta.

Már ömlött a hó. A kotrógépek még nem indultak el.

– Vigyázzon, nehogy elcsússzon és összetörje magát,
doktor Harris.

* * *

Hogy fogjon neki? Miközben meg kell találnia egy

fekete javasembert a fehér hólepellel borított

Stockholmban, és rá kell vennie, hogy írja rá a nevét

egy megfelelő papírlapra, óvnia kell azt is, amit már

megszerzett. Hiszen két, elméletileg milliós értékű

festmény birtokában van, és az eredetiségüket

bizonyító páratlan dokumentumok is nála vannak.

A bizonyító anyag már önmagában is kincset ér.

Övé továbbá házának a bejárati ajtaja is, amelyet

aztán Kevin – egyedül vagy társakkal – a zár

megbabrálása nélkül simán ki tudott nyitni. Az ajtó

megvan már harminc éves, és képtelen ellenállni a

céltudatos behatolásnak.

Új zár kell az ajtóra. Azonnal.

Majd utána megkeresi a masszáj harcost. Ha az ufó

képszakértő közben hazamegy Amerikába, hadd

menjen. Mindennap indul repülőgép New Yorkba, bármikor utána lehet menni, és meg lehet etetni vele a bizonyítékokat, lehetőleg az Újtestamentum egyik példányával együtt.

Új zár? Még mit nem!

A stockholmi lakatosok többsége, akárcsak az átlagos stockholmiak többsége, aktív közösségi életet él az interneten. Ott ugyanis, ellentétben a hagyományos sajtóval, valóban meg lehet tudni, hogy állnak a dolgok. Ahhoz például nem fért kétség, hogy a műkereskedő házában minden képzeletet felülmúlóan undorító üzelmek zajlottak. A négy kecske (egyből könnyen négy lesz, ha az igazság napfényre akar kerülni) rabtársakat kapott, a nyomorult borjakat és bárányokat is tartott a házában. Híre ment, bár nem lett megerősítve, hogy a műkereskedő egy kalitkában hörcsögöt is tart. Az emberek nem voltak kíváncsiak a részletekre. Az emberek minden részletre kíváncsiak voltak. Szép számmal akadtak olyanok, akik tudták, amit tudnak, és hogy Victor Alderheimnek el kéne

húzni innen a föld túlsó oldalára, vagy még inkább egy másik bolygóra.

Egy szó mint száz, az első három lakatos, akiket megkeresett, azt mondta, hogy nem vállalja a munkát.

A negyedik óvatosabb volt. A következő év őszén talán lesz időpontja.

Victornak átmeneti megoldást kellett keresnie.

Hiszen Kevin úgy jött be a házba, hogy a záron nem hagyott semmi nyomot. Mintha kulcsa lett volna hozzá.

Miközben Victor kifúrta az ajtót, és lakattal zárható erős reteszt szerelt rá, a kulcs kérdése járt a fejében.

Jenny nem jutott eszébe, de az igen, hogy Kevin esetleg újra megpróbál betörni hozzá. A kölyök először – más dolgokkal együtt – két festményt helyezett el a

pincéjében, majd megjelent a rendőrség, és

hamisítással gyanúsította meg Victort. Kinek jutna

eszébe két eredeti Irma Stern-képet bármilyen egyéb

helyen

tartani,

mint

a

saját

falán

vagy

páncélszekrényében?

Első következtetés: Kevin nem tudta, mit tesz,
amikor megtette.

Második következtetés: Ha tévét nézett, vagy
találkozott a maszájjal, azóta már rájöhetett. És lehet,
hogy újra megpróbál bejutni a házba. Mégpedig azért,
hogy visszalopja, amit itt hagyott.

A reteszt az ajtó belső oldalára szerelte fel. Az utca
felől nem lehetett látni, ugyanolyan könnyen nyitható
ajtónak látszott, mint azelőtt.

Victor Alderheim úgy érezte, nála agyafúrtabb
ember nincs a földön.

* * *

A hosszú nap lassan a vége felé közeledett.

A műkereskedő visszament a lakásába, leült
ugyanarra a székre, amelyen dr. Harris ült, aki hol a

képeket tanulmányozta, hol Istenre mutogatott. Ideje megnézni a napi postát, ami egyetlen levélből állt. Az adóhivataltól.

Öt évvel és három nappal azután, hogy egykori gyámja bejelentette Kevin eltűnését és feltételezett halálát, meghozták a döntést.

Halottnak nyilvánították.

Kár, hogy hiába.

45. fejezet

Miközben Hugo Afrikában kortyolgatta a whiskyt, Jenny és Kevin legjobb tudása szerint igyekezett hasznos és szórakoztató időtöltést találni Ole számára is. Első útjuk a Modern Múzeumba vezetett.

Jenny és Kevin már egymásra talált, talán túl gyorsan is. Ezért örömmel fogadták érzéseik minden újabb megerősítését. Például a közös találkozást Sigrid Hjerténnel, aki egyike volt az expresszionista stílusban alkotó kevés számú svéd festőművésznőknek. Egyik képén egy finom úrinő látható egy erkélyen, magasan Stockholm belvárosa fölött. Odalent zajlik az élet,

lovaskocsik, villamosok járnak az utcákon, jönnek-mennek az emberek. A nő a kép előterében, a szokatlanul magas erkélykorlát előtt mintha a tulajdon társadalmi helyzete rabja volna.

Kevin szerint a festmény az expresszionizmus szembesülése a még meg nem született, de születőben lévő feminizmussal. Jenny értette, mire gondol. Érzései a fiú iránt nap mint nap újabb megerősítést kaptak.

– Miért vág ez a nő ilyen fancsali képet? – kérdezte

Ole Mbatian.

A képtár után Jenny javasolta, hogy menjenek el a skanzenbe,

Stockholm

nevezetes

szabadtéri

múzeumába, ahol érdekes állatokat és régi házakat láthatnak. Ole azt mondta, ő már nagyon sok érdekes állatot látott hosszú életében. Amikor megtudta, hogy a skanzen régi házai akár többszáz évesek is lehetnek, bosszankodni kezdett. Eszébe jutott, hogy odahaza a

falujában egy ház sem marad meg négy évnél tovább, sokszor már hamarabb összedőlnek, és újat kell építeni helyettük.

A Skanzen meglátogatása más okból is rossz ötletnek látszott. A hőmérséklet továbbra is fagypont alatt maradt, és Ole Mbatian nem akarta a shukáját más ruhára cserélni.

Mi volna, ha egy zárt, fűtött bevásárlóközpontba mennének? Olénak tetszett a javaslat, akart is ezt-azt vásárolni. Legfőképpen új fegyvergarnitúrára volna szüksége. A lándzsát és a kést már Nairobiban elkobozták tőle. A hajítófa vele maradt ugyan egészen Svédországig, itt azonban rendőrségi letétbe került csak azért, mert beleütközött az egyik rendőr homlokába.

Jenny és Kevin a Mall of Scandinaviat javasolta – több mint kétszáz üzlet, vendéglátóhely és élményközpont több mint százezer négyzetméteren. A nemzetközi cégek mind itt versengenek a vásárlók kegyeiért: exkluzív ruhamárkák, lakberendezés,

műszaki cikkek... Aki éppen arra vágyik, még elektromos autót is vehet itt magának.

Az utóbbi nem imponált Olénak. Abból indult ki, hogy az elektromos autóhoz elektromosságra van szükség, tehát náluk, a faluban használhatatlan volna. Lesz mit számonkérnie fogatlan törzsfőnökén, csak érjen haza.

Egy-két ruhadarab, amit a shuka alatt hordhatna, talán nem jönne rosszul. A javasember nem szeretett panaszkodni, de a hideg azért csípte a bőrét.

Annak ellenére, hogy Jenny és Kevin lebeszélte mindenféle fegyvervásárlásról, a bevásárlóközpont jó választásnak bizonyult, főként a mozgólépcsők miatt.

Ole ragaszkodott hozzá, hogy az egyiket kipróbálhassa az ellenkező irányban is, hogy igazolhassa a tézisét.

Fantasztikus! Akármennyit megy, nem jut sehova.

Kívülről nem látszott, de a shuka alatt most már hosszú alsónadrág és kötött trikó is volt rajta. A kezén pedig fekete bőrkesztyűt viselt. Ole természetesen tudta, mi a kesztyű, de még soha nem hordott egyet

sem.

– Illik a shuka fekete kockáihoz – mondta elismerően.

– Milyen divattudatos vagy – mondta Jenny.

Már csak a lábára kellett volna valami.

A javasember nem akart olyan maradinak látszani, mint a törzsfőnöke, de amennyire szívesen húzott kesztyűt a kezére, annyira idegenkedett a zárt cipő gondolatától. Továbbra is szandálban akart járni, de hajlandó lett volna zoknit húzni a lábára, amíg az időjárás kitart a mostani hideg mellett.

Szandált zoknival? Szép kis divattudatosság.

A cipőbolt eladónője látta, hogy Jenny elfintorodik, de közben rájött a megoldásra. A Wall Street Journalra hivatkozott, amely nemrégiben felvetette a kérdést, hogy nem lehetne-e esztétikai szempontból mégis elfogadhatónak nyilvánítani a zokni párosítását a szandállal. A jelen esetben a maga részéről borvörös zoknit javasolna egy pár fekete Birkenstock szandálhoz. Éppen van is raktáron mind a kettő.

A javasember bólintott. A rajta lévő, világosbarna szandáljával nemcsak az a baj, hogy nagyon csúszik, hanem az is, hogy nem illik az új, fekete kesztyűjéhez. Ole nem akar szégyenkezni, amíg itt van Svédországban. Ha az elárusító kisasszony szerint a javasolt párosítást az említett Journal úr sem kifogásolja, ő a maga részéről benne van. De ha nem biztos benne, fel is hívhatják telefonon.

* * *

A hazaérkezése után Hugo összehívta Jennyt, Kevint és Ole Mbatiant a nappalijában. A maszáj harcos kesztyűben érkezett, bent is éppúgy hordta, mint kint a szabadban. A bal csuklóján még egy karórát is viselt. Kevin vette valamikor szinte fillérekért a bollmorai használcikk-kereskedésben. Ole olyan hosszan és olyan sóvárgóan nézte az órát, hogy fia végül neki ajándékozta. Az ajándékhoz rövid képzés is tartozott, amely a mutatók állásának értelmezéséről szólt. Papa tanulékony volt. Hugo beszámolt találkozásjáról a törzsfőnökkel, a

szinte rituális ivászatról, a másnap reggeli fejfájásról, és legfőképp arról, hogy Victor Alderheim megelőzte, és most már nemcsak a festmények vannak a birtokában, hanem az eredetiségüket bizonyító dokumentumok is. Hugo hangjában leheletnyi hűvösség érződött, amikor megkérdezte Ole Mbatiantól:

– Elmondtad Alderheimnek... a dühös embernek... hogy fényképek készültek rólad és Irmáról a szavannában?

Ole megértette, hogy kár volt elmondania, de hát ki gondolta volna mindezt a kaviáros reggeli közben.

– A dühös ember megvette a képeimet, ez igaz. Üzlet az üzlet. De elvenni valamit, ami nem a tiéd... Tudod, mi maszájok minek nevezzük ezt?

– Minek? – mondta Hugo.

– Lopásnak.

Hugo valami rést talált volna? Elmagyarázta, hogy a proveniencia hogyan hajtja felfelé a festmények árát. A fokozódó nemzetközi érdeklődés és az Irma Stern-képek eddig is folyamatosan növekedő árszínvonala

miatt a képek értéke szerinte már meghaladja a kétmillió dollárt.

– Az mennyi? – kérdezte Ole Mbatian.

– Tényleg, mennyi? – kérdezte Jenny.

Kevin gyors fejszámolást végzett.

– Körülbelül kétezer tehén, papa.

– Jaj!

Vajon tesz valami benyomást a javasemberre, hogy milyen képtelenül nagy összegek forognak itt kockán?

Hugo óvatosan megpendítette a kérdést, hogy nem jutnának-e előbbre, ha Ole Mbatian mégsem ismerné el az adásvétel jogszerűségét.

– Mire gondolsz?

– Ha azt mondanád, hogy voltaképpen nem adtad el a festményeket? Hogy Alderheim félreértett téged.

– Félreértett?

Hugo, úgy látszik, semmit sem ért. A dühös ember bezzeg azonnal megértette, hiszen egy szempillantás alatt elpárolgott a dühe és repesett a boldogságtól.

Aztán persze újra dühös lett, de hát erről már a

személyisége tehet. Abban az adásvételben senki nem találhat hibát. Hugo ne aggódjon, félreértésről szó sem lehet.

A masszáj harcos és a reklámszakember között pontosan egy fényévnyire nőtt a távolság.

– Én csak arra gondoltam, hogy nem állíthatnánk-e, hogy félreértette? Akkor talán visszakaphatnánk a képeket, és elcserélhetnénk őket... mondjuk kétezer tehenre.

Ole Mbatian a fejét rázta. Amit mondott, megmondta. Amit eladott, eladta. Egyébként is, hogy lehetne hazahajtani kétezer tehenet Svédországból? Szegény tehenek, amúgy is milyen életük van ebben a hidegben. Kesztyűt kéne húzni a lábukra, az a legkevesebb.

Visszajutottak oda, ahonnan indultak. Ki tudja, mikor a képzelet terméke az, ami a masszáj fejében jár, és mikor valóság?

Akármilyen gyászos volt is a helyzetük, Kevin nem állta meg, hogy ne legyen büszke az apjára, aki tartja a

szavát. Hugo bosszankodott. Jennynek semmi nem jutott az eszébe.

A javasember egyvalamit azonban világossá akart tenni. Ami történt, megtörtént. Az adásvétel éppúgy, mint a lopás. A műkereskedő, a dühös ember az utóbbiért megérdemli, hogy alaposan megleckéztessék. Mégpedig afrikai módra.

– Afrikai módra? – kérdezte Hugo.

Kevin elmagyarázta, hogy Ole a hangyabolyok használatára gondol. Kisebb vétségekért a bűnös fejét bedugják egy hangyabolyba körülbelül negyed órára. Súlyosabb bűnökért fél órára vagy még hosszabb időre.

Stockholmban és környékén persze nehéz megfelelő hangyabolyt találni, télen ráadásul be is vannak fagyva. Hugo mégis tudni szeretne volna, az aktuális büntetés mértékét a javasember hol helyezné el a skáláján.

– Ha visszacapjuk, ami az enyém, elég egy negyedóra – mondta Ole. – Ha viszont megmakacsolja

magát, és nem adja vissza, és hozzáveszünk minden egyebet, ami a rovásán van, a másik véglet lesz aktuális, ha engem kérdezel. És engem kérdezel.

– A másik véglet?

– Amikor hátrakötik a bűnös kezét, a fejét bedugják a bolyba, és magára hagyják.

A hangyaboly alternatívájaként a javasember azt javasolta, hogy fegyverkezzenek fel a Hugo garázsában fellelhető ütő- és vágóeszközökkel, aztán menjenek el a műkereskedőhöz, és tanítsák móresre. Az ötletet a többiek nem támogatták. Nem mintha Alderheim nem érdemelné meg a leckéztetést, de ha Ole Mbatian átveszi a vezetést, senki nem tudja leállítani. Valószínűleg ő maga sem, miközben gondolatban már most is máshol jár. Amíg a többiek a folytatáson törik a fejüket, ő a kesztyűbe bújtatott kezét lóbálja a levegőben, néha pedig a karórájára pillant, és közli, hogy mennyi az idő. Máshol jár? Jelen van? Tudja, miről van szó? Nem lehet tudni. Hugo úgy érezte, képtelen koncentrálni. A whiskyt

átkozta. Még két nap után is szenved tőle. Az ital és a két hosszú repülőút megtette a magáét. Csak nem lesz beteg?

Amikor az aranybarna nedű szóba került, Ole bólogatással jelezte, tudja, miről van szó. Odahaza már hagyomány, hogy minden csütörtökön, naplemente után összejönnek hármasan, ő, a törzsfőnök és a Glennfiddich. Az együttlét abból szokott állni, hogy a törzsfőnök hülyeségeket beszél, ő pedig kijavítja.

– Általában tizenkilenc óra körül, ha nem tévedek – mutatott csillogó karójára. – Vagy hét óra körül, úgy is mondhatom.

A törzsfőnök és a javasember találkozóit másnap délelőtt folytatni szokták, mert dönteniük kellett azokban a kérdésekben, amelyekben előző este semmiképp nem tudtak egyezsége jutni.

– Tíz óra és fél tizenegy között. Körülbelül. Talán tizenegy órakor. De annál egy perccel sem később.

* * *

Az adásvételt nem tudják érvényteleníteni, Ole nem

egyezik bele. A műkereskedőtől nem tudják
visszakövetelni a lopott holmit, mert Ole csak akkor

egyezik

bele,

ha

egyúttal

megleckéztetheti

Alderheimet. Ebbe viszont a többiek nem egyeztek
bele, függetlenül attól, hogy hangyabolyok amúgy sem
állnak rendelkezésükre. Azért nem egyeztek bele, mert
tudták, hogy a szavannán még az az ember is életét
veszítheti, aki nem lopott el egyetlen kecskét sem.

Hugónak gondolkodási időre volt szüksége, Meg
arra, hogy kialudja magát. Vagy talán fordított
sorrendben. Úgy érezte, bujkál benne valami.

Megkérte a többieket, hogy ne zavarják, amíg nem
jelentkezik. Egy vagy két napra van szüksége.

Amíg Hugo pihent és a jövőn törte a fejét, a maszáj, a
félmaszáj és a nagy ellenség volt felesége elment
szánkózni egy közeli gyerekdombra. Időnként

hazaugrottak, megnézték, Hugo mit csinál épp a konyhában.

– Kijössz velünk szánkózni? – kérdezte Kevin. – Nem lehet állandóan dolgozni.

– Negyed három van – mondta Ole. – Tizennégy óra tizenöt perc.

– Köszönöm, nem. És köszönöm a pontos időt, Ole. Jó tudni.

Fogta a kávéscsészéjét, és visszament az emeleten lévő szobájába. Itt fent viszonylag békés körülmények között gondolkozhatott azon, hogy mi van a valóságban, és minek kellene lennie. A szánkón csúszkáló, shukát, kesztyűt és szandált viselő maszáj képe óhatatlanul visszarántotta a valószerűtlenségek világába.

Amitől Hugo tartott, bekövetkezett. Megfázott és belázasodott. Éppen ő, a társaságból az egyetlen, aki nem hempergett naphosszat a hóban. Nincs igazság.

A

nemzetközileg

ismert

és

elismert

reklámszakembernek három napra, sok alvásra és még több gyömbérteára volt szüksége ahhoz, hogy visszataláljon régi önmagához és egy előremutató, új javaslatához. Pontosabban felújítottához. Mire eljött a hétvége, teljesen felépült. A terve is.

Meg kell nyernie az ötlethez a masszát, jól meg kell válogatnia a szavait. Hugo összehívta a céges értekezletet, és mindjárt az elején Ole Mbatianhoz fordult:

– Eladtad a Nő napernyővel és a Fiú patakparton című festményeket Victor Alderheimnek, és ezen a döntéseden nem kívánsz változtatni. Jól gondolom?

– Olyan finom szendvicset még nem ettem soha – mondta Ole Mbatian.

– És a fényképek és a régi levelek továbbra is a te tulajdonodat képezik?

– Azokat ellopták – mondta Ole Mbatian. – Adj egy

hajítófát vagy egy hangyabolyt vagy mind a kettőt, és a többit bízd rám.

Hugo a bosszúállások kivitelezésében nem adta fel az arányosság elvét.

– Ebbe nem mehetünk bele – mondta. – Tudom, mi a véleményed a lopásról, de mi van akkor, ha valaki azért tör be valahova, hogy visszalopja, amit elloptak tőle?

A maszáj harcos elgondolkodott. Ez olyan, mint elmenni a szomszéd faluba, és visszahozni a saját kecskéidet.

– Azzal a különbséggel, hogy ezúttal senkit nem ütünk agyon – mondta Hugo.

– És hogy a szóban forgó két kecske tényleg a miénk – mondta Jenny.

A reklámszakember szégyellte, hogy napokig tartott, amíg eszébe jutott, hogy éjszaka újra meg kell látogatniuk Victor Alderheimet. A megfázás az oka. Vagy akaratlanul is azért halogatta a tervezett akciót ilyen sokáig, mert fennállt a kockázata, hogy a holmi,

amit vissza akarnak lopni, nem az üzletben van, a földszinten, hanem a lakásban, fent az emeleten. Talán épp az alvó Victor Alderheim párnája alatt. Enyhén szólva is felettébb kockázatos projektről van szó. De ha a festményeket egyszer s mindenkorra eredetivé nyilvánítják, akkor számukra a játék véget ér. A hamis festmények viszont így vagy úgy könnyen visszatalálhatnak igazi gazdáikhoz. A javasember ellenére.

Holnap éjszaka tehát újra ellátogatnak a műkereskedőhöz. Azazhogy nem holnap, hanem a hétfőre virradó éjszaka, mert a város akkor a legnyugalmasabb. Ha a műkereskedő tényleg olyan ostoba, amilyenek Jenny leírta, vagy ha lehet, még annál is ostobább, akkor nem cserélte le a zárat a háza ajtaján.

46. fejezet

A webkamerát, amelyet Victor Alderheim felszerelt a ház bejárati ajtaja fölé, korántsem adták ingyen.

Viszont könnyen lehet, hogy ezerszeresen is behozza

az árát. A kamera hangra és fényre is reagál, és a felvételeket továbbítja tulajdonosának. Sötétben is működik, ami ugyancsak hasznos dolog a svéd téiben, amely lényegében másból sem áll – továbbá persze azért is, mert a tolvajok aligha abban a néhány nappali órában próbálnak betörni, amikor az ember tovább lát a kinyújtott kezénél.

Az első éjszakát a kamera pihenéssel töltötte, akárcsak az emeleten alvó gazdája.

A második éjszakán viszont már kapást jelzett gazdájának. Négy perc és tizenhárom másodperc felvételt rögzített – a nullakettő-nullaöt-harminc és nullakettő-nullakilenc-negyvenhárom közötti

időszakaszban. A felvételt automatikusan továbbította Victor mobiltelefonjára.

A műkereskedő ámulattal és egyszersmind rémülettel nézte az előző éjszaka készült videót. A csoportban hátul álló magas alakot felismerte – a maszáj! Az előtte álló férfit nem tudta azonosítani. Aki azonban elől

közeledett a kamerához, az nem más, mint Kevin! Az a Kevin. Az ő egykori, de régóta halott gyámfia. Sejtette, de mégsem tudta elhinni. Hogyhogya él, ha egyszer meghalt?

Egyedül azt találta megnyugtatónak, hogy Kevin szemmel láthatóan a maszáj harcos fia. Az apaság kérdése ezzel egyszer s mindenkorra eldőlt. Kevin nagybeteg anyja azonban annak idején annyira kötötte az ebet a karóhoz, hogy Victor a tesztet is megcsináltatta, csak hogy elhallgattassa. Amit aztán persze ellene fordított. Hát nem látta az a nő, hogy még a bőrük színe is más?

Amikor aztán megalkudtak, a nő megígérte, hogy nem csinál ügyet a dologból, ha Victor vállalja a gyerek gondviselésének terheit annak tizennyolc éves koráig. Könnyen ígér, akinek nincs sok hátra.

A nő azonban ravaszabbnak bizonyult, mint ahogy Victor gondolta. Már alig bírt járni, de elvonszolta magával a gyámhivatalba, ahol Victor a fenyegető nyomás alatt kénytelen volt belemenni olyan

megoldásokba, amelyeket később nem tekinthetett érvénytelennek. Ha nem megy bele, bíróság elé vitte volna az ügyet, ami még súlyosabb következményekkel járt volna. Victor tudomása szerint a bíróságon az esküdtek többsége zöldpárti vagy még annál is rosszabb. Ráadásul az öreg Alderheimet is belerángatták volna.

Így lett az, ami lett: Bollmora és pizzaellátmány a fiú nagykorúságáig. És a felismerés, hogy a problémát meg kell oldani, mert magától nem múlik el.

Az afrikai kirándulás jó gondolat volt. Ha a lusta oroszlánok elvégezték volna a munkájukat. Ma már a világon senkiben nem lehet megbízni, már a vadállatok sem eléggé vadak.

Kevin részvétele a betörési kísérletben nem lepte meg. Csakhogy ott volt mellette Jenny is, kulccsal a kezében. Hogy az úristenbe...? Hát persze!

Victort annak idején túlságosan lekötötte Jenny bankszámlájának kiürítése, a zsebei kiürítésére nem gondolt. Jenny gyerekkora óta ki-be járt azon az ajtón,

a saját kulcsával nyitotta és zárta minden egyes nap.

Most már persze azt csinál a kulcsával, amit akar, mert bárhogy rángatja is az ajtót, a belülről rászerezelt retesz és lakat miatt többé nem bírja kinyitni. Victor túljárt az eszén, mert egyszerűen jobbak a szellemi képességei. Nem újság, de jólesik a megerősítés. Marad a kérdés, hogyan akadhatott össze Jenny Kevinnel.

Bollmora, kiáltott fel Victor. Hát persze!

És ki lehet az ismeretlen férfi?

Igen, ki az ördög az?

Egy-két darabka még hiányzik, de a kép kezd összeállni. Természetesen Jenny és Kevin állított neki csapdát a pincében, hogy bosszút álljanak rajta, mert nem bírták elviselni a céltudatosságát. Kevin Afrikából hozta magával a képeket, Ole Mbatian utána jött, de nem elég gyorsan, mert az ostoba kölyök addigra már betört a műkereskedés pincéjébe. Ezek után a nála is ostobább maszáj eladta a képeket, amelyeket Kevin előzőleg ellopott tőle. Victornak! Egy szendvicsért. Na,

jó, kettőért.

Továbbá az sem kizárható, hogy a dzsungeldobok hangja elhallatszik Afrikától Svédországig, és Jenny és Kevin már tudja, hogy Victor immár nemcsak a tőlük kapott festmények boldog tulajdonosa, hanem a provenienciához

szükséges

bizonyító

erejű

dokumentumoké is.

A műkereskedő belement a játékba, és vette a lapot.

Jenny és Kevin az első körben nyert valamicskét azzal, hogy most már egész Európa, esetleg az egész világ azt hiszi, hogy kecskékkal él szexuális életet. De van az a pénz, amennyiért nem bánja, ha a világ azt képzel róla és a föld egész állatvilágának nemi életéről, amit csak akar.

Most már csak annyi hiányzik, hogy a maszáj írásban is erősítse meg, hogy eladta neki a képeket. Hiszen ezt követeli a bolond amerikai és az istene.

Frusztráló gondolat. Másrészt viszont hasznos, mert a tulajdonjogot igazoló okirat nélkül nehezen lehetne eladni a képeket, és csak jóval alacsonyabb áron. Mostanáig Victor nem merte feltételezni, hogy a maszáj állja a szavát.

De csak mostanáig.

Mostantól kezdve ugyanis a bennszülött két lehetőség közül választhat: vagy állja a szavát, és írásban is megerősíti az eladás tényét, vagy Kevin, Jenny és az ismeretlen férfi társaságában börtönbe vonul betörésért, pontosabban fordított előjelű betörésért, lényegében mindegy, minek nevezik a törvénykönyvek.

Szépen meg fog oldódni a helyzet.

Csak valahol muszáj megtalálni a maszájt.

47. fejezet

Némi rosszkedv és egy erősebb megfázás. De akkor is.

Három egész nap kellett Hugónak, hogy rájöjjön, újra be kell törniük Alderheimhez, nincs jobb megoldás.

Időt nyert a gazember, és elbarikádozta magát.

A hétfői reggeli közben Hugo azon spekulált, kiről rosszabb a véleménye: a műkereskedőről vagy saját magáról.

Ole Mbatian eközben Hugo kenyérpirítóját tanulmányozta, és a továbbfejlesztésén törte a fejét.

A tükörtojással kombinált pirítós elkészítésének az volt a legnagyobb akadálya, hogy a tojás lecsurgott a kenyérről, mielőtt megsült volna. Mi volna, ha az oldalára fektetné a kenyérpirítót?

A kísérletet magát nem végezte el, mert a tojásos pirítós nem csábította annyira, mint a fogházban megismert barna falevél lekvárral. Nem is beszélve a kaviárról, ami nem kaviár.

Jenny és Kevin látta, hogy Hugót eléggé megviseli a minapi kudarc. Hagyni kell, hogy kiszomorkodja magát. Mi volna, ha újra elmennének a bevásárlóközpontba? Vennének kukoricapehelyt és áfonyalekvárt a javasembernek, meg egy tubus Kalleskaviárt. Megnézhetnék a gofrisütőket, ventilátorokat, kávéfőzőket és a villannyal működő hasonlóan

izgalmas háztartási gépeket. Lebeszélhetnék Olét az új
kés vásárlásáról. Megértetnék vele, hogy ezek az
üzletek lándzsát nem árulnak. Hajítófát talán igen, ha
sikerül a boltot megtalálniuk.

Jenny a rend kedvéért megkérdezte Hugót, nem
akarna-e velük jönni. Hugo nem válaszolt, csak
elgondolkodva nézett maga elé.

Egészen mostanáig az üzleti terv, amin a cég működése
alapult, briliánsnak bizonyult: pénzt keresni azon,
hogy az emberek rosszat akarnak egymásnak. Száz
ember közül százat ér valamilyen igazságtalanság az
életében. Száz ember közül ötven ezt meg akarja
torolni. Tíznek pénze is van rá, hogy fizessen érte. Ha a
tíz közül csak egy is van, aki eljut a cselekvésig, akkor
az Édes a Bosszú Rt. előtt rózsás jövő áll.

A világ legnagyobb bosszúállói az államok és a
terrorista
szervezetek.

Az

államok

szívesen

mutogatnak valamelyik másik államra, a terrorista szervezetek pedig nem annak nevezik magukat, amik. Az bennük a közös, hogy Hugo számára egyik sem jelent konkurenciát. Hugo konkurenciának például az olasz maffiát tartotta. A marketingben ezért hangsúlyozta, hogy tevékenységét a törvényes kereteken belül végzi. A Cosa Nostra ezt nem tekinti elsődleges szempontnak. Hugo ugyan az első megbízása után a maffia működési elveit tette magáévá, de ez más lapra tartozik.

Tervezi, hogy leányvállalatokat alapít egy sor másik városban. Elsőként Londonban. Az angol embernél senki nem tudja jobban ellenségnek tekinteni a másik embert – szinte semmiért. Például azért, mert nem ő következik a dartstáblánál a pubban. Vagy mert nem annak a futballcsapatnak szurkol, mint ő, függetlenül a csapat teljesítményétől. Két brit még arra a kérdésre sem tud azonos választ adni, hogy Európához tartoznak-e, vagy nem.

Utána Berlinben. A németek sok mindenben hasonlítanak a svédekre. Rend a lelke mindennek, pontosan kell érkezni mindenhova, a szabályokat be kell tartani, az írottakat éppúgy, mint az íratlanokat. Ha valaki rálép a másik lábára, számíthat rá, hogy következményei lesznek. Ez így van már időtlen idők óta. Jancsi és Juliska is keményen visszavágott a rajtuk esett sérelemért. Amikor a gonosz boszorkány elárulta, hogy mit szándékozik tenni velük, fel sem merült, hogy le is beszélhetnék róla. Bevágta egyenesen a tűzbe. Nagy-Britannia és Németország után Franciaország következik. Nem ígérkezik ugyan különösebben kifizetődő beruházásnak, a franciák maguktól is nagyon jók a bosszúállásban, főként csoportosan. De Párizsnak jó csengése van. Ha valami nincs Párizsban, akkor az nincs.

Spanyolországban már volt ügyfele. A beton futball-labdával végrehajtott bosszúállásnak az egész országban híre ment. Az El Diario beszámolója szerint a tréner jobb lábának tizennyolc különféle csontja tört

el. Hugo egy fordítóprogram segítségével bogarásztá végig a cikket. Ki hitte volna, hogy az ember lábában ennyi csont van?

Európa meghódítása után az Egyesült Államok következik. Hugónak ehhez komoly üzleti tervet kell csinálnia, számba kell vennie az erősségeket, a gyengeségeket, a lehetőségeket és a veszélyeket.

Nehezíti az ottani munkát az a körülmény, hogy ha az ember Amerikában megkarcolja valakinek az autóját, megeshet – az önvédelem amerikai értelmezése alapján –, hogy golyót repítenek a fejébe.

Összességében tehát biztatónak látszott a helyzet, amikor Jenny és Kevin megjelent Hugo irodájában.

Azóta csatlakozott hozzájuk egy fellegekben járó afrikai javasember is. Ha Amerikában egy karcolásért is golyót röpíthetnek az ember fejébe, vajon milyen büntetést kapna az, aki elad két, milliós értékű festményt ugyanennyi műkaviáros szendvicsért?

Amikor

Hugo

kétségbeesésében

megpróbálta

elmagyarázni, mennyire aránytalan értékek cseréltek gazdát az aktuális tranzakcióban, a bűnös maszáj azt hangsúlyozta, hogy a kaviáron kívül tojásszeletek is voltak a szendvicsen.

Momentán az Édes a Bosszú Rt. romokban hevert.

A kudarcba fulladt betörési kísérlet után a szakma kreatív nagymesterének halvány fogalma sem volt róla, mit kellene tennie. Csak azt tudta, hogy mit nem szabad tennie. Nem szabad elmennie vásárolni

Jennyvel, Kevinnel és a két lábon járó bajkeverővel.

– Csak menjetek. Én itthon maradok.

* * *

Clas Ohlson Ezercikk nevű vegyesboltjában hajítófát is lehetett kapni, tölgyből készült, harminchárom centi volt a hosszúsága, hetvenkilenc-kilencven az ára. Ole Mbatian a kezébe vette, a súlyát mérlegelte, bólintott. Fia egy műanyag kártyával fizetett, amely sípolt egyet, amikor a gombokkal kirakott kis doboz fölé tartotta.

Ole megfigyelte, hogy maga a sípolás jelentette a fizetést. Ez kétségtelen előrelépést jelentett ahhoz képest, hogy négy tehenet kelljen elhajtani Narokig. Nem messze Clas Ohlson boltjától volt egy élelmiszerüzlet, ahol megvették a kukoricapehelyt és az áfonyalekvárt. A vásárlás után a javasember jó kedvre derült, vidáman forgatta kezében a hajítófát, az ennivalóval megrakott szatyrokat Kevinnek kellett cipelnie.

– Talán vennem kéne valamit az otthoniaknak – vetette fel Ole. – Itt aztán van miből választani.

Fejével egy üzlet felé mutatott, ahol arany és ezüst ékszereket árultak.

Jenny arca felragyogott.

– Esetleg egy nyakláncot?

A javasember megrázta a fejét. Az nem fog menni.

Az asszonyokból otthon szám szerint kettő van.

– Két nyakláncot?

Az már igen! Jenny a jelek szerint tudja, milyenek a nők.

– Ami azt illeti, én is az volnék.

Fanny Sundin első önálló munkanapját töltötte a Hellgren ékszerüzletben. Felkészülten várta a vásárlókat, az előző hetet az egyik tapasztalt kolléga mellett dolgozta végig. Megtanulta, hogyan lehet felismerni a kuncsaftok különféle típusait, ki az, aki vásárolni akar, kivel kell különösen figyelmesnek lenni, ki az, aki csak nézelődni akar. Tudta azt is, hol van a földön a vészriasztó gombja, amit csak rendkívüli helyzetben szabad megnyomni.

Ezt történt most: előállt a rendkívüli helyzet.

Belépett a boltba egy piros-fekete kockás lebernyeget viselő, magas, fekete férfi, aki szandált hordott a tél közepén. Egyik kesztyűs kezében fatuskót tartott. Fanny nem várta meg, amíg kimondja, hogy „pénzt vagy életet” vagy valami hasonlót, hanem azonnal megnyomta a riasztót.

Ole csalódott volt. Életében először akart fizetni Kevin hitelkártyájával, azzal, amelyik tud sípolni.

A pult mögött álló nő viszont ahelyett, hogy kiszolgálta

volna, elsírta magát. Amikor Ole a kesztyűs kezével meg akarta veregetni az arcát, sikoltozni kezdett, hangosabban, mint az első nap a szállodai recepciósnál. A szállodában nem tudott fizetni sem tévével, sem készpénzzel, itt meg a hitelkártyáját nem akarják elfogadni. Ole nem értette, hogyan képes működni egy ország, ha senki nem fogad el semmilyen fizetséget. Pár perccel korábban Jenny és Kevin arra gondolt, hogy Olénak egyedül kellene megvennie az ajándékot, ők addig valahol a közelben megisznak egy kávét. Ezt mind a ketten több okból is jó gondolatnak tartották. Jenny azt szeretne volna, ha Ole maga választ nyakláncot a feleségének, vagy feleségeinek, akárhányan vannak is, mert mégiscsak ő tudja legjobban, minek örülnek a hozzátartozói. Kevin látta, hogy apját mennyire lenyűgözi minden, ami otthon náluk nem kapható. És hogy mennyire büszke lesz rá, ha egyedül bonyolíthat le egy elektronikus üzleti tranzakciót. Kevin pedig órák lesz büszke. Ekkor szólalt meg a riasztó.

Kevin és Jenny egymásra nézett. Letették a kávéscsészéjüket. Elindultak a lárma irányába. Vajon hányan verődtek már össze az ékszerüzlet előtt? Ötvenen? Százan? Nem lehetett előre furakodni. Ole Mbatianak ugyanez volt a problémája a sokadalom túlsó oldalán. Úgy érezte, az üzletben már nincs több dolga, az elárusítónő arcon illetve homlokon csókolása most nem látszott reális opciónak. De hogy kerül ide ez a sok ember? És mi ez a vad szirénázás? Egy ékszerüzlet kirablása kockázatos vállalkozás. Ha valaki mégis rászánja magát, és nem szeretné rendőrökkel szembe találni magát, akkor ne

Skandinávia legnagyobb üzletközpontját válassza tette színhelyéül. És főként ne ezt a napot. Amikor a riasztó megszólalt, két rendőrijárőr is cirkált az üzletközpont közvetlen közelében. A négy rendőr közül a rangidős

átvette a parancsnokságot, átverekedte saját magát és három kollégáját a báméskodók tömegén, s végül megpillantotta a feltételezhető tettest a bolt bejáratában.

– Dobd el a fegyvert, és feküdj a földre! – kiáltott rá az önjelölt parancsnok, miközben három kollégája a háta mögül pisztolyt szegezett a tettesre.

– Kezdhetjük előlről – mondta Ole Mbatian.

Jennynek és Kevinnek is sikerült megközelítenie a helyszínt a másik irányból. De mit tegyenek?

A hangulat fenyegető volt, és Kevin bőrszíne semmiben nem különbözött fogadott apja bőrszínétől. Úgy érezte, nem volna tanácsos, ha előlépne, és ő akarná megoldani a helyzetet. Néma tekintettel átruházta a feladatot Jennyre. Utána hátrébb húzódott.

Jenny azt gondolta, eléggé svédnek látszik ahhoz, hogy ne lőjék ott helyben agyon, és talán az is jó hatással lesz a jelenlévőkre, hogy nő. Ám mielőtt közbeléphetett volna, váratlan fordulat történt.

A parancsnok mögött álló egyik rendőr hirtelen

leeresztette a fegyverét, visszadugta a tokjába, és előre lépett a gyanúsítottához.

– Ole, az isten szerelmére – mondta.

A javasember arca felderült.

– Nahát, csak nem az ifjú rendőrkisasszony?

– Megígérte, hogy nem szólít kisasszonynak.

48. fejezet

Ole Mbatiant újra bevitték a Kronoberg fogházba, nem feltétlenül azért, hogy bezárják, hanem hogy a tényállást kivizsgálják. Az ügyeletes vizsgálóbírónak főként abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az

Ezercikk

vegyesboltból

származó

40–7527

cikkszámú, négyszázkilencvenkét gramm súlyú fahasáb fegyvernek minősül-e vagy nem.

Christian Carlandernek a maival együtt már csak négy napot kellett dolgoznia. Amikor a parancsnok

benyitott az irodájába, éppen azzal mulatta az időt,
hogymegkapcsokat hajigált a papírkosárba. Háromból
kétszer beletalált.

– Szevasz, Carlander. Látom, el vagy foglalva.

Visszahoztuk a barátodat, a maszáj harcost. Épp
kirámolt egy ékszerboltot.

– Mi van?

– Nem, csak vicceltem. De dumálhatsz vele egy kicsit,
mielőtt visszaküldjük az utcára.

Délután fél három volt. Voltaképpen már pihenőidő
a munkanap végéig. De ezt mégse mondhatta a
főnökének.

A

parancsnok

elmondta

egykori

legjobb

nyomozójának, hogy mi történt, aztán behívta Ole

Mbatiant a szobába, maga pedig kárörvendő vigyorral

távozott.

– Isten hozta nálunk újra, Mbatian úr – mondta
Carlander felügyelő.

Ole már tudta, hogy a semmiért nem fogják
lecsukni. Örült, az előtte álló beszélgetésnek. Semmi
okot nem látott rá, hogy a kelleténél rövidebbre fogják.

– Köszönöm, nagyon kedves. Sajnos elfelejtettem
uraságod nevét. Rossz a névmemóriám. Fiatal
koromban volt egy ismerősöm, Mzwaga Kit Chiu
Wakajawaka volt a neve, az istennek se bírtam
megjegyezni. Bár most mégis emlékszem rá. Milyen
különös.

– Carlander felügyelő – mondta Carlander felügyelő.

– Igen, valóban. Miben állhatok szolgálatára?
Tényleg, miben? Leginkább abban, hogy távozik,
természetesen. Akkor Christian Carlander is
elmehetne, és akkor már csak három munkanapot
kellene ledolgoznia.

– Mesélje el, mi történt a Mall of Scandinaviában.

– Mindent, vagy csak a végét?

Ole a mindenben reménykedett.

– Csak a végét.

– Bementem egy üzletbe, hogy vegyek egy nyakláncot. Vagy kettőt. Ha eggyel mennék haza a két feleségemhez, azt nem vinném el szárazon.

Carlander arra gondolt, hogy ő bizony túlságosan is sokszor ment haza nyaklánc nélkül a feleségéhez. Aki most már nem az ő felesége.

– És?

– Azt hiszem, az elárusító lány megijedt a hajítófámtól, mert pokoli lármát csapott egészen addig, amíg meg nem érkezett Sofia, és el nem oszlatta a félreértést.

– Sofia?

– Az ifjú rendőrkisasszony, bár nem szereti, ha így szólítják.

Carlander bólintott. Sofia Appelgren őrmester.

Lelkes és rátermett rendőr. Mint amilyen ő maga is volt hajdanán.

– De hát nem is adtuk vissza a hajítófáját?

– Kevin vett nekem egy újat. Azt hiszem, Ohlsonnak

hívták az illetőt, akitől vette. Sajnos hadilábon állok a nevekkel.

– Ezek szerint megtalálta Kevint?

– Különben hogy jött volna velem vásárolni?

A maszáj nem szerette a költői kérdéseket.

– Elmondaná, hogy azok a bizonyos festmények hogyan kerültek Victor Alderheimhez? Utoljára azt mondta, Kevin biztosan tudja.

Ole Mbatian elgondolkodott. Egy ideje már tudta, hogy Jennynek kulcsa van a dühös ember házához, hiszen azzal próbálták kinyitni az ajtót, amikor vissza akarták lopni, ami az övék. De a felügyelő szerencsére nem ezt kérdezte. Hogy a festmények pontosan hogyan kerültek Alderheim pincéjébe, azt továbbra sem tudta. Sejtette, hogy a kulcsot használhatták már korábban is, de ha ő valamit nem tud, azt nem tudja.

– Ezt mondtam volna? Az ember hetet-havat összehord. Egyszer olyan sokat beszéltem valakihez, hogy az illető rám szólt, hogy fogjam be a szám. Ez egyébként ő volt, a dühös Alderheim. Kiállhatatlan

fráter.

Még három nap és ami még hátra van ebből a beszélgetésből. És mehet nyugdíjba. Christian Carlander úgy érezte, ezt az időt már guggolva is ki kell bírnia.

– Szívesen találkoznék Kevinnel – mondta. –

Kérdeznék tőle egyet s mást. Meg tudná mondani neki, hogy jöjjön be hozzám holnap délelőtt? Tíz harminckor? Későre jár, és sok tennivaló vár még rám.

Például Gabriel García Márquez, két korsó sör és három megálló a metróval. Vagy csak egy korsó, végül is még csak hétfő van.

– Persze, nagyon szívesen – mondta Ole Mbatian. –

Tíz harminc az ugyanaz mint fél tizenegy.

– Tudom. Köszönöm a beszélgetést, Mbatian úr.

Kitalál egyedül?

Mielőtt Ole válaszolhatott volna, Carlander belátta, nem okos dolog, ha hagyja, hogy a javasember egyedül bolyongjon a rendőrség folyosóin. Már kiderült, hogy ez mindenféle nem kívánt következménnyel járhat.

– Kikísérem az előcsarnokig – mondta.

49. fejezet

A műkereskedő nem volt olyan ostoba, mint amilyen visszataszító. Az okostelefonjából megtudta, hogy a masszáj harcos megint valami galibát okozott. Victor Alderheim ennek alapján kikövetkeztette, hogy a bennszülött hol tartózkodhat, és most ott ült a Kronoberg gyűjtőfogház előtt az autójában, egy Mercedes AMG S 65 Coupéban, aminek az árát becsületesen kifizette abból a pénzből, amely azelőtt Jennyé volt. Az akadékoskodó dr. Harris remélhetőleg nem utazott el. Van még idő.

A javasembert bevitték, mert kirámolt egy ékszerüzletet. Az első jelentések rablásról szóltak, de pár perc múlva már a félreértés szó is felbukkant a hírfolyamban. Victor egy pillanatig sem hitte, hogy a masszáj tényleg elkövetett volna bármit is. Aki ennyire nincs tisztában a dolgok értékével, az inkább egy újságárust próbál kirabolni. Ezért remélte, hogy a vörös lepelben járó férfit, akit keres, bármelyik

pillanatban kipenderíthetik a gyűjtőfogházból. Más ötlete amúgy sem nagyon volt, hogy hol találhatná meg a nyomorultat.

* * *

Kevin nem akart mutatkozni a tetthely közvetlen közelében, ami persze már akkor sem volt tetthely, amikor a rendőrség rablásra gyanakodott. Arra a szomorú következtetésre jutott, hogy a bőrszíne nem volna megnyugtató hatással a kezükben fegyvert szorongató rendőrökre. Kiváltképp nem az első, kritikus másodpercekben.

Alig néhány pillanattal később Jenny is követte példáját, mivel látta, hogy az egyik rendőr felismeri a maszáj harcost, és a veszély elmúlt.

A rendőrség tehát továbbra sem tudott egyikükről sem, Hugót sem ismerték, Ole Mbatiant viszont annál jobban.

A reklámszakember és Kevin beült a Kronoberg gyűjtőfogház közelében lévő egyik ázsiai vendéglőbe, ahonnan szemmel tarthatták az épület bejáratát.

Jenny pedig feltűnés nélkül egészen a kapuig ment, hogy ott várja meg Olét. Mindannyian úgy gondolták, hogy közülük ő a legalkalmasabb arra, hogy ártatlan hozzátartozóként jelenjen meg, akire nem érdemes figyelni.

A maszáj harcost egy rendőrfelügyelő sajnós egészen a kapuig kísérte. Jenny a szemével próbálta jelezni, hogy egyelőre nem kellene felismerniük egymást. De ez nem működött.

– Nahát, Jenny, isten hozott – mondta Ole félig máris elárulva Jenny identitását.

Ki tudja, miért, ma valahogy mindent rosszul csinál.

A felügyelő udvariasan köszöntötte a maszáj harcos barátnőjét, de hirtelen nem talált semmilyen ürügyet rá, hogy közelebbről érdeklődjön iránta.

– Akkor viszontlátásra holnap – mondta Carlander. – Tíz harminckor. Ha Kevint is magával tudja hozni.

– Fél tizenegykor, rendben – mondta Ole Mbatian.

Amíg a fogházból átsétáltak a vendéglőbe, Jenny azon gondolkodott, nincs-e Ole Mbatiannak valami baja. Azt

ígérte a felügyelőnek, hogy elviszi hozzá beszélgetni Kevint? Ezt hogy képzeled?

Jenny annyira feldúlt volt, Ole pedig annyira nyugodt, hogy egyikük sem vette észre, hogy hátulról egy ismeretlen férfi közeledik feléjük. Kezdett sötétedni.

Hugo és Kevin a vendéglőből néztek, hogy Jenny és a javasember átvág az úttesten. Látták a hátuk mögött közeledő árnyékot is.

– Ki lehet az? – kérdezte Hugo.

– Bárcsak ne lennék benne olyan biztos, amilyen vagyok – mondta Kevin.

Jenny és a javasember éppen hogy helyet foglalt, amikor az ismeretlen megjelent az asztaluk mellett.

Ole rögtön felismerte a tolvajt, aki ellopta a leveleit és a fényképeit, és akit ezért meg kell leckéztetnie.

– Nézzenek oda – mondta. – Csak nem azért jött, hogy visszaadja, ami az enyém? Mert ha nem, van egy szép, új hajítófám, szívesen bemutatom magukat egymásnak.

A műkereskedőt nem izgatta a maszáj harcos burkolt fenyegetése, a társalgást mindenesetre angolul folytatták. Hugo nem egészen értette, hogy mi történik.

– Segíthetek valamiben? – kérdezte.

– Igen – mondta a férfi. – A nevem Victor Alderheim.

– Ajjaj – mondta Hugo.

– Pontosan erről van szó. Ha leülhetek, elmagyarázom.

– Inkább ne.

Victor Alderheim leült.

– Szervusz, Jenny – mondta volt feleségének.

És közben mosolygott. Jenny nem válaszolt.

– És szervusz, Kevin. Honvágyad támadt Afrikában?

Egykori gyámfia sem válaszolt. Úgy érezte, van

valami

mélyen

aggasztó

Alderheim

magabiztosságában. Mit tudhat, amit ők nem tudnak?

Ole Mbatian tényleg azt hitte, a műkereskedő vissza

akarja adni, amit elvitt, és ami nem az övé. Ő, a maga részéről ez esetben kiegyenlítettnek tekintené a tartozását. Minek ellenségeskedjen feleslegesen?

– Ha jól tudom, véletlenül odatévedt a falumba, és magával vitte az Irma Sternről készült kedves fényképeimet és Irma Stern számomra hasonlóképp kedves leveleit. Így van?

Véletlenül? Victor Alderheim úgy érezte, a bennszülött kétségbe vonja a szellemi képességeit. Ki az ördög vetődik el véletlenül egy nyomorúságos afrikai faluba? Ő azért ment oda és azért szerezte meg, amit akart, mert előre eltervezte, és mert több esze van, mint másoknak.

Mivel a műkereskedő nem válaszolt, Ole Mbatian békülékeny hangnemben folytatta:

– Megesik, hogy az ember véletlenül magával visz valamit, ami nem az övé. Én például a falunkban évente megtartott egyik tűzűnnep során véletlenül magammal vittem egy fiatal nőt a bokrok közé. Én észre sem vettem, az egyik feleségem figyelt fel rá.

Szerencsém is volt, meg nem is. De hol is tartottunk?

Igen, van magánál valami, ami az enyém, és vissza akarom kapni. Például most, azonnal.

Victor Alderheim eleresztette a füle mellett a javasember szavait, és Hugóhoz fordult.

– Azért vagyok itt, hogy a bennszülött aláírja a tulajdon-átruházási megállapodást. Tehát nem te, Kevin, hanem a másik. Ha ez megvan, én már itt se vagyok.

Kitett az asztalra Ole elé egy papírt és egy tollat.

Victor Alderheim pontosan olyan ellenszenves volt, amilyennek Jenny és Kevin leírta. Ilyen értelemben tehát az Édes a Bosszú Rt. jó ügyet vállalt. Mással nemigen büszkélkedhetett. Hugo mégis arra gondolt, hogy a legjobb védekezés a támadás.

– Mint ifjabb Ole Mbatian jogi képviselője csak annyit mondhatok, hogy ügyvéd jelenléte nélkül semmit nem ír alá.

– Nem értettem tisztán a képviselő úr nevét.

– Nem számít – mondta Hugo. – De akkor is...

Ole Mbatian elolvasta a tulajdon-átruházási megállapodást. Emlékezett rá, hogy a dühös ember egyszer már megpróbálkozott valami hasonló papírt aláíratni vele, amikor együtt reggeliztek. Mintha egy maszáj harcos szava nem volna neki elég. De hát ez egy más kultúra, mások a hagyományok. Otthon, a szűkebb hazájában, ha valaki vett valamit, élőállattal fizetett érte. Itt rendőrt hívnak, ha valaki egyáltalán fizetni akar.

– Ez a dokumentum egyértelművé teszi, ki a tulajdonosa annak a két festménynek, amelyeket maguk vagy valaki maguk közül előzékenyen az én pincémben helyezett el.

– Mint mondtam – vette át a szót Hugo –, jogi képviselői minőségemben...

Nem jutott tovább, mert Ole Mbatian közben aláírta a megállapodást.

– Így ni. Most akkor térjünk át a másik dologra. Én visszakapom, ami az enyém, maga pedig megőrzi az egészségét. Rendben?

Victor Alderheim hosszú, nehéz meccsre számított, amit csak a hosszabbításban nyerhet meg a legfőbb tromfja segítségével, amit a mobiljában tárolt. És erre ez az ostoba maszáj fajankó simán aláírja a papírt, neki még csak elő sem kell venni a mobilját. Alderheim fogta a megállapodást, és visszatette a belső zsebébe. Hugónak, aki eddig úgy érezte, hogy a helyzete rosszabb már nem lehet, be kellett látnia, hogy lehet. Miközben Ole arra várt, hogy visszakapja a fényképeit és a leveleit.

– Na, mi lesz? – mondta.

A bennszülött tényleg azt hiszi, hogy visszakapja, ami az övé? Victor a megfelelő válaszon törte a fejét. A kiindulópontja az volt: soha az életben! Most már a kezében van a megállapodás. A festmények immár visszavonhatatlanul az ő tulajdonát képezik, ezt az amerikai szakértőnek is el kell fogadnia. Ha együtt adhatná el a lopott bizonyítékokkal, sokkal több milliót kaphatna értük.

– Attól elbúcsúzhat, ostoba maszáj, az már nem a

magáé – mondta, és felállt az asztaltól.

Az ajtó felé menet félúton még visszafordult.

A körülmények úgy alakultak, hogy a legjobb érve a végére maradt.

– Tudom, hogy maguk törtek be hozzám, maguk hozták oda a kecskét, a lisztes tasakokat meg egyebeket. És tudom, hogy ma éjszaka újra megpróbálták.

Közben vigyorogva előhúzta a mellényzsebéből a mobiltelefonját, és felmutatta.

– Most már megvan a bennszülött aláírása is. Amit véletlenül

magammal

hoztam

Afrikából,

azt

kártérítésnek tekintem a maguk által okozott károkért. Ha sokat ugrálnak, megyek a rendőrségre.

És akkor mind a négyüket lecsukják.

És ezzel távozott.

Ole Mbatian alapján véve békés természetű embernek tartotta magát. Ez magyarázta, hogy miért beszélt olyan békülékeny hangnemben a tolvaj műkereskedővel. Akárcsak az európai orvosok, ő is inkább összerakni szerette az embereket, nem szétszedni. Az orvosi esküre viszont nem kellett tekintettel lennie. Csak a büszkeségére. Döntött, és felállt.

– Elnézést kérek. A hajítófámnak és nekem van egy kis elintéznivalónk. Mindjárt visszajövök.

Hugónak azonban elege lett a katasztrófákból.

Felugrott a székéről, és elállta a maszáj harcos útját.

– Állj meg, Ole az isten szerelmére! Nem ütheted le Alderheimet a nyílt utcán!

– Miért nem?

– Hetven méterre vagyunk Svédország legnagyobb rendőrkapitányságától.

A javasember leeresztette a hajítófát. Túl sok igazság van abban, amit a reklámszakember mond.

A svéd rendőrség már kétszer is keresztezte az útját, és

ha alkalmuk nyílik rá, biztos megteszik újra.

A leckéztetés még várhat egy kicsit.

Hugo közben felmérte azt is, milyen előnyökkel

járna, ha a maszáj harcost ráengednék Alderheimre.

Észszerű mértékben. Amíg Ole hajítófája elbeszélget a

műkereskedővel, ő elszedhetné Alderheim telefonját,

és kitörölné belőle, amit ki kell törölni.

A javasember leült. Rájött, hogy éhes. Észrevette,

hogy az asztalon kés és villa helyett pálcikák vannak.

– Ezek mik? – kérdezte.

A pincér odajött az asztalukhoz, és érdeklődött, hogy

a hölgy és az urak eldöntötték-e már, mit szeretnének

rendelni. Eddig nem hozhatott ki nekik mást, mint két

pohár vizet citromkarikákkal.

Évésre most nincs idő. Alderheim nyilván hazafelé

tart a műkereskedésébe, vagy ha nem oda megy, estig

akkor is hazaérkezik. Hugo közölte, hogy kifizeti a

vizet, mert közben észrevették, hogy itt ázsiai ételeket

lehet csak enni, és ők nem erre gondoltak, úgyhogy

továbbmennének.

– Mindenesetre köszönjük.

A pincér sajnálkozott, hogy a kirakatban elhelyezett „Ázsiai konyha” felirat nem elég nagy betűkkel van kírva. Megígérte, hogy ezt jelzi a főnökének.

Mindazonáltal további kellemes estét kíván a társaságnak, a vízre és a citromkarikákra a vendégeik voltak.

* * *

Victor Alderheimnek néhány perc előnye volt, de Kevin, mivel nem ismerte a közlekedési szabályokat, utolérte. Rossz irányban végigmenni egy egyirányú utcán katasztrofális következményekkel járhat. Vagy, mint esetünkben, jelentős időmegtakarítással. Egyszer csak megpillantották maguk előtt a műkereskedőt. Nyilvánvalóan oda tartott, ahova gondolták.

Jenny elől ült az anyósülésen. Hugo, aki hátul ült a maszáj harcos mellett, ismertette a tervét.

– Amikor Alderheim megáll, és kiszáll a kocsijából, mi is kiszállunk. Ha jelt adok, könnyűsúlyú ütést mérsz a fejére a hajítófáddal, én pedig eközben megpróbálom

kiemelni a telefonját a kabátzsebéből.

A könnyűsúlyú ütést a masszaj kevésnek tartotta.

– Jó, legyen félnehéz – engedett neki Hugo.

Ennek is megvan a maga előnye. Nem akarta Olét túlinformálni, de jó volna, ha arra is maradna ideje, hogy kihalássza azt az átkozott tulajdon-átruházási megállapodást is a belső zsebéből.

– Tehát csak akkor, ha jelt adok. Ki kell várni egy olyan pillanatot, amikor nincsenek tanúk.

– Adott jelre félnehéz ütés a fejre – mondta Ole Mbatian. – Azt nálam senki nem tudja jobban megoldani. Kérdezd csak meg Carlander felügyelőt. No lám, eszembe jutott a neve!

– Biztos vagy te ebben, Hugo? – kérdezte Jenny.

Victor Alderheim nem vette észre, hogy követik.

Vezetés közben soha nem néz a visszapillantó tükörbe, számára csak egy irány létezik: előre. De ha belenézett, akkor is csak két fényszórót látott volna a sok hasonló fényszóró között a nedvesen csillogó, sötét stockholmi utcán.

Amikor

már

majdnem

hazaért,

szabad

parkolóhelyet keresett, és tett még néhány kört, majd elhatározta, hogy rövid időre beáll az etióp nagykövetség számára fenntartott helyre. Beszalad a galériába, lemásolja a megállapodást, a fényképeket és a leveleket, aztán elmegy, és megkeresi dr. Harrist. Ha a szentfazék istene legény a talpán, akkor a doktor szakértő most a szállodai szobájában csücsül, miután nap közben meghempergett valahol a modernista okádékban.

Alderheim parkírozási megoldása meglepte a jogosítvány nélkül vezető Kevint. Mintegy hatvan méternyire tőle hirtelen megállt, és nem tudta, mit tegyen. Alderheim már majdnem odaért a galériája bejáratához.

– Gyorsan! – mondta Hugo Ole Mbatianak, és

kiszállt a kocsiból.

A maszáj megkérdezte, hogy vajon ez a „gyorsan” volt-e az a jel, amiről Hugo beszélt. De mivel gyorsan kellett cselekedni, ezt nem értek rá megbeszélni. Ole Mbatian eldöntötte a kérdést, és cselekedett.

A hajítófadobásban többszörös falubajnok számára hatvan méter nem távolság. A Clas Ohlsonnál vásárolt fa azonban az eredetitől eltérően suhogó hangot ad repülés közben a levegőben. A kiszemelt áldozat ezért egy tizedmásodperccel a fa célba érkezése előtt csodálkozva elfordította fejét. Ez a magyarázata, hogy az ütés nem a tarkóját érte, hanem a halántékát.

– Mi az istent csináltál? – fakadt ki Hugo.

– Követtem a jeladásodat. Az ütés azonban nem olyan félnehézre sikerült, mint terveztem. Most legalább több időnk van, mielőtt a tolvaj újra talpra áll.

A több idő nem pontosan írta le a helyzetet.

A műkereskedő a jelek szerint valóban mélyen aludt az üzlete bejárata előtt, és a járdán ekkor épp nem járt

senki. De vajon hány másodpercig tart még ez az állapot? Az utca másik oldalán egy vendéglő előtt ki-be jártak az emberek. Csak azért nem láthatták az eszméletlen embert, mert a parkoló autók eltakarták a szemük elől.

Hugo előreszaladt a leütött műkereskedőhöz, Ole Mbatian lassabb léptekkel követte.

Mire odaért, a reklámszakember már magához vette az áldozat telefonját. Mivel Alderheim hason feküdt, a belső zsebéhez azonban nehéz volt hozzáférni.

Közben Kevin is odagurult az autóval. Amíg Hugo azt az átkozott szerződést kereste, Ole Mbatian pedig az ütés nyomát nézegette a levél- és fényképtolvaj jobb halántékán, Jenny is kiugrott a kocsiból, és csatlakozott hozzájuk. Ole nem feledkezhet meg a hajítófájáról! A város összes rendőre ismeri az eredetit és a másolatot is. Otthagyni bármelyiket egy eszméletlen ember mellett a büntett beismerésével volna egyenlő.

Ole elgondolkodott Jenny szavain. Nem volt semmi kedve egy újabb rendőrségi vizithez. Felemelte fegyverét a földről, felágaskodott, és leverte vele az üzlet bejárata fölé szerelt biztonsági kamerát. Majd az autóhoz ment, kivett valamit a hátsó ülésen lévő bevásárlókosárból, visszament, és egy üveg áfonyalekvárt pottyantott le a járdára a földön alvó áldozat orra elé.

A lekvár ráfreccsent Hugóra is, aki emiatt épp kérdőre akarta vonni a javasembert, amikor a szomszéd épület lépcsőházában kigyulladt a lámpa. Valaki úton volt kifelé. Hugo nem keresgélte tovább a tulajdon-átruházási megállapodást, hanem szólt a többieknek, hogy üljenek be az autóba. De azonnal! Ha a pudliját sétáltató idős hölgy akár csak pár másodperccel hamarabb lépett volna ki a kapun, egy

magas, fekete férfit látott volna, aki egyik kezében egy fatuskót szorongat, a másikban pedig egy összetört videókamerát. A férfi fekete-piros kockás lepelt és szandált viselt télikabát és hócsizma helyett. A lába előtt egy kevésbé szokatlanul öltözött másik férfi hevert a jéghideg járdán öntudatlanul és felettébb szokatlan testhelyzetben. Nyilvánvalóan a leplet viselő férfi ütötte le. Az idős hölgy rosszul látott, de a feltételezhető tettes személyleírását csak az nem tudta volna megadni, aki teljesen vak.

Most azonban már csak az eszméletlen férfit és az áfonyalekvárt fedezhette fel. Az áldozatban felismerte a környéken közutálatnak örvendő műkereskedőt, és nem is csodálkozott rajta, hogy leütötték. Még csak nem is szörnyülködött. Isten nemcsak felemel: ha kell, le is sújt.

Azt azonban mégsem lehet hagyni, hogy ott maradjon a járdán, és halálra fagyjon. A koraesti kutyasétáltatást félbe kellett hagynia. Bement, és hívta a 112-t.

Jennynek jutott eszébe, hogy a hajítófa nem maradhat ott Alderheim mellett. Ole Mbatian emiatt kezdett gondolkodni a további lépéseken. Először a videókamera eltávolításán. Aztán az ütésnyomon a tolvaj halántékán. Amely mély benyomást keltett benne. A rendőrök törni fogják a fejüket, hogy mi okozhatta.

– Most, hogy ott van nekik az áfonya, már nem kell törniük a fejüket – mondta. – És talán így megtarthatom magamnak az új hajítófámat.

Hugo nem tudta, mit mondjon neki. Jól le kéne hordania Ole Mbatiant, mert az ő jóváhagyása nélkül útnak indította fegyverét. A dobás pontosságáért viszont dicséretet érdemel. A kameráért meg az áfonyáért is. Előbb hibázott, azután jóvátette. Most a telefon a legfontosabb, ki kell pucolni belőle, ami nem oda való.

– Tizenkettő nulla négy – mondta Jenny.

– Mi van?

– A telefon kódja. Én állítottam be neki. December

negyedike. Arra gondoltam, a saját születésnapját csak meg tudja jegyezni. Az enyémet mindig elfelejtette.

Alderheim telefonjában két letöltött fájlt találtak. Az egyik az volt, amelyikkel a vendéglőben dicsekedett, a másik egy egészen új felvételt rögzített, amelyiken a műkereskedőt halántékon találja egy repülő fadarab, majd az eszméletlen embert kizsebeli a város legismertebb reklámszakértője, azután megjelenik piros-fekete kockás lebernyegbe öltözött fekete férfi, aki felemeli a fadarabot, és...

A felvétel itt véget ér.

Azt már nem mutatta, hogy a masszáz leveri és összetöri a kamerát, majd leejt egy üveg áfonyalekvárt az alvó ember orra elé. Ám a felvétel bizonyítéknak így is megkérdőjelezhetetlen lenne. Sehogyan sem lehetne védekezni ellene. Hugo gondosan kitörölt mindent, amit kellett: a videókat, az e-mail értesítéseket és magát az applikációt is.

– Lassíts, ha valahol vizet látsz, Kevin. Van egy telefonunk, amitől meg kell szabadulnunk.

– És egy összetört biztonsági kameránk – mondta Ole.

Stockholmban mindenütt van víz, csak épp a Roslagstull környékén nem, ahol most jártak.

– Az ott szóba jöhet mint alternatíva? – kérdezte a sofőr, és balra előre mutatott.

Észrevett egy hulladékszállító teherautót, amely valószínűleg az aznap délutáni utolsó körét teljesítette. Hugo megkérte sofőrjét, hogy lassítson, leeresztette az oldalsó ablakot, és több méter távolságból egy jól irányzott dobással sikeresen behajította Alderheim telefonját a szemétyűjtő garatba.

Ole átnyújtotta neki a kamerát, és kérte Hugót, hogy tegye meg még egyszer ugyanezt.

A második dobás is sikerült. A javasember elismerően bólintott.

– Lehet, hogy egy kis maszáj vér is csörgedezik az ereidben?

– Remélem, nem – mondta Hugo.

50. fejezet

Az úton hazafelé Lidingőbe annyira telítve voltak adrenalinnal, hogy Kevin csak Hugo konyhájában mert először hangot adni annak a gondolatnak, amely feltevése szerint a többiek fejében is megfogalmazódott.

– Mekkora ütött a hajítófád, papa? Mi van, ha Alderheim nem kel fel többé, hanem...

– Meghal? – szólalt meg Ole. – Nem hinném. Ha bivaly lett volna, csak megrázná a fejét, és tovább menne.

Jenny úgy vélte, a disznó, patkány és álnok kígyó Alderheim ugyan bivalynak is elmenne, de Ole véleménye nem győzte meg. Victor nagyon mozdulatlanul feküdt a földön.

Ole Mbatian további érveket keresett, hogy

megnyugtassa a társaságot. Eszébe jutott, hogy a tyúkot is a halántékán ütik meg, mielőtt elvágják a nyakát. Az ütéstől rögtön kifelé esik, de ha megússza a nyakazást – és a műkereskedő megússza –, akkor egy idő után magához tér, és elszalad.

Hugo szerint a tyúk és a műkereskedő koponyája

között azért van némi különbség, mire Jenny halkan megjegyezte, hogy ő ebben nem annyira biztos. Kevin kapta a feladatot, hogy figyelje az okostelefonjában a híreket, hátha hírt adnak az Östermalmban leütött műkereskedőről.

Miután Victor Alderheim egészségi állapota iráni élénk érdeklődésük csillapodni kezdett, Hugo témát váltott. A reklámszakember azzal kezdte, hogy mindenkinek megköszönte a műkereskedés előtti helytállását. A másodpercek, a korábbiakkal ellentétben, most nekik kedveztek. Esélyeiket, hogy megússzák, kimozdították az eddigi nulla százalékos alaphelyzetből.

Hugo a továbbiakban sajnálkozását fejezte ki, hogy a nagy sietségben nem tudták magukhoz venni az áldozat belső zsebében lapuló tulajdon-átruházási megállapodást. Amikor a műkereskedő magához tér, továbbra is a kezében lesznek a legjobb kártyalapok – a betörési kísérletükről szóló videó kivételével.

Attól viszont nem kell tartaniuk, hogy Alderheim

Hugót vagy valamelyiküket vádolná bántalmazással vagy a mobilja ellopásával. Hiszen hatvan méter távolságból ütötték le.

– Az, hogy tudja, hogy mi voltunk, nem sokat számít.

Az eszméletlenség nem tart sokáig, most valahol ül, és dúl-fúl magában, és fáj a feje. Hadd fájjon.

– Az azért nem egészen ugyanaz, mint a hangyaboly

– mondta Ole. – De majdnem olyan.

Kevin a friss híreket olvasta a telefonjában, és egyszer csak azt mondta: „jaj”. Utána pedig azt, hogy „ajjajaj”.

– Mi az? – kérdezte Jenny.

– Alderheim átmenetileg volt csak eszméletlen.

– Ezt mondtam én is – mondta Hugo.

Kevin felolvasta a hírt.

– Egy középkorú férfit súlyosan bántalmaztak

Stockholm

belvárosában

körülbelül

tizenhat

harminckor. Akkor sem tért magához, amikor a mentők a helyszínre érkeztek. A mentőautóban leállt a szívműködése, és az életét nem tudták megmenteni.

Hugo elsápadt.

Jenny a kezébe temette arcát.

– Meghalt valaki? – kérdezte Ole.

Victor Alderheim a Clas Ohlson közreműködésével ráért ütés következtében valóban elvesztette eszméletét. Az ütés eltörte a halántékcsontját közvetlenül a jobb füle fölött, aminek következtében megrepedt a mögötte futó artéria. Az ilyen típusú agyvérzést kórházi körülmények között nagyobb eséllyel lehet túlélni, mint egy téli járdán fekve, Stockholm belvárosában.

A vérzés megnövelte a nyomást a műkereskedő koponyájában. Az agyműködés fokozatosan leállt, és lassan megszűnt a légzőközpont vérellátása. Mire Alderheim huszonhárom perccel később bekerült a mentőautóba, már nem lehetett segíteni rajta.

TIZEDIK RÉSZ

51. fejezet

Ennek már a fele sem volt tréfa. Bosszút álltak, de a bosszút cseppet sem érezték édesnek, és még nem tudták, milyen következményekkel járhat. Egy félnehéz főbekólintást meg lehet úszni, de itt most gyilkosságról van szó. Legalábbis emberölésről.

Legjobb esetben is halált okozó súlyos testi sértésről.

Ole Mbatian utazása során szívesen tanult új dolgokat.

– A gyilkosságról tudom, hogy micsoda, az emberölés, gondolom, ugyanaz, csak nem szándékos. De mi az a súlyos micsoda?

– Halált okozó testi sértés. Az is emberölés, csak még kevésbé szándékos – mondta Jenny.

Ole Mbatian mérlegre tette mind a hármat.

– Az emberölést választom – mondta.

Hugo méregbe gurult. Azt mondta, Ole Mbatian mintha nem fogná fel, milyen súlyos a helyzet.

Gyilkosok vagyunk mindahányan!

– Most akkor gyilkosok vagy emberölők? – kérdezte

Ole. – Vagy testi sértést okozók?

Jenny és Kevin egymás mellett ültek, és hasonló

érzések

kavarogtak

mind

a

kettőjükben:

megkönnyebbülés, kielégülés, mély aggodalom és

mérhetetlen lelki furdalás. Hugót a helyzet érzelmileg

kevésbé érintette, minden erejével arra koncentrált,

hogyan mászhatnának ki a slamasztikából. Ifjabb Ole

Mbatian megélt már ennél cifrább helyzeteket is.

Momentán az volt a legfőbb problémája, hogy nem volt

áfonyalekvár a kukoricapehelyhez, amit nemrég

vásároltak. Azon gondolkodott, megkérdezi a

reklámszakembert, van-e a hűtőszekrényben tojás a

másnap reggeli tubusos kaviár mellé, de valami azt

súgta neki, a kérdéssel még várhat egy kicsit.

Hugo erősen törte a fejét. Az még csak hagyján, hogy

az Édes a Bosszú Rt. rengeteg időt és pénzt fordított egy

veszteséges vállalkozásra. A projekt véget ért, a lehető legrosszabbul végződött, most már csak az a fontos, hogy ne legyenek még rosszabb következményei.

– Most semmi sem fontosabb annál, hogy én, Jenny és Kevin továbbra is ismeretlenek maradjunk a rendőrség szemében.

Ole Mbatianak erről eszébe jutott, hogy át kell adnia Carlander felügyelő üzenetét. Megbeszélte a felügyelővel, hogy másnap délelőtt Kevinnel együtt bemegy hozzá a rendőrségre.

– Fél tizenegyben állapotunk meg, ha jól emlékszem. Előfordul, hogy egyes dolgokat elfelejtek, de ha valamire emlékszem, akkor arra jól emlékszem.

A maszáj gyakran kétszer annyi ideig mond el valamit, mint amennyi időre ahhoz feltétlen szükség lenne.

– Fél tizenegy az annyi, mint tíz harminc – mondta Ole. – Megígértem, hogy ott leszünk, mind a ketten.

– Soha az életbe – mondta Hugo.

– Az ígéreteket be kell tartani – mondta Ole.

52. fejezet

Carlander felügyelő berakott egy adag félkész ételt a mikróba. Ilyen későn már nem volna szabad húsgombócot ennie krumplipürével. Már elmúlt este tíz, de az evés megvigasztalja.

Ahogy közeledett nyugdíjba vonulásának időpontja, egyre gyakrabban gondolkozott el azon, hogy voltaképpen mit ért el az életében, és közben rossz lelkiismerettel sorolgatta magában azt is, amit az utóbbi években elmulasztott. Az elmúlt hetekben ráadásul a spanyoltanulást is elhanyagolta. Valahogy már nem látta értelmét sem ennek, sem másnak. Ha találkozna egy spanyollal, elmondhatná neki, hogy „El perro está bajo la mesa”, vagyis hogy a kutya az asztal alatt van. De mi van, ha nem ott van? Vagy ha egy macska van az asztal alatt? És mi van, ha a spanyol mukiról kiderül, hogy portugál? Vagy, ami a legrosszabb, hogy tud angolul a nyomorult?

Carlander tudta, hogy töprengései egyre közelebb viszik a depresszióhoz. Még három napot kell

munkával töltenie. És azután? Folytassa a spanyoltanulást? Minek?

Megszólalt a telefon. Ilyenkor? A főnök!

– Szevasz. Nem aludtál?

– Nem. Éppen húsgombócot eszem áfonyával.

– Érdekes.

– Miért?

– Ma valaki agyoncsapta a kecskebaszót. Egy üveg áfonyalekvárral.

– Engem gyanúsítasz?

– Menj a fenébe.

Carlander egészen mostanáig nyugodtan lezárhatta volna a képhamisító műkereskedő aktáját. Minden oka meglett volna rá. Először is nem tiltja a törvény, hogy valaki ugyanolyan stílusban fessen képeket, mint valamelyik világhíres kollégája. Csak akkor ütközik törvénybe, ha a kolléga nevével szignálja a képet, és úgy próbálja eladni, mintha a kolléga műve volna.

Márpedig Alderheim ezt nem tette.

Másodszor is, váratlanul felmerült, hogy a képek

esetleg eredetiek, és ez esetben Alderheim még a hamisítás szándékával sem vádolható.

Harmadszor, negyedszer és ötödször pedig nem tiltja a törvény, hogy valaki szexjátékszereket, lisztes tasakokat vagy háziállatokat tartson a pincéjében.

Még hatodik oka is lett volna rá. Victor Alderheim mindent beismert, de azt az egyet továbbra is tagadta, hogy ő hívta volna föl a Bukowski Aukciósházat. Ha a Private Sales részleg szavahihető alkalmazottját átverte valaki, akkor a kérdés az, hogy ki tette és miért?

Nyilvánvalóan

Alderheim

valamelyik

rosszakarója, márpedig ilyenből, Carlander szerint, akadhat több is.

A feladvány legalsó sorába Carlander nyugodtan odaírhatta volna: lezárni! Nincs bűncselekmény, amit tisztázni kellene.

Egészen mostanáig.

Most ugyanis Victor Alderheim meghalt. Ráadásul a saját műkereskedése előtt ölték meg egy üveg áfonyalekvár segítségével.

A maszáj harcos, aki azt állította, hogy a két afrikai festmény az ő tulajdona volt, és csak véletlenül adta el Alderheimnek, a svéd fiától, Kevintől várta a választ arra a kérdésre, hogy a képek hogyan kerültek hirtelen egy stockholmi ház pincéjébe. Kevinnek viszont nincs vezetékneve és nincs személyi száma sem, maszáj papájának legalábbis nincs tudomása róla.

Egészen mostanáig nem izgatta különösebben, hogy találkozzon Kevinnel és kérdéseket tegyen fel neki.

Másnap, tíz harminckor viszont lesz alkalma rá.

Ütközik ugyan a délelőtti kávészünettel, de néha áldozatot kell hoznia.

Egészen mostanáig.

Most ugyanis mindent a gyilkosság szemszögéből kell megvizsgálni.

Carlander nem fejezte be késői vacsoráját. Fogta a húsgombócot, a krumplipürét és – mindenekelőtt – az

áfonyalekvárt, és egy mozdulattal kidobta az egészet a szemébe.

53. fejezet

Túlzás volna azt állítani, hogy Hugo aludt egyet az egészre. Azon az éjszakán szinte le sem hunyta a szemét. Legfeljebb éppen annyi időre, hogy tisztán tudja látni a dolgokat. Kevinnek semmi esélye sincs rá, hogy

hihetően

megmagyarázza

Carlander

felügyelőnek, hogyan kerültek az Irma Stern-festmények annak a háznak a pincéjébe, amelynek bejárata előtt néhány nappal később holtan találták a ház tulajdonosát. Nem állíthatja azt sem, hogy nincs tudomása semmiről, hiszen apja, a maszáj harcos, előzékenyen rátestálta a kérdés megválaszolását.

Ugyanaz a maszáj, aki a kihallgatás folyamán Kevin mellett fog ülni. Akinél még egy kibiztosított kézigránát is veszélytelenebb volna.

– Jól jegyezzétek meg, amit most mondok – szólalt meg elsőként reggelizés közben.

– Ideadnád a tubusos kaviárt, Kevin? – mondta Ole Mbatian.

Hugo szúrós pillantást vetett a javasemberre, és Kevin is rosszallóan nézett rá, de Hugo úgy döntött, végigmondja, amit mondani akar.

Olénak és Kevinnek azonnal el kell hagynia az országot. Meg se álljanak Afrikáig. És Carlandert semmiképp ne ejtsék útba. Lehet, hogy a rendőrségnek már most is van ellenük bizonyítéka, de ha nincs, nekik annyi is elég, ha valamelyikük rosszul válaszol a tolakodó kérdéseikre. Ha viszont nem elérhetőek, előbb-utóbb, néhány hónap vagy néhány év után belefáradnak a hiábavaló nyomozásba.

– Addig kell maradnotok Afrikában, amíg az ügy el nem alszik.

Kevin szomorúan bólintott.

– És én? – kérdezte Jenny.

Nem szeretne volna exportálni leendő férjét, és itt

maradni egyedül.

Hugo ebben a pillanatban belátta, a legjobb az volna, ha mind a három kockázati tényező eltűnne egy másik földrészen még a mai napon. Így lassan visszakaphatná a saját életét, és ott folytathatná, ahol abbahagyta, amikor Jenny és Kevin belépett az irodájába és előadta történetét.

Visszakaphatná. A saját. Életét.

Akkor miért nem örül neki?

* * *

Reggeli után, alig pár órával az indulás előtt Kevinnek eszébe jutott, hogy nincs érvényes útlevele. A régi néhány nappal ezelőtt járt le.

Hugo szentségelt. Miért nem tud valami legalább egyszer simán megtörténni?

De azért van megoldás. Előbb meg kell szerezni az új útlevelet Kevinnek, az ideiglenest néhány óra alatt ki szokták állítani. Azután el kell tűnniük a felügyelő szeme elől mindaddig, amíg nem találnak megfelelő járatot Afrikába. Hugónak attól a pillanattól kezdve az

idők végeztéig soha többé nem lesz dolga művészettel, semmiféle formában.

A reklámszakember taxit hívott, és útnak indította Kevint az útlevéliroda felé, ők közben csomagolnak, és bepakolnak az autóba. Ha Kevin végzett, hívja fel őket, és elmennek érte.

Hugo sokat gondolkodott, és a legtöbbször okosan.

De néha ő is hibázott.

Amikor eldöntötte a mostani lépéseket, nem tudta, hogy aki az utazása napján akar új útlevelet kiváltani, azt az Arlanda repülőtéren tudja megtenni, és nem a rendőrség belvárosi útlevélirodájában.

Nem tudta azt sem, hogy az útlevéliroda a rendőrségnek ugyanabban az épületében van, amelynek egy másik szobájában egy bizonyos Carlander felügyelő három nappal a nyugdíjba vonulása előtt várja egy beszélgetésre Kevint és a papáját.

Nem tudta továbbá azt sem, hogy új útlevél kiváltása esetén a személyazonosság igazolására nem

elegendő a lejárt útlevél bemutatása. Ezt Kevin sem tudta, de mint hamarosan kiderült, nem ez okozta a legnagyobb problémát. Úgy is lehet mondani:

Enélkül is éppen elég nagy bajba került.

Miközben Kevin belépett az útlevélirodába, Hugo felkészítette a többieket az útra. Tehát egyenesen a javasember falujába kell menniük, és ott kell meghúzniuk magukat, amíg Hugo nem jelzi nekik, hogy elmúlt a veszély. Ha azt csinálják, amit mond, megúszhatják a gyilkosság, az emberölés vagy a halált okozó súlyos testi sértés vádját, bármelyiknek nevezi is az ügyész.

Jenny és Kevin már beletörődött az emigráció gondolatába, de Ole Mbatian szerint volna más megoldás is, mint a menekülés.

– Mint például?

– A falunkban van egy mondás.

– Valóban? – mondta Hugo, de nem volt kíváncsi a válaszra.

– Azt szoktuk mondani, hogy jobb szembenézni a

bajjal, mint elfutni előle.

Jenny arca felderült.

– Ugyanezt szoktuk mondani mi is, itt

Svédországban. Fantasztikus.

– Kétségtelenül – mondta Hugo. – Ez mindent megváltoztat.

– Tényleg? – kérdezte Ole Mbatian.

Nem volt füle sem a szónoki kérdésekhez, sem az iróniához.

A javasember folytatta.

– Amikor utoljára valakinek a halálát okoztam, a rendőrnek, akit odaküldtek, adtunk tíz kiló szárított húst és egy pótgumit. A hús, azt hiszem, nem nagyon izgatta, de a pótgumi még majdnem egészen új volt. Ejtette a vizsgálatot, és az azóta eltelt negyven évben sem vették elő az ügyet egyszer sem.

A reklámszakember azt kérdezte, jól érti-e, hogy Ole azt javasolja, menjenek el Carlander felügyelőhöz, és vesztegessék meg.

– Ezt a szót kerestem.

Hugo biztos volt benne, hogy nincs az a pótgumi a világon, amivel rá lehetne bírni Carlandert, hogy elfelejtse, amit az adott esetben már megtudott. Most az a legfontosabb, hogy ne tudjon meg többet. Ennek az a legjobb módja, ha nem mondanak el neki semmit. Ezt pedig úgy lehet elérni, ha egyáltalán nem találkoznak vele.

Ebben a pillanatban megszólalt a céges telefon.

Jenny vette fel.

– Helló, én vagyok az, Kevin. Itt ülök, és várom Carlander felügyelőt. Beszélni akar veled és Oléval is.

– De hát miért nem az útlevélirodába mentél?

– Oda mentem. Ott kaptak el.

54. fejezet

Ole Mbatian, Kevin és Carlander felügyelő

találkozásának tíz óra harminckor kellett volna

kezdődnie. Hugo eredeti terve szerint ekkor már úton

lettek volna Arlanda felé, és elhagyták volna az

országot, mielőtt Carlander rájött volna, miről van szó.

Az útlevéliroda riasztója körülbelül tíz óra húszkor

szólalt meg, és akkor fogták el Kevint. És pontosan tíz harminckor értek vele a fogház és a kapitányság kapujába.

Carlander már ott állt, és várta a maszáj javasembert és a fiát. Eléggé meglepődött, hogy a fiú egyedül jelent meg, az apja nélkül, viszont megbilincselve.

– Mi történt? – kérdezte a két kollégájától, akik maguk előtt lökdösték előre a fiút.

– Csalás vagy okirathamisítás vagy valami ilyesmi – mondta az egyik rendőr. – Útlevelet akart kiváltani hamis adatok alapján.

Ennél többet nem tudott, és nem is akart tudni. Neki az a dolga, hogy bekísérje a delikvenst. A többi nem tartozik rá.

Carlander azonban már évtizedeket húzott le a szakmában. Miután meggyőződött róla, hogy Kevin tényleg Kevin, azt mondta:

– Vedd le róla a bilincset. Vállalom a felelősséget.

A kolléga vállat vont. Ha az öreg Carlandernek nincs

elég baja, az ő dolga. Ő eleget tesz a felügyelő kérésének, átadja neki a gyanúsított útlevelét egy lezárt műanyag tasakban, és odébbáll.

Carlander bevitte Kevint a szobájába.

– Kér inni valamit?

Kevin azt mondta, köszöni, jól van, és maga is hallotta, hogy ez milyen ostobán hangzik.

A felügyelő megkérte a fiatalembert, mesélje el, mi történt, miért érkezett a megbeszélt találkozóra az apja nélkül és bilinccsel a kezén.

Kevin elmondta.

Azért jött az útlevélirodába, hogy megújítsa az útlevelét. A régivel igazolta magát. Megszólalt a riasztó.

Elfogták.

Nagyjából ennyi.

Carlander hümmögött. Kivette az útlevelet a tasakból, és belelapozott.

– Kevin Beck – mondta. – Nem Mbatian.

– Gondolkodom a névváltoztatáson.

– Látom, van személyi száma is. Tizenkét számjegy,

akárhogy nézem is.

Kevin nem egészen értette, miért mondja ezt, de csendben ült, miközben a felügyelő beírt valamit a számítógépbe.

– Megáll az ész.

Kevin csodálkozva nézett rá.

– Hiszen maga meghalt.

55. fejezet

Állítólag Sosztakovics mondta valamikor, hogy csak az tud igazán kétségbeesni, aki még reménykedik valamiben. Hugo valahol ebben a tartományban lebegett. Úgy érezte, minden véget ért. Hajszalnyinak látszottak az esélyek arra, hogy bármelyikük ki tudjon mászni a gödörből. Kivált, ha arra gondolt, milyen emberanyag van a kezében. A legnagyobb gondot a maszáj harcos jelentette.

Feladni mindent és meghalni mégsem alternatíva.

Egyelőre. Az autóban, úton a kapitányság felé tett még egy utolsó kísérletet.

– Ole, tudom, hogy az igazság milyen fontos neked.

- Így van – mondta a javasember.
- Mégis nagyon szépen kérlek, térden állva kérlek.
- Hogyan?
- Térden állva. Azt kérem, hogy hazudj, amennyit csak bírsz Carlander felügyelőnek. De ne próbáld megvesztegetni. Csak hazudj neki. Amennyit csak bírsz.
- Igen, ezt már mondtad. Térden állva.

Jennyt nem kellett kérlelnie. Elöl ült az utasülésen, hallgatott, lógatta az orrát. Sejtette, mi vár rájuk. Már majdnem odaértek, amikor mégis kipréselt magából egy kérdést.

- Nincs valami ötleted, Hugo? Hogy hazudhatnánk a legjobban?

Hugónak nem volt semmi ötlete. Egy talán mégis:

- Victor Alderheim meghalt? Istenem, de szörnyű. Áldott jó ember volt.

Jenny bólintott. A kérdés az: mi rosszabb? Életfogytig börtönben ülni vagy hazudni?

Hugo egy sarokra a gyűlölt kapitányságtól rakta ki

Jennyt és a maszáj harcost az autóból. Sok szerencsét kívánt nekik, és megkérdezte Olétól, megértette-e, hogy a mai napon bármi segíthet rajtuk, csak az igazmondás nem. A javasember bólintott. Érdekes lesz kipróbálni valami újat.

* * *

Miután Jenny és Ole bejelentkezett a portán, egy várószobába irányították őket, ahol már ott ült Kevin.

– Hol van a felügyelő? – kérdezte Ole Mbatian. –

Akinek a neve már majdnem eszembe jutott.

– Mindjárt jön. Még nem beszéltem vele, csak néhány szót váltottunk.

– Hogy kerültél ide? – kérdezte Jenny.

Kevin nem tudta pontosan megmagyarázni. Előbb sorban kellett állnia az útlevélirodán, azután még egy kicsit sorban kellett állnia. Amikor sorra került, bemutatta a régi útlevelét, és kért egy újat. Kérdezték, nincs-e valamilyen másik, érvényes igazolványa. Amikor azt mondta, hogy nincs, a nő a pult túloldalán beírta az adatait a számítógépbe – és egyszer csak

megszólalt a riasztó. Az ajtók becsukódtak, két biztonsági őr rögtön lefogta, aztán jöttek a rendőrök, és aztán... igen, áthozták ide, nem sokat kellett gyalogolnia.

– De nem úgy nézel ki, mint aki le van tartóztatva – mondta Jenny.

– Ez a felügyelőnek köszönhető. Azt mondja, halottakat nem lehet letartóztatni. Az ő gépe szerint én halott vagyok.

– Én azt hittem, a műkereskedőből csináltunk halottat – mondta Ole Mbatian.

Jenny lepisszegte a masszázscsuharcost, és kérte Kevint, hogy folytassa.

Carlander egy darabig csak sóhajtozott azon, amit megtudott Kevinről, azután azt mondta, hogy most már mindent tisztázni akar. Azt akarta, hogy Ole azonnal jöjjön ide, de a barátnője is, akivel már találkozott egyszer egy nappal korábban itt az előcsarnokban.

– Azt mondta, aki Stockholm házi masszázscsuhájának a barátnője, az biztosan tud róla egyet s mást. Még a

nevedet is tudta, Jenny.

– Tudom. Ole volt olyan kedves, és elárulta neki. És aztán mi történt?

– Azt mondta, kicsit pihennie kell. És ide vezetett.

Egy ideig egyikük sem mondott semmit. Aztán Kevin kifakadt:

– Hugo mit szól mindehhez?

– Azt, hogy hazudjunk, ahogy csak bírunk – mondta Ole Mbatian. – Ne vesztegessük meg a rendőrt. Csak hazudjunk neki.

– És mit?

Ole mégis csak nyitva tartotta a fülét.

– A dühös ember meghalt? Úristen, de szörnyű.

Pedig milyen jó ember volt.

56. fejezet

A délelőtti kávészünet véget ért. Még két és fél nap a nyugdíjazásig.

– Látom, mindenki itt van. Tessék, fáradjanak be a szobámba.

Carlander szokásához híven töltött egy-egy pohár

vizet mindenkinek az asztal túloldalán, és egyet magának is.

– Egészségükre, isten hozta önöket – mondta, és

máris

megszerezte

mind

a

három

ügyfele

ujjlenyomatát.

Nem mintha lett volna valami határozott

elképzelése, de biztos, ami biztos.

Carlander kezdetben azt várta a beszélgetéstől, hogy

megtudja, hogy kerültek az Irma Stern-festmények

Victor Alderheim házába. A műkereskedőnek a jelek

szerint fogalma sem volt róla, a képek korábbi

tulajdonosa, Ole Mbatian pedig a fiától, Kevintől várta

a magyarázatot. Furcsa lett volna azonban erről

tárgyalni a legfrissebb hírek közzlése nélkül.

– Victor Alderheim meghalt – mondta, és három

kővé vált arcot látott maga előtt.

– Istenem, de szörnyű – mondta Jenny.

Egyharmad részben tényleg ezt érezte. Kétharmad részben pedig valami mást.

– Derék ember volt – mondta Ole Mbatian.

Pont az ellenkezőjét gondolta.

Kevin nem szólt semmit. Carlandernek az az érzése támadt, hogy itt valami nem stimmel.

– Kezdhetnénk azzal, Kevin, hogy elmondja, milyen kapcsolat fűzi, vagy most már mondhatjuk, fűzte Alderheimhez? Az apja, Ole egyszer azt mondta nekem, hogy magától kell megkérdeznem, hogy került a két olajfestmény Alderheim pincéjébe.

– A gyámom volt, éveken keresztül – mondta Kevin halkán.

Puff neki! Carlander rosszul mérte fel a helyzetet.

A fiú természetesen szomorú volt. A felügyelőnek eddig annyit sikerült megtudnia, hogy Kevinnek nem Mbatian a vezetékneve, mint az apjáé, hanem Beck a néhai anyja után. A mama hét évvel ezelőtt halt meg,

Kevint magát bő öt évvel ezelőtt eltűntnek nyilvánították – utána pedig halottnak, alig néhány nappal azután, hogy visszatért Svédországba.

Eltűntnek valószínűleg a néhai gyámja nyilvánította.

Aki most meghalt, de igazán. És Carlander most ezzel szembesítette szegény fiút. Kifejezte együttérzését, és elnézést kért tőle a tapintatlanságért.

Most akkor mi van? – gondolta Kevin. Hazudni kell, amennyit csak lehet?

– Miben halt meg? Beteg volt?

– Nem. Súlyosan bántalmazták. Egyelőre nem tudjuk, kicsoda. A halált, közvetett módon, egy ütés okozta, amit egy lekvárosüveggel mértek a halántékára. A saját galériája előtt érte a támadás.

Carlandernek ekkor eszébe jutott valami, amit akkor látott, amikor először átnézte az Alderheim-ügy anyagát. Lenyomott néhány billentyűt a klaviatúrán, és máris igazolva látta feltevését.

– Alderheim elvált ember volt. Egykori feleségét

Jenny Alderheimnek hívták. A Jenny eléggé gyakori

név országunkban, de a rendőri pályámon szerzett sokéves tapasztalat alapján most mégis az a kérdés fogalmazódik meg bennem, hogy jól gondolom-e, hogy ön az a Jenny.

Közben Jennyre nézett, aki bólintott.

– Az én drága Victorom – mondta. – Már nem kellettem neki.

Ole Mbatian mindaddig a feleségein, a gyerekein, a törzsfőnökön és a kovács feleségén kívül soha nem hazudott senkinek. Tetszett neki a játék.

– Az az ember maga volt a megtestesült jószág – mondta.

Carlander a maszáj harcosra pillantott.

– Nemrég még kiállhatatlan fráternek nevezte.

– De ez még akkor volt, kedves felügyelő úr.

– Egészen pontosan tegnap.

– Ki hitte volna. Erről az a lány jut eszembe ifjúkoromból, aki a szomszéd kunyhóban lakott. Sokáig azt gondoltam róla, hogy göcsörtös modora és nehéz természete

van,

aztán

egy

szép

napon

összeházasodtunk.

Egyébként,

ha

jobban

meggondolom, nem jó példa, mert a göcsörtös modora és a nehéz természete azután is megmaradt. Igazából arra gondoltam, milyen kár, hogy nem volt ott velünk a vendéglőben, ahol együtt voltunk a műkereskedővel közvetlenül a mi itteni, utolsó találkozásunk után.

Kifejezetten jól éreztük magunkat. Képzelve, azon a helyen pálcikákkal esznek. Hallott már ilyet? Mennyit nevettünk ezen is.

Két és fél nap.

Carlander visszahátrált az eredeti kérdéséhez. Úgy döntött, hogy már eleget gyászolták Alderheim halálát.

– Pontosan hogy jutottak a képek az elhunyt pincéjébe?

Kevinre pillantott, aki a folyamatban lévő lidércnyomás közben némi inspirációt merített Ole papa válaszából. Előbb beszélni, utána gondolkodni, a képlet talán nála is beválik. Úgy döntött, kipróbálja.

– Victor olyan volt hozzám, mintha az apám lett volna. Gondoskodott rólam, lakást szerzett nekem Bollmorában, gyakran meglepett egy-egy doboz pizzával.

Valahányszor

meglátogatott,

órákig

beszélgettünk a festészetről. Utoljára a Grünewald-Hjertén házaspár volt terítéken, ha jól emlékszem.

A maguk idejében sokat támadták őket, mind a kettőjüket. Grünewaldot azért, mert expresszionista volt és zsidó. Hjertént azért, mert expresszionista volt és deprimált. Az asszonyt emiatt lobotomizálták, hogy derűsebbek legyenek a gondolatai, de ő inkább

belehalt a műtétbe.

– Válaszoljon a kérdésre, kérem – mondta

Carlander.

– Mi is volt az? Ja, igen. Amikor visszatértem

Afrikából, magammal hoztam a festményeket. Meg

akartam lepni velük Victort, és amikor nem látta,

elrejtettem őket a pincében.

Jobb válasz nem jutott eszébe.

– Tehát bement a műkereskedésbe úgy, hogy sem ő,

sem más nem láthatta, lerakta a két festményt, majd

ugyanolyan észrevétlenül eltávozott?

Kevin maga is érezte, hogy ez nem hangzik

hihetően. Jenny a segítségére sietett:

– Én eközben szóval tartottam Victort. Arról kezdett

beszélni, hogy meg akarja emelni a tartásdíjamat, de

nekem nem a pénze kellett, hanem ő maga. Erről

beszélgettünk, miközben Kevin beosont a pincébe,

azután pedig kiosont a pincéből.

– Mennyi tartásdíjat fizetett?

– Semennyit.

– És ezt akarta megemelni?

– Csökkenteni nehéz lett volna – mondta Ole Mbatian.

Két és fél nap. Nemsokára már csak kettő.

A felügyelő nem adta fel a küzdelmet.

– Victor bejelentette a maga eltűnését, azt feltételezve, hogy meg is halt – mondta.

– Hát igen, mi másra gondolhatott volna? – mondta Kevin, és lázasan keresgélt valamilyen elfogadható magyarázatot.

– En-Kai – mondta Ole Mbatian.

– Micsoda?

– A nagy istenség. Kevin azért jött Afrikába, hogy megtalálja önmagát. Ott elsőként engem talált meg és a nagy istenséget. Átala születik újjá az ember. De csak akkor, ha szakít addigi életével.

Most már Kevin is vette a lapot.

– Felhívtam a gyámomat, és elbúcsúztam tőle.

Mondhatnám úgy is, hogy az élettől búcsúztam el, de ez valójában a régi életemet jelentette, a régi énemet,

ami azelőtt voltam.

– Victor vigasztalhatatlan volt – idézte fel Jenny.

– És most milyen a kapcsolata En-Kaival? –
érdeklődött a felügyelő.

– Köszönöm, megvagyunk. Valamiféle bajtársiasság
alakult ki közöttünk. Nekem jó érzés, hogy szabadon
mozoghatok különféle világok között.

– Ebben az összefüggésben szeretném leszögezni,
hogy En-Kai nem követeli meg a körülmetélést –
mondta Ole Mbatian.

– Nocsak, valóban? – mondta Carlander felügyelő.
Két nap. És még egy kevés.

– Mbatian úr, maga tehát találkozott tegnap délután
Victor Alderheimmel a mi kettőnk beszélgetése után?

– Előbb a felügyelő úrral, utána a műkereskedővel.
Számomra ritka tartalmas délután volt.

– Én is ott voltam Kevinnel együtt a vendéglőben –
mondta Jenny. – Mint már elhangzott, nagyon jól
éreztek magunkat.

Carlander felügyelő elővette a dokumentumot, amit

az imént kapott meg főnökétől.

– És a kellemes vacsorázgatás közben megírták ezt a megállapodást?

– Félig ebéd volt, félig vacsora, inkább úgy mondanám.

A felügyelő azt mondta, felőle a javasember annak nevezi az összejövetelt, aminek akarja. A lényeges kérdés itt maga a tulajdon-átruházási megállapodás.

Hogy vajon Mbatian úr maga írta alá, vagy hamisították az aláírását?

Ole megnézte az iratot, és hosszú idő után most először mondott igazat.

– Én írtam alá, hát persze. Mégpedig örömmel! Vagy talán nem is az öröm erre a legjobb szó. Mi maszájok szavatartó emberek vagyunk. Nincs szükségünk papírra meg tollra. De alkalmazkodni kell a helyi szokásokhoz. Ha tejjel eszik a sárga falevelet, akkor ahhoz.

– Falevelet?

– Kukoricapehely – mondta Jenny.

Vajon bírja még a felügyelő a lépést tartani?

Kénytelen.

– A korai vacsora... vagy késői ebéd után Alderheim visszament a galériájába, amelynek bejárata előtt megölték. Maguk hol voltak akkor?

– Na, de felügyelő úr – mondta Kevin –, hiszen csak most hallottuk... Mikor történt ez a rémes esemény?

– Valamikor késő délután vagy kora este. Nem sok ideje lehetett az étkezés és a halála között.

– Akkor mi valószínűleg már úton voltunk Lidingőre

– mondta Jenny, és abban a pillanatban már meg is bánta.

– Mi keresnivalójuk van ott?

Tényleg, mi?

Ole Mbatian közbeszólt, hogy a másik kettőnek legyen némi ideje a gondolkodásra.

– En-Kai a nap és a szeretet, mondtam már?

– Mi van?

– Kirinyagában lakik, azon a hegyen, amelyet a saját két kezével teremtett. Sokan hisznek benne, hogy

az idők kezdetén feleségül vette Olapát, a holdistennőt, és ebből a házasságból született Gikuyu és Mumbi, a két első ember a földön, akiknek azután kilenc lányuk született, ha hiszi, ha nem. Nekem csak nyolc lányom van, de hát nem is vagyok isten. Csak javasember.

– Mi köze van ennek az egészhez?

Kevin közben befejezte a gondolkodást.

– Victor nagyon szerette a pizzát, engem is sokszor meglepett vele Bollmorában. Állítólag van egy csodálatos pizzéria Lidingőn, egészen a vízparton, arra gondoltunk, elmegyünk oda.

Hugo sokat emlegette, de Kevin mindig tiltakozott.

Soha többé pizzát.

– De hát épp most ettek?

Ole Mbatian elemében érezte magát.

– Ettünk? Felügyelő úr próbált már valaha is pálcikával enni? Én az evés után pont olyan éhes voltam, mint előtte.

– Szóval kimentek Lidingőre, és pizzát ettek?

– Nem – mondta Jenny. – Meggondoltuk magunkat,

és hazamentünk Bollmorába.

– Most meg itt vagyunk – mondta Kevin.

– Miért akart új útlevelet csináltatni?

– Mert a régi lejárt.

– El akart utazni valahova?

– Azt tervezzük, hogy elmegyünk Oléval Afrikába.

Ha a felügyelő úr megengedi, természetesen.

Három nap múlva azt csinálnak, amit akarnak. De

addig... több mindent meg kell tudnia. De mit?

Ja, igen. Alderheim kabátzsebében találtak egy régi

beszállókártyát

a

Nairobi–Frankfurt–Stockholm

útvonalra. És Ole Mbatian ugye Kenyában él. Kevin

vagy Ole meg tudja magyarázni, mit keresett arrafelé

Alderheim? Miközben ők maguk itt voltak, ha

Carlander jól értette.

Kevin már úgy hazudott, mint a vízfolyás.

– Jaj, az nagyon szerencsétlenül alakult. Nairoiból

felhívtam Jennyt, kértem, mondja meg Victornak, hogy

hazamegyek, amint megvan a pénz a repülőjegyre.

Akkor még nem tudta, hogy azt hiszi, hogy meghaltam.

Biztosan nagyon megörült a hírnek, és odautazott, hogy találkozhassunk és segítsen. Mielőtt azonban odaért volna, én közben már itt voltam. Sikerült eladnom Ole papa arany nyakláncát, így jutottam pénzhez.

– Az arany nyakláncomat? – kérdezte Ole.

Soha életében nem volt arany nyaklánc. De észbe kapott, hogy itt már semmi nem igaz.

Jenny közbeszólt, hogy elterelje a kihallgatójuk figyelmét.

– A segítőkészség és a spontaneitás Victor legjobb tulajdonságai közé tartozott.

Alig bírta végigmondani.

A felügyelő nem akadt fenn a nyakláncon. Arra gondolt, mennyire haragudott rá a volt felesége,

amikor

hazatért

egy

kéthetes

New

York-i

konferenciáról, és ő nem várt rá a repülőtéren. Aki oda-vissza repült Afrikába, talán jobban tudta, mivel tartozik egy másik embernek.

Carlander azt tanácsolta Kevinnek, menjen el az adóhivatalba, és kérje meg őket, hogy fogadják vissza az élő emberek közösségébe. És addig ne próbáljon új útlevelet kérni, mert újra letartóztatják.

Ezzel jelezte, hogy az informális kihallgatás véget ért.

– Még valami. Amikor leosont a pincébe a festményekkel, Kevin, nem látott ott egy kecskét?

– Nem.

– És egy felfújható meztelen guminőt? És talán heroint tartalmazó tasakokat?

– Nem.

Carlander nem akarta tovább húzni az időt.

Közeledett az ebédidő, aztán a délutáni kávézás, és

még be akart nézni az orvosszakértőhöz is. Ha lecsíp egy keveset a kávészünetből, még arra is marad ideje, hogy elkészítse a gyanúsíthatók listáját. Nem zárta ki, hogy belekerülhet valaki az itt tartózkodók közül is.

– Köszönöm az informatív beszélgetést. Mivel alaposabban ki akarom vizsgálni Victor Alderheim halálának körülményeit, szeretném, ha a felmerülő

újabb

kérdések

tisztázása

érdekében

a

rendelkezésekre állnának.

– Természetesen – mondta Kevin.

– Semmi akadálya – mondta Jenny.

– Örülök, ha segíthetek – mondta ifjabb Ole Mbatian.

57. fejezet

Hugo az autóban ült, két sarokra a rendőrségtől. Nem valószínű, de nem is elképzelhetetlen, hogy hármójuk közül valamelyiküket kiengedik. Egy időre, legalábbis.

Ez esetben tudhatják, hogy ő itt várakozik.

Még egy félóra sem telt el, de egy örökkévalóságnak érezte. Vajon sikerül-e Kevinnek és Jennynek a kihallgatások során egy szót sem szólnia az ő részvételéről? Attól nem tartott különösebben, hogy a maszáj harcosnak eljárna a szája. Hiszen még Lidingőt sem tudja megkülönböztetni Bollmorától, neki pedig a nevét sem tudja, legfeljebb a keresztnévét. Persze az is épp elég baj.

Csengeni kezdett a telefonja. A rendőrök már kinyomozták a számát?

Malte hívta.

–

Most

nem

tudok

beszélni.

Dolgozom.

Visszahívhatlak?

Bátyja mintha nem is hallotta volna.

– Kirúgott – mondta.

– Kicsoda?

– Karolin. Ki más?

Hugónak semmi kedve nem volt ehhez a beszélgetéshez. Különösen most nem. Malte folytatta:

– Nálad alhatok ma éjszaka?

Mintha már nem laknának eléggé sokan a házában.

Malte és Karolin egy kórházi folyosón ismerkedett meg egymással nyolc évvel ezelőtt. Karolin is orvos volt, mégpedig fül-orr-gégész szakorvos. Jól kiegészítették egymást a szemorvossal.

Karolinnak villája volt Lidingőn, nem messze attól a háztól, ahol Malte felnőtt. A harmadik évben Malte odaköltözött hozzá, és ott is ragadt. Nem tartották fontosnak, hogy összeházasodjanak, a gyerekről is azt gondolták, ráér.

Teltek az évek. Nem csiszolgatták sokat a kapcsolatukat,
de
működött.

Mintha

lassan

összenőttek volna, és ezt nagyjából mind a ketten így érezték.

Gondolta Malte.

Amíg Karolin el nem utazott Sundsvallba egy konferenciára, és össze nem jött egy urológussal.

A világ legszórakoztatóbb és legéletvidámabb urológusával. Karolin hazament, és nyomban elmondta Malténak. Mindannyiuknak az volna a legjobb, ha Malte elköltözne. A ház végtére is Karoliné. Igazából jó volna, ha most mindjárt összecsomagolna, és szedné a sátorfáját, mert munka után idejön az urológus. Kényelmetlen volna, ha hárman ülnének a pamlagon, pattogatott kukoricát majszolnának, és együtt néznék Az élet napos oldalát. Nem így van?

– Urológus? – kérdezte Hugo.

Semmi más nem jutott eszébe.

– Nincs hol laknom, Hugo! Hát nem érted? Karolin kirúgott!

– Igen, ezt már mondtad.

E pillanatban feltűnt az utcán Jenny, Kevin és a maszáj harcos, akik feléje és az autó felé közeledtek. Mind a hárman. Akár egy látomás.

– Ahogy mondtam, most nincs időm beszélgetni. De természetesen lakhatsz nálam. A dívány a nappaliban még szabad. Tudod, hol van a kulcs. Majd találkozunk.

* * *

Hugo biztos volt benne, hogy ennél nagyobb csoda nincs a világon. Jenny, Kevin és a javasember mind a hárman benn ültek az autójában.

– Ezt nem hiszem el! Mi történt? Mit mondott Carlander?

– Hogy álljunk rendelkezésére – mondta Jenny.

– A rendelkezésére? Ezt mondta?

Még csak az kéne.

Egyiküket sem tartóztatták le, egyiküket sem gyanúsítják bűncselekmény elkövetésével. Ő maga pedig egyelőre nincs rajta a radar képernyőjén.

Ki tudja azonban, Carlander mi mindent talál még a

további nyomozás folyamán? Hiszen jóformán el sem indult. Például a javasember ujjlenyomatát a lekvárosüvegen, jutott hirtelen Hugo eszébe.

– A kesztyű még éjjel is rajtam van – mondta Ole. – Amíg a felügyelővel beszélgettünk, akinek most nem jut eszembe a neve, viszont nem volt rajtam. Arra gondoltam, aki olyan ártatlan akar lenni, mint egy gepárdkölyök, annak ne legyen kesztyű a kezén. De amikor az áfonyás üveget a kezembe vettem, akkor rajtam volt.

Nahát, még egy kisebbfajta csoda. Ez persze még nem ok arra, hogy ne tartsák magukat az eredeti tervükhöz: Jennynek, Kevinnek és a maszájnak sürgősen el kell tűnniük Afrikában. Most az a legfontosabb feladat, hogy másnap reggel meggyőzzék az adóhivatalt Kevin folyamatos és folytatólagos létezéséről.

– Van egyébként még egy problémánk, amit meg kell oldanunk. Karolin kirúgta Maltét.

– Ki az a Karolin? – kérdezte Jenny.

– És Malte? – kérdezte Kevin.

– Sok új név egyszerre – mondta Ole Mbatian.

58. fejezet

Carlander felügyelőnek évek óta nem akadt annyi tennivalója, mint utolsó előtti munkanapjának délutánján. Azzal kezdte, hogy felkereste a hullaházban Victor Alderheimet, pontosabban Eklund boncmestert. Nem mintha azt várta volna, hogy megtud valamit, amit eddig nem tudott, de ezt mindig megtette, amikor még rendesen dolgozott, és a megszokás nagy úr.

A halál okát már megállapították: vérzés a koponyaúrben, ami megbénította a légzőközpontot.

– Elfogyott a levegője, vihetik a temetőbe – mondta Eklund mosolyogva.

Mindig utálta ezt az Eklundot.

– Mi okozta a vérzést?

– Erős ütés a halántékra. Valamilyen kemény tárggyal. Szerintem egy üveg áfonyalekvárral.

Mégpedig 410 grammos, darabos Felix fajtájúval.

Barátunknak áfonyadarabkák voltak az arcán és a haján is.

– De miért éppen a darabos Felix fajtájúval? – sétált be Carlander Eklund csapdjába.

– Azt én honnan tudjam? A te dolgod, Carlander, hogy kiderítsd.

Még bő két nap.

Kár volt odamennie, merő időpocsékolás, csak a kedve lett tőle rosszabb. Egyedül az a gondolat vigasztalta, hogy vélhetőleg ez volt élete utolsó hullája, nem számítva persze a sajátját, ha eljön a napja.

Carlander kihagyta a kávészünetet, hogy még jóval a munkaidő vége előtt visszaérjen az irodájába. Felvitt magával egy bögre kávé, és nekilátott, hogy listát készítsen a gyanúsítható személyekről és egyben a motívumaikról is.

Elsőként X, az ismeretlen, spontán támadó került fel a listára. Az áfonyalekvárral való bántalmazás nem lehet előre eltervezett cselekedet. Senki nem járkal a városban lekvárosüvegekkel a zsebében. X tehát

valószínűleg nem sokkal a támadás előtt vásárolhatta a lekvárt, például a tetthelytől észak felé néhány száz méterre lévő élelmiszerüzletben.

Hazafelé menet X észrevette a kecskével fajtalankodó férfit, akinek a viselkedését mélyen elítélte. Megnézte, mivel támadhatná meg az imént vásárolt árucikkek közül, az uborkát és a kenyeret talán alkalmatlannak tartotta, végül a súlya miatt a lekvárosüvegre esett a választása.

Ez esetben az üvegdarabokon valahol ott kell lennie X ujjlenyomatának. Még az is lehet, hogy megvágta magát?

X-et ennek ellenére nehéz lenne megtalálni.

Spontán akciót hajtott végre, hirtelen felindulásból támadott. Minden bizonnyal nem a visszaeső bűnözők közé tartozik. Az üzletek a forgalmi nyilvántartásukból könnyen ki tudják mutatni, hány üveg áfonyalekvárt adtak el aznap délután, és rendelkezésre állnak a biztonsági kamerák felvételei is. Ha X mondjuk a Hemköp boltjában vásárolt. A Sveavägen van még egy

Coop üzlet is. Az utca túloldalán pedig egy 7-Eleven. És a környéken még legalább száz kisebb üzlet.

Carlander úgy döntött X-et egyelőre békén hagyja.

Másodiknak Y került fel a listára, valaki Alderheim ismerősei közül. Hogy kik tartoznak az ismeretségi körébe, azt csak akkor lehet tudni, ha a technikusok feltérképezik az áldozat e-mail, sms, mms, WhatsApp, Instagram, Facebook, Twitter és egyéb, Carlander számára szinte ismeretlen (a)szociális felületeken kifejtett aktivitását.

X és Y után Carlander figyelme az áldozat családtagjai felé fordult. Ami Jennyt, a volt feleséget és Kevint, az egykori nevelt fiút jelentette. Úgy látta, erősen szíven ütötte őket Alderheim halálhíre, és esetükben hiányzott a közvetlen motiváció is. A válást jogerősen kimondták, a vagyoneelosztás is

egyértelműen megtörtént. Jenny semmit nem nyert volna volt férje halálával. Ha az Alderheim belső zsebében talált tulajdon-átruházási megállapodás megszerzése jelentette a motivációt, akkor miért hagyták volna ott?

Na és Ole Mbatian? Az emberek fejbeveréséhez nagyon ért. Bár nem áfonyalekvárral. Ha a festmények kellettek volna neki, nem adta volna el őket a többiek jelenlétében egy kellemes ebéd, vacsora vagy valami átmeneti étkezés során alig egy-két órával korábban.

Egyelőre hihetőbbnek látszik, hogy X követte el a bűntettet. Esetleg Y.

59. fejezet

Karolin elvesztése teljesen kikészítette Maltét. Az álmatlan éjszaka után, amit Hugo díványán töltött, első dolga volt, hogy felhívta a szemklinikát, és azonnali hatállyal felmondott. Az igazgatóját megdöbbsentette a bejelentés.

– Mi az úristen van veled? Mi történt? Magasabb

bért akarsz? Elintézzük.

Nem pénzről van szó. Malte vak volt, mert nem látta, mi közeleg feléje, és aki vak, az ne legyen szemorvos.

A klinika tartozik neki hét hónapi túlóradíjjal, lemond róla, ha eltekintenek a kötelező felmondási időtől.

Hugo immár munkanélküli bátyját egyedül az

afrikai

javasember

tudta

valamennyire

megvigasztalni. Már az első este hosszú beszélgetésbe merültek, míg a többiek pusmogtak valamiről, nem lehetett érteni, miről, és a pusmogást még másnap, reggeli után is folytatták.

Ole Mbatian mindent elmondott neki, amit tudott, a nők kiszámíthatatlanságáról. A feleséget ünnepélyes esetekben természetesen kölcsön lehet adni, ha neki magának nincs ellene kifogása, de ez soha nem történhet a férj háta mögött!

Amúgy neki minden problémából dupla adag jutott.

Kezdetben az egyik felesége dühös volt rá, ha a másikonál töltötte az éjszakát, a másik pedig hasonlóképp, ha az egyiknél. Aztán egy ideig nyugalom volt, amíg be nem következett a fordulat. A két asszony valahogy összebeszél, és megkérték, hogy költözzön fel a harmadik kunyhójába, a domb tetejére. Ha nem ismerné őket olyan jól, még azt hihette volna, hogy ráuntak.

Malténak jólesett hallani, hogy mással is megesik, hogy kítaszítják. De akadt még egy közös vonás is az életükben: a gyógyítás szeretete. A javasembernek tetszett, hogy a szemész milyen imponálóan széleskörű tudással rendelkezik a gyógyítás területén annak ellenére, hogy a napi gyakorlata milyen szűk területre korlátozódik. Malte megköszönte az elismerést, és elmagyarázta,

hogyan

Svédországban

a

javasembereknek előbb meg kell tanulniuk az összes

betegség gyógyítását, és csak utána specializálódnak valamelyik részterületre. Olénak egyébként mi a specialitása?

Ole Mbatian elgondolkodott. Sok mindenhez ért, de hírnevét elsősorban annak köszönheti, hogy segíteni tud a nőknek abban, hogy ha nem akarnak, akkor ne kelljen több gyereket szülniük.

Malte mindjárt meg is akarta tanulni a javasember fogamzásgátló módszerét, de Ole Mbatian a részleteket nem árulta el. Csak annyit mondott, hogy titkos összetételű italról van szó, amelyből néhány kortyot kell inni minden peteérés idején. A receptnek szuahéli nyelven inatosha volt a neve, ami körülbelül azt jelentette, hogy „na most már elég”. Akinek jó a szaglása és az ízérezése, az ital egy-két alkotóelemét ki tudja találni, de a teljes összetételét soha. Egy kuruzsló a szomszéd faluban megpróbálta lemásolni az inatoshát. Csak feleannyit kért érte, mint Ole, de még keserűborkát sem tett a keverékébe.

– Még véget sem ért az esős évszak, a kuruzsló már

kétszáz ellenségre tett szert Masai Marában a nők közül. Kétszázra! Azért a kétszáz jóval több, mint nálam a kettő. Vagy mint az egy, nálad, ha jobban meggondolom.

– Nekem már az az egy sincs meg – mondta Malte. Ole Mbatian tapasztalatainak fényében már nem is érezte olyan tragédiának.

60. fejezet

A korszerű rendőri nyomozás ma már nem abból áll, hogy a rendőrök házról házra járnak, vagy függönyök mögé bújva leselkednek. Ma minden a technikán múlik. Carlander, az előzetes nyomozás kijelölt vezetője az utolsó előtti munkanapján épp a reggeli kávéja mellé kapta meg az első jelentést.

Eddig a legérdekesebb dolog valami olyasmi volt, amit a technikusok nem találtak sem az áldozatnál, sem a lakásában. A telefonját.

Elképzelhetetlen ugyanis, hogy egy stockholmi üzletembernek ne legyen okostelefonja. A technikusok rövid keresgélés után meg is találták a számát és az

előfizetését. És a hozzá tartozó híváslistát.

Alderheim több héten keresztül szinte egyáltalán nem hívott senkit. Nem voltak barátai? Mert a három lakatost, akiket hiába próbált kihívni, nem lehet a barátok közé sorolni. Ezek szerint nem ők szerelték fel a lakattal zárható reteszt a bejárati ajtaja belső oldalára.

Retesz? Lakat? Kitől vagy mitől félt? Talán attól, aki méteres betűkkel ráházolt a kirakatára, hogy
GÖRÉNY.

Carlander eddig jutott a töprengésben, amikor benyitott a szobájába a legkedvesebb kollégája, Cecilia Hulth krimináltechnikus és IT-szakértő, aki arról volt híres, hogy könnyűszerrel feltört minden olyan mobilt, tabletet és asztali számítógépet, amelyet más nem tudott feltörni.

Egy eltűnt telefont azonban még ő sem tudott feltörni. Csak azt tudta kinyomozni, hogy a készülék éppen hol tartózkodott Alderheim életének utolsó óráiban. Valahogy a 4G-antennák elhelyezkedése és a

mobilooperátor naplója alapján.

Jelentést tett a nyomozást vezető felügyelőnek.

– A mobil a műkereskedő halálát megelőző órákban a Kungsholmenen tartózkodott, a rendőrkapitányság közelében.

Akárcsak maga Alderheim is. Ez nem volt újdonság Carlander számára.

– Azután oda került, ahol a műkereskedőt megtalálták.

Ez is logikus.

– Onnan továbbment Högdalenbe.

– Mit mondasz? Mi a francot keresett Högdalenben?

– Ott fejezte be a kommunikációt a külvilággal.

A teljes válasz az lett volna, hogy füstté változott.

A szemétszállító teherautó Östermalmból egyenesen Högdalenbe ment, a városi szemétegető üzembe, amely mintegy tíz kilométerre van Stockholm központjától déli irányban. A telefon több tonnányi háztartási hulladékkal együtt a szeméttárolóba került, ahol öt méter mélységben, krumplihéj-darabok és elhasznált

kávéfilterek alá temetve várta, hogy bejusson az égetőmű kazánjába.

A kilencszázhatvan fokos melegnek szinte semmi nem bír ellenállni. A krumplihéj, a kávéfilter és a mobiltelefon biztosan nem.

Cecilia Hulth azt is mondta még, hogy ez az Alderheim alighanem valamilyen csudabogár lehetett. A mobilja névjegyzékében egyetlen regisztrált kapcsolatot sem találtak. A bejövő e-mailek között sem akadt semmi érdekes. Vagy talán egy. Retúr repülőjegy Nairobiba, alig néhány nappal ezelőtt.

– Ennek utána kell nézni – mondta Carlander.

Volt még benne egy csomó megrendelt és visszaigazolt

pedikúridőpont

egy

ismert

luxusprostituálnál.

– Pedikűr? – kérdezte Carlander.

– A kedves gyermeknek sok neve van – mondta

Cecilia Hulth.

Még csak ez hiányzott. Carlander feladatlistájára ezzel felkerült egy kihallgatás is.

– Más?

– Rövid levélváltás egy New York-i képszakértővel, pontosabban a titkárnőjével. Alderheim valószínűleg eredetinek akarta nyilváníttatni a hamisítványait.

Carlander

nem

akart

belebonyolódni

a

hamisítványok feltételezett eredetiségének kérdésébe, ez most már amúgy sem tartozik az üggyhöz.

– Még valami?

– Egyetlen bejövő hívás az elmúlt hét folyamán.

Anonim feltöltőkártyás mobilról. Egy perc húsz másodperc.

A felügyelő tudta, hogy a kormány az anonim kártyák forgalmazásának betiltását fontolgatja. Mivel

a kérdés már tizenöt éve terítéken volt, nem lehetett kizárni, hogy a döntés bármelyik évtizedben megszületik. De ez most nem segített rajta.

– Ennyi?

Cecilia Hulth arról volt ismert, hogy mindig tartogatott még valamit a tarsolyában.

– Még csak most kezdtük a nyomozást, Carlander.

Mit akarsz? A lekváros üvegen találtunk halvány ujjlenyomatokat, de nincs köztük egy sem abból a háromból, amit adtál nekünk. A gyilkosság napján a környékbeli élelmiszerboltok egyikében sem adtak el áfonyalekvárt. Nincs értelme átnézni a biztonsági kameráik felvételeit. Ha gondolod, mélyebbre áshatok a levelezésében. Lehet, hogy kitörölt egyes e-maileket. Nem lehetetlen rekonstruálni őket, bár nem könnyű. Eléggé macerás, ami azt illeti.

A felügyelő a célba érés időpontját másnap tizenhét óra nulla nulla percben jelölte ki. Ha Alderheim nem törölte ki a luxusprostituálttal folytatott levelezését, akkor mi más takargatnivalója lehetett volna?

– Hagyd a fenébe. Inkább szedd össze nekem azoknak a nevét és a számát, akik a nagy gyűlöletkampány idején megfenyegették Alderheimet.

– Mindet?

– A témában mintegy ötszáz bejegyzés született, ezek közül háromszáz tartalmaz valamilyen fenyegetést.

Tudnál listát készíteni nekem ezekből egy órán belül?

Mivel Hulth és Carlander huszonöt éve ismerték

egymást, Hulth minden további nélkül megkérdezte a

felügyelőtől, hogy az az ütés, amit a maszáj harcostól

kapott a fejére, nem járt-e mégis súlyosabb

következményekkel, mint ahogy először gondolta.

– Válassz ki hármat az ötszázból, aztán majd meglátom, mit tehetek.

A gyűlöletkommenteknek helyt adó nagy oldalak üzleti

modelljének az azonosíthatatlanság garantálása az

alapja. Még Cecilia Hulth sem kukucskálhat be a hátsó

ablakon. De minden lánc olyan erős, mint a

leggyengébb láncszeme. Cecilia Hulth tudta, melyik ez

a láncszem. Ezerötszáz koronába került ugyan egy-egy

IP-cím, de ezen az áron meg lehetett kapni.

* * *

Másfél nappal a nyugdíjazása előtt a képhamisításból emberöléssé változó ügy ismeretlen tettesének kinyomozása a nemsokára már egykorinak nevezhető rendőrfelügyelőnek kezdett a fejére nőni. Az elmúlt huszonnégy órában már a kávészüneteket sem tudta rendesen megtartani.

Carlander

kiválasztott

a

legsúlyosabb

fenyegetéseket tartalmazó gyűlöletkommentek közül négyet, és átküldte őket Ceciliának. Aztán megpróbálta elérni a főnökénél, hogy átadhassa az ügyet

Gustavssonnak, akinek eredetileg meg kellett volna kapnia, ha nem szimulált volna megfázást. A főnök azt válaszolta, hogy a kecskebaszó ügye végérvényesen az övé, függetlenül attól, hogy él vagy nem él.

– Inkább találd meg az elkövetőt, van még néhány

napod rá.

– Egy napom, pontosabban – mondta Carlander.

– Másfél.

Carlander megértette, hogy lőttek a délutáni kávészünetének is. Elhatározta, hogy bemegy a városba, és felkeres egy bizonyos lábápolási szakértőt.

* * *

Lolának mutatkozott be, de igazi neve Elsa-Stina Lökvist volt. Carlander annak a szállodának a halljában talált rá, ahová krimináltechnikus kolléganője küldte.

Lola kezdetben semmit nem akart érteni, de amikor rájött, hogy Carlander nem erkölcsrendészeti kérdésben fordul hozzá, egyszeriben Elsa-Stina lett belőle, és mindent elmondott, amit tudott. Alderheim éveken át járt hozzá különleges lábápolásra. Nem volt kellemes vendég, de nem is volt rosszabb az átlagnál. Elsa-Stinának mégis elege lett belőle, amikor megtudta, hogy mit művelt a pincéjében a kecskékkal, hiszen nem lehet tudni, hogy az ilyen ember miféle

betegségeket terjeszthet.

– Lehetséges, hogy felhívta Alderheimet a feltöltőkártyás mobiljáról, és megmondta neki mintegy egy perc és húsz másodperc alatt, hogy többé ne keresse magát?

Elsa-Stina nem mérte a beszélgetés időtartamát, de azt megerősítette, hogy a beszélgetés megtörtént.

Egyébként más, értékelhető információval nem rendelkezett. Alderheim legalább százszor járt nála pedikűrözés céljából. Nem beszélgetett vele soha semmiről, sem előtte, sem közben, sem utána.

– Nős volt? – kérdezte Elsa-Stina.

– Elvált.

– Üdvözlöm a volt feleségét, és gratulálok neki.

Carlander megígérte, hogy átadja a gratulációt.

Felállt, az ásványvizes palackkal együtt magához vette mind Lola, mind Elsa-Stine ujjlenyomatát, és azt mondta még, hogy nem akar semmibe se beleszólni, de a pedikűrösség nem az egyetlen foglalkozás a világon, amivel pénzt lehet keresni.

– Minden jót magának, Lola.

– Magának is – mondta Elsa-Stina.

61. fejezet

Kevin elment az adóhivatal stockholmi ügyfélszolgálati irodájába a Södermalmon, ahol nagyon sokat kellett várnia a sorára. Attól félt, hogy Hugónak a sok egyéb mellett parkolási bírságot is kell majd fizetnie.

Végül bejutott az ügyintézőhöz, aki Kjell néven mutatkozott be neki, és hellyel kínálta.

– Helló, Kjell, én Kevin vagyok. Remélem, gyorsan el tudja intézni az ügyemet, mert mindjárt lejár a parkolójegyem.

Kjell megígérte, hogy rajta nem fog múlni, és megkérdezte, miben állhat Kevin szolgálatára.

– Az a helyzet, hogy halott vagyok. Szeretném, ha visszajuttatna az élők közé.

Kjell azt felelte, hogy ilyen ügyekben leginkább Jézus az illetékes, őt azonban egy ideje már senki nem látta.

– Azzal kellene inkább kezdenünk, hogy valahogy

igazolja magát – mondta Kjell. – De lehetőleg ne az újságban megjelent gyász hírrel.

Kjell a vicces ügyintézők közé tartozott.

Kevin felajánlotta, hogy bemutatja az útlevelét, ha

Kjell megígéri, hogy nem nyomja meg a riasztó

gombját. Az ügyintéző azt mondta, hogy tizennyolc éve

dolgozik az adóhivatalnál, de eddig még csak egyszer

kellett bekapcsolnia a riasztót. Amikor az egyik ügyfél

nem az útlevelét vette elő, hanem egy kézigránátot.

Sajnálatos fejlemény volt, sokféle szempontból is.

Az útlevel alapján Kjell a huszonhárom éves Kevin

Beck minden adatát megtalálta. Bólogatott, és azt

mondta, ügyfele teljesen szabályszerűen lett halottnak

nyilvánítva.

– Látom azonban, hogy azonos önmagával, és a jelek

szerint életben van. Az a probléma, hogy csak akkor

tehetek valamit önért, ha ezt cáfolhatatlanul be is

bizonyítja. Az útlevele lejárt. Van valamilyen másik

igazolványa?

Kevinnek ilyenje nem volt.

– Jogosítványa?

– Nincs jogosítványom.

– Akkor ki parkolt le a kocsival?

Kurva Kjell.

– Sietnem kellett. Egy halottat persze nehéz

felelősségre vonni. Nem így van?

Kjell elmosolyodott, és azt mondta, hogy a halálnak is megvannak a maga előnyei. Amúgy pedig ő az adóhivatal alkalmazottja, nem közlekedési rendőr.

– Akkor viszont egy hivatalos tanúvallomást kell kapnom valamelyik közeli hozzátartozójától, aki érvényesen igazolni tudja magát. Az elektronikus nyilvántartásunk alapján úgy játom ezekből, az ön esetében, nem túl nagy a választék. De van egy apja.

Ő talán elérhető?

Ole Mbatian? Az ő szava vajon mit ér?

– Ole nevű hozzátartozót, vagy akit most mondott, nem látok az adatbázisomban. Én Victor Alderheimre gondoltam.

Kevin úgy érezte, mintha szédülne.

– Ő először is nem az apám. Másodszor pedig halott.

Halott halott.

A kezdettől fogva érdekes eset az ügyintéző szemében kezdett még érdekesebbé válni.

– Victor az ön édesapja, ahhoz nem fér kétség.

Megértem, hogy az életben nem álltak egymáshoz túlságosan közel, az apaságra akkor derült fény, amikor ön tizenöt éves volt. Az olyan szülők, akiknek ilyen hosszú gondolkodási időre van szükségük, nem a közelálló típusba tartoznak. Látom, maga sem gyászolta halálra magát, ha nem haragszik a kifejezésért.

Victor lenne Kevin édesapja? Lehetséges ez?

– Akárhogy van is, Victor nincs többé. Ezt még az újságok is megírták.

Kjell elgondolkodva bólintott. Azt mondta, mindennek nem lehet hitelt adni, amit az újságok megírnak, de elismerte, hogy ha a haláleset nem régen történt, az adóhivatal nyilvántartásába még nem került

bele.

A

rendszer

nincs

közvetlenül

összekapcsolva a hullaházzal.

– Akkor most mi legyen? – kérdezte Kevin.

Kjell nem tudta megmondani.

– Jöjjön vissza holnap. Addig kieszelek valamit.

Hozza magával a legközelebbi hozzátartozóit, ha vannak egyáltalán.

62. fejezet

Egy gyilkossági ügyet egyetlen nap alatt akkor lehet megoldani, ha ismert a gyanúsított személye, és már csak a döntő bizonyíték hiányzik ahhoz, hogy a bűnös vallomást tegyen még aznap tizenhét óra nulla nulla percig. Ez konkrétan azt jelentette, hogy Carlandernek valahogyan el kellene érnie, hogy Kevin Beck, Jenny Alderheim és ifjabb Ole Mbatian együtt vagy külön-külön egyik pillanatról a másikra összeomoljon. Csak

az volt a probléma, hogy a felügyelő nem tudta

megmondani,

miért

kellene

összeomolnia

bármelyiküknek is. Családi viszonyaik ugyan

zavarosak voltak, de nyilvánvaló motiváció egyikük

esetében sem állt fenn. A lekvárosüveg darabjain talált

ujjlenyomatok nem az ő ujjlenyomataik voltak. És ami

azt illeti, nem is a pedikűrösé, Loláé.

Az ujjlenyomat tehát inkább az X-nek nevezett

tettesé lehet. Vagy Z-é, valamelyik élelmiszerbolt

alkalmazottjáé. Mivel X nem a három legközelebbi

üzlet valamelyikében vette az áfonyalekvárt,

legalábbis nem közvetlenül a bűncselekményt

megelőzően, nem volt értelme átvizsgálni a boltok

biztonsági kameráinak felvételeit.

Ha feltételezi, hogy X Högdalenben lakik, akkor mi

történhetett? X talán épp a Birger Jarlsgatán jött az

autójával, amikor megpillantotta azt a közutálatnak

örvendő embert, aki a neten egy ideje az általa is látogatott gyűlöletfórumok céltáblája volt. Ez esetben kizárt, hogy összetéveszteni valaki mással, hiszen a céltábla annak a műkereskedésnek a kirakata előtt állt, amelyre valaki korábban ráfestette, hogy GÖRÉNY.

A högdaleni ember leállította az autóját, talán még megfelelő parkolóhelyet is talált, bár ezen a környéken az nem könnyű feladat. Kiszállt a kocsiból, és kinyitotta a csomagtartóját, hogy kivegye az emelőkurbliját vagy valami más, támadásra alkalmas eszközt, de miután nem talált semmi ilyesmit, beérte azzal, ami hirtelen a kezébe került, egy üveg áfonyalekvárral. Azután Alderheim háta mögé lopódzott, hogy hátulról fejbe vágassa, talán még mondott is hozzá valamit, például azt, hogy „most megkapod, te nyomorult féreg...”, mire Alderheim megfordult, és az ütés szerencsétlen módon nem ott érte a fejét, ahova szánták.

Miután a GÖRÉNY eszméletlenül a földre zuhant, X észrevette az áldozata mobiltelefonját, és magához

vette. Miért? Pánikba esett? Azt hitte, Alderheim esetleg kompromittáló képet készített róla? Bármi oka lehetett is rá, a högdaleni ember fogta a telefont, visszaült az autójába, és hazament.

Carlander kicsit szégyenkezett. A gyilkossági vagy emberölési ügyeket nem így szokták megoldani.

Visszatekintve, hosszú távon mégis több bűnözőt juttatott rács mögé, mint amennyit futni hagyott. Aktív életében hozta a kívánt eredményeket. Újabban ezzel már nem büszkélkedhet, de akkor is.

Vagy mégsem? Cecilia visszajött, és hozta az információkat a gyűlöletfórumok négy legádázabb résztvevőjéről.

Az egyes számú vélelmezhető gyanúsított UZI1970-nek nevezte magát. Lennart Helmersson volt az igazi neve, az erdő szélén lakott Jukkasjärvi közelében Stockholmtól északra ezerháromszáz kilométer távolságban. Általában onnan küldi a bejegyzéseit. Lennart villanyszerelő, nős és két felnőtt lánya van. Büntetlen előéletű, de öt éve nyomasztja egy súlyos,

rendezetlen adótartozás. Ez lehet a magyarázata, hogy a bejegyzései többségében azzal foglalkozik, hogy mit kellene csinálni az adóbehajtó hatósággal és főként a személyzetükkel. Szinte az adóssága keletkezésének pillanatától fogva tagja a netes gyűlöletfórumnak. Az évek során UZI1970 lassan másokra is kiterjesztette gyűlöletét.

A kecskével fajtalankodó férfira vonatkozó kommentjeiben lényegében különféle eszközök feldugását javasolja az áldozat hátsó fertályába igazságszolgáltatás gyanánt. Lennart Helmersson javaslata szerény képzelőerővel lényegében két eszközre, baseballütőre és hokiütőre korlátozódik, ezeket váltogatja az ügyel foglalkozó összesen hét bejegyzésében.

Carlander a javasolt eljárásban sem az egyik, sem a másik eszközt nem tartotta méretarányosnak, de ez lényegtelen mellékkörülmény volt ahhoz képest, hogy UZI1970 az országnak az északi sarkkör feletti vidékén élt, ahol ebben az évszakban reggeltől estig sötét van.

Önmagában már ez is elég ok a keserűségre.

– Nem ő az – mondta Carlander. – Nézzük a következőt.

A kettes számú vélelmezhető gyanúsított a

Mindmeghalunk

nevet

választotta

magának.

A profilkép arra utalt, hogy férfi a tulajdonosa, de a nyomok Helena Segerstedthez vezettek, aki Solnában lakott a Centrumslinganon, ami alig húsz percre van a büntett színhelyétől.

– A Mindmeghalunk név negatív emberszemléletre vall – mondta Carlander, de arra gondolt, van benne valami. – Mit tudunk a szép Helénáról?

– Állatjogvédő. Egyszer bíróság elé került, mert túlságosan

sokszor

és

túlságosa

durván

megfenyegetett egy blekingei nyérctenyésztőt. Hét évvel ezelőtt. Azóta tudja, meddig mehet el. Bár az is lehet, hogy nem tudja. Ki akarja herélni Alderheimet. Minden alkalommal valamilyen más módszerrel, de a vége mindig az, hogy meg kell szabadítani a farkától.

Carlander

nehezen

tudta

átállítani

a

gondolkodását. Már beállt arra, hogy a tettes férfi. Mi történt az emberekkel? Az egyik különféle tárgyakat akar feltolni a másik hátsó felébe, a másik meg le akarja vágni azt, ami elöl csüng rajta. Rövid töprengés után úgy döntött, hogy ha Helena Segerstedt lett volna a tettes, bio áfonyalekvár lett volna a fegyvere, és több rúgást is irányzott volna arra testrészre, amelynek eltávolításáról szenvedélyesen ábrándozott. Egyelőre őt is kigolyózta a versenyből.

– Kérem a hármasszámú vélelmezhető gyanúsítottat.

– Buenos Airesben él. Mondjam a lakcímét?

– Kérem a négyest.

A négyes HellHell84 néven írta a bejegyzéseit, a nevében rejlő utalás nehezen értelmezhető. Vélhetőleg a pokol felmagasztalása a célja. A név mögött egy Linus Forsgren nevű férfi rejtőzik, harmincnégy éves, büntetlen előéletű, egyedülálló templomgondnok, aki a belvárostól déli irányban lévő Trollesundsvägen nevű utcában lakik. Nincs csontváz a szekrényében, de a négy gyanúsított közül ő a gyűlöletfórum legaktívabb látogatója. 2009 óta tag, és a jelenléte most is erős.

– Van valami visszatérő motívum a beírásaiban? – kérdezte Carlander.

– Általában azt kívánja, hogy haragjának célpontja sokat szenvedjen.

– Ölni akar?

– Nem, csak kínozni. Képt forgatni a belekben, meg ilyesmit.

Carlander arra gondolt, hogy a hasba szúráshoz használt késnél kevesebb is elég az emberöléshez. Például a fejbevágáshoz használt üveg áfonyalekvár.

– Ez a Trollesundsvägen merre van?

– Högdalenben.

63. fejezet

Kevin a papáját, Olét és a barátnőjét, Jennyt vitte magával az adóhivatalba, hogy tanúsítsák a hivatal képviselőjének, hogy az, aki. Különösen Jennyben bízott, hogy az ő szava sokat fog jelenteni ebben az ügyben. Oléban kevésbé bízott.

A találkozó a másnap délelőtt jelentős részét igénybe vette. Kjell, az ügyintéző segítséget kért egy Karlstadban dolgozó kollégájától, aki a bonyolult személyazonossági ügyek szakértője volt. Alapesetben a testvér, az anya vagy az apa esküvel megerősített tanúvallomásra volt szükség. Az ügyfélnek ebben az esetben testvére nem volt, anyja sok évvel ezelőtt meghalt, apja pedig épp nemrégiben követte anyja példáját.

A karlstadi kolléga a kihangosított telefonon kapcsolódott a beszélgetésbe. Az adóhivatal stockholmi irodájának asztala körül Kjell, Kevin, Jenny és Ole foglalt helyet. Az utóbbinak rossz kedve volt, mert Kevin felszólítására az autóban kellett hagynia a hajítóját.

– Ne engem hibáztass, ha vitára kerül sor, és nem tudok hozzászólni.

– A fegyvered egy időre már kibeszélte magát, papa.

De azért köszönöm.

Kjell többe szeretett volna megtudni a tanúk és a főszereplő rokonsági kapcsolatáról. Jenny már épp válaszolni akart, amikor a javasember a szavába vágott. Mostanra már kidohogta magát, és el akarta mondani, hogy a krokodilokkal teli folyóban senki nem úszik jobban Kevinnél.

Kjell és a karlstadi kolléga nem értette, mi köze van ennek az egészhez. A maszáj harcos állította, hogy ha most volna itt egy folyó, amelyben krokodilok úszkálnak, a saját szemükkel is láthatnák.

Kjell megkérdezte a kollégától, mennyi krokodil van momentán a Klara-folyóban. A kolléga, akinek nem volt humorérzéke, azt javasolta, hogy inkább a jelenlévő nőt mutassák be neki.

Jenny elmondta, hogy Kevin barátnője, nem túlságosan régóta ismerik egymást, de ahhoz azért már elég ideje, hogy eljegyezzék egymást, és hajlandó eskü alatt kijelenteni, hogy Kevin az, akinek mondja magát.

Az adóhivatal adatbázisában minden titokra fény derül. Az alapjában véve derűs természetű Kjellnek nagyon jó kedve kerekedett, amikor felfedezte, hogy Jenny korábban Victor Alderheim felesége volt. Osztott, szorzott, és rájött, hogy Kevin a mostohaanyját készül feleségül venni.

Az asztalon álló kihangosított telefonból ekkor mély sóhajtás hallatszott ki. A karlstadi kollégát nagyon is a hivatalához illő faanyagból faragták ahhoz, hogy nevéssen egy ilyen komoly problémán. Vagy egyáltalán bármin. A görög mitológiát pedig jól ismerte. Tudta,

hogy Oidipusz volt az, aki az anyját vette feleségül.

A párhuzam csak akkor lenne teljes, ha Kevin az apját is megölte volna.

A stockholmi asztal körül senkit nem érintett meg a drámatörténeti párhuzam. Kevin felvetette, nem hívhatnák-e fel azt az útlevélezéssel határőrt, aki az Arlanda repülőtéren nemrég beengedte őt az országba. Eskü alatt vallhatná, hogy ő most is az, aki akkor volt. Ebből talán az adóhivatal levonhatná a következtetést, hogy az eltelt időben is megmaradt annak, aki volt.

– Ha itt most valamennyien megfogjuk egymás kezét, és könnyörgéssel fordulunk En-Kaihoz, talán kinyilatkoztatásban részesülünk – mondta Ole Mbatian.

Ezt maga sem gondolta komolyan. Csak részt akart venni a beszélgetésben.

Hogy az ügyet végül mi mozdította ki a holtpontról – En-Kai, az útlevélezéssel, a krokodilok megjelenésének lehetősége a Klara-folyóban vagy Oidipusz kísértete –

Kevin és a többiek soha nem tudták meg. A karlstadi szakértő hirtelen azonban kijelentette, hogy eleget hallottak.

Megkérdezte

Kjelltől,

nem

volna-e

célravezető, ha meghoznák a döntést az ifjú Kevin javára, mielőtt valamelyikük megbolondul.

– Jó ötlet – mondta Kjell.

Más közeli hozzátartozó hiányában Jennynek kellett írásban rögzítenie, hogy tiszta lelkiismerettel, eskü alatt vallja, hogy a jelenlétében bemutatott útlevét azonos azzal az útlevéllel, amelyik néhány nappal azelőtt még érvényes volt. Ole Mbatian megkérdezte, hogy a papírt neki is alá kell-e írnia valahol, de Kjelltől megtudta, hogy ez esetben nem szükséges. Kjell kezét nyújtott az asztal túloldalán ülő Kevinnek, és búcsúzóul megajándékozta egy James Bond-idézettel.
– You only live twice. Becsülje meg a második esélyt.

Kevin megköszönte, és megígérte, hogy igyekezni fog.

64. fejezet

Áttörés négy órával a nyugdíj előtt! Christian Carlander a munkavégzésnek ezt az örömét már nagyon régóta nem érezte. Tényleg, utoljára, mikor is?

Talán 1991-ben, amikor Torekovban töltötte a szabadságát a feleségével? Éppen elfelejtette a házassági évfordulójukat, és a felesége az első két napon újra és újra elmondta, mennyire elege van belőle. És ekkor csodálatos módon hazahívták Stockholmba egy éjszakai mulatóban történt kettős gyilkosság nyomozására.

A felügyelő kiküldött egy járőrökocsit HellHell84 munkahelyére, hogy hozzák be neki a gyanúsítottat.

* * *

Linus Forsgren aznap délutánra azt tervezte, hogy beolajozza a temető rácsos kapuinak zsanérjait. Nyolc kapuszárny van, mindegyiken négy zsanér, vagyis összesen harminckettő. Jó sokáig eltart, amíg a végére

jut.

Hét és fél kapuszárny volt még hátra, amikor megjelent két rendőr, megkérdezték tőle, mi a neve, majd megkérték, hogy menjen velük, még hozzá olyan határozottan, hogy annak még a kapurács sem tudott ellenállni.

Olyan gyorsan történt minden, hogy Linus Forsgrennek még megijedni sem volt ideje, mielőtt Carlander felügyelő elé került volna a Kungsholmenen lévő rendőrkapitányságon.

– Tudja, miért hoztuk ide?

Linus Forsgren nem tudta.

– És ha azt mondom, hogy HellHell84?

Linus Forsgren szeme elkerekedett. Azt mondta, nem tudja, a felügyelő miről beszél.

A templomgondnok a legrosszabb lidérces álmában találta magát.

Carlander közölte vele, bizonyítani tudják, hogy Linus Forsgren azonos a legnagyobb internetes gyűlöletfórum

HellHell84

néven

regisztrált

levelezőjével, és hogy az utóbbi, vagyis egyúttal az előbbi is, a halálát kívánta egy bizonyos műkereskedőnek, aki feltehetőleg vonzalmat táplált bizonyos négy lábú állatok iránt.

– És ha hiszi, ha nem, a kívánsága most teljesült.

Linus Forsgren közel állt hozzá, hogy elsírja magát.

Azt mondta, szörnyű tévedésről van szó, és hogy ő nem gyűlöl és nem fenyeget senkit. Ő Isten szolgája, egy életszerető és életigenlő gyülekezet templomának gondnoka.

Miután ismételten tagadta a tényállást, a felügyelő kijelentette, hogy tiszteletben tartja a válaszát, csak hogy itt az a probléma, hogy a Linus Forsgren nevében írt gyűlölködő bejegyzések az ő temploma tulajdonában lévő számítógépből kerültek fel a világhálóra.

– Magát tehát nem fárasztom további kérdésekkel.

Az ügyet azonban ki kell vizsgálnom, és nincs más választásom, mint hogy beidézzem a gyülekezet valamennyi papját, diakónusát, karnagyát, orgonistáját és hitoktatóját. Megígérem, hogy kíméletlenül kitaposom belőlük, ki hekkelte meg a maga fiókját.

Linus Forsgren ekkor megtört.

És elsírta magát.

65. fejezet

Ha a templomgondnokok nem tartják meg az átkozott konferenciájukat, Carlander az utolsó munkanapján megoldott volna egy gyilkossági vagy emberölési ügyet.

Miközben Linus Forsgren rettegve gondolt rá, hogy mi van, ha a gyülekezet tagjai megtudják, miket írogat HellHell84 néven, Carlander bevitte neki a végső csapást. Elmondta, hogy melyik napon, pontosan hány órakor történt a gyilkosság a Birger Jarlsgatán, és

javasolta Forsgrennek, hogy ha bevallja, ott volt abban az időpontban, esetleg megúszhatja, hogy lecsukják gyilkosságért.

Carlander legnagyobb meglepetésére Forsgren rémülete egyszeriben elpárolgott. Arról van szó, hogy ő megölt volna valakit? Az lehetetlen.

Linus Forsgren nyomatékosan kijelentette, hogy alibije van, hogy ő Göteborgban egy előadóterem pódiumán állt, és a murvával felszórt temetői utak biológiai módszerekkel való gyomtalanításáról beszélt ugyanabban

az

időpontban,

amikor

onnan

négyszázhetven kilométer távolságban Stockholmban egy áfonyalekváros üveggel fejbe kellett volna vágnia Victor Alderheimet.

Carlander látott már ilyet. A gyanúsítottak

kétségbeesésükben mindenfélét kitalálnak. „Szerdán

nem rabolhattam ki a bankot, mert épp a kutyámat sétáltattam. Kérdezze meg tőle, ha nem hiszi el!”
Kutyára vagy macskára hivatkozni szánalmasan gyenge próbálkozás. De akinek egy csepp esze van, az nem talál ki egy egész konferenciát! Ez olyan, mintha azt mondaná: „én nem lehetek a gyilkos, mert épp játszottam a futball VB döntőjében”. Az ilyet a legkönnyebb ellenőrizni.

Linus Forsgrennek sok minden volt a rovásán.

De Victor Alderheimet nem ütötte agyon.

* * *

– Hát akkor megyek, ennyi volt – mondta Carlander a főnökének öt óra egy perckor, az utolsó munkanapján.

A parancsnok azonban nem volt híve a fájdalommentes búcsúzásnak.

– Ilyen könnyen nem úszod meg, Christian – mondta mosolyogva.

Ha a keresztnevéen szólította Carlandert, lehetett tudni, hogy valami személyes téma közeledik.

– Torta meg üdítő meg ami ilyenkor dukál vár rád a

társalgóban. Mindjárt ott lesz mindenki, kivéve akik járőröznek, és a rossz fiúkat meg lányokat kergetik.

– Még csak ez hiányzott – mondta Carlander.

– De van még pár percünk – mondta a parancsnok. –

Meséld el, mi lett a högdaleni pasassal. Hallom, hogy majdnem bejött. Hogy is hívják? Forsgren?

– Azt hittem, hogy megvan – mondta Carlander. –

Minden egybevágott, egészen addig, amíg el nem érkeztünk magához a gyilkossághoz. Akkor a gazfickó azt állította, hogy amikor Alderheimet kellett volna fejbe vágnia az áfonyalekváros üvegével, ő épp a templomgondnokok

konferenciáján

szónokolt

Göteborgban.

– És?

– Rögtön utánanézttem. Láttam, hogy négyszáz templomgondnok vett részt a konferencián, mind tanúskodni tudna Forsgren mellett. Ráadásul az egész konferencia fenn van Youtube-on.

A

főnök

mosolygott,

azt

mondta,

a

templomgondnokok csavaros eszű emberek. Carlander magát az eseményt sem értette. Miért tartanak a templomgondnokok konferenciákat? Ki az ördögnek jut eszébe ilyesmit megszervezni?

Közben már több perccel is elmúlt öt óra, és a főnök jó egészséget kívánt a tisztességben megőszült kollégának a galambtetetéshez vagy bármi máshoz, amivel a jövőben foglalkozni akar.

– Mi a helyzet egyébként a spanyollal?

– A kutya nem akar kibújni az asztal alól.

– Mi van?

Carlander kérte, hogy ne kelljen megmagyaráznia.

Visszatért az előző témához. Úgy vélte, a kecskés és áfonyalekváros ember ügyét még nem kellene lezárni.

Most visszakerül Gustavssonhoz, ugye? Carlander gondosan ellenőrzött négy gyanúsítottat a legnagyobb netes gyűlöletfórum látogatói közül. Gustavssonnak már nincs más teendője, mint megvizsgálni a többi négyszázkilencvenhatot.

– Jól hallom a káröröm hangját?

– Abszolút jól. Ahogy ismerem Gustavssont, mire végezne a négyszázkilencvenhat gyanúsítottal, az ügy elévül.

– A gyilkossági ügyek már nem évülnek el.

– Tudom.

A parancsnok arra gondolt, olyan munkatársai vannak, amelyeneket megérdemel. Felállt, előre jött az íróasztala mögül, és azt mondta, itt az ideje a búcsúztatásnak.

– Az utolsó kávészüneted a kapitányságon.

Furcsa érzés volt. Carlander éveken át a szünetekbe menekült a munka elől, a délelőtti és délutáni kávészünetekbe, a kettő között pedig a déli ebédszünetbe. Mi elől fog ezután menekülni, ha már

nem kell dolgoznia? Majd kiderül. Mert a menekülés nem érhet véget.

66. fejezet

Sajnálatos módon mit sem tudva arról, hogy aki a

legnagyobb

veszélyt

jelenti

jövőjükre

és

szabadságukra nézve, éppen nyugdíjba vonult, Jenny

és Ole Mbatian elment a Mall of Scandinaviába, hogy

Afrikába

utazásuk

vagy

menekülésük

előtt

megvásárolják a szükséges dolgokat. Kevin ígéretet

kapott, hogy néhány napon belül elkészül az új

útlevele.

Először a két ezüst nyakláncot akarták megvenni az

Albrekt ékszerüzletben.

– Te mégy be, vagy én? – kérdezte Ole.

– Én – felelte Jenny.

Ezután Ole szeretett volna még két Clas Ohlson-féle hajítófát venni. Nem volt ugyan kifogástalan, repülés közben kellemetlen süvítő hangot hallatott, de lehet még javítani rajta. Ole tudta, hogy fivére, Uhuru örülne ennek az ajándéknak.

Végül de nem utolsósorban szívesen vitt volna magával Afrikába kukoricapelyhet és áfonyalekvárt is. Tej – akár tehén, akár kecske – bőven van otthon is. A világ olyan nagy, és mégis olyan kicsi. Jenny éppen négy üveg, darabos áfonyalekvárt rakott a bevásárlókocsiba, amikor szembe találta magát valakivel, akit felismert.

– Carlander felügyelő? Nahát, micsoda véletlen!

Ole Mbatian nem minden helyzetben találja fel magát, most azonban egy másodperc alatt csatlakozott Jennyhez, a bevásárlókocsihoz és a felügyelőhöz. Hat zacskó kukoricapehely volt éppen a kezében, amiket

gyorsan rátett az áfonyalekváros üvegekre. Minek felesleges ötleteket adni a felügyelőnek.

– Valóban – mondta Carlander. – Fogadja még egyszer részvéteimet volt férje szomorú sorsa miatt.

– Nehéz feldolgozni – mondta Jenny. – Hol tart a vizsgálat?

Merész kérdés, de valamit mondania kellett.

– Tulajdonképpen sehol. Tegnap nyugdíjba mentem, és az utódom a nagy netes gyűlöletfórumokon keresi a gyanúsítottakat. Nem könnyű feladat megtalálni egy

spontán

bűntett

ismeretlen

elkövetőjét.

Ne

reménykedjenek gyors eredményben.

– Ennek nem örülök – mondta Jenny.

– Derék ember volt a műkereskedő – mondta Ole Mbatian. – Hiányzik nekem.

* * *

Új röpgyűlés Hugónál. Most először Jenny vezetésével.

Jenny beszámolt róla, Oléval hogyan futottak össze az

immár egykorinak nevezhető felügyelővel, és hogy Ole

milyen

villámgyorsan

megakadályozta,

hogyan

Carlander észrevegyn valamit, amit egyáltalán nem

volna szabad észrevennie, majd ezt követőleg hogyan

folyt le a beszélgetés.

– Már nem vagyunk gyanúsítottak, ha egyáltalán

azok voltunk. Minek meneküljünk el akkor a

szavannába?

– Mert ott jó – mondta Ole Mbatian.

Jenny ebben nem kételkedett, és szívesen el is megy,

de miért kellene menekülniük?

Hugo nem tudott kapásból válaszolni. A maszáj harcos

és a többiek távozásának oka hirtelen megváltozott,

már nem az életüket kell menteniük. Ha ez így van,

akkor az ő élete is visszatérhet a normális

kerékvágásba. Az Édes a Bosszú Rt. folytathatná korábbi tevékenységét, és újra pénzt kereshetne. Volna munka is, vannak jelentkezők. Utoljára éppen tegnap jelentkezett egy jómódú özvegyasszony Szöulból. Fontosnak tartotta, hogy elmondja magáról, hogy a felsőbb körökhöz tartozik, a város egyik legdivatosabb idősothonának lakója. Az otthon vezetője a napokban közölte vele, hogy az ölebét, az egy kiló kilencven dekás pomerániai törpespíccet el kell távolítania az otthonból, mert megijeszti a többi lakót. Az özvegy azt szeretné, ha Hugo huszonötmillió dél-koreai wonnak megfelelő nagyságrendben megijesztené az otthon igazgatóját. A kutya persze ugyanezt ingyen is megtehetné, ha volna hozzá tehetsége. Huszonötmillió won nem olyan sok pénz, mint amennyinek hangzik, átváltva körülbelül húszezer

eurónak felel meg. Ennyiért persze már bárkit
érdemes halálra ijeszteni.

Hugo azonban egyrészt nem akarta az emberölést
mindennapos gyakorlattá tenni, másrészt előbb végére
akart jutni a folyó ügyeknek. Nem vállalta el az özvegy
megbízását, azt mondta, pillanatnyilag nincs szabad
kapacitása. Ami alapjában véve igaz is volt.

Ha mindannyian itt maradnának Svédországban,
hogyan alakulna az életük? Jenny és Kevin nyilván
nem szeretnék továbbra is ingyen dolgozni, de
fizetésért talán igen. És most már Maltával is számolni
kell, a munkanélküli szemorvossal. A bátyó egy-két
évig megél még a megtakarításaiból, és ha nem talál
jobb megoldást, Hugo megtaníthatja neki a bosszúállás
művészetét.

Amiről voltaképpen már maga sem tudja, mennyire
maradt életképes ötlet. Az elején nem fogta fel, hogy a
bosszúállás mint üzleti gondolat magában hordja
önmaga inflációját. Ha valaki rálép egy másik ember
lábára, akkor a szenvedő alany azt kívánja, hogy aki

megsértette, vesztse el a lábát. A frissen lábatlanná vált ember ezután a másíknak már a fejét kívánja. Ezzel ugyan nagyszerűen lehet pénzt keresni, de a világ jobbá tételéhez nemígen lehet vele hozzájárulni. Még annyira sem, mint az umamival ízesített narancslekvárral.

– Én is jöhetnék? – kérdezte váratlanul Malte, és ezzel a feje tetejére állított mindent.

– Jöhetnél? – kérdezte Hugo. – Hova?

– Afrikába. Itt mihez kezdenék?

Kevin szinte meg se szólalt egész nap. Délelőtt nem csatlakozott Jenny és Ole bevásárlókörútjához, csak motyogott valamit, hogy át kell gondolnia egyet s másít. Jenny ismerte ezt az érzést, tudta, milyen, amikor az ember félre akar húzódni. Egyetlen Kevinje ráadásul néhány nap leforgása alatt megtalált és elvesztett egy apát, bár fordított sorrendben.

Most mindenesetre mondani akar valamit. Hugo remélte, hogy valami olyasmit, ami őt is feldobja, mert amúgy nagyon maga alatt volt. Lehet, hogy olyan rossz

állapotban van, hogy nem is akar megszabadulni a három semmirekellőtől? Vagy Malte miatt érzi ilyen rosszul magát, mert ő is el akar menni Afrikába? Hugo pedig itt maradna egyedül, és nem volna más társasága, mint az ügyfelei, akik egymás halálát kívánják?

– Victor Alderheim meghalt – mondta Kevin.

Ezen gondolkodott mostanáig? Hugo azt mondta, ezt ő maga is olvasta az újságban.

– Jelentős vagyon maradt utána – folytatta Kevin. –

Többek között két eredeti Irma Stern-festmény.

– Na bumm – mondta Hugo. – És akkor mi van?

Kevin végre kibökte, amin egész nap gondolkodott.

– Nem az egyszülött fiának kell mindent örökölnie?

TIZENEGYEDIK RÉSZ

67. fejezet

Victor Alderheim eltávozása többek között azzal az előnnyel is járt, hogy fiának, Kevinnek új, izgalmas kifejezéseket kellett megtanulnia. Olyanokat, mint halotti anyakönyv, hagyatéki eljárás, vagyonleltár,

öröklési rend, értékbizonyítvány.

Az

adóhivatal

személyi

nyilvántartása

egyértelműen Kevin jogosultságát bizonyította, ehhez nem fért kétség. De Svédországban a halál körül minden szabályozva van, beleértve azt is, hogy ki viseli az anyagi felelősséget, ha az elhunytak elmaradása van a szemétszállítási díj fizetésében, hacsak az elhunyt maga nem rendezi az adósságát odaátról. Erre eddig még nem volt példa.

Egy szó mint száz, Kevinnek sok teendője akadt a jogi procedúra lefolytatásával. Jenny segített neki, miközben Hugo otthon ült, és az élet értelmén töprengett.

Mivel hamarosan pénzeső fog hullani Kevinre, nem valószínű, hogy Jennyvel együtt továbbra is az Édes a Bosszú Rt. munkatársai akarnak maradni. Még akkor sem, ha a főnökük megemelné az ellátmányukat vagy,

ne adj isten, fizetést adna nekik. Nem, minden
bizonytal elmennek Ole Mbatianal Afrikába.
A legszomorúbb az, hogy ez esetben Malte is velük tart.
Hugo az anyagiakon is sokat töprengett. Felidézte,
miben állapotott meg Jennyvel és Kevinnel. Az Édes a
Bosszú Rt. ingyen végzi a munkát Victor Alderheimmel
szemben, az esetleges bevételek viszont a céget illetik.
Hosszú ideig úgy nézett ki, hogy csak kiadások vannak.
De mi van most? Hugo az örökségre vagy annak egy
részére természetesen nem tarthat igényt. Igazság
szerint nem érezte úgy, hogy bármire is igényt
tarthatna. Agyonütötték Kevin vér szerinti apját,
ilyesmiért az ember nem küld számlát.

Miközben

Hugo

elmerült

töprengéseiben,

a

javasember és a szemorvos egyre jobban megértette
egymást. Szokásuk lett, hogy délutánonként együtt

ücsörögnek Hugo pamlagán, és egy üveg Glenfiddich társaságában a gyógyítás művészetéről beszélgetnek.

Malte felidézte, hogy egyetemi tanulmányai során

miket tanult a gyógynövény-készítményekről, és

milyen mértékben lehet megbízni bennük, még akkor

is, ha hatásmechanizmusuk tudományosan nem

igazolható. Végére is a növények tele vannak

különféle

fitokemikáliákkal

vagy

szekunder

metabolitokkal. De hogy ezek pontosan hogyan fejtik

ki hatásukat együttesen vagy egymást kiegészítve,

arról Malte nem sokat tudott.

– Azt értem, hogy a gyógynövényekben lévő

kemikáliák katalitikusan és szinergisztikusan fejtenek

ki valami olyasféle kombinált hatást, amelyben egy

meg egy az három. Tudnál erről bővebben is mondani

valamit, Ole?

– Nem. Nem tudok.

Ole Mbatian nagyon kedvelte a szemorvost, de olykor feleslegesen szőrszálhasogató tudott lenni.

A második pohár után bekövetkezett az, ami mindig bekövetkezik, ha Ole Mbatian és egy üveg Glenfiddich

közelebbi

kapcsolatba

kerül

egymással.

Ole

elérzékenyült. Újra kifejtette, mennyire nyomasztja a gondolat, hogy fia nem követi az ő hivatását. Kevin túl későn pottyant le az égből ahhoz, hogy kitanulja a javasember tudományát. Előbb masszázsharcost kellett képezni belőle, mert e nélkül a tudás nélkül nem küldheti ki a szavannába füveket és gyökereket gyűjteni. Ha azt akarja, hogy vissza is jöjjön. Márpedig azt akarja.

A harmadik pohár tovább növelte a tépelődés mélységét. Itt van a nyolc lányával és az egyetlen fiával, aki minden, csak nem javasember. Hogy ifjabb

Ole Mbatian pontosan milyen idős, azt nem lehetett tudni, az útlevelében rögzített adat nem megbízható – születésének évét az autóban találta ki Wilson társaságában, úton Nairobi felé. Akárhogy is, nem lesz fiatalabb. Ha a körülmények lehetővé tennék, már átadná a helyét az új generációnak, és nyugdíjba vonulna.

Most viszont úgy látja, hogy a haláláig dolgoznia kell. A gondolatát sem bírja elviselni annak, hogy egy amatőr vegye át a helyét valamelyik szomszéd faluból, és élvezze a megbecsülést, amit ő teremtett meg szakmájának.

Malte bólogatott, és együttérzésének adott hangot.

Hugo az emeleti szobájából hallgatta a beszélgetést.

Színjőzanon.

Gondolkodott. Kombinált.

Anélkül, hogy igazán felfogta volna, tervezni kezdte a jövőt maga és a környezete számára. Lépésről lépésre.

68. fejezet

Az elhunyt műkereskedő vagyona az Állami Vagyonkezelő Alapra szállt volna, ha Victor Alderheimnek nem lett volna egy fia, aki az utolsó pillanatban feltámadt halottaiból, és ily módon helyet cserélt apjával.

A hagyatéki eljárás sokáig tartott, de amikor lezárult, Kevinen volt a sor, hogy tanácskozásra hívja össze a résztvevőket.

Jenny és Ole ült egymás mellett a konyhaasztal egyik oldalán, a másik oldalon pedig Hugo és Malte. Kevin az asztalfőn foglalt helyet, de nem ült, ahogy a többiek, hanem állt, és olyan arckifejezéssel nézett végig a társaságon, amelyet korábban még egyikük sem látott rajta. Elszántnak látszott. És ünnepélyesnek.

– Kedves barátaim – kezdte Kevin.

De mindjárt el is akadt.

– Újrakezdem. Kedves Jenny. Tudom, hogy eljegyeztük egymást. De biztos vagy benne, hogy hozzám akarsz jönni?

Jenny szerelmes tekintettel mosolygott rá.

– Tudod, hogy igen.

Kevin tudta, de még egyszer hallani akarta, mielőtt belekezd a folytatásba. Kinyújtotta karját, megfogta Jenny kezét, és megcsókolta, majd újra felöltötte ünnepélyes arckifejezését.

– Erről ennyit. A következő napirendi pont az utóbbi idők eseményeinek hatása az általános vagyoni helyzetünkre. Abból indulok ki ugyanis, hogy valamennyien, akik itt vagyunk az asztal körül, úgy gondoljuk, hogy szolidárisan megosztozunk a váratlanul felmerülő kiadásokon és bevételeken. Vagy van, aki nem így gondolja?

Hugo valami csapdára gyanakodott, arra gondolt, nem lepné meg, ha a kiadások meghaladnák a bevételeket, vagyis, ahogy mondani szokás, szarrá megy, ami szarrá mehet. De ha így kell lennie, hát legyen így. Az ember haszon reményében nem tesz el láb alól egy másik embert, még véletlenül sem.

Kevin az apró bólintásokat az egyetértés jelének tartotta, és belefogott a pénzügyi helyzet felvezetésébe.

Először az ingatlan és az üzlet. Victornak a tulajdonosi évei alatt sok mindent sikerült lerombolnia. A bérleti jogot, az üzlethelyiséget és a lakást, harminckét millió koronára értékelték. Ezt a műkereskedő bevitte egy részvénytársaságba, amely fizetésektelen, mivel mindent a tizenkilencedik századbeli nemzeti romantikus művekbe fektetett, és ez nem jött be. A leltár szerint a készlet százhusz nemzeti romantikus festményből áll, amelynek összértéke egymillió-kétszázezer korona, bekerülési költsége viszont ennek a húszszorosa volt. Az ingatlan a megengedettnél valamivel nagyobb mértékben van elzálogosítva. Az előzetes kalkuláció szerint, ha Kevin Jenny segítségével mindent felszámol, a végeredmény nulla korona lesz. A végeredmény jobb is lehetett volna, ha Alderheim nem utalt volna ki saját magának lábápolás címen évi negyedmillió korona béren kívüli juttatást.

– Utoljára egy mosdókagylóban vettem igénybe lábápolást az isztambuli repülőtéren – emlékezett

vissza Ole Mbatian. – Nem került semmibe, csak letolást kaptam érte.

Kevin nem reagált Ole papa közbevetésére.

– Felhalmozódtak egyes magánjellegű tartozások is.

Alderheim visszabérelte a lakást a saját cégétől. Vagyis magánemberként kellett fizetnie többek között a szemétszállítási díjat is.

A halála előtt eszközölt utolsó befizetése és a Kevin részére történt birtokbaadás között tizenkét nap telt el.

Ez tizenkétszer háromszázhatvanötödörös meg nem fizetett tartozást jelent. A kétezer-négyszáz koronás éves díj alapján számolva a tartozás tehát összesen nyolcvannyolc korona.

– Ez minden? – kérdezte Hugo.

Nem egészen.

A szemétdíjnak van egy fogyasztásarányos része is.

Minden kiló hulladék után felszámolnak egy korona hetvenöt övét, hogy ezzel is takarékoszágra serkentsék az ügyfeleket. Alderheim esetében ez sajnos nem járt eredménnyel, ami harminchat kilónak megfelelő

összeggel megnövelte az adósságát.

Hugo arra gondolt, ez körülbelül megfelel a láncokat is magába foglaló szexjátékszerek, a liszttel töltött tasakok, az összecukott festőállvány és mondjuk még egy banánhéj összsúlyának.

– Harminchat kiló, kilónként egy-hetvenötért? – kérdezte Jenny.

Kevin bólintott. Ez hatvanhárom koronát jelent a nyolcvannyolcon felül.

– Ez minden? – kérdezte Hugo.

– Lényegében igen.

– De a nemzeti romantikus festményeken kívül nincs a leltárban két, újonnan megszerzett expresszionista munka is?

De igen, persze. Kevin majdnem megfélekedezett róla. Az Irma Stern-képek a hozzájuk tartozó levelekkel és fényképekkel együtt Victor Alderheim magántulajdonát képezték. Egykori gyámfia épp az előző napon adta be a képeket a londoni Sotheby's legközelebbi

aukciójára,

a

kikiáltási

árakat

nyolcmillió-százharmincezer angol fontban határozta

meg.

– Ami mindent összevetve százmillió svéd koronának felel meg – mondta Kevin.

– Mínusz százötven korona szemétdíj – tette hozzá Jenny.

– Kicsivel több.

Hugo, aki nemrég lemondott egy szöuli munkát, megpróbálta kiszámolni, mennyi volna dél-koreai wonban, de a várható sok nulla miatt a számolásról is lemondott.

* * *

Hugónak Kevin számadására és a vagyon egyenlő arányban való elosztásának javaslatára volt szüksége ahhoz, hogy fejében az összkép darabkái a helyükre kerüljenek. Megköszönte a beszámolót, és azt mondta,

ha senkinek nincs ellene kifogása, visszaveszi a parancsnokságot, mivel már látja a fényt.

A társaság a következő tagokból áll: egy afrikai javasemberből, akinek honvágya van, egy volt szemorvosból, aki máshol szeretne lenni, két szerelmes, újdonsült milliomosból, akik nem vágynak semmire, mivel megtalálták egymást, és egy egészen mostanáig tanácstalan reklámszakemberből, aki pontosan tudja, mit tartogat számukra a jövő.

– Ole, kedves barátom.

Hugo egy pillanatra úgy érezte, ez talán túlzás, de magával ragadta a különleges hangulat.

– Azt szeretném, ha összepakolnád a hajítófáidat, a kesztyűdet, a kukoricapelyhes zacskóidat meg amit még akarsz, és hazautaznál Afrikába – de London érintésével.

– London? – kérdezte a javasember. – Sok jót hallottam már róla. Hol van?

– Nekünk itt még van egy kis dolgunk, meg kell szabadulnunk egy ingatlantól, ki kell dobálnunk sok

szemetet, ami eltarthat néhány hétig, de amint lehet, megyünk utánad, és találkozunk a szavannában.

69. fejezet

Miután fél füllel kihallgatta a javasember és Malte tapasztalatcseréjét lidingői háza nappalijában, Hugo megértette,

milyen

lehetőségek

rejlenek

egy

professzionálisan

összerakott

egészségügyi

vállalkozásnak Afrikában. Ole Mbatian nyilvánvalóan

nem ismeri gyógyító képességeinek tudományos

magyarázatát, de kétség nem fér hozzá, hogy

mindenki másnál eredményesebben dolgozik. Nagyon

jó híre van. Ami Hugo Hamlin nyelvén azt jelenti: erős

márkanév.

Ez a márkanév a jelek szerint most halálra van

ítélve. Ole nyugdíjba akar vonulni, és nincs másik ifjabb Mbatian, aki a helyébe lépne, mivel Kevin nem rendelkezik a szükséges tudással. Hugo Hamlin világában ez olyan, mintha az Adidas márkanevet kivonnák a forgalomból csak azért, mert a cégvezető kissé megöregedett.

Olét a neve és a tudása piacvezetővé tette Masai Mara területének nagy részén. De a határvöveken túli területen, amit Serengetinek hívnak, Ole szerint egy kuruzsló tevékenykedik, aki egy percig sem habozna, ha elfoglalhatná Ole helyét. Kamunu a neve, és még a megfázást sem tudja megkülönböztetni a lábtöréstől.

Van azonban valaki, akit Ole Mbatian szinte ugyanolyan nagyra tart, mint saját magát: ez nem más, mint Hugo bátyja, Malte. Nem javasember a szó eredeti értelmében, és túl fehér a bőre ahhoz, hogy úgy lehessen eladni, mint egy igazi Mbatiant, arról nem is beszélve, hogy egy szót sem tud sem szuahéli, sem maa nyelven.

Viszont minden, ami hiányzik Maltéból, megvan

Kevinben. És ami hiányzik Kevinből, megvan Maltéban. Arról nem is beszélve, ami mindkettőjükből hiányzik: az üzleti érzékről.

Ami megvan Hugóban.

70. fejezet

Tekintettel a Nő napernyővel és a Fiú patakparton körül várhatóan felhabzó globális érdeklődésre a Sotheby's úgy döntött, hogy együtt árverezi el a két képet a levelekkel és a fotográfiákkal. Az árverésvezető szokatlan módon, közvetlenül a kikiáltási ár bejelentése előtt, bemutatta az egyik festmény tárgyát, a fiút a patakparton, a saját személyében.

– Ifjabb Ole Mbatian úr, isten hozta nálunk.

Hugo tudta, mit hogyan kell reklámozni. Az aukció előtt három napon keresztül gyakoroltatta a javasemberrel, hogy mikor mit kell mondania.

Az eseményt online közvetítették. A közönség a helyszínen és szerte a világban megtudhatta, hogyan ismerkedett meg a javasember Irma Sternnel, hogyan

ült neki gyerekkorában modellt egy patakparton,
akárcsak a mamája egy napernyő alatt, és hogy
egyáltalán miért születtek meg ezek a festmények.
Idáig minden úgy ment, ahogy Hugo eltervezte.
Ekkor azonban kiderült, hogy a javasember, ha
egyszer elkezd beszélni, nem szívesen hagyja abba. Így
aztán az egész világ megtudhatta, hogy idősebb Ole
Mbatian első felesége, a nő a napernyő alatt a
legveszekedősebb asszony volt a három közül, és hogy
férjének miféle rossz tulajdonságai adtak neki okot a
sok veszekedésre. Ole továbbá helyénvalónak tartotta,
hogy elmagyarázza, hogyan működik a mozgólépcső,
hogy milyen nehézségekbe ütközik a háziállatok
fizetőeszközként való felhasználása, és hogy az idő már
eljárt afelett, hogy a körülmetélést a férfiasság
próbájának lehessen tekinteni. Épp bele akart kezdeni
egy Kalle nevű fiúról elnevezett kaviár dicséretébe,
amikor
Hugo
nagy

megkönnyebbülésére

az

árverésvezető

félbeszakította.

Olét

udvariasan

leültették egy székre az első sorban. Tíz perc múlva az

aukció véget ért.

A festmények a hozzájuk tartozó, kincset érő

levelekkel és fényképekkel együtt szenzációs áron,

tizenkétfélmillió-tizenkilencezer fontért keltek el.

Ami százötvenmillió svéd korona.

Bő tizenötmillió dollár.

Tizenhét és fél milliárd dél-koreai won.

Tizenötezer tehén.

TIZENKETTEDIK RÉSZ

71. fejezet

Április, május, június

Amikor a Nairoiban székelő kormány elhatározta,

hogy új, nagyfeszültségű távvezetékét épít Lolgorien és

Talek között, a vezeték nyomvonala félelmetesen közel húzódott annak a völgynek a határához, ahol a világlátott, de amúgy ritkán vagy soha nem utazó Olemeeli volt a törzsfőnök. Az építkezést a törzsfőnök hadüzenetnek tekintette. Elkarikázott a helyszínre, hogy meggyőzze a munkásokat, vigyék máshova a vezetéküket. Elszörnyedve látta, hogy az építkezés területén

már

van

villanyáram,

izzólámpák

világítottak

mindenütt.

Az

elektromosságot

dízelaggregátor

szolgáltatta,

mert

a

villany

bevezetéséhez villanyra van szükség. Olemeeli kiragadott egy feszítővasat az egyik munkás kezéből és egyetlen jól irányzott csapással sikerült kettévágnia az aggregátor kábelét.

Merész tett volt, ám ugyanannyira ostoba is.

A kábelben futó négyszáz voltos áram végigszaladt a feszítővason – és a vasat tartó emberen is. Olemeeli szíve még szaltózott egyet a testében, mielőtt végleg leállt volna.

Nem sokan gyászolták meg a törzsfőnök halálát. Fiatal korában is csekély népszerűségnek örvendett, de az áram bevezetésének tilalmával a csekély még csekélyebb lett. Az egyetlen nő a falutanácsban mosógépet akart, tűzhelyt és vízöblítéses vécét. Amikor a jövő lehetséges vívmányai közé a Netflixet is bevette, a törzsfőnök kivételével minden férfi melléje állt.

Mivel Olemeeli úgy döntött, hogy a szavazatok közül övé az egyetlen, amelyik számít, a falu egészen a haláláig áram nélkül maradt. Ekkor vetődött volna fel

a kérdés, hogy mit szól ehhez az utódja, a legidősebb gyereke, az egyetlen fia. De nem vetődött fel. A fia ugyanis rájött, hogy inkább a férfiak, mint a nők iránt táplál magában gyengéd érzéseket, és ráadásul talált is a faluban egy hasonlóan gondolkodó, elbűvölő partnert. Ha a titkuk kiderül, Kenyában öttől hét évig terjedő börtönbüntetés várt volna rájuk, a szomszédos országokban pedig életfogytiglan. Az a hír járta, hogy Dél-Afrikában viszont mindenki azt szeret, akit akar, ami egy négyezer kilométeres sétát jelentett ellenséges területen át. Kétségtelenül megérte a fáradságot, csak lehetetlenné tette, hogy eközben átvegye a papa hivatalát.

Kilenc generáció után először fordult elő, hogy a falutanácsnak kellett törzsfőnököt választania.

Többségi szavazással. A hat férfi és egy nő összesen hat és fél szavazatot jelentett, a döntetlen tehát ki volt zárva.

Eközben érkezett haza a népszerű és már mindenki által hiányolt javasember. Mivel a közelgő

törzsfőnökválasztáson ő is a jelöltek között szerepelt, a falutanács behívta meghallgatásra. Ennek során kifejtette, hogy mozgólépcsőt szeretne építeni a dombtetőn álló rendelőjéhez. Miután a tanács tagjai megértették, mi az a mozgólépcső, rájöttek, hogy ahhoz áram kell. És ha áram lesz, azt lehet használni más célra is. Például a mosógéphez és – legfőképp – a Netflixhez.

Mozgólépcsőtervének köszönhetően Olét választották meg új törzsfőnöknek hat és fél igen szavazattal, ellenszavazat nélkül. Ettől kezdve „Ole Mbatian, a modern” lett a neve.

* * *

„Ole Mbatian, a modern” életében csupa jó dolog történt, egyik a másik után. A Svédországból hozott ezüst nyakláncok mágikus hatással voltak mind a két feleségére. Miközben az egyik arcon csókolta, a másik barátságosan elmagyarázta neki, hogy most fordult elő velük először az életben, hogy férjük valami kedves gesztust tesz irányukban, és hogy jobb későn, mint

soha. Ha valamelyik este az ő háza közelében járna, nem kizárt, hogy beengedné.

Ole maga eskette össze Kevint és Jennyt. Felemelő pillanat volt mind a hármuk számára. A törzsfőnök azon kapta magát, hogy szívesen megosztja saját kapcsolati problémáit a menyével. Hiszen ő választotta ki a nyakláncokat is a feleségeinek. Mit szólna hozzá Jenny, ha további értékes dolgokkal lepné meg őket a rövid és a hosszú esős évszak közötti időszakban?

Annyi minden szóba jöhet most, hogy már bevezették az elektromosságot. Mosogatógép, hűtőszekrény, kenyérpirító...

Jenny azt mondta, a törzsfőnök jól gondolkodik, de rosszul. Ha nem téved, Olénak egy fél évszázad elmulasztott kedvességét kellene bepótolnia. De a

konyhai

berendezések

a

használati

tárgyak

kategóriájába tartoznak, nem az ajándékok közé.

– Porszívó?

– Még egyszer gondold végig, papa. De jól.

Ole még egyszer végiggondolta.

– Fülbevaló?

– Gyorsan tanulsz.

* * *

Az új javasembert kezdetben gyanakvással fogadták.

Kevin ugyan kétségtelenül egy Mbatian, ráadásul egyenesen az égből pottyant közéjük. A környéken mindenki ismerte a történetét. En-Kai küldte le a fiút a földre, de félkész állapotban. Nem volt kiképzett harcos, a három alapnyelv közül csak az egyiket beszélte, és semmit nem tudott a természet gyógyító erőforrásairól. Hivatali elődjét nagyon bántotta fia járatlansága a gyógyítás tudományában, sokszor elsírta bánatát Olemeelinek is, amikor egy-egy üveg Glenfiddich társaságában együtt töltötték az estét, és a falubeliek meghallják, amit meg kell hallaniuk.

Ole Mbatian most azonban törzsfőnök lett. Azt

mondta, utazásai során fia mindent megtanult, egy kicsivel még annál is többet. Olyan sokat tud, hogy már vannak tanítványai is. Egy mindenestre van. Egy mzungu, akinek Malte a neve.

Kevin nyomban be is bizonyította. Bakteriális fertőzésekre Lesothóból importált szűrős aloét rendelt, aminek állítólag gyulladásgátló hatása van. Hogy pontosan hogyan fejt ki a hatását, az nem is volt fontos, mivel Malte titokban kellő mennyiségű antibiotikumot kevert a főzetbe. A hatása szenzációs volt.

Így Ole Mbatian egykori specialitását, a nem kívánt terhesség megelőzésére alkalmazott orvosságot utódja is sikeresen alkalmazta. Ole jól bevált főzetének előállításához sok időre volt szükség, és sem Malte, sem Kevin nem találta volna meg a szavannában a megfelelő alkotóelemeit, még akkor sem, ha tudták volna, mit kell keresniük. Az új recept épp olyan titkos volt, mint a régi, csak a javasember és az asszisztense tudta, mi van benne: paradicsomlé, bazsalikom,

fokhagyma és adagonként egy-egy antibébi pirula.

Összemorzsolt formában a pirula a megtévesztésig hasonlít a majomkenyérfa termésének finomított porára.

– A legjobb hatás érdekében gondoskodni kell a napi C-vitamin-adag beviteléről – jelentette ki Kevin erélyesen az éppen soron lévő páciensnek. – Ha En-Kai is segít, reménykedhetünk, hogy nem születik több gyerekük. Azt ajánlom, szeressék még jobban a meglévő hetet.

– En-Kai áldja meg magát – mondta a páciens.

– Hogy kíván fizetni? – kérdezte Malte. –

Hitelkártyával,

PayPallal,

készpénzzel

vagy

háziállattal?

Az észet, aki mindezt kiagyalta, Hugo Hamlinnak hívták. Nairoiban megalapított új cégének Édes az Egészség Rt. volt a neve. Fő tevékenységnek a

természetgyógyászat és az orvostudomány egyidejű és párhuzamos üzleti értékesítését jelölte meg. A cég a bátyját alkalmazta orvosszakértőnek.

Malténak egy teljes hétig kellett harcolnia orvosi diplomája elismeréséért az egész Afrikai Unióban.

Mindennap felkereste az engedélyező hatóság irodájában az elutasítóan viselkedő ügyintézőt, a hatalom és a megfelelő pecsétek birtokosát.

A nőnek Almasi volt a neve, és minden szögletessége ellenére vonzó jelenség volt. Maltét a szeme nyűgözte le.

– Almasi kisasszonynak tökéletes a binokuláris egyensúlya – mondta az oftamológus.

– Kedves magától, hogy ezt mondja – felelte Almasi. – Remélem.

Innen már csak egy lépés választotta el attól, hogy elfogadja Malte vacsorameghívását. Másnap ő hívta meg Maltét. A rákövetkező napon a megfelelő pecsétek rákerültek a megfelelő papírokra.

Azután

összeköltöztek,
próbaidőre.

Almasi

szabadságot vett ki. Malte vásárolt egy elektromos autót. A választásban szerepet játszott, hogy Mbatian törzsfőnök, a modern, felállította a falujában a szavanna első gyorstöltőjét. De a régebben oly példás életet élő szemorvost az is befolyásolta döntésében, hogy úgy érezte, megfiatalodik, valahányszor áthághatja a sebességkorlátozásokat (a Nairobi–szavanna utat három óra-negyvenöt perc alatt tette meg). Még ennél is fiatalabbnak érezte magát, ha orvosi esküjének szabályait hághatta át. A C-vitaminnak nevezett fogamzásgátló tablettákkal is az emberiséget szolgálta, csak másképp. Bizonygatta magában.

72. fejezet

Július, augusztus, szeptember

Hugo nagyszabású tervének, hogy átvegye egész Masai Mara és Észak-Serengeti egészségügyének irányítását,

az volt a gyengéje, hogy Kevin nem tudott egyszerre több helyen lenni, és nem tudott egyszerre egynél több pácienssel foglalkozni. A megoldást egy nagyobb rendelő felépítése jelentette, amelyben egymás mellett három szoba sorakozott. Amikor az egészségügyi személyzet teljes létszámban jelen volt, a pácienseket először mindig a javasember fogadta, és háromból kettőt továbbküldött, egyet Jennyhez, egyet Maltéhoz. Minden páciens tíz percet kapott a panaszai ismertetésére, utána a javasember és az asszisztensei megbeszélést tartottak a rendelő mellett, kint a szabadban, a biztonság kedvéért svédül. Ezután Kevin végigjárta mind a három szobát, egy-egy percben elrendelte a szükséges kezelést, Malte és Jenny pedig átvette a betegektől a honoráriumot.

A

teljesítményük

megháromszorozódott,

de

Hugónak ez sem volt elég. A frusztráció előbb-utóbb

valószínűleg végképp kedvét szegte volna, ha nem siet segítségére a mozgólépcső, és nem mozdítja ki a holtpontról.

A kimozdítás a szó szoros értelmében azt jelentette,

hogyan

felvitte

a

dombtetőn

álló,

kibővített

rendelőépülethez. Vagy lehozta onnan. Kevin norvég

ismerőse, aki a Természetvédelmi Világalapnál

dolgozott (és aki megtanította autót vezetni), lefotózta

a lépcsőt, és a képet kitette a Facebookra,

elmagyarázva, hogy honnan hova vezet. A posztot

valaki megosztotta. Aztán a megosztást is megosztotta

valaki.

Hugo többnyire a fővárosban tartózkodott, de épp

gyógyszereket vitt a faluba, amikor megjelentek az első

turisták, hogy megnézzék a mozgólépcsőt. Mit keres itt

egy fehér ember? Lehet, hogy valami köze van a lépcsőhöz?

A turisták négyen voltak, két férfi és két nő. Az egyik férfi bemutatkozott, aztán bemutatta a többieket is. Új-Zélandról jöttek, voltaképpen hathetes körútra indultak Európába, és a művészetek szerelmesei. Párizst akarták látni, természetesen. Rómát. Firenzét. Madridot. Londont.

Látni akarták mindazt, amit már ismertek, és közel állt szívükhöz, de közben szembe akartak nézni új kihívásokkal is. Leonardo da Vinci az Leonardo da Vinci. Monet és Seurat számukra a lélek nyugalját jelenti, az expresszionisták pedig a lélek ébredését és elevenségét.

A kihívást pedig a posztmodern és az absztrakt művészettől várták. Egyikük sem tartozott az új irányzatok rajongói közé, de aki a művészetek étlapjáról rendeli a fogásokat, annak mindent meg kell kóstolnia.

És egyszerre csak megjelent a Facebookon egy kép,

egy egyedülállóan furcsa installáció képe: egy láthatólag tökéletesen működő mozgólépcső egy isten háta mögötti afrikai faluban, a bozótos és a szavanna határvidékén fekvő völgykatlanban. Egy lépcső, amely nem a logikának megfelelő irányban működött.

Olyan különlegesség volt, amit egy művészetrajongó társaság nem hagyhatott ki. Lemondtak Londonról, átalakították az egész útitervüket. És most itt vannak.

– Szabad bejárás van a faluba? Vagy belépőjegyet kell venni?

Hugo Hamlinnak gondolkodási időre volt szüksége.

Három másodpercre.

– Harminc dollár személyenként. Száz dollár egy négytagú csoportnak. Tizenkét évesnél fiatalabb gyerekeknek félár.

73. fejezet

Október, november, december

Hugo képzeletét a mozgólépcső-installáció annyira magával ragadta, hogy átszervezte a munkarendet.

A javasember-üzletágot ezentúl ketten és önállóan

működtetik: Kevin és Malte. Jennyt pedig Hugo a tervezett új vállalkozás művészeti vezetőjének nevezte ki.

Jenny beutazta egész Afrikát, hogy megpróbálja felvásárolni a kortárs afrikai művészet legjobbnak tartott darabjait. Komoly összeg állt rendelkezésére, az eredmény is imponáló lett.

Mozambikból a csataterek hulladékából készült bútorkompozíciókat hozott haza. Dél-Afrikából Francis Bacon által inspirált kékruhás nők képeit. Nigériából faágakból és gyökerekből szőtt kompozíciókat. És még sok minden mást.

Kiderült, hogy a modern afrikai művészetet nem lehet begyömöszölni egyetlen kategóriába. Lázadó művészet volt, lázadt a háború, a posztkolonializmus, a környezetszennyezés, a nők elnyomása ellen, és egyáltalán minden ellen, ami az útjában állt. Nem fogadott el semmilyen irányítást vagy korlátozást, még a színekét és a formákét sem.

Hugo a kiállítást jó ízléssel és invenciózusan úgy

helyezte el a körbekerített maszáj faluban, hogy a falu élete is része lett a művészi összképnek. Eközben a modern Ole Mbatian törzsfőnök jelerősítőt telepített az egyik közeli domb tetejére, hogy az egész völgykatlanban mindenkinek ingyen elérhető legyen a wifi. Pontosabban csak addig, amíg Hugo fel nem figyelt rá. A falubeliek ezután is ingyen szörfölhettek a neten, de mindenki másnak meg kellett fizetnie érte az aktuális tarifát: három dollárt egy óráért. Tíz dollárt öt óráért. Húsz dollárt egy egész napi használatért.

Masai Mara egyetlen kiemelkedő és állandó művészeti kiállításának napi bevétele kettő- és négyezer dollár között mozgott. A belépőjegy magába foglalta a „Kortárs Afrika a művészetekben” című kiállítás megtekintésének lehetőségét, további tíz dollárért pedig ki lehetett próbálni a mozgólépcső-installációt – a menetiránnyal szemben.

A projekt óriási sikert aratott. A kiállítás kereskedelmi vezetője, Hugo Hamlin mégsem volt vele elégedett (ritkán volt elégedett bármivel is). Az egykori

reklámszakember mindig többre vágyott, de lehetőleg úgy, hogy az ne kerüljön sokba. Ezért megbeszélést tartott a művészeti vezetővel. Feltűnt neki, hogy a faragott afrikai maszkokból nagyobb a kereslet, mint a kínálat, és javasolta, hogy a törzsfőnök feleségei lássanak neki továbbiak faragásához valamilyen félreeső helyen, ahol nem látják őket. Ha aztán a maszkokat betemetik a földbe, és meglocsolják őket vastartalmú vízzel, egy hét alatt kétszáz éves maszkokat lehet belőlük csinálni.

Jenny a fejét csóválta. De Hugo nem adta fel.

Vannak más ötletei is.

– Mit szólnál egy befejezetlen Irma Sternhez?

A művészeti vezetőnek egy pillanatra megdobbant a szíve, de aztán eszébe jutott, hogy kivel beszél.

– És hol van az a befejezetlen festmény?

– Arra gondoltam, hogy te festenél egyet.

Jenny megígérte Hugónak, hogy alkalomadtán majd újra elmagyarázza neki, mit jelent a proveniencia és az autentikáció. De közben nem érezte jól magát az

örök kerékkötő szerepében. Valamit adni is akart Hugónak.

Így aztán öt hét múlva Hugo a mozgólépcső közelében felállított posztamensen leleplezhette a gyűjtemény legújabb szerzeményét, egy arany krumplihámozót, aminek Meztelen igazság volt a címe. S amelyet másnap egy amerikai turista megvásárolt nyolcvanezer dollárért.

* * *

Miközben a kiállítás sikere soha nem látott magasságokba szárnyalt, ugyanez történt Kevin és Malte praxisával is. Az egykori szemorvos barátnője véglegesen átvette Jenny szerepét a rendelőben. Beszélt szuahéliul, megfelelő bőrszínnel rendelkezett, és egyetértett Maltével és Kevinnel abban, hogy az orvosi eredményesség fontosabb az igazságnál. Közben a kulisszák mögött nőtt az elégedetlenség. Kamunu, a határvöveken túli terület javasembere – aki Ole Mbatian szerint nem tudta megkülönböztetni a megfázást a lábtöréstől – a létében érezte fenyegetve

magát. Betegeinek száma rövid idő alatt a felére csappant. És ő még mindig jobban járt, mint kollégáinak többsége.

Javasembernek lenni hatalom. Javasembernek lenni betegek nélkül azonban csak szégyen.

Kamunu válságtanácskozásra hívta össze Masai Mara és Serengeti tizenöt javasemberét. Úgy vélte, valamiképp meg kell találniuk a módját, hogy megtörjék a környék javasemberek által való betegellátásának fenyegető monopóliumát.

Az

emberek a legcsekélyebb panasszal is képesek a legnagyobb vargabetűt megtenni, csak hogy eljussanak ahhoz, aki mintha mindent meg tudna gyógyítani.

A többiek bólogattak.

Rövid tanácskozás után úgy döntöttek, az egyensúlyt helyre kell állítani. Egyetértettek abban is,

hogy pusztán szakmai indokokkal ez nehezen fog menni, mert az átkozott páciensek, ha egyszer eljutottak Mbatian fiához és a segédjéhez, szinte kivétel nélkül mind meggyógyultak.

Úgy érezték, a megoldáshoz új nézőpontot kell találniuk. A tizenhat javasember nem tartotta teljesen kizártnak, hogy valami boszorkányság van a dologban, például abban, hogy a fiú állítólag az égből pottyant közéjük. Ki merné biztosan kijelenteni, hogy nem máshonnan érkezett?

Nem volt bizonyítékuk a boszorkányságra, egyértelmű jelek sem mutattak rá, csak nagyon szerették volna.

A tizenhat sértett javasember egyike négy évig járt egyetemre Abujában. Ott tanulta meg, hogyan működik

az

internet.

Azelőtt,

ha

valakit

boszorkánysággal vagy valami hasonlóan súlyos
rágalommal hírbe akartak hozni, hónapokra vagy
akár évekre volt szükség, hogy hír kellően széles
körben
elterjedjen.

Most

viszont

már

a

kecskepásztorok is az okostelefonjukba bambulnak
még abban a völgykatlanban is, amelyikben egészen
mostanáig egy fogatlan és maradi törzsfőnök akarata
érvényesült. A kutatók rebesgették, hogy az általános
intelligencia-színvonal jelentősen csökkent azokban az
országokban, amelyek az elmúlt húsz évben az
internet rabszolgái lettek. Hasonló tendencia
figyelhető meg az afrikai szavanna kecskepásztorai
között: régebben évente két pásztort öltek meg a
vadállatok, mostanában kilencvenhatot. Nem lehet

egyszerre őrizni a kecskéket, figyelni a bivalyokat és orrszarvúakat, és közben nézni a Trónok harcát.

Az Abujában képzett javasember szerint a jó ügy érdekében olyan híreszteléseket kell terjeszteni a közösségi médiában, amelyekből előnyük származik.

Amelyek a xenofóbiából és az ősi kultúra megőrzésének gondolatából sarjadnak ki.

Teljes mértékben csak az ötlet előterjesztője értette, amit mondott, de amikor Kamunu bólintott, a többiek is megértették.

A javasemberek találkozója után nyomban elkezdődött és lassú növekedésnek indult az ellenállási mozgalom mindennel szemben, amit Almasi, Jenny, Hugo, Kevin, Malte és Ole a falu lakóival együtt létrehozott.

A mozgalomnak „Mentsétek meg Maszáföldet!” lett a neve. Azt hirdette, hogy az igazi művészet a maszáj harcosok pajzsából vagy lándzsájából, a maszáj nők menyasszonyi ruháiból, fejdíszreiből, nyakláncáiból és szépen díszített edényeiből meríti inspirációját. Az idegen elemek átvétele Nigériából, Dél-Afrikából és

Mozambikból a hazai hagyományok megcsúfolása.

Kivált az utóbbi: mindenki tudja, milyenek a mozambikiak.

Azt is állították továbbá, hogy a szavannában működő mozgólépcső fenyegetést jelent a sokszáz éves maszáj kultúrára. Akárcsak az aranyból készült skandináv krumplihámozó. És ami még ennél is rosszabb: hamarosan műtárgyakat hoznak be Szomáliából és Egyiptomból is. Ha ezt senki nem állítja meg, nemsokára mindenki arabul fog beszélni a szavannában is. Vagy valamelyik európai nyelven, erre is mutatnak már jelek. A „Mentsétek meg Maszájföldet” mozgalom tudta, hogy a javasembernek egy mzungu az asszisztense.

Kamunu és tizenöt áskálódó kollégája szakmailag nem tudott belekötni Kevin Mbatianba. Csak abba, ami körülvette. A mozgólépcső és az állítólagosan Afrikát jelképező műtárgyak voltaképpen a gyarmatosítók érdekeit szolgálják, akik újra le akarják igázni a maszáj nép lelkét egy olyan javasember segítségével,

akit megszálltak a gonosz szellemek. Egyszóval,
pusztulniuk kell!

Adolf se mondhatta volna jobban.

Masai Marában és Serengetiben a közösségi média
mindazonáltal nem volt annyira hatékony, mint a
világ több más részén. A javasemberek bosszúja Ole
Mbatian és társai ellen inkább egy borókasövényre
emlékeztetett, amelyet azért telepítenek a szomszéd
répaföldjének határára, hogy ha megnő, eltakarja
előle a napot. De a sövényt elültették. És mindennap
locsolták.

Az áskálódó javasemberek terve mégis kudarcra
volt
ítélve.

Legalábbis

a

lassan

növekedő

borókasövénynél magasabb perspektívából. Történeti
távlatból

nézve

a

modernizmusnak

ugyanis

vitathatatlan képessége van a feltámadásra. Annyiban különbözik a fönixmadártól, hogy az utóbbi mindig változatlan alakban teremti újjá magát. Amikor azonban a művészet támad fel hamvaiból, senki nem tudhatja, mi lesz belőle.

74. fejezet

Január, február, március

Ole Mbatian törzsfőnök úgy döntött, hogy a falutanács egyetlen női tagjának szavazata ezentúl teljes értékű legyen.

A kovács tiltakozott.

Általában véve is félt a nőktől, különösen pedig a saját feleségétől és nővérétől, de elsősorban azzal érvelt, hogy a fontos kérdésekben szavazategyenlőség miatt nem fogak tudni dönteni. Ole Mbatian, a modern bevezette, hogy a döntéseket a többség hozza meg, ne ő

egyedül.

A törzsfőnök helyt adott a tiltakozásnak, és úgy küszöbölte ki az esetleges szavazategyenlőséget, hogy egy fél szavazatot elvett a falutanácsban mindenkitől, akinek kovács volt a mestersége.

Ugyanaznap este Jenny Mbatian megdicsérte apósát bátorságáért.

– Egyébként hamarosan nagyapa lesz! – jelentette be Jenny.

Ole Mbatian, a modern magán kívül volt az örömtől.

– Unokám lesz! – kiáltott fel. – Egy fiú!

Jenny és Kevin azonban már bent járt Nairoiban ultrahang- vizsgálaton. Jenny méhében egy jövődó javasasszony növekedett.

– Belőle is maszáj harcos lesz – mondta az áldott állapotban lévő menyecske.

Ole jobban fogadta a hírt, mint ahogy maga és Jenny is hitte volna.

– Akit modernnek neveznek, az legyen is modern.

Eldöntöttétek már, mi lesz a neve?

– Irma.

Epilógus

Tizenöt hónappal a Birger Jarlsgatán történt események után Gustavsson felügyelő huszonöt embert hallgatott ki már a gyűlöletfórumok hátralévő négyszázkilencvenhat gyanúsítottjából. A gyilkossági ügy megoldásához azonban semmivel nem került közelebb. Viszonylag korán ugyanis egy újabb lehetséges nyomozási irány merült fel annak az egyre gyakrabban hangot kapó véleménynek a nyomán, hogy a kecskével fajtalankodó férfi megérdemelte a sorsát. Ez pontosan háromszáz újabb gyanúsítottat jelentett.

– Ne zárjuk inkább le az egész ügyet? – kérdezte Gustavsson a főnökétől.

– Ne – felelte a parancsnok.

Szerette nézni, hogy Gustavsson dolgozik.

* * *

Gustavsson elődje, Christian Carlander két döntést hozott nyugdíjas élete kezdetén: először azt, hogy

abbahagyja az örökös kezdő spanyolt, másodszor pedig azt, hogy befejezi a García Márquez-könyv olvasását, amelyet még aktív életében kezdett el, munkakerülés céljából.

Élete ezzel elvesztette minden maradék értelmét.

Carlander belátta, hogy a Száz év magány után újabb száz év magány vár rá. Hacsak nem kezd valamit magával.

Az utóbbi megoldást választotta, és beiratkozott egy szabadegyetemi tanulókörbe, amelynek „Irányok és irányzatok a nemzetközi politikában” volt a címe. Nem tudta megmondani, miért ezt a tárgyat választotta, talán azért, mert a szabadegyetemen választható órák listájában a kerámiatervezés és az önismeret, öngyógyítás között szerepelt.

A csoportvezető, egy tesztesza alak, aki egykor politológia szakos oktató volt Örebróban, nemigen jutott szóhoz. A vezetést a temperamentumos Juanita ragadta magához, aki spanyol bevándorló volt és elvált asszony.

„Kezdő spanyoltól a haladó spanyolig”, gondolta

Carlander. Valakinek odafent van humorérzéke.

Juanita már az első néhány percben kifejtette, hogy

a világ úgy rossz, ahogy van. Érvelésében Adolfból

indult ki, állította, hogy ami egykor Németországban

történt, az nem német specialitás, a folyamat máshol

bármikor újra elindulhat.

– Újra? – kérdezte Carlander, leginkább azért, hogy

Juanita ne hagyja abba. Juanitának szép szája volt, és

még szebb, amikor mozgott.

A

teszetosza

megpróbálta

visszavenni

a

kezdeményezést, azt mondta, nem vitatja a kilencven

évvel ezelőtti események értékelését, de szeretné, ha

időben közelebb jönnének a jelenhez, leginkább az

aktuális világhelyzethez.

– Igen, újra! – mondta Juanita mintha a teszetosza

meg se szólalt volna. – Mindig újra sor kerül mindenre.

Az emberek nem emlékeznek semmire, a múltban sem látnak az orruknál tovább.

Az orra is szép, gondolta Carlander, és azon töprengett, mit mondhatna még, hogy Juanita tovább folytassa. De Juanitának nem volt szüksége segítségre.

– Itt van például a sok rohadék államelnök.

Sorban ízekre szedte mindegyiket. A szabad világ várva várt új vezetőjét, aki a Twitteren korbácsolja fel a mindenki mindenki ellen hangulatot. A világ legnépesebb országának elnökét, aki szerint a művészetek legfontosabb feladata a nemzet és a párt szolgálata. A veszélyeztetett esőerdők földjének új elnökét, aki azzal kezdte működését, hogy megszüntette országa kulturális minisztériumát, és a nemzet kulturális és erkölcsi arculatának őrzését egy egykori pornósztárnészre bízta.

– Pornósztárnészre? – kérdezte a teszetosza, aki a csoport munkájának irányítását úgy vesztette el, hogy még kézbe sem vehette.

Juanita közben átváltott egy másik földrészre és egy állítólag demokratikusan működő nagyhatalom elnökére, aki külön internethálózatot hozott létre a már létező mellett.

– Miért? – kérdezte Carlander, de közben már ostobának tartotta a kérdést.

Fel kell kötnie a gatyáját. Egészen mostanáig úgy érezte, az élete véget ért. Most itt ül vele szemben egy nő, aki majd' kicsattan a sok élettől. Vajon milyen volna, ha együtt vacsoráznának?

Juanita úgy válaszolt Carlander kérdésére, hogy közben a teszetosztát nézte.

– Azért, hogy egyszerűen lekapcsolhassa az igazi internetet, ha az igazság túlságosan zavarja őt és a rendszerét.

Carlander bólintott. Igyekezett bölcsnek látszani.

Amivel ugyan nem sokra ment, mivel a nő rá sem pillantott.

– A mi felfogásunk szerinti demokrácia veszélybe került – mondta.

Ez nem is hangzik rosszul!

Juanita továbblépett Közép-Európába, ahol egyesek

átírják a történelmüket, elűzik országukból a

kellemetlenkedő egyetemeket, újrabútorozzák a

felsőbb

szintű

bíróságokat,

és

figyelmeztető

feliratokkal látják el az olyan filmeket, amelyek nem

felelnek meg kormányuk új, hazafias elvárásainak.

– Mintha a film nem független művészi alkotás

volna, hanem egy csomag cigaretta – mondta

Carlander.

Juanita most észrevette!

A tanulókör másik két résztvevője meg se szólalt.

A teszetosza úgy érezte, hogy átgázoltak ugyan rajta,

de legalább sikerült a beszélgetést (vagy a monológot)

a mai világhelyzetre terelnie.

– Tudja, mi az egészben a legrosszabb, Börje? –

kérdezte Juanita a teszetosztótól.

– Bengt a nevem – mondta a férfi.

Juanita

nem

foglalkozott

a

jelentéktelen

részletekkel. Mindenáron el akarta mondani, mi a

legrosszabb: a mindenki mindenki ellen politika

megmérgezi az egész világot! A társadalmi rendet

bomlasztó, jelentéktelen politikai pártok, amelyeket

korábban senki nem vett komolyan, most az új

divatnak megfelelően átfazonírozzák a programjukat,

és kiperdülnek a porondra. Itt is, ott is.

– És ha megkaparintják a hatalmat, ott folytatják,

ahol a harmincas években abbahagyták! Cenzúrázni

kezdik a művészeteket, azután az építészetet és a

médiát, és előbb-utóbb minden sorra kerül!

Juanita arca ekkor már majdnem olyan piros volt,

mint az ajka. Carlander arra gondolt, ha a világ

közelgő pusztulását illetőleg Juanitának igaza van, akkor nem várhat sokáig a vacsorameghívással. Úgy érezte, ehhez azonban legalább még valami jót kell mondania, mielőtt a csoportvezető véget vet a mai órának.

Kutatni kezdett az emlékezetében, és eszébe jutott az egyik tavalyi esete, a műkereskedő, akinek egy üveg rosszindulatú áfonyalekvár oltotta ki az életét. Hogy is hívják azt a nőt, akinek a festményeit megtalálták a pincéjében?

– Elgondolni is rémes – mondta, és ugyanabban a pillanatban eszébe jutott a nő neve. – Micsoda értéktől fosztanak meg a világot például egy Irma Stern-kép cenzúrázásával.

Juanita kizökkent a gondolatmenetéből, és csodálkozva nézett rá.

– Ért a művészethez?

Most már tényleg észrevette!

– Mit ér az élet művészet nélkül? – mondta

Carlander, és arra gondolt, sokat kell tanulnia még az

első vacsorájukig, ha egyáltalán sikerül összehoznia.

Juanita az első meghívásra igent mondott a tanuló kör második összejövedele után.

Az első meghívást egy második követte.

Azt pedig a harmadik. Ami után együtt töltötték az éjszakát is.

A csupa tűz spanyol nőt nemcsak a politika érdekelte. A nevetése földöntúli volt, és olyan életszeretet sugárzott belőle, amelyet Carlander eddig csak filmekben látott. A legjobban akkor kacagott, amikor a harmadik vacsorájuk előtt az egykori rendőrfelügyelő

bevallotta

neki,

hogyan

az

expresszionizmus szót még leírni sem tudja rendesen.

Háborúban és szerelemben ugye mindent szabad? És

Carlander elsősorban nem a közelgő háborúra

gondolt.

Miután Börje, akit Bengtnek hívtak, elmaradt az órákról, akárcsak a másik két névtelen és szótlan résztvevő, a tanuló kör csendben kimúlt. Carlander és Juanita magukra maradtak. Úgy döntöttek, kettesben folytatják a tanulókörözést, elsősorban Carlander hálósobájában. A hatodik hét után Juanita először, de nem utoljára kimondta:

– Te quiero. Szeretlek.

– El perro está bajo la mesa – válaszolta Carlander.

Köszönet

Legelőször a kiadómnak, a Piratförlaget vezetőjének, Sofia Brattselius Thunforsnak és a szerkesztőmnak, Anna Hirvi Sigurdssonnak akarok köszönetet mondani. Újra és újra (és újra!) elolvastátok szerény vallomásomat a szabad művészetekhez, és nem fáradtatok bele (vagy ügyesen álcázzátok magatokat).

Munkátok nagyon sokat jelent a végeredmény szempontjából.

Másodszor

korábbi

olvasóimnak

mondok

köszönetet: anyai nagybátyámnak, Hans bácsinak (aki, mint kritikus, öreg napjaira megszelídült), Rixon barátomnak (aki mindig is az volt) és Lars bátyámnak.

A családi béke kedvéért köszönetet mondok Martin fivéremnek is, bár ő még egy sort sem olvasott a könyvből.

A legvidámabb köszönet kollégámnak, Sara

Lövestam írónőnek jár a szuahéli nyelvtudásáért.

Ő vonta be a munkába Bakari Mngaziját és Aisia

Nyirendát és családját (nem utolsósorban Robert

papát). Nekik nem köszönet jár, hanem asante sana.

Köszönet jár viszont több szakértőnek is, akik

különféle ötletekkel voltak segítségemre. Közéjük

tartozik Mikael Karlsson képszakértő, Sten Bergström

jogász, Björn von Sydow volt rendőr és biztonsági

szakértő, Jonas Lejon IT-biztonsági szakértő, a két

orvos Erik és Lotta Wåhlin, és végül, de nem utoljára

Joakim, a kis titkos szakértő. Mindent meghallgattam

és megfontoltam, amit mondtatok – és végül olyan megoldásokat választottam, amelyeket az elbeszélés szempontjából a legjobbnak tartottam. Egy regénynek elsősorban nem igaznak, hanem olvasmányosnak kell lennie.

Köszönöm továbbá az ügynököm, a Partners in Stories ügynökség képviselőjének, Erik Larssonnak a munkáját, aki a fél világnak eladta az Édes a Bosszú Részvénytársaságot, mielőtt a kézirat megszületett volna.

Van még néhány köszönet a tarsolyomban: az egyik az olvasóimat illeti Pakisztánból és Kanadából, és a kettő között szinte minden országból a szép szavakért és biztatásokért. Mindig elfog az öröm és a büszkeség, ha eljutnak hozzám.

A legutolsó köszönetemet neked tartogatom, Irma Stern.

Írói

szabadságom

felhatalmazásával

hozzáköltöttem

ezt-azt

fantasztikus

életed

történetéhez, de semmi sem igazabb ebben a könyvben a művészi nagyságodnál. 1966-ban távoztál az élők sorából, de velünk maradsz az idők végeztéig. Ha a hazafiak időközben nem veszik át a hatalmat, és nem tiltják be a műveidet.

Stockholm, 2020 őszén

Jonas Jonasson

Tartalom

[Prológus](#)

[ELSŐ RÉSZ](#)

[1. fejezet](#)

[2. fejezet](#)

[3. fejezet](#)

[4. fejezet](#)

[5. fejezet](#)

[6. fejezet](#)

[7. fejezet](#)

[8. fejezet](#)

[9. fejezet](#)

[MÁSODIK RÉSZ](#)

[10. fejezet](#)

[11. fejezet](#)

[12. fejezet](#)

[13. fejezet](#)

[14. fejezet](#)

[HARMADIK RÉSZ](#)

[15. fejezet](#)

[16. fejezet](#)

[17. fejezet](#)

[18. fejezet](#)

[19. fejezet](#)

[20. fejezet](#)

[NEGYEDIK RÉSZ](#)

[21. fejezet](#)

[22. fejezet](#)

[23. fejezet](#)

[24. fejezet](#)

[25. fejezet](#)

[26. fejezet](#)

[27. fejezet](#)

[ÖTÖDIK RÉSZ](#)

[28. fejezet](#)

[29. fejezet](#)

[30. fejezet](#)

[HATODIK RÉSZ](#)

[31. fejezet](#)

[32. fejezet](#)

[33. fejezet](#)

[34. fejezet](#)

[HETEDIK RÉSZ](#)

[35. fejezet](#)

[36. fejezet](#)

[NYOLCADIK RÉSZ](#)

[37. fejezet](#)

[38. fejezet](#)

[39. fejezet](#)

[40. fejezet](#)

[41. fejezet](#)

[KILENCEDIK RÉSZ](#)

[42. fejezet](#)

[43. fejezet](#)

[44. fejezet](#)

[45. fejezet](#)

[46. fejezet](#)

[47. fejezet](#)

[48. fejezet](#)

[49. fejezet](#)

[50. fejezet](#)

[TIZEDIK RÉSZ](#)

[51. fejezet](#)

[52. fejezet](#)

[53. fejezet](#)

[54. fejezet](#)

[55. fejezet](#)

[56. fejezet](#)

[57. fejezet](#)

[58. fejezet](#)

[59. fejezet](#)

[60. fejezet](#)

[61. fejezet](#)

[62. fejezet](#)

[63. fejezet](#)

[64. fejezet](#)

[65. fejezet](#)

[66. fejezet](#)

[TIZENEGYEDIK RÉSZ](#)

[67. fejezet](#)

[68. fejezet](#)

[69. fejezet](#)

[70. fejezet](#)

[TIZENKETTEDIK RÉSZ](#)

[71. fejezet](#)

[72. fejezet](#)

[73. fejezet](#)

[74. fejezet](#)

[Epilógus](#)

Köszönet

{*} Mindig vannak csodák': ismert német sláger az 1970-es évekből.

Document Outline

- [Címdoldal](#)
- [Copyright](#)
- [Mottók](#)
- [Prológus](#)
- [ELSŐ RÉSZ](#)
 - [1. fejezet](#)
 - [2. fejezet](#)
 - [3. fejezet](#)
 - [4. fejezet](#)
 - [5. fejezet](#)
 - [6. fejezet](#)
 - [7. fejezet](#)
 - [8. fejezet](#)
 - [9. fejezet](#)
- [MÁSODIK RÉSZ](#)
 - [10. fejezet](#)
 - [11. fejezet](#)
 - [12. fejezet](#)
 - [13. fejezet](#)
 - [14. fejezet](#)
- [HARMADIK RÉSZ](#)
 - [15. fejezet](#)
 - [16. fejezet](#)
 - [17. fejezet](#)
 - [18. fejezet](#)
 - [19. fejezet](#)
 - [20. fejezet](#)
- [NEGYEDIK RÉSZ](#)
 - [21. fejezet](#)
 - [22. fejezet](#)
 - [23. fejezet](#)
 - [24. fejezet](#)
 - [25. fejezet](#)

- [26. fejezet](#)
- [27. fejezet](#)
- [ÖTÖDIK RÉSZ](#)
 - [28. fejezet](#)
 - [29. fejezet](#)
 - [30. fejezet](#)
- [HATODIK RÉSZ](#)
 - [31. fejezet](#)
 - [32. fejezet](#)
 - [33. fejezet](#)
 - [34. fejezet](#)
- [HETEDIK RÉSZ](#)
 - [35. fejezet](#)
 - [36. fejezet](#)
- [NYOLCADIK RÉSZ](#)
 - [37. fejezet](#)
 - [38. fejezet](#)
 - [39. fejezet](#)
 - [40. fejezet](#)
 - [41. fejezet](#)
- [KILENCEDIK RÉSZ](#)
 - [42. fejezet](#)
 - [43. fejezet](#)
 - [44. fejezet](#)
 - [45. fejezet](#)
 - [46. fejezet](#)
 - [47. fejezet](#)
 - [48. fejezet](#)
 - [49. fejezet](#)
 - [50. fejezet](#)
- [TIZEDIK RÉSZ](#)
 - [51. fejezet](#)
 - [52. fejezet](#)
 - [53. fejezet](#)
 - [54. fejezet](#)
 - [55. fejezet](#)
 - [56. fejezet](#)

- [57. fejezet](#)
- [58. fejezet](#)
- [59. fejezet](#)
- [60. fejezet](#)
- [61. fejezet](#)
- [62. fejezet](#)
- [63. fejezet](#)
- [64. fejezet](#)
- [65. fejezet](#)
- [66. fejezet](#)
- [TIZENEGYEDIK RÉSZ](#)
 - [67. fejezet](#)
 - [68. fejezet](#)
 - [69. fejezet](#)
 - [70. fejezet](#)
- [TIZENKETTEDIK RÉSZ](#)
 - [71. fejezet](#)
 - [72. fejezet](#)
 - [73. fejezet](#)
 - [74. fejezet](#)
- [Epilógus](#)
- [Köszönet](#)
- [Tartalom](#)

Table of Contents

{*}

Prológus

ELSŐ RÉSZ

2. fejezet

3. fejezet

4. fejezet

5. fejezet

6. fejezet

7. fejezet

8. fejezet

9. fejezet

MÁSODIK RÉSZ

11. fejezet

12. fejezet

13. fejezet

14. fejezet

HARMADIK RÉSZ

16. fejezet

17. fejezet

18. fejezet

19. fejezet

20. fejezet

NEGYEDIK RÉSZ

22. fejezet

23. fejezet

24. fejezet

25. fejezet

26. fejezet

27. fejezet

ÖTÖDIK RÉSZ

29. fejezet

30. fejezet

HATODIK RÉSZ

32. fejezet

[33. fejezet](#)

[34. fejezet](#)

[HETEDIK RÉSZ](#)

[36. fejezet](#)

[NYOLCADIK RÉSZ](#)

[38. fejezet](#)

[39. fejezet](#)

[40. fejezet](#)

[41. fejezet](#)

[KILENCEDIK RÉSZ](#)

[43. fejezet](#)

[44. fejezet](#)

[45. fejezet](#)

[46. fejezet](#)

[47. fejezet](#)

[48. fejezet](#)